

האור פוטר

וצללי המוות

אליעזר יודקובסקי

סבוסס על עבודתה של

ג'יי. קיי. דולמן

האַרץ פוטר

והשיטה הדאיומלית

פאט

אַליעזר יודקובסקי
LESS WRONG

חלק שלישי

האַרץ גייסט פוטר-אומאוס-ווס ואללי קטות

קבוצה על הספרים והדמויות של
גיי. קיי. רולינג

Eliezer Yudkowsky
Harry Potter and the Methods of Rationality

אליעזר יודקובסקי
הארי פוטר והשיטה הרציונלית

ספר זה תורגם ונערך על ידי קהילת הרציונליות בישראל,
אנשים רבים עבדו על התרגום וההגהה.
תודה מיוחדת ליונתן קלה, יותם פדרמן, נועם ימיני, אייל וולך, ציון
אליאש, גולן נחליאל, שני גת, אלקנה ברדוגו, יאיר פרבר, משגב יוסף
כוסף, חיים לב, יבגני רזניקוב, מודה ניסים אהרונסון, הלל אלשלם, רועי
שוורץ תיכון, חיים לב ועמוס רום.
רשימה מלאה של העוסקים במלאכה מופיעה באתר שלנו.

תמונה של יודקובסקי על הכריכה : null0 רישיון : CC BY-SA 2.0

עריכה והגהה : כרמל הדר וידידיה שיר
עורך ראשי : אחיה מייזליש
הציור על העטיפה בכרך זה : אחיה מייזליש

זהו מיזם ללא מטרות רווח, כל האנשים הנ"ל עבדו על הספר בהתנדבות.
הם אינם אחראים לעיצוב של הספר, להדפסתו, לאופן הפצתו או לכל
שימוש שיעשה בו, והם מבקשים לעשות בספר זה שימוש חוקי בלבד.

ספר זה אינו ספר מקורי מסדרת ספרי הארי פוטר
הספר בעברית זמין בחינם בכתובת : <https://rationality.co.il>
הספר באנגלית זמין בחינם בכתובת : <http://www.hpmor.com>
אין למכור ספר זה
אין לעשות בספר כל שימוש מסחרי

ג'יי. קיי. רולינג היא הבעלים של הארי פוטר
ואיש אינו הבעלים של השיטה הרציונלית

הדפסה ראשונה של כל ששת הכרכים
נדפס בישראל 2020
הביא לדפוס : נדב כהן

תוכן עניינים

פירק 38

החטא הבסיסי • 1

פירק 39

להעמיד פני חכם, חלק א' • 11

פירק 40

להעמיד פני חכם, חלק ב' • 36

פירק 41

מעקף חזיתי • 42

פירק 42

אומץ • 51

פירק 43

הומניזם, חלק א' • 62

פירק 44

הומניזם, חלק ב' • 87

פירק 45

הומניזם, חלק ג' • 92

פירק 46

הומניזם, חלק ד' • 104

פּוּק 47

אנשיות • 118

פּוּק 48

עדיפויות תועלתניות • 157

פּוּק 49

מידע מוקדם • 167

פּוּק 50

אמוצנטריות • 183

פּוּק 51

כותרת צונזרה, חלק א' • 196

פּוּק 52

ניסוי הכלא של סטנפורד, חלק ב' • 207

פּוּק 53

ניסוי הכלא של סטנפורד, חלק ג' • 219

פּוּק 54

ניסוי הכלא של סטנפורד, חלק ד' • 224

פּוּק 55

ניסוי הכלא של סטנפורד, חלק ה' • 243

פּוּק 56

נהש"ס, אופטימיזציה תחת אילוצים, חלק ו' • 266

פּוּק 57

נהש"ס, קוגניציה תחת אילוצים, חלק ז' · 279

פּוּק 58

נהש"ס, קוגניציה תחת אילוצים, חלק ח' · 294

פּוּק 59

נהש"ס, סקרנות, חלק ט' · 311

פּוּק 60

ניסוי הכלא של סטנפורד, חלק י' · 327

פּוּק 61

נהש"ס, סודיות ופתיחות, חלק י"א · 340

פּוּק 62

ניסוי הכלא של סטנפורד, סיום · 361

פּוּק 63

ניסוי הכלא של סטנפורד, אחריות דבר · 378

פּוּק 64

פרק בונס 4, יקומים מקבילים נוספים · 427

פּוֹרֵי פוֹר

וְצִלָּתָם הַפּוֹרֵי

המבא תלמידי

מאירה השמש, מאירה את האוויר, מאירה את התלמידים, ומאירה את הוריהם, נקיות הרצפות של רציף 9.75, השמש החורפית ניצבה נמוך בשמיים, השעה 9:45 בבוקר, חמישה בינואר 1992. חלק מהתלמידים הצעירים עטו צעיפים וכפפות, אך רובם פשוט עטו את גלימותיהם. הם היו קוסמים, אחרי הכול.

אחרי שהארי התרחק משטח הכניסה לרציף, הוא הסיר את הצעיף והמעיל, פתח מגירה בתיבה שלו ושם בה את בגדי החורף שלו.

לרגע ממושך, הוא עמד שם ונתן לאוויר הקר של ינואר להצליף על פניו ולהקפיא אותו, רק כדי לחוות את התחושה. הארי הוציא את גלימות הקוסם שלו ולבש אותן.

ולבסוף, הארי שלף את שרביטו; הוא לא הצליח להימנע מלחשוב על הוריו שרק לפני רגע נישק לפרידה, על העולם שאת צרותיו השאיר מאחור...

בהרגשה מזוהה של אשמה על הבלתי־נמנע, הארי אמר, "ת'קמוס".

החום חזר לזרום דרכו.

והילד־שנשא־בכיים חזר.

הארי פיהק והתמתח, חש בלאות האוחזות בו יותר מכל הרגשה אחרת שעורר בו סיום החופשה. לא התחשק לו הבוקר לקרוא את ספרי הלימוד שלו, או אפילו מדע בדיוני כבד; מה שהוא צריך זה

משהו מטופש לחלוטין שימלא את זמנו...
ובכן, זו לא בעיה, אם הוא מוכן להיפרד מארבעה גוזים.
וחוץ מזה, אם הנביא היומי מושחת והפקפקן הוא העיתון
המתחרה היחיד, ייתכן שבין דפיו מסתתרות כמה ידיעות
אמיתיות.

הארי צעד לעבר אותו דוכן עיתונים מהפעם שעברה, תוהה
האם הפקפקן יוכל להתעלות על הכותרת שראה בפעם הקודמת.
המוכר החל לחייך כשהארי התקרב, ואז הבעתו השתנתה לפתע
כשקלט את הצלקת.

"הארי פוטר?" השתנק המוכר.
"לא, מר דוריאן," אמר הארי, עיניו צוללות לרגע לתג השם
שלו, "רק דמיון מדהים –"
ואז קולו של הארי נתקע בגרונו כשראה את העותק המקופל
בראש ערימת עיתוני הפקפקן.

חוזה מזמרת רזים ורמזים:

אדון האופל יחזור

לרגע אחד, הארי ניסה להשתלט על הבעת פניו המופתעת, לפני
שהבין שלא להיות מופתע עלול להיות מסגיר באותה המידה,
במובן מסוים –

"סלח לי," אמר הארי. קולו נשמע מודאג מעט, והוא לא ידע
האם זה מסגיר מדי או שכך היה מגיב אם לא היה יודע דבר. הוא
בילה זמן רב מדי בקרב הסלית'רינים, והתחיל לשכוח איך לשמור
סודות מפני אנשים רגילים. ארבעה גוזים היכו בדלפק. "עותק אחד
של הפקפקן, בבקשה."

"הו, אין בעיה, מר פוטר!" אמר המוכר בחיפזון, מנופף בידיו.
"כלומר... לא משנה, פשוט –"

עיתון התעופף באוויר והיכה באצבעותיו של הארי, והוא פרש
אותו.

חוזה מזמרת רזים ורמזים:

אדון האופל יחזור

ויינשא לדראקו מאלפוי

"זה בחינם," אמר המוכר, "כשבילך, זאת אומרת –"

"לא," אמר הארי, "עמדתי לקנות עותק בכל מקרה."

המוכר לקח את המטבעות, והארי המשיך לקרוא.

"בחיי," אמר הארי דקה לאחר מכן, "אתה 'מתדלק' מגדת עתידות בשישיית כוסיות וויסקי והיא מגלה כל מיני סודות. כלומר, מי היה חושב שסיריוס בלק ופיטר פטיגרו הם בעצם אותו אדם בסתר?"

"לא אני," אמר המוכר.

"אפילו יש תמונה של שניהם ביחד, כדי שנדע אילו אנשים הם

בעצם אותו אדם בסתר."

"כן," אמר המוכר. "תחפוש די מתוחכמת, נכון?"

"ואני בעצם בן שישים וחמש בסתר."

"אתה לא נראה חצי מזה," אמר המוכר בחביבות.

"ואני מאורס להרמינוי גריינגר, וגם לבלטריקס בלק, וגם

ללונה לאבגוד, הו, וכמובן גם לדראקו מאלפוי..."

"זו הולכת להיות חתונה מעניינת," אמר המוכר.

הארי הרים את מבטו מהעיתון, ואמר בקול נעים, "אתה יודע,

בהתחלה שמעתי שלונה לאבגוד משוגעת, ואז תהיתי אם זה נכון,

או שאולי היא ממציאה לעצמה דברים ומצחקקת תוך כדי. ואז

כשקראתי את הכותרת השנייה של הפקפקן, החלטתי שלא ייתכן

שהיא משוגעת, כלומר, זה לא קל להמציא את הדברים האלה, אי

אפשר לעשות את זה בטעות. ועכשיו אתה יודע מה אני חושב? אני

חושב שהיא כן משוגעת אחרי הכל. כשאנשים רגילים מנסים

להמציא דברים, זה לא יוצא ככה. משהו צריך להיות ממש לא בסדר

בראש שלך אם זה מה שיוצא כשאתה מנסה להמציא דברים!"

המוכר הביט בהארי.

"ברצינות, "שאל הארי, "מי קורא את הדברים האלה?"

"אתה, "ענה המוכר.

הארי התרחק כדי לקרוא את העיתון שלו בשקט.

הוא לא התיישב בשולחן הקרוב, שבו ישב עם דראקו בפעם הראשונה שחיכו לעלות לרכבת. זה הרגיש יותר מדי כמו התגרות בגורל.

זה לא היה רק שהשבוע הראשון שלו בהוגוורטס נמשך, על-פי הפקפקן, חמישים וארבע שנים. הייתה זו העובדה, לעניות דעתו של הארי, שחיייו אינם זקוקים לסיבוך נוסף.

הארי מצא כיסא ברזל קטן במקום אחר, הרחק מההמון ומקולות ההתעתקות המזדמנים, והתיישב לקרוא את הפקפקן כדי לראות האם הוא אכן מכיל חדשות מודחקות כלשהן.

פרט לטירוף הרגיל (ושאלוהים יעזור להם אם משהו מזה אמיתי) הייתה שם לא מעט רכילות רומנטית עוקצנית, אבל שום דבר שהיה חשוב אפילו אם היה נכון.

הארי בדיוק קרא על הצעת חוק הנישואין של משרד הקסמים, לאסור על נישואין, כאשר -

"הארי פוטר, "אמר קול חלקלק שהזריק אדרנלין לדמו של הארי.

הארי הרים את מבטו.

"לוציוס מאלפוי, "אמר הארי בקול עייף. בפעם הבאה הוא יעשה את הדבר החכם ויחכה בחוץ בצד המוגלגי של קינגס קרוס עד 10:55.

לוציוס היטה את ראשו בנימוס, שולח את שערו הלבן והארוך אל מאחורי כתפיו. הוא עדיין הסתובב עם אותו מקל ההליכה מצופה הלכה השחורה, בעל הידית בצורת ראש הנחש המוכסף. משהו באופן אחיזתו בו אמר 'זהו נשק בעל עוצמה קטלנית', ולא 'אני חלש ולכן אני נשען על זה'. פניו האטומות היו חסרות הבעה. שני גברים איגפו את הארי מאחור, עיניהם סורקות ללא הרף,

שרביטיהם אחוזים בידיהם. השניים נעו כגוף אחד, אורגניזם יחיד בעל ארבע רגליים וארבע ידיים, קראב וגויל הבוגרים. הארי חשב שהוא מסוגל לנחש מי זה מי, אבל זה לא ממש שינה משהו. הם פשוט היו נספחים של לוציוס, בדיוק כמו שתי האצבעות הימניות בכף רגלו השמאלית.

"אני מתנצל על ההפרעה, מר פוטר," אמר הקול המשיי והחלק. "אבל לא ענית לאף אחד מהינשופים ששלחתי; וזו, כך חשבתי, תהיה ההזדמנות היחידה שלי לדבר עימך."

"לא קיבלתי אף אחד מהינשופים ששלחת," אמר הארי ברוגע. "דמבלדור יירט אותם, אני מניח. אבל לא הייתי עונה להם גם לו הייתי מקבל אותם, אלא דרך דראקו. התנהלות ישירה ביננו ללא ידיעתו של דראקו, מהווה עבורי פגיעה בחברות שלנו."

בבקשה תלך, בבקשה תלך...

העיניים האפורות נצצו. "זו העמדה שלך, אם כן..." אמר מאלפוי האב. "ובכן, אשתף פעולה לזמן מה. מה הייתה מטרתך בתמרון חברך הטוב, בני, לברית פומבית עם הילדה הזו?"

"הו," אמר הארי, "זה ברור, לא כך? אם דראקו יעבוד עם גריינג'ר הוא יבין שבני־מוג'לים הם בני־אדם אחרי הכל. מווא הא הא."

רמז דק לחיוך נע על שפתיו של לוציוס. "כן, זו באמת נשמעת כמו אחת מתכניותיו של דמבלדור. אך היא איננה."

"אכן," אמר הארי. "זה חלק מהמשחק שלי עם דראקו, ולא עבודתו של דמבלדור, וזה כל מה שאגיד."

"הבה נפסיק עם המשחקים," אמר מאלפוי האב, עיניו האפורות מתקשחות לפתע. "אם חשדותי נכונים, בכל מקרה לא תעשה כרצונו של דמבלדור, מר פוטר."

השתררה שתיקה קצרה.

"אז אתה יודע," אמר הארי, קולו קר. "אמור לי. באיזה שלב בדיוק הבנת את זה?"

"כשקראתי את תגובתך לנאום הקטן של פרופסור קווירל, אמר הגבר לבן השיער, וגיחך גיחוך אפל. "הייתי מבולבל, תחילה, מכיוון שלא נראה היה כאילו זה משרת את מטרותיך; נדרשו לי ימים כדי להבין את מטרתו של מי זה משרת, ואז הכול התבהר. נוסף על כך, ברור שאתה חלש, במובנים מסוימים, גם אם לא באחרים."

"נבון מאוד מצידך," אמר הארי, עדיין קר. "אבל ייתכן שאתה טועה לגבי המטרות שלי."

"ייתכן." רמז של פלדה נשזר בקולו המשיי, "אכן, זהו בדיוק מה שאני חושש מפניו. אתה משחק משחקים מוזרים עם בני, לתכלית שאינני מסוגל להבין. זו אינה פעולה ידידותית, ואינך יכול אלא לצפות שאהיה מודאג!"

לוציוס נשען על מקל ההליכה עם שתי ידיו. שתי הידיים היו לבנות, ושומרי הראש שלו נעשו מתוחים לפתע.

אינסטינקט כלשהו בתוכו אמר להארי שזה יהיה רעיון רע מאוד לשדר פחד כעת, ולהראות ללוציוס שניתן לאיים עליו. בכל מקרה הם היו בתחנת רכבת ציבורית –

"אני מוצא זאת מעניין," אמר הארי, מכניס גם הוא פלדה לקולו, "שאתה חושב שאוכל להרוויח מפגיעה בדראקו. אך אין זה משנה, לוציוס. הוא חברי, ואינני בוגד בחבריי."

"מה?" לחש לוציוס. פניו הראו תדהמה מוחלטת.

ואז –

"מישהו בא," אמר אחד המשרתים, והארי חשב, לפי הקול, שזה וודאי קראב האב.

לוציוס התיישר והסתובב, נושף במורת רוח. נוויל התקרב, מבטו מפוחד אך נחוש, כשלפניו אישה גבוהה שלא נראתה מפוחדת כלל.

"גברת לונגבוטום," אמר לוציוס בקור. "מר מאלפוי," השיבה האישה בקור שווה. "האם אתה מהווה

מטרד להארי פוטר שלנו?"

נביחת הצחוק שהגיעה מלוציוס נשמעה מרירה בצורה מוזרה. "הו, אינני סבור כך. הגעת להגן עליו מפניי – לא כך?" הראש לבן השיער פנה לעבר נְוִויל. "ואני מניח שזהו סגנו הנאמן של מר פוטר, הנצר האחרון למשפחת לונגבוטום, נְוִויל הכאוטי, כפי שהוא קורא לעצמו? מוזרות הן תהפוכות העולם. לפעמים אני חושב שהעולם כולו משוגע."

להארי לא היה מושג איך לענות על כך, ונְוִויל נראה מבולבל ומפוחד.

"אני בספק אם העולם הוא זה שמשוגע," אמרה גברת לונגבוטום. בקולה נשמעה נימה זחוחה. "אתה נראה במצב רוח קלוקל, מר מאלפוי. האם נאומו של פרופסור קווירל היקר שלנו עלה לך בכמה בני־ברית?"

"הייתה זו הטלת ספק מתוחכמת דיה ביכולותיי," אמר לוציוס בקור, "אם כי יעילה רק על השוטים שמאמינים שבאמת הייתי אוכל־מוות."

"מה?" פלט נְוִויל.

"הייתי תחת קללת אימפריוס, אישי הצעיר!" אמר לוציוס, נשמע עייף כעת. "אדון האופל לא יכול היה להתחיל לגייס לשורותיו תומכים מקרב משפחות טהורי־הדם בלי תמיכתו של בית מאלפוי. התנגדתי, אז הוא ווידא את תמיכתי בו. אוכל־המוות שלו בעצמם לא ידעו זאת עד לאחר מכן, ולכן – האות האפל המזויף שאני נושא; מאחר ולא נתתי את הסכמתי האמיתית, הוא אינו כובל אותי. חלק מאוכל־המוות מאמינים שהייתי הראשון בהם, ולמען שלום האומה הזו אני נותן להם להמשיך ולהאמין בכך, על מנת לשמור עליהם בשליטה. אבל לא הייתי שוטה מספיק כדי לתמוך בהרפתקה חסרת המזל הזו מרצוני החופשי –"

"תתעלם ממנו," אמרה גברת לונגבוטום, הוראתה מופנית להארי כמו גם לנְוִויל. "הוא חייב לבלות את שארית חייו בהעמדת

פנים, מחשש שיעיד תחת וריטסרום." אמרה זו נאמרה בהנאה אכזרית.

לוציוס הפנה את גבו לעברה בביטול, ופנה אל הארי שוב.
 "האם תבקש מהמכשפה הזקנה הזו לעזוב, מר פוטר?"
 "חוששני שלא," אמר הארי בקול יבש. "אני מעדיף להתעסק עם החלק של בית מאלפוי שבגילי."

ואז השתררה שתיקה ארוכה. העיניים האפורות סרקו אותו.
 "כמובן..." אמר לוציוס לאט. "אני באמת מרגיש שוטה כעת.
 כל הזמן הזה רק העמדת פנים שאין לך מושג על מה אנחנו מדברים."

הארי פגש את מבטו ולא אמר דבר.
 לוציוס הרים את מקלו כמה סנטימטרים והיכה איתו בקרקע בחוזקה.

העולם נעלם בערפל בהיר, כל הקולות השתתקו, לא היה דבר ביקום מלבד הארי ולוציוס מאלפוי ומקל ההליכה בעל ראש הנחש.
 "בני הוא ליבי," אמר מאלפוי האב, "הדבר האחרון בעל הערך שנותר לי בעולם, ואת זאת אומר לך ברוח ידידותית: אם הוא ייפגע, אקריב את חיי בשם הנקמה. אבל כל עוד בני לא נפגע, אני מאחל לך בהצלחה במעשיך. ומכיוון שלא ביקשת ממני דבר נוסף, לא אבקש ממך עוד דבר נוסף."

ואז הערפל הבהיר נעלם וחשף גברת לונגבוטום זועמת, דרכה חסומה על ידי קראב האב, שרביטה כבר בידה.

"איך אתה מעז?" היא ירקה.

הגלימות השחורות של לוציוס מאלפוי הסתחררו סביבו כמו שערו הלבן, כשפנה אל גויל האב. "אנו חוזרים לאחוזת מאלפוי."
 נשמעו שלושה קולות פקיעה של התעתקות, והם נעלמו.
 שתיקה השתררה אחריהם.

"אלוהים אדירים," אמרה גברת לונגבוטום. "מה לעזאזל קרה פה?"

הארי משך בכתפיו בחוסר אונים. ואז הוא הביט בַּנוויל.
 על מצחו של נַויל הופיעו אגלי זיעה.
 "תודה רבה לך, נַויל," אמר הארי. "אני מעריך מאוד את העזרה
 שלך. וכעת, אני חושב שמוטב שתשב."
 "כן, גנרל," השיב נַויל, ובמקום ללכת לאחד הכיסאות
 האחרים שליד הארי, הוא חצי קרס לתנוחת ישיבה על הרצפה.
 "הנכד שלי השתנה מאוד בהשפעתך," אמרה גברת לונגבוטום.
 "מחלק מהשינויים אני מרוצה, ומחלקם לא."
 "שלחי לי רשימה של השינויים שאינך מרוצה מהם," אמר
 הארי. "אני אראה מה אני יכול לעשות."
 נוויל גנח, אבל לא אמר דבר.
 גברת לונגבוטום גיחכה. "כך אעשה, איש צעיר, תודה לך."
 קולה נחלש. "מר פוטר... הנאום שנשא פרופסור קוורל היה משהו
 שהאומה שלנו הייתה צריכה לשמוע כבר זמן רב. איני יכולה לומר
 את אותו הדבר על ההערה שלך לגביו."
 "אקח את דעתך לתשומת ליבי," אמר הארי בשוויון נפש.
 "אני מקווה מאוד שתעשה זאת," אמרה גברת לונגבוטום,
 ופנתה אל נכדה. "האם אני עדיין צריכה –"
 "זה בסדר שתלכי, סבתא," אמר נוויל. "אני אהיה בסדר לבדי,
 הפעם."
 "מזה אני מרוצה," היא אמרה, ונעלמה בקול פקיעה כמו בועת
 סבון.
 שני הילדים ישבו בשקט לזמן מה.
 נוויל דיבר ראשון, קולו יגע. "אתה הולך לתקן את כל השינויים
 שהיא מרוצה מהם, נכון?"
 "לא את כולם," אמר הארי בתמימות. "אני פשוט רוצה לוודא
 שאני לא משחית אותך."

דראקו נראה מאוד מודאג. הוא המשיך להביט סביב סביב, למרות העובדה שהתעקש שייכנסו לתיבה של הארי וישתמשו בלחש השקטה אמיתי במקום בלחש טשטוש הקולות הרגיל.

"מה אמרת לאבא?" פלט דראקו ברגע שלחש ההשקטה הוטל וקולות רציף תשע ושלושה רבעים נעלמו.

"אני... תראה, אתה יכול לומר לי מה הוא אמר לך, לפני שהוריד אותך?" שאל הארי.

"שאני צריך להגיד לו מיד אם נראה שאתה מאיים עליי," אמר דראקו. "שאני צריך להגיד לו מיד אם משהו שאני עושה עלול להוות איום עליך! אבי חושב שאתה מסוכן, הארי, מה שאמרת לו היום הפחיד אותו! זה לא רעיון טוב להפחיד את אבא!"
הו, לעזאזל...

"על מה דיברתם?" דרש דראקו.

הארי נשען לאחור בעייפות בכיסא המתקפל הקטן שנח בתחתית התיבה שלו. "אתה יודע, דראקו, בדיוק כמו שהשאלה הבסיסית ברציונליות היא 'מה אני חושב שאני יודע ואיך אני חושב שאני יודע זאת?', ישנו גם חטא בסיסי, דרך חשיבה שהיא ההפך מכך. כמו הפילוסופים היוונים העתיקים. לא היה להם מושג מה הולך, אז הם היו אומרים כל מיני דברים כמו 'הכול הוא מים' או 'הכול הוא אש', והם מעולם לא שאלו את עצמם, 'רגע אחד, אפילו אם הכול הוא באמת מים, איך אני יכול לדעת זאת?' הם לא שאלו את עצמם האם יש להם ראיות שמבחינות בין האפשרויות הזו ובין כל האפשרויות האחרות שניתן לדמיין, ראיות שמאוד לא סביר שייתקלו בהן אם התאוריה לא נכונה –

"הארי," אמר דראקו, קולו מאומץ, "על מה דיברת עם אבא?"
"למעשה, אני לא יודע," אמר הארי, "אז חשוב מאוד שלא

אמציא השערות מוטעות."

הארי מעולם לא שמע את דראקו צוח באימה בטון גבוה כל-כך לפני כן.

לפּעס'די פּוּי סטאָ, סלָק א'

שריקה. טיק. בָּזזט. דינג. גלורפ. פּופ. ספּלאט. גֶרררינג. צ'ו. פליפ.

בלוב. ביפ. בום. קרעכץ. ווש. ששסס. פפפפט. ברור.

פרופסור פליטיק העביר להארי בשתיקה קלף מקופל במהלך שיעור הלחשים ביום שני. בפתק נכתב שעל הארי לבקר את המנהל במועד הנוח לו ולדאוג שאיש לא יבחין בכך, ובפרט לא דראקו מאלפוי או פרופסור קווירל. הסיסמה החד פעמית שלו תהיה "פֶּרְס רגיש". לפתק צורף ציור דיו אמנותי למדי של פרופסור פליטיק שהביט בו בחומרה, ומצמץ לפרקים; ובתחתית הפתק, בהדגשה של שלושה קווים, נכתב אל תיכנס לצרות.

אז הארי סיים את שיעור שינויי־צורה, למד עם הרמיוני, אכל ארוחת ערב, ודיבר עם הסגנים שלו. לבסוף, כשהשעון הראה את השעה תשע, הפך את עצמו לבלתי נראה, חזר בזמן לשעה שש בערב וצעד בעייפות לעבר הגרגויל, המדרגות הלולייניות המסתובבות, דלת העץ, החדר המלא בשליפציקים הקטנים, ודמותו כסופת הזקן של המנהל.

הפעם, דמבלדור נראה רציני למדי, ללא חיוכו הרגיל; הוא היה לבוש בבגד שנראה כמו פיג'מה, בגוון סגול כהה יותר מהרגיל.

"תודה שבאת, הארי," אמר המנהל. הקוסם הזקן קם מכס מושבו והחל לצעוד לאט בחדר, בין המכשירים המוזרים. "ראשית, האם יש לך את הסיכום מההתקלות עם לוציוס מאלפוי אתמול?" "סיכום?" פלט הארי.

"וודאי רשמת זאת..." אמר הקוסם הזקן, קולו דועך.

הארי הרגיש נבוך למדי. כן, אם הרגע ניווטת את דרכך בשיחה מסתורית מלאה ברמזים מסתוריים שלא הבנת, הדבר המובן מאליז היה לרשום את הכול מייד אחריה, לפני שתדעך מזכרוןך, כדי שתוכל לנסות להבין אותה לאחר מכן.

"בסדר", אמר המנהל. "מהזכרון, אם כן."

הארי דיקלם בהכנעה כמיטב יכולתו, והגיע כמעט עד החצי לפני שהבין שזה לא חכם פשוט לספר הכול למנהל הספק משוגע, לפחות בלי לחשוב על כך לפני כן, אבל לוציוס היה ללא ספק אחד מהרעים ויריבו של דמבלדור, אז כנראה שאחרי הכל, זה דווקא כן רעיון טוב לספר לו. ובנוסף, הארי כבר התחיל לדבר והיה מאוחר מדי כדי לנסות ולחשב דברים מעכשיו...

הארי סיים את סיפורו בכנות.

פניו של דמבלדור נעשו יותר ויותר מרוחקות ככל שהארי התקדם בסיפורו, וכשסיים לבסוף הייתה נסוכה על פניו הבעה קדמונית ועתיקה, שמילאה את החדר באווירת רצינות. "ובכן", אמר דמבלדור. "אני מציע שתדאג שהנצר לבית מאלפוי לא ייפגע, אם כן. וכך אעשה גם אני." המנהל קימט את מצחו, אצבעותיו תופפו בדממה על לוחית עם הכיתוב *Leliel*. "ואני חושב שיהיה זה נכון ביותר אם תימנע מכל קשר עם הלורד מאלפוי מעתה והלאה."

"האם יירטת ינשופים שהוא שלח לי?" שאל הארי.

המנהל הביט בהארי ארוכות, ואז הנהן בחוסר רצון.

מסיבה מסוימת הארי לא הרגיש זועם כפי שניתן היה לצפות. אולי פשוט מפני שהצליח להזדהות בקלות רבה עם נקודת המבט של המנהל כרגע. אפילו הארי הבין למה דמבלדור ירצה שהוא יימנע מאינטראקציה עם לוציוס מאלפוי; זה לא נראה מעשה מרושע.

זה לא היה גרוע כמו אז, כשהמנהל סחט את זאביני... אך על

כך נודע לו רק מפיו של זאביני, וזאביני עצמו לא היה אמין במיוחד. למעשה קשה היה לראות למה שזאביני לא יספר את הסיפור ששייג לו הכי הרבה אהדה מפרופסור קווירל...

"מה דעתך שבמקום שתיירט את הינשופים שלי, אני אומר שאני מבין את נקודת המבט שלך," אמר הארי, "ואתה תמשיך ליירט את הינשופים שלי, אבל תספר לי ממי קיבלתי אותם?"

"יירטתי ינשופים רבים שנשלחו אליך, חוששני," אמר דמבלדור בקול מפוכח. "אתה מפורסם, הארי, והיית מקבל עשרות מכתבים בכל יום, חלקם הרחק מעבר למדינה הזו, אלמלא הייתי מחזיר אותם לשולחיהם."

"זו," אמר הארי, מתחיל כעת להרגיש מעט תרעומת, "נשמעת כמו הגזמה קלה –"

"רבים מהמכתבים הללו," אמר הקוסם הזקן בשקט, "יבקשו ממך דברים שאין ביכולתך לתת. לא קראתי אותם, כמובן, אלא השבתי אותם לשולחיהם כאילו לא הגיעו לייעדם. אבל אני יודע זאת, מכיוון שגם אני מקבל מכתבים כאלה. ואתה צעיר מדי, הארי, מכדי שלבך יישבר שש פעמים לפני ארוחת הבוקר, כל בוקר."

הארי השפיל את מבטו אל נעליו. הוא צדיק להתעקש לקרוא את המכתבים ולשפוט בעצמו, אבל... היה בתוכו קול קטן של הגיון בריא, והוא צרח חזק מאוד עכשיו.

"תודה רבה," מלמל הארי.

"הסיבה השנייה שקראתי לך לפה," אמר הקוסם הזקן, "הייתה כדי להיוועץ בגאונות הייחודית שלך."

"שינוייצורה?" שאל הארי, מופתע ומוחמא.

"לא, לא הגאונות הזו," אמר דמבלדור. "אמור לי, הארי, לאיזה דבר-רוע היית יכול לגרום, אילו סוהרסן היה מוכנס לשטח בית-הספר?"

הסתבר שפרופסור קווירל ביקש, או ליתר דיוק דרש, שתלמידיו יבחנו את מיומנותם כנגד סוהרסן אמיתי לאחר שילמדו את המילים והמחוות של לחש הפטרונוס.

"פרופסור קווירל אינו מסוגל להטיל את לחש הפטרונוס בעצמו," אמר דמבלדור, בעודו צועד לאיטו בינות למכשירים. "וזה אף פעם לא סימן טוב. אבל מצד שני, הוא נדב את המידע הזה בעצמו כשהציג את הדרישה שמורים חיצוניים יובאו ללמד את לחש הפטרונוס לכל תלמיד שיחפוץ בכך; הוא הציע לשלם על ההוצאות הכרוכות בכך בעצמו, אם לא אסכים. זה הרשים אותי עמוקות. אבל כעת הוא מתעקש להביא סוהרסן –"

"המנהל," אמר הארי בשקט, "פרופסור קווירל מאוד מאמין במבחני אש חיה תחת תנאי קרב מציאותיים. לרצות להביא סוהרסן אמיתי מתאים לחלוטין לדמות שלו."

כעת המנהל הביט בהארי במבט מוזר.

"מתאים לדמותו?" שאל הקוסם הזקן.

"אני מתכוון," אמר הארי, "זה עקבי לחלוטין עם הצורה שבה פרופסור קווירל מתנהג בדרך כלל..." קולו של הארי דעך. למה הוא ניסח זאת כך?

המנהל הנהן. "אז אתה מרגיש כמוני, זה תירוץ. תירוץ סביר ביותר, אין ספק, יותר מכפי שתבין. פעמים רבות, קוסמים שלכאורה אינם מסוגלים להטיל את לחש הפטרונוס יצליחו בנוכחות סוהרסן אמיתי, ויצליחו לקפוץ מפחות מניצוץ – לפטרונוס גשמי לחלוטין. מדוע זה כך, אין איש יודע; אבל זה כך." הארי קימט את מצחו. "אז אני לא מבין אתה חושד –"

המנהל פרש את ידיו, כאילו כדי להראות חוסר אונים. "הארי, המורה להתגוננות ביקש ממני להכניס את האפל ביצורים בשערי הוגוורטס. אני חייב לחשוד." המנהל נאנח. "ועם זאת הסוהרסן יימצא תחת שמירה, מאחורי לחשי הגנה, בכלוב אימתני, אני אהיה שם בעצמי להשגיח עליו בכל רגע – איני יכול לחשוב איזה דבר

רוע יכול לקרות. אבל ייתכן שפשוט אין ביכולתי לראות זאת. ולכן אני שואל אותך."

הארי בהה במנהל בפה פעור. הוא היה המום כל־כך עד שאפילו לא הרגיש מוחמא.
 "אותי?" שאל הארי.

"כן", אמר דמבלדור, מחייך קלות. "אני מנסה כמיטב יכולתי לצפות את פעולות יריביי, להבין את תודעתם המרושעת ולצפות את מחשבותיהם הנבזיות. אבל אני לעולם לא הייתי חושב לחדד את עצמותיהם של ההפלפאפים לחרבות."

האם מישוהו ישכח מזה אי־פעם?

"המנהל", אמר הארי בעייפות, "אני יודע שזה לא נשמע טוב, אבל בשיא הרצינות: אני לא מרושע, אני פשוט מאוד יצירתי –
 "לא אמרתי שאתה מרושע", אמר דמבלדור ברצינות. "ישנם כאלו האומרים שלהבין רוע משמעו להיות רע; אבל הם פשוט מעמידים פני חכמים. רע הוא זה שאינו יודע אהבה, ואינו מעז לדמיין אהבה, ולעולם לא יוכל להבין אהבה מבלי לחדול להיות רע. ואני חושד שאתה יכול לדמיין את דרכך לתוך תודעתם של קוסמים אפלים טוב בהרבה ממה שאוכל, בעורך עדיין יודע אהבה מהי בעצמך. ולכן, הארי." עיניו של המנהל הביטו בריכוז. "לו היית נמצא בנעליו של פרופסור קווירל, אילו פורענויות היית יכול לעולל לאחר ששיטית בי כדי להכניס סוהרסן לשטח הוגוורטס?"
 "דגע אחד", אמר הארי, ובערפול מה צעד לעבר הכיסא שלפני שולחן המנהל והתיישב. היה זה כיסא גדול ונוח הפעם, לא שרפרף עץ, והארי הרגיש שהוא נעטף כשהתיישב בו.

דמבלדור ביקש ממנו להערים על פרופסור קווירל.
 נקודה ראשונה: הארי חיבב את פרופסור קווירל יותר משחיבב את דמבלדור.

נקודה שנייה: ההשערה היא שהמורה להתגוננות מפני כוחות האופל מתכנן לעשות משהו רע, ובמקרה כזה, הארי חייב לעזור

למנהל למנוע זאת.

נקודה שלישית...

"המנהל", אמר הארי, "אם פרופסור קווירל באמת מתכנן משהו, אני לא חושב שאני יכול להערים עליו. יש לו הרבה יותר ניסיון ממני."

הקוסם הזקן הניד בראשו, מצליח איכשהו להיראות רציני מאוד על אף חיוכו. "אתה ממעיט בערכך."

זו הייתה הפעם הראשונה שמישהו אמר להארי את זה.

"אני זוכר", המשיך הקוסם הזקן, "איש צעיר במשרד הזה ממש, קר ובשליטה, בעודו ניצב מול ראש בית סלית'רין, וסוחט את המנהל שלו כדי להגן על חבריו לכיתה. ואני מאמין שהאיש הצעיר הזה ערמומי יותר מפרופסור קווירל, ערמומי יותר מלוציוס מאלפוי, ושיגדל להיות שקול לוולדמורט עצמו. בו אני רוצה להיוועץ."

הארי הדחיק את הצמרמורת שעברה בו למשמע השם, וקימט את מצחו לעבר המנהל.

כמה הוא יודע...?

המנהל ראה את הארי כשהיה בשליטת הצד האפל שלו, עמוק מכפי שהארי שקע בו אי פעם. הארי זכר את ההרגשה לצפות בעצמו מהעבר, בלתי נראה, כשהתמודד עם הסלית'רינים המבוגרים; הילד עם הצלקת על מצחו שלא התנהג כמו האחרים. מובן שהמנהל יבחין שמישהו מוזר בילד שבמשרד שלו...

ודמבלדור הסיק שגיבור המחמד שלו ערמומי מספיק כדי להשתוות ליריבו המיועד, אדון האופל.

וזה לא רף גבוה במיוחד, בהתחשב בעובדה שאדון האופל סימן בבירור באות אפל את זרוע שמאל של כל משרתיו, וטבח במנזר שלם שלימד את אמנות הלחימה שרצה ללמוד.

ערמומי מספיק כדי להשתוות לפרופסור קווירל זו בעיה מסדר גודל אחר לגמרי.

אבל ברור גם שהמנהל לא יהיה מרוצה עד שהארי ייהפך קר ואפלולי, ויחשוב על תשובה כלשהי שתישמע ערמומית באופן מרשים מספיק... ושמוטב שלא באמת תפריע ללימודי ההתגוננות של פרופסור קווירל...

וכמובן שהארי אכן ייכנס לצד האפל שלו ויחשוב על זה כמו שצריך מהצד ההוא, רק לשם הכנות, ורק ליתר ביטחון. "ספר לי," אמר הארי, "הכול על איך הסוהרסן יוכנס, ואיך ישמרו עליו."

גבותיו של דמבלדור עלו לרגע, ואז הקוסם הזקן החל לדבר. הסוהרסן יובא לשטח הוגוורטס על ידי שלישיית הילאים, המוכרים למנהל באופן אישי, ושלושתם מסוגלים להטיל פטרונוס גשמי. דמבלדור יפגוש אותם בגבול שטחי הוגוורטס, ואז יכניס את הסוהרסן מבעד ללחשי ההגנה –

הארי שאל האם המעבר הוא קבוע או זמני – האם מישהו יוכל פשוט להכניס את אותו הסוהרסן למחרת.

"המעבר הוא זמני," השיב המנהל בהנהון מאשר, והמשיך להסביר: הסוהרסן יוצב בכלוב ממוטות טיטניום מוצק, שחושל ולא נוצר בשינוי-צורה; כעבור מספיק זמן נוכחותו של הסוהרסן תפורר את המתכת לאבק, אבל לא ביום אחד.

תלמידים שממתינים לתורם יחכו הרחק מהסוהרסן, מאחורי שני פטרונוסים גשמיים שיתוחזקו על ידי שניים משלושת ההילאים בכל רגע נתון. דמבלדור ימתין ליד הכלוב של הסוהרסן עם הפטרונוס שלו. תלמיד יחיד יתקרב לסוהרסן; דמבלדור יפיג את הפטרונוס שלו; והתלמיד ינסה להטיל לחש פטרונוס משל עצמו; ואם הוא ייכשל, דמבלדור יחזיר את הפטרונוס שלו לפני שהתלמיד יוכל לספוג נזק מתמשך. אלוף הדו קרב לשעבר, פרופסור פלייטיק, יהיה נוכח גם הוא כשתלמיד מתקרב, כדי להוסיף מרווח ביטחון.

"למה רק אתה מחכה ליד הסוהרסן?" שאל הארי. "כלומר, זה

לא צריך להיות אתה ועוד הילאי –
 המנהל הניד בראשו. "הם לא יוכלו לעמוד בחשיפות החזרות
 לסוהרסן, בכל פעם שאפיג את הפטרונס שלי."
 ואם הפטרונס של דמבלדור ייכשל מסיבה מסוימת בזמן
 שאחד מהתלמידים עדיין ליד הסוהרסן, ההילאי השלישי יטיל
 פטרונס גשמי נוסף וישלח אותו להגן על התלמידים...
 הארי חיפש ובדק, אבל הוא לא הצליח לראות שום כשל
 באבטחה.
 אז הארי לקח נשימה עמוקה, שקע עמוק יותר לתוך הכיסא,
 ונזכר:

"זה יהיה... חמש נקודות? לא, הבה ונעשה זאת לעשירייה
 עגולה של נקודות מרייבנקלו על החוצפה שלך."
 הקור הגיע לאט יותר עכשיו, בחוסר רצון, הארי לא זימן את
 הצד האפל שלו לאחרונה...
 הארי נאלץ להריץ את כל שיעור השיקויים בראשו לפני שהדם
 שלו התקרר למשהו שהתקרב לבהירות גבישית וקטלנית.
 ואז הוא חשב על הסוהרסן.
 וזה היה ברור.

"הסוהרסן הוא הסחת דעת," אמר הארי. הקור ברור בקולו,
 מפני שזה מה שדמבלדור רצה וציפה לו. "איום גדול ובולט, אבל
 ישיר בסופו של דבר, וקל להתגונן מפניו. אז בעוד כל תשומת הלב
 שלך מרוכזת בסוהרסן, המזימה האמיתית תתרחש במקום אחר."
 דמבלדור הביט בהארי לרגע, ואז הנהן לאט. "כן..." אמר
 המנהל. "ואני מאמין שאני יודע ממה זה יהווה הסחת דעת, אם
 פרופסור קווירל באמת מתכוון להרע... תודה לך, הארי."
 המנהל עדיין הביט בהארי, הבעה מוזרה בעיניים העתיקות.
 "מה?" שאל הארי עם קמצוץ רוגז, הקור עדיין משתהה בדמו.
 "יש לי שאלה נוספת לאיש הצעיר הזה," אמר המנהל. "זה דבר
 מה לגביו תהיתי במשך זמן רב, אך לא הצלחתי להבין. למה?"

קמצוץ כאב נשמע בקולו. "למה שמישהו יהפוך את עצמו למפלצת בכוונה תחילה? למה לעשות רשע לשם רשע? למה וולדמורט?"

* * *

פֶּרְדֵּר, קְזוּזט, טֵיק; דִּינג, פּוֹף, ספּלאט...

הארי הביט במנהל בהפתעה.

"למה שאני אדע?" שאל הארי. "אני אמור להבין באופן קסום את אדון האופל מפני שאני הגיבור, או משהו כזה?"
 "כן!" אמר דמבלדור. "האויב הגדול שלי היה גרינדלוולד, ואותו הבנתי היטב. גרינדלוולד היה דמות הראי האפלה שלי, האדם שכה בקלות הייתי יכול להיות, לו הייתי נכנע לפיתוי להאמין שאני אדם טוב, ולכן אני תמיד צודק. למען טובת הכלל, זה היה המוטו שלו; והוא באמת האמין בכך בעצמו, אפילו בעודו קורע את כל אירופה כמו חיה פצועה. ואותו הבסתי בסוף. אבל אחריו הגיע וולדמורט, להחריב את כל מה שהגנתי עליו בבריטניה." הכאב היה ברור כעת בקולו של דמבלדור, חשוף על פניו. "הוא עשה דברים גרועים בהרבה מהדברים הנוראיים ביותר שעשה גרינדלוולד, זוועה לשם הזוועה. הקרבתי הכול רק כדי לרסן את התקדמותו, ואני עדיין לא מבין למה! למה, הארי? מדוע הוא עשה זאת? הוא מעולם לא היה היריב המיועד שלי, אלא שלך, אז אם יש לך ניחושים כלשהם, הארי, בבקשה אמור לי! למה?"

הארי השפיל את מבטו אל ידיו. האמת היא שהארי טרם קרא על אדון האופל, וכרגע לא היה לו שמץ של מושג. אבל משום מה לא נראה לו שזו תשובה שהמנהל רוצה לשמוע. "יותר מדי טקסים אפלים, אולי? בהתחלה הוא חשב שהוא יעשה רק אחד, אבל זה הקריב חלק מהצד הטוב שלו, וזה גרם לו להסס פחות לבצע טקסים אפלים אחרים, אז הוא עשה עוד ועוד טקסים בלולאת משוב חיובית עד שהוא נהיה מפלצת חזקה להחריד –

"לא!" קולו של המנהל היה מיוסר כעת. "איני יכול להאמין

בכך, הארי! חייב להיות משהו מעבר לכך!"
 למה חייב להיות? חשב הארי, אבל הוא לא אמר זאת, מכיוון
 שהיה ברור שהמנהל חושב שהיקום הוא סיפור עם עלילה,
 וטרגדיות עצומות לא יכולות לקרות בלי סיבות עצומות וחשובות
 באותה המידה. "אני מצטער, המנהל. אדון האופל לא נראה ממש
 כמו דמות ראי אפלה שלי, בכלל לא. אני לא רואה שום פיתוי
 בלמסמר את עורות בני־משפחתו של ירמי וויבל לקירות חדר
 המערכת."

"אין לך שום חכמה לחלוק?" שאל דמבלדור. הפצרה נשמעה
 בקולו של הקוסם הזקן, כמעט תחינה.

יש רוע בעולם, חשב הארי. זה לא אומר שום דבר או מלמד
 אותנו משהו, חוץ מאשר לא להיות רעים? אדון האופל בטח היה
 ממזר אנוכי שלא היה אכפת לו במי הוא פוגע, או אידיוט שעשה
 טעויות טיפשיות וקלות למניעה שהידרדרו כמו כדור שלג. אין
 גורל מאחורי הרעות החולות של העולם הזה; אם היטלר היה
 מתקבל לבית־ספר לאדריכלות בוינה כפי שרצה, כל ההיסטוריה
 של אירופה הייתה שונה; אם היינו חיים ביקום שבו דברים נוראים
 קורים רק מסיבה טובה, הם לא היו קורים מלכתחילה.

והמנהל לא רצה לשמוע דבר מזה, כמובן.
 הקוסם הזקן עדיין הביט בהארי מעבר לשליפציק שנראה כמו
 עננת עשן קפואה, ייאוש מיוסר בעיניו העתיקות והמצפות.
 ובכן, להישמע חכם לא היה קשה. זה היה הרבה יותר קל
 מלהיות אינטליגנטי, למעשה, כיוון שאתה לא צריך להגיד שום
 דבר מפתיע או להציג תובנות חדשות. אתה פשוט צריך לתת
 לתוכנת השלמת התבניות של המוח שלך להשלים את הקלישאה,
 ולהשתמש באיזה דבר חכמה עמוק שאחסנת לפני כן.
 "המנהל," אמר הארי ברצינות, "אני מעדיף שלא להגדיר את
 עצמי באמצעות האויבים שלי."

איכשהו, אפילו בתוך כל התקתקים והצפצופים, השתררה

דממה מסוימת.

זה היה דבר חכמה עמוק יותר ממה שהארי התכוון.
 "ייתכן שאתה חכם מאוד, הארי..." המנהל אמר לאט.
 "הלוואי... שהייתי יכול להיות מוגדר על ידי ידידיי." הכאב בקולו
 העמיק.

הארי פשפש במוחו במהירות דבר חכמה עמוק נוסף לומר,
 שירכך את המכה שהנחית בטעות –

"או אולי," אמר הארי ברכות, "זה האויב שמגדיר את
 הגריפינדור, כמו שהידיד מגדיר את ההפּלפּאף והשאיפה המגדירה
 את הסלית'רין. אני יודע שתמיד, בכל דור, החידה היא זו שמגדירה
 את המדען."

"גורל נורא הוא זה שגזרת על בתי, הארי," אמר המנהל. הכאב
 לא עזב את קולו. "עכשיו כשאתה מציין זאת, אני חושב שבמידה
 רבה הוגדרתי על ידי אויביי."

הארי השפיל מבט אל ידיו, במקומן בחיקו. אולי הוא פשוט
 צריך לשתוק כל עוד הוא מוביל.

"אבל כן ענית לשאלה שלי," אמר דמבלדור ברכות, כאילו
 לעצמו. "הייתי צריך להבין מה יהיה המגדיר של סלית'ריני.
 השאפתנות שלו, הכול למען השאפתנות שלו; ואת זאת אני יודע,
 אם כי לא מדוע..." דמבלדור בהה לזמן מה; ואז הוא התיישר,
 ונראה שעניו מתמקדות בהארי שוב.

"ואתה, הארי," אמר המנהל, "קראת לעצמך מדען?" קולו נשזר
 בהפתעה ובאיהסכמה קלה.

"אתה לא אוהב מדע?" שאל הארי בחשש קל. הוא קיווה
 שדמבלדור יחבב דברים מוגלגיים יותר.

"אני מניח שהוא שימושי למוגלגים חסרי השרביטים," אמר
 דמבלדור, מקמט את מצחו. "אבל זה נראה דבר מוזר להגדיר את
 עצמך עליפיו. האם מדע חשוב כמו אהבה? טוב לב? חברות? האם
 מדע הוא מה שגורם לך לחבב את מינרווה מקגונגל? האם מדע

הוא מה שבגללו אכפת לך מהרמיוני גריינג'ר? האם המדע יהיה הדבר אליו תפנה, כשתנסה ללבות חום בלבבו של דראקו מאלפוי?"

אתה יודע, הדבר העצוב הוא שאתה בטח חושב שפלטת איזה טיעון מנצח חכם להפליא.

עכשיו, איך לנסח את התשובה בצורה כזו שגם היא תישמע חכמה להפליא...

"אתה לא רייבנקלו", אמר הארי בטון מכבד ורגוע, "ולכן ייתכן שלא חשבת שלכבד את האמת, ולחפש אותה בכל ימי חיך, יכול גם להיות מעשה אצילי."

גבותיו של המנהל עלו. ואז הוא נאנח. "כיצד הפכת כה חכם, בגיל כה צעיר...?" הקוסם הזקן נשמע עצוב כשאמר זאת. "אולי זה יועיל לך."

רק כדי להרשים קוסמים זקנים שמתרשמים מעצמם יתר על המידה, חשב הארי. למען האמת, הוא היה מאוכזב מעט מהתמימות של דמבלדור; זה לא שהארי שיקר, אבל נראה כאילו דמבלדור התרשם הרבה יותר מדי מהיכולת של הארי לנסח דברים כך שישמעו מעמיקים, במקום לנסח אותם באנגלית פשוטה כמו שריצ'רד פיינמן עשה עם החכמה שלו...

"אהבה חשובה יותר מחכמה", אמר הארי, רק כדי לבחון את גבולות הסבילות של דמבלדור לקלישאות ברורות שמושלמות באמצעות התאמת תבניות טהורה בלי שום סוג של ניתוח מעמיק.

המנהל הנהן בכובד ראש, ואמר, "אכן".
הארי נעמד מכיסאו והתמתח. טוב, מוטב שאלך לאהוב משהו, זה בטח יעזור לי להביס את אדון האופל. ובפעם הבאה שתבקש ממני עצה, פשוט אתן לך חיבוק –

"עזרת לי רבות היום, הארי", אמר המנהל. "ולכן אשאל עוד דבר אחד נוסף את האיש הצעיר הזה."

יופי.

"אמור לי, הארי," אמר המנהל (וכעת קולו נשמע פשוט מבולבל, אם כי עדיין היה רמז לכאב בעיניו), "מדוע קוסמי אופל חוששים כל-כך מהמוות?"

"אה," אמר הארי, "סליחה, אבל אני חייב לגבות את הקוסמים האפלים בעניין הזה."

* * *

רוש, בליפ, טינג; גלורפ, פופ, בלוב –

"מה?" שאל דמבלדור.

"מוות זה רע," אמר הארי, זונח חכמה לטובת תקשורת ברורה. "מאוד רע. ממש רע. לפחד מהמוות זה כמו לפחד ממפלצת גדולה עם ניבים ארסיים. זה מאוד הגיוני בעצם, וזה לא מעיד על בעיה פסיכולוגית, למעשה."

המנהל הביט בו כאילו הפך הרגע לחתול.

"אוקיי," אמר הארי. "אומר זאת כך. האם אתה רוצה למות? כי אם כן, יש דבר מוגלגלי שנקרא קו חירום למניעת התאבדות –"

"כשיגיע הזמן," אמר הקוסם הזקן בשקט. "לא לפני כן. לעולם לא אנסה לקרב את היום, או לדחות אותו כשיגיע."

הארי קימט את מצחו בחומרת סבר. "זה לא נשמע כאילו יש לך רצון חזק במיוחד לחיות, המנהל!"

"הארי..." קולו של הקוסם הזקן החל להישמע חסר-אונים; והוא צעד למקום בו זקנו הכסוף, מבלי להבחין, צנח לתוך אקווריום בדולח עגול, והחל לקבל גוון ירוק שטיפס במעלה זקנו.

"אני חושש שלא הבהרתי את עצמי היטב. קוסמים אפלים אינם להוטים לחיות. הם מפחדים מהמוות. הם לא מושיטים את ידם לעבר אור השמש, הם נמלטים מהלילה המתקרב אל מערות אפלות לאין שיעור מעשה ידיהם, ללא ירח וכוכבים. אין אלה חיים בהם הם חפצים, אלא אלמוות; והם כל-כך מונעים להשיג זאת עד כדי כך שהם יקריבו את נשמותיהם שלהם בשביל זה! האם אתה רוצה

לחיות לנצח, הארי?"

"כן, וכך גם אתה," אמר הארי. "אני רוצה לחיות עוד יום אחד. מחר ארצה לחיות עוד יום אחד. לפיכך אני רוצה לחיות לנצח, זו מוכח על ידי אינדוקציה של מספרים טבעיים. אם אתה לא רוצה למות, זה אומר שאתה רוצה לחיות. אם אתה לא רוצה לחיות לנצח, זה אומר שאתה רוצה למות. אתה חייב לרצות את אחד מהשניים... אני רואה שאתה לא קולט אותי, נכון?"

שתי התרבויות בהו זו בזו מעבר לפער עצום של שונות מהותית.

"חייתי במשך מאה ועשר שנים," אמר הקוסם הזקן בשקט (מוציא את זקנו מהאקווריום ומנער אותו כדי להסיר את הצבע), "ראיתי ועשיתי דברים רבים, יותר מכפי שהייתי רוצה לראות או לעשות. ועם זאת אינני מתחרט על חיי, מכיוון שהאוויר בלראות את תלמידיי גדלים עוד לא נמאס עליי. אבל לא הייתי רוצה לחיות זמן כה רב עד שהוא יימאס! מה תעשה עם הנצחיות, הארי?"

הארי לקח נשימה עמוקה. "אפגוש את כל האנשים המעניינים בעולם, אקרא את כל הספרים הטובים ואז אכתוב משהו אפילו טוב יותר, אחגוג את יום ההולדת העשירי של הנכד שלי על הירח, אחגוג את יום ההולדת המאה של הנין של הנין שלי מסביב לטבעות של שבתאי, אגלה את החוקים העמוקים והסופיים של הטבע, אבין את מהות התודעה, אגלה למה דברים קיימים מלכתחילה, אבקר בכוכבים אחרים, אגלה חייזרים, אצור חייזרים, אפגש עם כולם למסיבה בצד השני של שביל החלב אחרי שנסיים לגלות את כל העסק, אפגש עם כל שאר האנשים שנולדו בכדור-הארץ הישן לראות את השמש נכבית לבסוף, ופעם דאגתי שאתקשה למצוא דרך להימלט מהיקום הזה לפני שתיגמר האנטרופיה השלילית אבל אני הרבה יותר אופטימי עכשיו כשגיליתי שהדברים שמתיימרים להיות חוקי הפיזיקה הם בסך הכול קווים מנחים אופציונליים."

"לא הבנתי את רוב הדברים הללו," אמר דמבלדור. "אבל אני חייב לשאול האם אלה דברים שאתה באמת משתוקק להם כה נואשות, או שמא אתה מדמיין אותם ככאלה כדי לדמיין שלא תהיה עייף, בעודך בורח ובורח מהמוות."

"החיים הם לא רשימה סופית של דברים שעליהם יש לסמן X לפני שמותר לך למות," אמר הארי בתקיפות. "אלה החיים, אתה פשוט חי אותם. אם לא אעשה את הדברים האלה זה יהיה מפני שמצאתי משהו טוב יותר לעשות."

דמבלדור נאנח. אצבעותיו תופפו על שעון, כשהן נגעו בו, הספרות הפכו לכתב בלתי קריא, והמחוגים הצביעו לרגע על מקומות שונים. "במקרה הלא סביר שאורשה להתממה עד גיל מאה וחמישים," אמר הקוסם הזקן, "אני לא חושב שיהיה לי אכפת. אבל מאתיים שנה יהיו הרבה יותר מדי."

"כן, טוב," אמר הארי, קולו יבש מעט כשחשב על ההורים שלו ועל הזמן המוקצב להם אם לא יעשה דבר בנידון, "אני חושד, המנהל, שאם היית מגיע מתרבות שבה אנשים רגילים לחיות עד גיל ארבע מאות שנה, למות בגיל מאתיים היה נראה לך מוקדם בצורה טראגית כמו, נגיד, שמונים." קולו של הארי נהיה קשה במילה האחרונה.

"ייתכן," אמר הקוסם הזקן בשלווה. "לא הייתי רוצה למות לפני חבריי, או להמשיך לחיות אחרי שכולם מתו. הזמן הקשה ביותר הוא לאחר שאיבדת את אלה שאהבת יותר מכל, אך עם זאת האחרים עדיין חיים, ועבורם אתה חייב להישאר..." עיניו של דמבלדור היו מקובעות בהארי, והלכו ונעשו עצובות. "אל תתאבל עליי יתר על המידה, הארי, כשזמני יגיע; אהיה עם אלה שהתגעגעתי אליהם מזה זמן רב, בהרפתקה הגדולה הבאה שלנו." "או!" אמר הארי בהבנה פתאומית. "אתה מאמין בחיים שאחרי

המוות. היה לי הרושם שלקוסמים אין דת?"

* * *

טוט. ביפ. בום.

"איך אתה יכול שלא להאמין בהם?" שאל המנהל, נראה המום לחלוטין. "הארי, אתה קוסם! ראית רוחות!"

"רוחות," אמר הארי, קולו שטוח. "אתה מתכוון לדברים האלה כמו הדיוקנאות, זיכרונות והתנהגויות שמורים, ללא מודעות או חיים, מוטבעים בטעות בחומר הסובב בפרץ הקסם שמתלווה למוות אלים של קוסם –"

"שמעתי את התאוריה הזו," אמר המנהל, קולו נעשה חד, "מושמעת על ידי קוסמים שמתבלבלים בין ציניות לחכמה, שחושבים שלהביט מטה אל אחרים משמעו להעלות את עצמם. זה בין הרעיונות הטיפשיים ביותר ששמעתי במאה ועשר שנים! כן, רוחות לא לומדות או מתפתחות, מכיוון שהן לא שייכות לפה! נשמות אמורות להמשיך הלאה, לא נותרו להן חיים פה! ואם לא רוחות, אז מה עם הפרגוד? מה עם אבן האוב?"

"בסדר," אמר הארי, מנסה לשמור על קולו רגוע, "אני אשמע את הראיות שלך, מפני שזה מה שמדען עושה. אבל ראשית, המנהל, תן לי לספר לך סיפור קטן." קולו של הארי רעד. "אתה יודע, כשהגעתי לפה, כשירדתי מהרכבת מקינגס קרוס, אני לא מתכוון לאתמול אלא אז – בספטמבר, כשירדתי מהרכבת אז, המנהל, מעולם לא ראיתי רוח לפני כן. לא ציפיתי לרוחות. אז כשראיתי אותן אז, המנהל, עשיתי משהו ממש טיפשי. קפצתי למסקנות. חשבתי, חשבתי שיש חיים אחרי המוות, חשבתי שאף אחד לא באמת מת, חשבתי שכל מי שהמין האנושי איבד היה בסדר אחרי הכל, חשבתי שקוסמים יכולים לדבר עם אנשים שהמשיכו הלאה, שפשוט צריך את הלחש הנכון כדי לזמן אותם, שקוסמים יכולים לעשות את זה, חשבתי שאני יכול לפגוש את הורי שמתו בשבילי, ולספר להם ששמעתי על הקורבן שלהם ושהתחלתי

לקרוא להם אמי ואבי –

"הארי, לחש דמבלדור. דמעות נצצו בעיניו של הקוסם הזקן.

הוא עשה צעד קרוב יותר –

"ואז, "ירק הארי, חימה ממלאת את קולו לגמרי, הזעם הקר על היקום על שהיה כך ועל עצמו שהיה טיפש כליכך, "שאלתי את הרמיוני והיא אמרה שהן רק דמויות גדר, שנצרכו באבני הטירה בעקבות מוות של קוסם, כמו הצלליות שנותרו על קירות הירושימה. והייתי צריך לדעת! הייתי צריך לדעת בלי לשאול אפילו! לא הייתי צריך להאמין בזה אפילו למשך שלושים שניות! מפני שאם לאנשים היו נשמות אז לא היה דבר כזה נזק מוחי, אם הנשמה שלך יכולה להמשיך לדבר אחרי שכל המוח שלך הלך, איך נזק לאונה השמאלית יכול לקחת ממך את יכולת הדיבור? ופרופסור מקגונגל, כשהיא אמרה לי איך ההורים שלי מתו, היא לא התנהגה כאילו הם פשוט עזבו לטיול ארוך לארץ אחרת, כאילו הם היגרו לאוסטרליה כמו בימי אוניות המהגרים, כמו שאנשים היו מתנהגים אם הם היו באמת יודעים שמוות זה פשוט ללכת למקום אחר, אם היו להם ראיות מוצקות לחיים שאחרי המוות, במקום להמציא דברים כדי לנחם את עצמם, זה היה משנה הכל, זה לא היה משנה שכולם איבדו משהו במלחמה, זה היה עצוב קצת אבל זה לא היה נורא! וכבר ראיתי שאנשים בעולם הקוסמים לא מתנהגים ככה! הייתי צריך לדעת! ואז הבנתי שההורים שלי באמת מתים ועזבו לנצח ולתמיד, שלא נותר מהם דבר, שלעולם לא תהיה לי הזדמנות לפגוש אותם, ושאר הילדים חשבו שאני בוכה מפני שאני מפחד מרוחות –"

פניו של הקוסם הזקן היו מזועזעות, הוא פצה את פיו לדבר –
 "אז ספר לי, המנהל! ספר לי על הראיות! אבל שלא תעז להגזים בהן אפילו טיפה, מפני שאם תיטע בי תקוות שווא שוב, לעולם לא אסלח לך על כך! מה זה הפרגוד?"
 הארי הרים את ידיו ומחה את לחייו, בזמן שחפצי הזכוכית

במשרד המנהל הפסיקו לרטוט מהצווחה האחרונה שלו.
 "הפרגוד", אמר הקוסם הזקן עם לא יותר מרעד קל בקולו,
 "הינו קשת אבן גדולה, שנשמרת במחלקת המסתורין; שער לארץ
 המתים."

"ואיך מישהו יודע זאת?" שאל הארי. "אל תאמר לי במה אתה
 מאמין, אמור לי מה ראית!"

"הביטוי הפיזי למחסום שבין העולמות היה קשת אבן גדולה,
 עתיקה וגבוהה עם קצה מחודד, ופרגוד שחור ומרופט הנראה כמו
 פני השטח של ברכת מים פרוש בין האבנים; רוטט תמיד מהמעבר
 החד כיווני של הנשמות. אם אתה עומד ליד הפרגוד אתה יכול
 לשמוע את קולות המתים קוראים, תמיד קוראים, לוחשים בקושי
 בצד הלא נכון של סף ההבנה. הלחישות, מתחזקות ומתרבות אם
 תשאר שם ותנסה להקשיב, כאילו הן מנסות לתקשר; ואם תקשיב
 יותר מדי, אתה תלך לפגוש אותם, וברגע שתיגע בפרגוד אתה
 תישאב דרכו, ולעולם לא ישמעו ממך שוב."

"זה אפילו לא נשמע כמו זיוף מעניין", אמר הארי, קולו רגוע
 עכשיו כשלא היה דבר שיגרום לו לקוות, או שיגרום לו לכעוס על
 שתקוותיו נגוזו. "מישהו בנה קשת אבן, עשה משטח רוטט שחור
 קטן שהעלים את כל מי שנגע בו, והקסים אותו כך שילחש לאנשים
 ויהפנט אותם."

"הארי..." המנהל אמר, מתחיל להיראות מודאג למדי. "אני
 יכול לומר לך את האמת, אבל אם אתה מסרב לשמוע אותה..."

גם זה לא מעניין. "מהי אבן האוב?"
 "לא הייתי מספר לך", אמר המנהל באטיות, "אלא שאני חושש
 ממה שחוסר האמונה הזה יעשה לך... אז הקשב, הארי, בבקשה
 הקשב..."

אבן האוב הייתה אחד משלושת אוצרות המוות האגדיים, אחת
 לגלימה של הארי. אבן האוב הייתה מסוגלת לקרוא לנשמות
 בחזרה מהמתים – להשיב אותן לעולם החיים, אם כי לא כפי שהיו.

קדמוס פברל השתמש באבן כדי להחזיר את אהובתו מהמתים, אבל ליבה נשאר עם המתים, ולא בעולם החיים. וכעבור זמן זה הוציא אותו מדעתו, והוא הרג את עצמו כדי להיות עימה באמת שוב...

בנימוס מופתי, הארי הרים את ידו.

"כן?" שאל המנהל בחוסר רצון.

"המבחן הברור כדי לבדוק האם אבן האוב באמת מזמנת את המתים, או שמא מקרינה דמות מתודעתו של המשתמש, הוא לשאול שאלה שאתה לא יודע את התשובה שלה, אבל שהאדם המת כן ידע, ושאפשר לוודא בצורה חד משמעית בעולם. לדוגמה, תזמן את –"

ואז הארי עצר, מפני שהפעם הוא הצליח לחשוב על זה צעד אחד לפני הלשון שלו, מהר מספיק לא לומר את השם והמבחן הראשונים שעלו לו לראש.

"...אשתך המתה, ותשאל אותה איפה היא השאירה את העגיל האבוד שלה, או משהו כזה," סיים הארי. "מישהו עשה מבחנים כאלה?"

"אבן האוב אבדה לפני מאות שנים, הארי," המנהל אמר בשקט. הארי משך בכתפיו. "ובכן, אני מדען, ואני תמיד מוכן להיות משוכנע. אם אתה באמת מאמין שאבן האוב מסוגלת להשיב את המתים – אז אתה בטוח שבדיקה כזו תצליח, נכון? אז אתה יודע משהו על איפה למצוא את אבן האוב? קיבלתי אוצר מוות אחד בנסיבות מסתוריות ביותר, ו – טוב, שנינו יודעים איך העולם עובד בעניינים כאלה."

דמבלדור הביט בהארי.

הארי השיב לדמבלדור מבט שקול.

הקוסם הזקן העביר יד על מצחו ומילמל, "זה טירוף."

(איכשהו, הארי הצליח להימנע מלצחוק.)

ודמבלדור אמר להארי להוציא את גלימת ההיעלמות מנרתיקו;

בהוראת המנהל, הארי הביט בצד הפנימי של הברדס עד שראה זאת, מצוייר בארגמן דהוי, כמו דם יבש, על רקע האריג הכסוף; סמלם של אוצרות המוות – משולש, עם מעגל בתוכו, וקו חוצה את שניהם.

"תודה לך," אמר הארי בנימוס. "אפקח עיניים ואחפש אבן המסומנת כך. האם יש לך ראיות נוספות?"

דמבלדור נראה כאילו הוא נאבק עם עצמו. "הארי," אמר הקוסם הזקן, קולו עולה, "זוהי דרך מסוכנת, בה אתה צועד, אינני בטוח שאני עושה את הדבר הנכון בכך שאני אומר זאת, אבל אני מוכרח להניא אותך ממנה! הארי, איך וולדמורט היה יכול לשרוד את מות גופו אלמלא הייתה לו נשמה?"

ואז הארי הבין שהיה בדיוק אדם אחד שאמר במקור לפרופסור מקגונגל שאדון האופל עדיין חי; והיה זה המנהל המשוגע בבית המשוגעים הזה, שנקרא בית-ספר, שחשב שהעולם פועל על קלישאות.

"שאלה טובה," אמר הארי, לאחר דיון פנימי על כיצד להמשיך. "אולי הוא מצא דרך כלשהי לשכפל את כוחה של אבן האוב, אלא שהוא טען אותה מראש עם עותק מלא של מצב המוח שלו. או משהו כזה." לפתע הוא לא ממש היה בטוח שהוא מנסה למצוא הסבר למשהו שבאמת קרה. "למעשה, אתה יכול לספר לי כל מה שאתה יודע על הדרך שבה אדון האופל שרד ומה יידרש כדי להרוג אותו?" אם הוא עדיין קיים יותר מאשר בכתורות של הפקפקן.

"אתה לא משטה בי, הארי," אמר הקוסם הזקן; פניו נראו עתיקות כעת, והקמטים שבהן נגרמו לא רק משנות גילו. "אני יודע מדוע אתה באמת שואל את השאלה הזו. לא, אינני קורא את מחשבותיך, אין לי צורך בכך, ההיסוס שלך מסגיר אותך! אתה רוצה בסוד חיי הנצח של אדון האופל כדי להשתמש בו בעצמך!" "טעות! אני רוצה בסוד חיי הנצח של אדון האופל כדי להשתמש בו בשביל כולם!"

* * *

טיק, קרעכץ, פוזזוט...

אלבוס־פרסיבל־וולפריק־בריאן דמבלדור פשוט עמד שם ובהה
בהארי בפה פעור בטמטום.

(הארי העניק לעצמו ציון לשבח על יום שני, מפני שהצליח
להדהים מישוהו לחלוטין לפני סוף היום.)

"ולמקרה שזה לא היה ברור," אמר הארי, "כשאני אומר כולם
אני מתכוון גם למוגלגים, לא רק כל הקוסמים."
"לא," אמר הקוסם הזקן, מניד בראשו. קולו התחזק. "לא, לא,
לא! זה טירוף!"

"מווא־הא־הא!" אמר הארי.

פניו של הקוסם הזקן היו קמוצות בכעס ודאגה. "וולדמורט גנב
את הספר ממנו למד את הסוד; הוא לא היה במקומו כשהלכתי
לחפש אותו. אבל זאת אני יודע, וזאת אומר לך: האלמוות שלו
נולד מטקס נורא ואפל, שחור משחור! והייתה זו מירטל, מירטל
המתוקה והמסכנה, שמתה בעבורו; האלמוות שלו דרש קורבן,
הוא דרש רצח –"

"טוב, ברור שאני לא עומד להפיץ שיטה לאלמוות שדורשת
להרוג אנשים! זה יפספס לגמרי את כל הנקודה!"
השתררה שתיקה מופתעת.

לאט, פניו של הקוסם הזקן נרגעו מכעסן, אם כי הדאגה עוד
נותרה שם. "לא תשתמש בטקס שדורש קורבן אדם."
"אני לא יודע מה אתה חושב שאני, המנהל," אמר הארי בקור,
כעסו שלו מתגבר, "אבל בוא לא נשכח שאני זה שרוצה שאנשים
יחיו! זה שרוצה להציל את כולם! אתה זה שחושב שמוות זה נהדר
ושכולם צריכים למות!"

"אני אובד עצות, הארי," אמר הקוסם הזקן. רגליו צעדו הלוך
ושוב לאורך המשרד. "אינני יודע מה לומר." הוא הרים כדור

בדולח קטן שנראה כאילו הוא מכיל יד עולה בלהבות, והביט לתוכו בהבעה עצובה. "מלבד זה שאתה שוגה נורא בהבנתך אותי... אני לא רוצה שכולם ימותו, הארי!"

"אתה פשוט לא רוצה שאף אחד יהיה בן אלמוות," אמר הארי באירוניה רבה. נראה שטאטולוגיות ולוגיות בסיסיות כמו לכל x : $למות(x) = לא קיים x: לא למות(x)$ היו מעבר ליכולת ההיסק של הקוסם החזק בעולם.

הקוסם הזקן הנהן. "אני חושש פחות ממה שחששתי קודם, אבל אני עדיין מאוד מודאג לגביך, הארי," הוא אמר בשקט. ידו, קצת מצומקת משנותיו הרבות, אך עדיין חזקה, הניחה את כדור הברדלח בחזרה במקומו בנחרצות. "מפני שהפחד מהמוות הוא דבר מר, מחלה של הנשמה שמעוותת אנשים. וולדמורט איננו קוסם האופל היחיד שהלך בדרך השוממה הזו, אם כי אני חושש שהוא לקח את זה רחוק יותר מכל אחד אחר לפניו."

"ואתה חושב שאתה לא פוחד מהמוות?" שאל הארי, אפילו לא מנסה להסתיר את הספק בקולו.

פניו של הקוסם הזקן היו שלווים. "אינני מושלם, הארי, אבל אני חושב שקיבלתי את המוות כחלק ממני."

"אה, הא," אמר הארי. "אתה מבין, יש דבר קטן שנקרא דיסוננס קוגניטיבי, או בעברית פשוטה, ענבים חמוצים. אם אנשים היו מוכים באלה בראשם פעם בחודש, ואף אחד לא היה יכול לעשות דבר בנוגע לכך, מהר מאוד היו צצים כל מיני פילוסופים, שמעמידים פני חכמים כפי שניסחת זאת, שהיו מוצאים כל מיני יתרונות מופלאים למכה בראש פעם בחודש. נגיד, זה עושה אותך קשוח יותר, או שזה גורם לך להיות מאושר יותר כשאתה לא חוטף מכה בראש. אבל אם היית הולך למישהו שלא חוטף מכה בראש, והיית שואל אותו אם הוא רוצה להתחיל לחטוף מכות, בתמורה ליתרונות המופלאים הללו, הוא היה אומר לא. ואם לא היית חייב למות, אם היית מגיע ממקום שבו איש מעולם לא שמע על מוות,

והייתי אומר לך שזה רעיון נפלא מדהים ומעולה, שאנשים יהפכו מקומטים וזקנים ובסופו של דבר יפסיקו להתקיים, היית שולח אותי ישר לבית משוגעים ! אז למה שמישהו יחשוב משהו מטופש כל-כך, שמוות זה דבר טוב ? מפני שאתה מפחד ממנו, מפני שאתה לא באמת רוצה למות, והמחשבה כל-כך כואבת בפנים עד שאתה צריך להעלים אותה באמצעות רציונליזציה, לעשות משהו כדי להקהות את הכאב, כדי שלא תהיה מוכרח לחשוב על זה – “לא, הארי,” אמר הקוסם הזקן. פניו היו עדינות, ידו טיילה בברכת מים מוארת שהשמיעה צלילים מוזיקליים כשאצבעותיו ערבבו אותם. “אם כי אני מבין למה אתה חושב כך.”

“אתה רוצה להבין את הקוסם האפל ?” שאל הארי, קולו קשה ואפל כעת. “אז הבט אל החלק בך שבורח לא מהמוות, אלא מהפחד מהמוות, החלק שלא מסוגל לסבול את הפחד עד שהוא מחבק את המוות כידיד, מנסה להפוך לאחד עם הלילה כדי שיוכל לחשוב על עצמו כעל אדון התהום. לקחת את הרוע הגדול מכולם וקראת לו טוב ! עם עיוות קל שבקלים אותו חלק בך ירצח חפים מפשע, ויקרא לך חברות. אם אתה יכול לומר שהמוות טוב מהחיים אז אתה יכול לעוות את המצפן המוסרי שלך כך שיצביע לכל מקום –”

“אני חושב,” אמר דמבלדור, מנער טיפות מים מידו לצליל דינודון פעמונים זעירים, “שאתה מבין קוסמי אופל היטב, בלי להיות אחד בעצמך.” זה נאמר ברצינות גמורה, בלי האשמה. “אבל ההבנה שלך אותי, חוששני, לוקה בחסר.” הקוסם הזקן חיך עכשיו, וצחוק עדין נשמע בקולו.

הארי ניסה לא להפוך לקר יותר מכפי שכבר היה ; טינה בוערת זרמה לתודעתו ממקום כלשהו, על ההתנשאות של דמבלדור, ועל כל הצחוק ששוטים חכמים זקנים השתמשו בו במקום טיעונים. “אתה יודע מה מצחיק, חשבתי שיהיה בלתי אפשרי לדבר עם דראקו מאלפוי, ובתמימות הילדותית שלו, הוא חזק ממך פי מאה.”

הבעת בלבול חצתה את פניו של הקוסם הזקן. "מה כוונתך?"
 "כוונתי," אמר הארי, קולו נושך, "היא שדראקו ממש לקח
 ברצינות את האמונות שלו ועיבד את המילים שלי במקום להשליך
 אותן מהחלון באמצעות חיוך של עליונות עדינה. אתה כליך זקן
 וחכם עד שאתה אפילו לא יכול לשים לב לשום דבר שאני אומר!
 לא להבין, לשים לב!"

"כן הקשבתי לך, הארי," אמר דמבלדור, נראה רציני יותר כעת,
 "אבל להקשיב זה לא תמיד להסכים. אם נניח את אייהסכמה בצד,
 מה אתה חושב שאינני מבין?"

שאל באמת היית מאמין בחיים אחרי המוות, היית הולך לקדוש
 מנגו והורג את ההורים של נְוִיל, אליס ופרנק לונגבוטום, כדי
 שיוכלו לצאת להרפתקה הגדולה הבאה שלהם, במקום לתת להם
 להישאר פה במצב הפגום הזה –

הארי בקושי, בקושי הצליח למנוע מעצמו לומר זאת בקול רם.
 "בסדר," אמר הארי הקר. "אענה לשאלה המקורית שלך, אם
 כך. שאלת אותי מדוע קוסמי אופל מפחדים מהמוות. העמד פנים,
 המנהל, שאתה באמת מאמין בנשמות. העמד פנים שכל אחד היה
 יכול לוודא את הקיום של נשמות בכל רגע, העמד פנים שאיש לא
 בוכה בלוויות מכיוון שכולם יודעים שאלה שאהבו עדיין חיים.
 עכשיו, האם אתה יכול לדמיין משהו משמיד נשמה? קורע אותה
 לגזרים כך שדבר לא נשאר להמשיך להרפתקה הגדולה הבאה?
 האם אתה יכול לדמיין איזה דבר נורא זה יהיה, הפשע הגדול ביותר
 שיתרחש בהיסטוריה של היקום, שהיית עושה הכול כדי למנוע
 ממנו מלקרות אפילו פעם אחת? מפני שזה מה שהמוות באמת –
 השמדה של נשמה!"

הקוסם הזקן הביט בו, מבט עצוב בעיניו. "אני מניח שאני כן
 מבין כעת," הוא אמר בשקט.

"הו?" אמר הארי. "מבין מה?"

"את וולדמורט," אמר הקוסם הזקן. "אני מבין אותו סוף־סוף."

מפני שכדי להאמין שהעולם באמת כזה, אתה חייב להאמין שאין בו צדק, שחשכה שזורה בליכתו. שאלתי אותך מדוע הוא הפך למפלצת, ולא הצלחת לתת לי סיבה. ואם הייתי שואל אותך, אני מניח שהתשובה שלו הייתה: למה לא?"

* * *

הם עמדו מביטים זה בעיניו של זה, הקוסם הזקן בגלימותיו, והילד הצעיר עם צלקת הברק על מצחו.
 "אמור לי, הארי," אמר הקוסם הזקן, "האם אתה תהפוך למפלצת?"

"לא," אמר הילד, וודאות קשה כברזל בקולו.
 "למה לא?" שאל הקוסם הזקן.

הילד הצעיר הזדקף, סנטרו מורם בגאוה, ואמר: "אין צדק בחוקי הטבע, המנהל, אין איבר של הוגנות במשוואות התנועה. היקום אינו רע, או טוב, פשוט לא אכפת לו. לכוכבים לא אכפת, או לשמש, או לרקיע. אבל להם לא צריך להיות אכפת! לנו אכפת! יש אור בעולם, והוא בתוכנו!"

"אני תוהה למה תהפוך, הארי," אמר הקוסם הזקן. קולו היה רך, עם פליאה מוזרה וחרטה. "אני אפילו מייחל לחיות רק כדי לראות זאת."

הילד קד קידה מלאה באירוניה ועזב, דלת האלון הכבדה נסגרה מאחוריו ברעם.

לפני פני סל, סל ב'

הארי, בעודו מחזיק את ספל התה בדיוק בצורה הנכונה כפי שהראה לו פרופסור קווירל זה שלוש פעמים, לגם לגימה קטנה וזהירה. בצידו השני של השולחן הארוך שעמד במרכז הפונדק של מרי, פרופסור קווירל לגם לגימה מכוסו שלו, גורם לתנועה להיראות טבעית ואלגנטית בהרבה. התה עצמו היה משהו שאת שמו הארי לא הצליח אפילו לבטא, או לפחות בכל פעם שניסה לחזור על המילים הסיניות פרופסור קווירל תיקן אותו, עד שלבסוף הוא הרים ידיים.

הארי הצליח להעיף מבט בחשבון בפעם הקודמת, ופרופסור קווירל ויתר לו על זה.

הוא הרגיש דחף לשתות מיץ צחוק לפני כן.

אפילו כשלקח זאת בחשבון, הארי עדיין היה מזועזע עד לשד עצמותיו.

ועדיין היה לזה טעם של... טוב, של תה.

בתודעתו של הארי היה חשד קטן ומציק שפרופסור קווירל ידע זאת, ובכוונה קנה תה יקר במידה מגוחכת שהארי לא יֵדע להעריך רק כדי לחרפן אותו. ייתכן שפרופסור קווירל בעצמו לא אוהב אותו. אולי אף אחד לא אוהב את התה הזה, והמטרה היחידה שלו הייתה להיות יקר במידה מגוחכת ולגרום לקורבן להרגיש כפוי טובה. למעשה, ייתכן שזה פשוט תה רגיל, אלא שצריך לבקש אותו בקוד מסוים, ואז הם שמו מחיר עצום מזויף בחשבון...

הבעתו של פרופסור קווירל הייתה מהורהרת. "לא", אמר פרופסור קווירל, "לא היית צריך לספר למנהל על שיחתך עם לורד מאלפוי. אנא נסה לחשוב מהר יותר בפעם הבאה, מר פוטר."

"אני מתנצל, פרופסור קווירל," אמר הארי בענווה. "אני עדיין לא מבין למה." לא פעם הארי הרגיש שהוא מתחזה המעמיד פני ערמומי בנוכחותו של פרופסור קווירל.

"לורד מאלפוי הוא יריבו של אלבוס דמבלדור," אמר פרופסור קווירל. "לפחות לעת עתה. כל בריטניה היא לוח השח שלהם, כל הקוסמים הם כלי המשחק שלהם. חשוב על כך: לורד מאלפוי איים להשליך הכול ולנטוש את המשחק שלו, כדי לנקום בך אם מר מאלפוי ייפגע. ובמקרה הזה, מר פוטר...?"

נדרשו להארי שניות ארוכות נוספות כדי להבין זאת, אבל היה ברור שפרופסור קווירל לא עומד לתת עוד רמזים, לא שהארי רצה בהם.

ואז תודעתו של הארי עשתה לבסוף את הקישור, והוא קימט את מצחו. "דמבלדור הורג את דראקו, גורם לזה להיראות כאילו אני עשיתי זאת, ולוציוס מקריב את המשחק שלו נגד דמבלדור כדי להתנקם בי? זה... לא נשמע כמו הסגנון של דמבלדור, פרופסור קווירל..." זיכרון הבזיק בתודעתו של הארי לאזהרה דומה מדראקו, שגרמה להארי לומר דבר דומה.

פרופסור קווירל משך בכתפיו ולגם מהתה.

הארי לגם מהתה שלו וישב בדממה. הדוגמה שעל מפת השולחן הייתה מרגיעה למדי, נראית בתחילה כמו בד רגיל, אבל אם מביטים בה מספיק זמן, או נשארים בחוסר תנועה למשך מספיק זמן, מתחילים לצוץ רמזים לפרחים קלושים מנצנצים קלות; הווילונות ישנו את דוגמתם בהתאם, ויזועו כאילו ישנה רוח שקטה. פרופסור קווירל היה שרוי במצב רוח מהורהר בשבת הזו, וכך גם הארי. והפונדק של מרי, כך נראה, לא החמיץ זאת.

"פרופסור קווירל," שאל הארי לפתע, "האם יש חיים אחרי

המוות?"

הארי ניסח את השאלה בקפידה. לא, האם אתה מאמין בחיים שאחרי המוות? אלא פשוט האם יש חיים אחרי המוות? הדברים שאנשים באמת האמינו בהם לא נראו להם כמו אמונות בכלל. אנשים לא אמרו, 'אני מאמין נחרצות שהשמיים כחולים!', הם פשוט אמרו, 'השמיים כחולים'. מפת האמיתות הפנימית שלך על העולם פשוט מרגישה לך כמו הדרך שהעולם היה...

המורה להתגוננות הרים את כוסו לשפתיו לפני שדיבר שוב. הבעתו הייתה מהורהרת. "אם יש, מר פוטר, אמר פרופסור קווירל, "אזי לא מעט קוסמים השקיעו מאמצים רבים לריק בחיפושם אחר חיי אלמוות."

"זו לא באמת תשובה," ציין הארי. הוא למד כבר להבחין בדברים כאלה כשדיבר עם פרופסור קווירל.

פרופסור קווירל הניח את כוס התה שלו על הצלוחית בצליל נקישה קטן וגבוה. "חלק מהקוסמים הללו היו אינטליגנטים במידה סבירה, מר פוטר, אז אתה יכול להניח שקיומם של חיים לאחר המוות אינו מובן מאליו. בחנתי את העניין בעצמי. ישנן טענות רבות מהסוג שפחד ותקווה היו צפויות לייצר. בין אותם דיווחים שאמיתותם אינה מוטלת בספק, אין דבר שאינו יכול להיות תוצאה של קוסמות פשוטה. ישנם מכשירים מסוימים שנאמר שיכולים לאפשר תקשורת עם המתים, אבל הם רק מקרינים תמונה מתוך התודעה, חוששני; התוצאה לא ניתנת להבחנה מהזיכרון מפני שהיא אכן זיכרון. הנשמות לכאורה לא מגלות סודות שידעו בעודן בחיים, או שהיו יכולות ללמוד לאחר מותן, שאינם ידועים למשתמש –"

"וזה הסיבה שאבן האוב אינה חפץ הקסם היקר בעולם," אמר

הארי.

"בדיוק," אמר פרופסור קווירל, "אם כי לא הייתי מתנגד להזדמנות לנסות אותה." חיוך יבש ודק נמתח על שפתיו; ומשהו

קר יותר ומרוחק יותר הופיע בעיניו. "דיברת עם דמבלדור גם על כך, אני מסיק."
הארי הנהן.

הווילונות עטו תבנית כחולה מעט, ורקמת פתיתי שלג קלושה החלה להופיע על המפה. קולו של פרופסור קווירל נשמע רגוע מאוד. "המנהל יכול להיות משכנע מאוד, מר פוטר. אני מקווה שהוא לא שכנע אותך."

"אין מצב," אמר הארי. "לא עבר עליי לרגע."

"אני מקווה שלא," אמר פרופסור קווירל, עדיין באותה נימה רגועה מאוד. "הייתי מרגיש ממש לא נוח לגלות שהמנהל שכנע אותך להשליך את חייך מנגד באיזו מזימה מטופשת בכך שאמר לך שהמוות הוא ההרפתקה הגדולה הבאה."

"אני לא חושב שהמנהל האמין בכך בעצמו, למעשה," אמר הארי. הוא לגם שוב מהתה שלו. "הוא שאל אותי מה אוכל לעשות עם הנצח, אמר את השורה הרגילה על כך שזה יהיה משעמם, ולא נראה שהוא ראה שום ניגוד בין זה ובין הטענה שלו שיש לו נשמה בת אלמוות. למעשה, הוא נתן לי הרצאה ארוכה על כך שזה לא בסדר לרצות חיי אלמוות לפני שטען שיש לו נשמה בת אלמוות. אני לא יכול לדמיין מה עבר לו בראש, אבל אני לא חושב שבאמת יש לו מודל מנטלי של עצמו ממשיך לנצח בחיים שאחרי המוות..."
נראה כאילו הטמפרטורה בחדר צנחה.

"אתה חושב," אמר קול קר כקרח מצידו השני של השולחן, "שדמבלדור לא באמת מאמין במה שהוא אומר. כלומר, זה לא שהוא מתפשר על העקרונות שלו, אלא שהוא לא החזיק בהם מלכתחילה. האם כבר נהיית ציני, מר פוטר?"

הארי השפיל את מבטו אל כוס התה שלו. "מעט," אמר הארי אל התה הסיני שלו, שהיה ספק־מאיכות־אולטרה־גבוהה, ספק־יקר במידה־מוגזמת־ביותר. "אני בהחלט נהיה מתוסכל מעט מ... מה שלא בסדר בראש של אנשים."

"כן", אמר קול הקרח. "גם בעיניי זה מתסכל."
 "האם יש דרך כלשהי לגרום לאנשים לא לעשות זאת?" אמר
 הארי לכוס התה שלו.

"אכן ישנו לחש מועיל מסוים שפותר את הבעיה."
 הארי הרים את ראשו בתקווה למשמע הדבר, וראה חיוך קר על
 פניו של המורה להתגוננות.

ואז הארי קלט. "זאת אומרת, מלבד אֶבְדָּה קְדִּיכָּה."
 המורה להתגוננות צחק. הארי לא.

"בכל אופן," אמר הארי בחיפזון, "כן חשבתי מהר מספיק
 בשביל לא להציע את הרעיון המתבקש על אבן האוב בפני
 דמבלדור. האם ראית פעם אבן עם קו, בתוך מעגל, בתוך
 משולש?"

נראה שהקור הקטלני נסוג, מתקפל לתוך עצמו, כשפרופסור
 קווירל הרגיל חזר. "לא שאני זוכר," אמר פרופסור קווירל לאחר
 זמן מה, מקמט את מצחו במחשבה. "האם זו אבן האוב?"

הארי הניח בצד את ספל התה שלו, ואז צייר על הצלחת את
 הסמל שראה בתוך הגלימה שלו. ולפני שהארי הספיק להוציא את
 שרביטו כדי להטיל את לחש הריחוף, הצלוחית ריחפה בציטנות
 לאורך השולחן לכיוון פרופסור קווירל. הארי ממש רצה ללמוד את
 העסק חסרה-שרביט הזה, אבל זה היה הרבה מעבר לתכנית
 הלימודים הנוכחית שלו, כנראה.

פרופסור קווירל בחן את הצלוחית התה של הארי לרגע, ואז הניד
 בראשו; הצלוחית ריחפה בחזרה אל הארי.

הארי הניח בחזרה את ספל התה שלו על הצלוחית, מבחין
 בהיסח הדעת שהסמל שצייר נעלם. "אם במקרה ייצא לך לראות
 אבן עם הסמל הזה," אמר הארי, "והיא אכן תאפשר לדבר עם
 החיים שאחרי המוות, תודיע לי. יש לי כמה שאלות למרלין או לכל
 מי שהיה בסביבות אטלנטיס."

"אכן," אמר פרופסור קווירל. ואז המורה להתגוננות הרים שוב

את כוס התה שלו, והיטה אותה לאחור כאילו כדי לסיים את מה שנשאר בה. "דרך אגב, מר פוטר, חוששני שניאלץ לקצר את ביקורנו בסמטת דיאגון היום. קיוויתי שזה יהיה – לא משנה. הבה נאמר שיש לי משהו אחר לעשות אחר הצהריים הזה." הארי הנהן, וסיים את התה שלו, ואז קם מכיסאו במקביל לפרופסור קווירל.

"שאלה אחרונה," אמר הארי, כשמעילו של פרופסור קווירל הרים את עצמו ממתלה המעילים וריחף אל עבר המורה להתגוננות. "הקסם מסתובב בחופשיות בעולם, ואני כבר לא סומך על הניחושים שלי כמו שסמכתי עליהם בעבר. אז על סמך הניחושים הטוב ביותר שלך ובלי שום תקוות שווא, האם אתה מאמין בחיים אחרי המוות?"

"לו האמנתי, מר פוטר," אמר פרופסור קווירל כשעטה את מעילו, "האם עדיין הייתי פה?"

פרק 41

ספר חז"ני

רוח ינואר הנושכת שאגה סביב קירות האבן החלקים והעצומים שתחמו את גבולותיה החומריים של טירת הוגוורטס, לוחשת ושורקת בטונים מוזרים בעודה נושבת לאורך החלונות הסגורים ולביצורי האבן. השלג הטרי ביותר כבר הועף, אבל טלאים אקראיים של קרח שנמס וקפא שוב עדיין דבקו לפני האבן ובהקו, משקפים את אור השמש. ממרחק, הוגוורטס וודאי נראתה כאילו היא ממצמצת במאות עיניים.

משב פתאומי גרם לדראקו להירתע ולנסות, בצורה לא אפשרית במיוחד, להיצמד יותר לאבן, שהרגישה והריחה כמו קרח. אינסטינקט כלשהו, מיותר לחלוטין, נרָאָה משוכנע שהוא עומד להתעופף מהחומה החיצונית של הוגוורטס, ושהדרך הטובה ביותר למנוע זאת היא להתעוות ברפלקס חסר-אונים ואולי גם להקיא.

דראקו ניסה מאוד שלא לחשוב על שש הקומות של האוויר הריק מתחתיו, ולהתמקד במקום זאת בדרך בה הוא ירצח את הארי פוטר.

"אתה יודע, מר מאלפוי," אמרה הילדה הצעירה שלצידו בנימה של שיחת חולין, "לו מגדת עתידות הייתה אומרת לי שיום אחד אתלה בקצות אצבעותיי על חומה חיצונית של טירה, מנסה שלא להביט מטה או לחשוב על איך אימא הייתה צורחת אם הייתה רואה אותי, לא היה לי שום מושג איך זה יקרה, למעט העובדה

שתהיה זו אשמתו של הארי פוטר."

* * *

מוקדם יותר :

שני הגנרלים בעלי הברית צעדו יחדיו מעל גופו של לונגבוטום, מגפיהם מכים ברצפה בסינכרון כמעט מושלם.

רק חייל בודד עמד בינם לבין הארי, ילד מסלית'ריין ושמו סמואל קלאמונס, ידו קמוצה סביב שרביטו, שהחזיק כלפי מעלה כדי לתחזק את המגן הפריזמטי שלו. נשימותיו של הילד היו מהירות, אבל פניו הראו את אותה נחישות קרה שהאירה את עיניו של הגנרל שלו, הארי פוטר, שעמד מאחורי הקיר הפריזמטי במבוי הסתום של המסדרון, ליד חלון פתוח, ידיו מאחורי גבו בצורה מסתורית.

הקרב היה קשה במידה מגוחכת, בהתחשב בעובדה שהיה להם יתרון של שניים לאחד על האויב. זה היה אמור להיות טבח קל, צבא דרקון ועוצבת אור־שמש התמזגו היטב באימונים, ונלחמו זה בזה במשך מספיק זמן כדי להכיר זה את זה היטב. המורל היה גבוה – שני הצבאות ידעו שהפעם הם לא נלחמים רק עבור עצמם, אלא עבור עולם חופשי מבוגדים. למרות המחאות המופתעות של שני הגנרלים, החיילים של הצבא המאוחד התעקשו לקרוא לעצמם עוצבא דרקשמש של דראמיוני, וייצרו טלאים עם סמל של סמיילי אפוף בלהבות.

אבל חייליו של הארי השחירו את הסמלים שלהם – זה לא נראה כמו צבע, אלא כאילו הם שרפו את החלק הזה מהמדים שלהם – והם נלחמו בקומות העליונות של הוגוורטס בלחימה נואשת. נראה כאילו הזעם הקר שדראקו ראה לפעמים בהארי חלחל אל חייליו, והם נלחמו כאילו הייתה זו מלחמה אמיתית ולא רק משחק. הארי רוקן את כל שקית הטריקים שלו, שבה היו כדורי מתכת קטנים (גריינג'ר זיהתה אותם כ"מיסבים כדוריים") על רצפות וגרמי

מדרגות, שהפכו אותם לבלתי עבירים עד שפוננו, אלא שהצבא של הארי כבר התאמן בלחשי ריחוף מתואמים והיה מסוגל להרחיף את חייליו מעל המכשולים שיצר בעצמו...

אסור היה להביא למשחק עזרים מבחוץ, אבל מותר היה לשנות צורה לכל מה שאתה רוצה במהלך המשחק, כל עוד זה היה בטוח. וזה פשוט לא הוגן כשאתה נלחם בילד שגודל על ידי מדענים, שידע על דברים כמו מיסבים כדוריים, סקייטבורדים וחבלי באנג'י. וכך הם הגיעו למצב הזה.

השורדים מכוחות הברית דחקו לפינה את שאריות צבאו של הארי פוטר במסדרון עם מבוי סתום.

וויזלי ווינסנט הסתערו על לונגבוטום באותו הזמן, נעים יחד כאילו התאמנו במשך שבועות במקום שעות, ואיכשהו לונגבוטום הצליח לקלל את שניהם לפני שנפל.

וכעת נשאר דראקו, גריינג'ר, פדמה, סמואל והארי, ואם לשפוט עלפי מראהו של סמואל, הקיר הפריזמטי שלו לא יחזיק מעמד עוד זמן רב.

דראקו כבר כיוון את שרביטו לעבר הארי, מחכה שהקיר הפריזמטי ייפול מעצמו; אין טעם לבזבז את קללת המקדח המנפץ לפני כן. פדמה כיוונה את שרביטה על סמואל וגריינג'ר כיוונה את שלה על הארי...

הארי עדיין הסתיר את ידיו מאחורי גבו, במקום לכוון את שרביטו; והביט בהם בפנים שנראו כאילו גולפו מקרח.

ייתכן שהוא מבלף. הוא כנראה לא.

השתררה שתיקה קצרה ומתוחה.

ואז הארי דיבר.

"אני הנבל עכשיו," אמר הילד הצעיר בקור, "ואם אתם חושבים שעד כדי כך קל לחסל נבלים, כדאי לכם לחשוב שוב. תביסו אותי כשאני נלחם ברצינות, ואשאר מובס; אבל אם תפסידו, אעשה את אותו הדבר שוב בפעם הבאה."

הילד חשף את ידיו, ודראקו ראה שהארי לבש כפפות מוזרות, עם חומר אפרפר מוזר בקצות האצבעות, ואבזמים שהידקו את הכפפות לפרקי ידיו בחוזקה.

לצידו של דראקו, גנרל אור-שמש השתנקה באימה; ודראקו, בלי לשאול מדוע, ירה קללת מקדח מנפץ.

סמואל התנדנד, הוא פלט צרחה כשמעד, אבל הוא החזיק את הקיר; ואם פדמה או גריינג'ר יירו עכשיו, הן יתישו את כוחותיהן עד כדי כך שיהיו עשויים להפסיד.

"הארי!" צעקה גריינג'ר. "לא יכול להיות שאתה רציני!"

הארי כבר היה בתנועה.

ובעודו יוצא מבעד לחלון הפתוח, קולו הקר אמר, "עקבו אחריי, אם תעזו."

* * *

הרוח הקפואה יללה מסביבם.

זרועותיו של דראקו כבר החלו להתעייף.

...מסתבר שאתמול הארי הדגים לגריינג'ר בקפידה בדיוק איך לייצר בשינוי-צורה את הכפפות שלבש כעת, שהן משהו שנקרא 'זיפי שממית'; ואיך להדביק טלאים מאותו החומר, שיוצרו בשינוי-צורה, אל קצות נעליהם; והארי וגריינג'ר ניסו לטפס על הקירות והתקרה במשחק ילדתי ותמים.

ובנוסף, גם כן אתמול, הארי סיפק לגריינג'ר בדיוק שתי מנות של שיקוי נפילת-נוצה שתישא בנרתיקה, "רק ליתר ביטחון".
לא שפדמה הייתה באה בעקבותיהם, בכל מקרה. היא לא משוגעת.

דראקו קילף בזהירות את ידו הימנית, הושיט אותה הרחק ככל שהצליח, והצליף באבן שוב. לצידו, גריינג'ר עשתה אותו הדבר. הם כבר שתו את שיקוי נפילת-הנוצה. זה היה קרוב לעבירה על חוקי המשחק, אבל השיקוי לא יופעל אלא אם אחד מהם ייפול,

וכל עוד הם לא נפלו הם לא השתמשו בשיקוי.

פרופסור קווירל צפה בהם.

השניים היו בטוחים לחלוטין.

הארי פוטר, מצד שני, עומד למות.

"אני תוהה למה הארי עושה את זה," אמרה גנרל גריינג'ר

בנימה של התבוננות, בעודה מקלפת בזהירות את קצות אצבעות

יד אחת מהקיר בצליל דביק מתמשך. ידה נדבקה בחזרה כמעט מיד

לאחר מכן. "אצטרך לשאול אותו אחרי שאהרוג אותו."

מדהים כמה יש להם במשותף, מסתבר.

לדראקו לא ממש התחשק לדבר עכשיו, אבל הוא הצליח לומר,

מבעד לשיניים חשוקות, "יכול להיות שזאת נקמה. על הדייט."

"באמת," אמרה גריינג'ר. "אחרי כל הזמן הזה."

דביק. פלופ.

"כמה מתוק מצידו," אמרה גריינג'ר.

דביק. פלופ.

"אני מניחה שאצטרך למצוא דרך באמת רומנטית להודות לו,"

אמרה גריינג'ר.

דביק. פלופ.

"מה יש לו נגדך?" שאלה גריינג'ר.

דביק. פלופ.

הרוח הקפואה יללה מסביבם.

* * *

היית חושב שתרגיש בטוח יותר עם קרקע תחת רגליך שוב.

אבל אם הקרקע היא גג משופע מרוצף ברעפים גסים, עם הרבה

יותר קרח מאשר בחומות האבן, ואתה רץ לאורכו במהירות

גבוהה...

אז אתה טועה למדי.

"לומינז!" צעק דראקו.

"לומינֹס!" צעקה גריינג'ר.

"לומינֹס!" צעק דראקו.

"לומינֹס!" צעקה גריינג'ר.

הדמות המרוחקת התחמקה וזינקה בזמן שרצה, ואף לא ירייה אחת פגעה, אבל הם צימצמו את הפער.
עד שגריינג'ר החליקה.

זה היה בלתי נמנע, במבט לאחור, בחיים האמיתיים אי אפשר באמת לרוץ במהירות גבוהה לאורך גגות משופעים מלאי קרח. ובצורה בלתי נמנעת גם כן, מכיוון שזה קרה בלי שום מחשבה, דראקו הסתובב ושלח את ידו לעבר זרועה הימנית של גריינג'ר, ותפס אותה, אלא שהיא כבר איבדה יותר מדי משיווי משקלה. היא החלה ליפול ומשכה את דראקו איתה, הכול קרה כל־כך מהר – התנגשות קשה וכואבת, לא רק משקלו של דראקו שהיכה בגג אלא גם חלק ממשקלה של גריינג'ר, ואם הייתה פוגעת קצת קרוב יותר לקצה הם היו יכולים להצליח, אבל במקום זאת הגוף שלה נטה שוב והרגליים שלה החליקו וידה השנייה נשלחה בייאוש... וכך דראקו מצא את עצמו אווז בזרועה של גריינג'ר ביד לבנה ממאמץ, בעוד ידה השנייה אווזת בייאוש בקצה הגג וקצות אצבעות רגליו של דראקו מתחפרות בין שני רעפים.

"הרמיוני!" קולו של הארי צווח במרחק.

"דראקו," לחש קולה של גריינג'ר, ודראקו הביט מטה.

ייתכן שהייתה זו טעות. היה לא מעט אוויר מתחתיה, אבל לא היה שם דבר מלבדו. הם היו בקצה גג שהזדקר מעבר לחומת האבן הראשית של הוגוורטס.

"הוא עומד לבוא לעזור לי," לחשה הילדה, "אבל לפני כן הוא

יטיל לומינֹס על שנינו, אין מצב שלא. אתה חייב לעזוב אותי."

זה היה אמור להיות הדבר הכי קל בעולם.

היא סתם בוצדמית, סתם בוצדמית, סתם בוצדמית!

היא אפילו לא תיפגע!

...המוח של דראקו לא הקשיב לשום דבר שהוא אמר לו כרגע.
 "עשה זאת," לחשה הרמיוני גריינג'ר, עיניה בוערות בלי שמץ
 של פחד, "עשה זאת, דראקו, עשה זאת, אתה יכול להביס אותו
 בעצמך, אנחנו חייבים לנצח, דראקו!"
 נשמע קולו המתקרב של מישו רץ.
 נו, תהיה רציונלי...
 הקול בראשו של דראקו נשמע דומה מאוד להארי פוטר מלמד
 שיעור.
 ...אתה עומד לתת למוח שלך לנהל את החיים שלך?

* * *

אחרית דבר, 1:

דפני גריינגרס התקשתה להישאר בשקט בזמן שמיליסנט
 בלסטרוד סיפרה שוב את הסיפור בחדר המועדון של בנות
 סלית'רין (מקום נעים וקריר בצינוק של הוגוורטס, מתחת לאגם,
 עם דגים ששחו מבעד לכל חלון וספות שמי שרוצה יכול לשכב
 עליהן). בעיקר כי הסיפור היה, לדעתה של דפני, טוב מאוד כפי
 שהוא בלי כל השיפורים של מיליסנט.

"ואז מה?" התנשמו פלורה והסטיה קארו.

"הגנרל גריינג'ר הרימה את מבטה לעברו," מיליסנט אמרה
 בדרמטיות, "והיא אמרה, 'דראקו! אתה חייב לעזוב אותי! אל
 תדאג לי, דראקו, אני מבטיחה שאהיה בסדר!' ומה אתן חושבות
 שמאלפוי עשה אז?"

"הוא אמר 'לעולם לא!'," צעקה שרלוט ווילנד, "והחזיק אפילו
 חזק יותר!"

כל הבנות שהאזינו הנהנו מלבד פנסי פרקינסון.

"לא!" אמרה מיליסנט. "הוא שמט אותה. ואז הוא קפץ וירה
 בגנרל פוטר. הסוף."
 השתררה שתיקה המומה.

"את לא יכולה לעשות את זה!" אמרה שרלוט.
 "היא בוצדמית," אמרה פנסי, נשמעת מבולבלת. "כמובן שהוא
 שמט אותה!"

"טוב, מאלפוי לא היה צריך לתפוס אותה מלכתחילה, אם כך!"
 אמרה שרלוט. "אבל ברגע שהוא תפס אותה, הוא חייב להחזיק!
 במיוחד בפני אבדון ודאי מתקרב!" טרייסי דייוויס, שישבה ליד
 דפני, הנהנה בהסכמה נחרצת.

"אני לא מבינה למה," אמרה פנסי.
 "זה כי אין בכך אפילו שמץ זעיר של רומנטיקה," אמרה טרייסי.
 "חוץ מזה, אי אפשר לשמוט בנות סתם כך. בן שימוט בת ככה...
 הוא ישמוט כל אחת. הוא ישמוט אותך, פנסי."
 "מה ז'תומרת, ישמוט אותי?" שאלה פנסי.

דפני לא הצליחה להתאפק יותר. "את יודעת," אמרה דפני
 באיום, "יום אחד את אוכלת ארוחת בוקר בשולחן שלנו, והדבר
 הבא שאת יודעת, מאלפוי עוזב אותך, ואת נופלת מראש טירת
 הוגוורטס! זה מה!"

"כן!" אמרה שרלוט. "הוא שומט מכשפות!"
 "אתן יודעות למה אטלנטיס נפלה?" שאלה טרייסי. "מפני
 שמישהו כמו מאלפוי שמט אותה, זה למה!"

דפני הנמיכה את נימת קולה. "למעשה... מה אם מאלפוי הוא
 זה שגרם להרמיוני, זאת אומרת לגנרל גריינג'ר, להחליק
 מלכתחילה? מה אם הוא רוצה לגרום לכל בנייהמוגלגים להחליק
 וליפול?"

"את מתכוונת –?" השתקפה טרייסי.
 "בדיוק!" אמרה דפני בדרמטיות. "מה אם מאלפוי הוא –
 השומט של סלית'ריין?"
 "אדון הנופל הבא!" אמרה טרייסי.

וזה היה ביטוי הרבה יותר מדי טוב מכדי שמישהי תשמור אותו
 לעצמה, אז עד רדת הערב הוא הופץ בכל הוגוורטס, ובבוקר הבא

זו הייתה כותרת הפקפקן.

* * *

אחרית דבר, 2:

הרמיוני וידאה שהיא תגיע לכיתה הרגילה שלהם מוקדם באותו הערב, רק כדי שתוכל להיות לבדה ולקרוא ספר בשלווה כשהארי יגיע לשם.

לו הייתה לדלת דרך להיפתח בחריקה מתנצלת, כך היא הייתה נפתחת.

"אממ," אמר קולו של הארי.

הרמיוני המשיכה לקרוא.

"אני, אממ, סוג של מצטער, לא התכוונתי שבאמת תיפלי מהגג או משהו כזה..."

זו הייתה חוויה משעשעת למדי, למעשה.

"אני, אה... אין לי הרבה ניסיון בהתנצלויות. אני אפול על ברכיי

אם את רוצה, או שאקנה לך משהו יקר, הרמיוני אני לא יודע איך להתנצל בפנייך על זה, אולי פשוט תגידי לי?"

היא המשיכה לקרוא את הספר בשתיקה.

זה לא כאילו שהיה לה רעיון איך הארי יכול להתנצל.

ברגע זה היא הרגישה סקרנות מוזרה בנוגע למה שיקרה אם

תמשיך לקרוא בספר עוד זמן מה.

"רומנטי?" אמרה הרמיוני. "הם שניהם בנים!"
 "וואו," אמרה דפני, נשמעת המומה קלות. "את רוצה להגיד
 שמוגלגים באמת שונאים את זה? חשבתי שזה משהו שאוכלי-
 המוות המציאו."

"לא," אמרה תלמידת סלית'רין מבוגרת שהרמיוני לא זיהתה,
 "זה נכון, הם חייבים להינשא בסתר, ואם מגלים אותם, שורפים
 אותם על המוקד. ואם את בת שחושבת שזה רומנטי, הם שורפים
 גם אותך."

"זה לא יכול להיות!" התנגדה נערה מגריפינדור, בזמן
 שהרמיוני ניסתה לחשוב מה לומר. "לא היו נשואות שום בנות
 מוגלגיות!"

היא המשיכה לקרוא בשקט, והארי פוטר המשיך לנסות
 להתנצל, וכעבור זמן קצר התגבשה בהרמיוני ההבנה שהארי הבין,
 ייתכן שלראשונה בחייו, שהוא עשה משהו מעצבן; ושבוודאות
 לראשונה בחייו, הארי היה מבועת שאיבד אותה כידידה; והיא
 התחילה להרגיש א. אשמה רב. דאגה מהכיוון אליו התקדמו
 ההצעות ההולכות ונואשות של הארי. אבל עדיין לא היה לה שום
 מושג איזו מן ההתנצלויות תתאים, אז היא אמרה שבנות רייבנקלו
 צריכות להצביע על כך – והפעם היא לא תסדר את התוצאה מראש,
 אם כי היא לא הזכירה את החלק הזה – דבר שהארי הסכים לו מיד.
 ביום שלמחרת, כמעט כל נערה ברייבנקלו מעל גיל שלוש-

עשרה הצביעה שדראקו ישמוט את הארי.
הרמיוני הרגישה מאוכזבת קלות שזה עד כדי כך פשוט, אם כי
ללא ספק היה זה הוגן.

עם זאת, בעודה עומדת בדיוק מחוץ לדלתות הגדולות של
הטירה בינות למחצית האוכלוסייה הנשית של הוגוורטס, הרמיוני
החלה לחשוד שהיו פה דברים שהיא לא הבינה ושייחלה נואשות
שאישה מעמיתיה הגנרלים לא ישמע עליהם לעולם.

* * *

אי אפשר היה לראות ממש את הפרטים מהגובה הזה, רק ים של
פנים נשיות מצפות.

"אין לך מושג במה מדובר, נכון?" אמר דראקו, נשמע
משועשע.

הארי קרא לא מעט ספרים שלא היה אמור לקרוא, שלא לדבר
על כמה כותרות של הפקפקן.

"הילד־שנשאר בחיים מכניס את דראקו מאלפוי להריון?" שאל
הארי.

"אוקיי, יש לך מושג במה מדובר," אמר דראקו. "חשבתי
שמוגלגים שונאים את זה?"

"רק המפגרים," אמר הארי. "אבל, אממ, אנחנו לא, אה, קצת
צעירים?"

"לא צעירים מדי בשבילך," אמר דראקו. הוא נחר בבזז.
"בנות!"

הם הלכו בשתיקה אל קצה הגג.
"אז אני עושה את זה כנקמה בך," אמר דראקו, "אבל למה אתה
עושה את זה?"

התודעה של הארי עשתה חישוב בזק, שוקלת את הגורמים,
האם זה מוקדם מדי...

"בכנות?" אמר הארי. "מפני שהתכוונתי שהיא תטפס על

החומות מצופות הקרח, אבל לא התכוונתי שהיא באמת תיפול.
ו - , אממ, סוג של כן הרגשתי ממש רע בקשר לזה. זאת אומרת,
אני מניח שהתחלתי באמת לראות בה את היריבה הידידותית שלי
אחרי זמן מה. אז זו התנצלות אמיתית בפניה, לא מזימה או משהו."
שתיקה.

ואז -

"כן," אמר דראקו. "אני מבין."
הארי לא חייך. ייתכן שזה היה הלא-חיוך הקשה ביותר בחייו.
דראקו הביט מעבר לקצה הגג ועשה פרצוף. "יהיה הרבה יותר
קשה לעשות את זה בכוונה מאשר בטעות."

* * *

ידו השנייה של הארי אחזה בגג באחיזת רפלקס מבוועתת,
אצבעותיו לבנות על האבן הקרה.

אתה יכול לדעת בתודעה המודעת שלך ששתיית את שיקוי
נפילת־הנוצה. אבל לדעת זאת בתת־המודע שלך זה עניין אחר
לגמרי.

זה היה מפחיד בדיוק כמו שהארי חשב שזה היה להרמיוני,
ובצדק.

"דראקו," אמר הארי, לא היה לו קל לשלוט בקולו, אבל בנות
רייבנקלו נתנו להם תסריט, "אתה חייב לעזוב אותי!"
"אוקיי!" אמר דראקו, ועזב את זרועו של הארי.

ידו השנייה של הארי ניסתה להיאחז בקצה, ואז, בלי שהתקבלה
שום החלטה, אצבעותיו כשלו, והארי נפל.

לרגע קצר אחד קיבתו של הארי ניסתה לזנק מתוך גרונו, וגופו
ניסה להתמצא בהיעדר כל דרך לעשות זאת.

לרגע קצר אחד הארי הרגיש את שיקוי נפילת־הנוצה נכנס
לפעולה ומתחיל להאט אותו, בתחושת מעין משיכה מרפדת.

ואז משהו משך את הארי והוא האיץ מטה שוב מהר יותר

מהכבידה -

פיו של הארי כבר נפתח והחל לצרוח בזמן שחלק ממוחו ניסה לחשוב על משהו יצירתי לעשות, חלק ממוחו ניסה לחשב כמה זמן נותר לו להיות יצירתי, וחלק זעיר באחורי מוחו שם לב שהוא אפילו לא יספיק לסיים את חישוב הזמן הנותר לפני שיפגע בקרקע -

* * *

הארי ניסה נואשות להשתלט על קוצר הנשימה שלו, ולשמוע את צווחותיהן של כל הבנות, ששכבו כעת על הקרקע, לא עזר לו במיוחד.

"אלוהים אדירים," אמר הגבר הזר, בעל הבגדים הישנים למראה והפנים המצולקות קלות, שהחזיק את הארי בזרועותיו. "מכל הדרכים שחשבתי שניפגש שוב יום אחד, לא ציפיתי שזה יהיה בכך שתיפול מהשמיים."

הארי זכר את הדבר האחרון שראה, הגוף הנופל, והצליח לומר בהתנשפות, "פרופסור... קווירל..."

"הוא יהיה בסדר בעוד כמה שעות," אמר הגבר הזר שהחזיק את הארי. "הוא פשוט מותש. לא הייתי מאמין שזה אפשרי... הוא הרגע הפיל מאתיים תלמידות רק כדי לוודא שפגע במי שהטילה עליך קללה..."

הגבר הניח בעדינות את הארי במצב עמידה על הקרקע, תוך כדי שהוא תומך בו.

הארי התאזן בזהירות, והנהן אל האיש.

הוא עזב והארי נפל מיד.

האיש עזר לו לעמוד שוב. מוודא ומקפיד כל אותה העת שהוא עומד בינו לבין הבנות שהחלו להתרומם מהקרקע, מעיף מבטים לכיוונן ללא הרף.

"הארי," אמר האיש בשקט, וברצינות רבה, "האם יש לך מושג

כלשהו מי מהבנות הללו הייתה רוצה לרצוח אותך?"
 "לא רצח", אמר קול מאומץ. "רק טיפשות."
 הפעם היה זה האיש הזר שכמעט נפל, תדהמה מוחלטת על
 פניו.

פרופסור קווירל כבר התיישב במקום שבו התמוטט על הדשא.
 "אלוהים אדירים!" התנשם האיש. "אתה לא אמור להיות –"
 "מר לופין, דאגתך אינה מוצדקת. אף קוסם, לא משנה עד כמה
 הוא חזק, לא יכול להטיל לחש כזה בעזרת כוח בלבד. חייבים
 לעשות זאת ביעילות."

עם זאת, פרופסור קווירל לא נעמד.
 "תודה לך", לחש הארי. ואז, "תודה לך", גם לאיש שעמד לידו.
 "מה קרה?" שאל האיש.

"הייתי צריך לחזות זאת בעצמי", אמר פרופסור קווירל, קולו
 חד בגינוי. "כמה בנות ניסו לזמן את מר פוטר לזרועות הספציפיות
 שלהן. אני מניח שהן חשבו שהן עדינות, כל אחת בנפרד."
 הו.

"ראה זאת כשיעור במוכנות, מר פוטר", אמר פרופסור קווירל.
 "אלמלא התעקשתי שיהיה יותר ממבוגר אחד נוכח למאורע הקטן
 הזה, וששנינו נהיה עם שרביטים שלופים, מר לופין לא היה נמצא
 כדי להאט את נפילתך לאחר מכן, והיית נפצע קשות."
 "אדוני!" אמר האיש – מר לופין, ככל הנראה. "אסור לך לומר
 דברים כאלה לילד!"
 "מי –" החל הארי לומר.

"האדם היחיד מלבדי שהיה פנוי לצפות", אמר פרופסור
 קווירל. "אני מציג בפניך את רמוס לופין, שנמצא כאן באופן זמני
 בלבד עלימנת להנחות תלמידים בלחש הפטרונוס. אם כי נאמר לי
 ששניכם כבר נפגשתם."

הארי בחן את האיש, מבולבל. הוא היה זוכר את הפנים
 המצולקות קלות, את החיוך המוזר, העדין הזה.

"איפה נפגשנו?" שאל הארי.
 "במכתש גודריק," אמר לופין. "החלפתי לך כמה חיתולים."

* * *

משרדו הזמני של מר לופין היה חדר אבן קטן עם שולחן עץ קטן, והארי לא הצליח לראות על מה ישב מר לופין, מה שרמוז שזה שרפרף קטן בדיוק כמו זה שלפני השולחן. הארי ניחש שמר לופין לא ישהה בהוגוורטס זמן רב, או שהוא לא ישתמש הרבה במשרד, ולכן הוא אמר לגמדונייהבית שלא לטרוח. זה העיד רבות על האדם, העובדה שלא רצה להטריח גמדונייהבית, ובפרט על השתייכותו לבית הפלפאף, כיוון שלמיטב ידיעתו של הארי, הרמיוני הייתה היחידה מחוץ להפלפאף שלא רצתה להטריח את גמדונייהבית. (הארי עצמו חשב שנקיפות המצפון שלה מטופשות מעט. מי שיצר את גמדונייהבית מלכתחילה היה מרושע מעבר לכל שיעור, כמובן; אבל זה לא אומר שהרמיוני עושה את הדבר הנכון עכשיו כשהיא מונעת מישויות תבוניות את עבודת הפרך שעוצבו ליהנות ממנה.)

"שב בבקשה, הארי," אמר לופין בשקט. גלימותיו הרשמיות היו מאיכות ירודה, לא ממש קרועות, אבל בלויות מכוחו של הזמן בצורה שלחשי תיקון לא יכולים לתקן; מרופטות, הייתה המילה. ואף על פי כן, איכשהו, הייתה לו הדרת כבוד שלא ניתן להשיג באמצעות גלימות יקרות ויפות, שהייתה חזקתם הבלעדית של המרופטים. הארי שמע על ענווה, אבל הוא מעולם לא ראה את הדבר האמיתי לפני כן – רק את הצניעות המסופקת של אנשים שחשבו שזה חלק מהסגנון שלהם ורצו שתבחין בכך. הארי התיישב על שרפרף העץ הקטן לפני שולחנו הקצר של מר לופין.

"תודה לך שבאת," אמר לופין.
 "לא, תודה לך על שהצלת אותי," אמר הארי. "תגיד לי אם

תצטרך לבצע משהו בלתי אפשרי ביום מן הימים." נראה היה שלופין מהסס. "הארי, אני יכול לשאול... שאלה אישית?"

"אתה יכול לשאול, בוודאי," אמר הארי. "גם לי יש הרבה שאלות לשאול אותך." מר לופין הנהן. "הארי, האם ההורים החורגים שלך מטפלים בך היטב?"

"ההורים שלי –" אמר הארי. "יש לי ארבעה. מייקל, ג'יימס, פטוניה ולילי."

"אה," אמר לופין. ואז שוב, "אה." נראה שהוא ממצמץ בחוזקה. "אני... טוב לשמוע, הארי, דמבלדור לא סיפר לאיש מאיתנו איפה אתה... חששתי שהוא יחשוב שאתה חייב שיהיו לך הורים חורגים מרושעים, או משהו כזה..."

הארי לא היה בטוח שדאגתו של לופין אינה מוצדקת, בהתחשב במפגש הראשון שלו עצמו עם דמבלדור; אבל הכול הסתדר בסוף, אז הוא לא אמר כלום. "מה בקשר ל..." הארי חיפש מילה שלא תציב אותם גבוה יותר או נמוך יותר... "ההורים האחרים שלי? אני רוצה לדעת, טוב... הכל."

"בקשה גדולה," אמר לופין. הוא מחה זיעה ממצחו. "טוב, בוא נתחיל מההתחלה. כשנולדת, ג'יימס היה כליך מאושר שהוא לא הצליח לגעת בשרביט שלו בלי שיזהר בזהב, במשך שבוע שלם. ואפילו אחר-כך, בכל פעם שהחזיק אותך, או ראה את לילי מחזיקה אותך, או רק חשב עליך, זה היה קורה שוב –"

* * *

כל כמה זמן הארי העיף מבט בשעונו, וגילה שעוד שלושים דקות עברו. הוא הרגיש קצת רע על כך שגרם לרמוס להחמיץ את ארוחת הערב, במיוחד משום שהארי עצמו פשוט יחזור בזמן לשבע בערב אחר-כך, אבל זה לא היה מספיק כדי לעצור מי מהם.

לבסוף הארי אזור מספיק אומץ כדי לשאול את השאלה הקריטית בזמן שרמוס היה באמצע תיאור נפלאות הקווידיץ' של ג'יימס, שלהארי לא היה הלב לקטוע בצורה ישירה יותר.

"ואז", אמר רמוס, עיניו בוחקות, "ג'יימס עשה צלילת מולהאני הפוכה משולשת עם סיבוב אחורי נוסף! כל הקהל השתגע, אפילו חלק מההפלפאפים הריעו –"

אני מניח שהייתי צריך להיות שם, חשב הארי – לא שלהיות שם היה עוזר לו בצורה כלשהי – ואמר, "מר לופין?" משהו בקולו של הארי כנראה הגיע לאיש, מפני שהוא עצר באמצע משפט.

"האם אבא שלי היה בריון?" שאל הארי.

רמוס הביט בהארי למשך רגע ארוך. "למשך זמן מה", אמר רמוס. "הוא התבגר לאחר זמן. איפה שמעת את זה?" הארי לא ענה, הוא ניסה לחשוב על משהו אמיתי לומר שיפיג חשדות, אבל הוא לא חשב מהר מספיק.

"לא משנה", אמר רמוס, ונאנח. "אני יכול לנחש ממי." הפנים המצולקות התכווצו בגינני. "איזה מין דבר לספר –"

"האם לאבא שלי היו נסיכות מקלות?" שאל הארי. "חיים קשים בבית, או משהו כזה? או שהוא פשוט היה... נבזי מטבעו? קר?"

ידו של רמוס הסיטה את שערו לאחור, התנועה העצבנית הראשונה שהארי ראה ממנו. "הארי", רמוס אמר, "אתה לא יכול לשפוט את אביך על-פי מה שעשה כשהיה נער צעיר!"

"אני נער צעיר", אמר הארי, "ואני שופט את עצמי."

רמוס מצמץ פעמיים למשמע זה.

"אני רוצה לדעת למה", אמר הארי. "אני רוצה להבין, מפני שבעיניי, אין לזה שום תירוץ אפשרי!" קולו רעד קצת. "בבקשה ספר לי כל מה שאתה יודע על למה הוא עשה זאת, אפילו אם זה לא נשמע נחמד." כדי שלא אפול לאותה המלכודת בעצמי, תהא אשר תהא.

"זה היה מה שעשית אם היית בגריפינדור," אמר רמוס לאט, באי־רצון. "ו... לא חשבתי ככה אז, חשבתי שזה היה הפוך, אבל... ייתכן שהיה זה בֶּלֶק שעודד את ג'יימס לעשות את זה, בעצם... בֶּלֶק רצה כלי־כך להראות כולם שהוא נגד סלי־רין, אתה מבין, כולנו רצינו להאמין שדם לא מכתיב גורל –"

* * *

"לא, הארי," אמר רמוס. "אני לא יודע למה בֶּלֶק רדף אחרי פיטר במקום לברוח. זה היה כאילו בֶּלֶק חולל טרגדיה לשם הטרגדיה באותו היום." קולו של הגבר רעד. "– לא היה שום רמז, שום אזהרה, כולנו חשבנו – לחשוב שהוא היה אמור להיות –" קולו של רמוס נקטע.

הארי בכה, הוא לא הצליח לעצור את עצמו, לשמוע את זה מרמוס כאב הרבה יותר מכל מה שהרגיש אי־פעם בעצמו. הארי איבד שני הורים שלא זכר, שהכיר רק מסיפורים. רמוס לופין איבד את כל שלושת חבריו הטובים ביותר בפחות מעשרים וארבע שעות; והאובדן של האחרון, פיטר פטיגרו, היה חסר־סיבה לגמרי. "לפעמים עדיין כואב לי לחשוב עליו באזקבאן," רמוס סיים, כמעט בלחישת. "אני שמח, הארי, שאסור לבקר אוכלי־מוות. זה אומר שאני לא צריך להתבייש בכך שאני לא הולך."

הארי נאלץ לבלוע את רוקו בחוזקה כמה פעמים לפני שהצליח לדבר. "אתה יכול לספר לי על פיטר פטיגרו? הוא היה חבר של אבי, ונראה לי – שאני צריך לדעת, שאני צריך לזכור –"

רמוס הנהן, דמעות נקוות בעיניו שלו כעת. "אני חושב, הארי, שאם פיטר היה יודע שזה ייגמר ככה –" הוא נחנק. "פיטר פחד מאדון האופל יותר מכל אחד מאיתנו, ואם הוא היה יודע שזה ייגמר ככה, אני לא חושב שהוא היה עושה את זה. אבל פיטר ידע מה הסיכון, הארי, הוא ידע שהסכנה אמיתית, הוא ידע שזה עלול לקרות, ובכל זאת הוא נשאר לצידם של לילי וג'יימס. לכל אורך

לימודינו בהוגוורטס תהיתי למה פיטר לא שובץ לסלית'רין, או אולי לרייבנקלו, מפני שפיטר העריץ סודות, הוא לא הצליח לעמוד בפניהם, הוא היה מגלה דברים על אנשים, דברים שהם רצו להסתיר – "חיוך עקום חצה את פניו של רמוס. "אבל הוא לא השתמש בסודות האלו, הארי. הוא פשוט רצה לדעת. ואז צילו של אדון האופל האפיל על הכל, ופיטר עמד לצידם של ג'יימס ולילי והשתמש בכשרונותיו לטובה, והבנתי למה המצנפת שלחה אותו לגריפינדור. "קולו של רמוס היה מלא רגש עז כעת, וגאה. "קל לעמוד לצד חבריך אם אתה גיבור כמו גודריק, נועז וחזק כמו שאנשים חושבים שגריפינדורים אמורים להיות. אבל אם פיטר פחד יותר מכולנו, האין זה גם אומר שהוא היה הכי אמיץ?"

"זה נכון," אמר הארי. גרונו שלו היה חנוק עד שבקושי הצליח לדבר. "אם תוכל, מר לופין, אם יש לך זמן, אני חושב שיש מישהו נוסף שצריך לשמוע את הסיפור של פיטר פטיגרו, תלמיד בשנה ראשונה בהפלפאף ושמו נוויל לונגבוטום."

"הבן של אליס ופרנק," אמר רמוס, קולו הופך עצוב. "אני מבין. זה אינו סיפור שמח, הארי, אבל אני יכול לספר אותו שוב, אם אתה חושב שזה יעזור לו."

הארי הנהן.

שתיקה קצרה השתררה.

"האם לבֶּלֶק היה איזשהו עסק לא פתור עם פיטר פטיגרו?"

שאל הארי. "כל דבר שיגרום לו לחפש את מר פטיגרו, אפילו אם זו לא עילה לרצח? כמו סוד שמר פטיגרו ידע שבֶּלֶק רצה לדעת בעצמו, או שהוא רצה להרוג אותו כדי להסתיר?"

משהו הבלתי בעיניו של רמוס, אבל הגבר המבוגר הניד בראשו ואמר, "לא ממש."

"זה אומר שיש משהו," אמר הארי.

החיוך העקום הופיע שוב מתחת לשפם השחור-לבן. "יש כך מעט מפיטר בעצמך, אני רואה. אבל זה לא חשוב, הארי."

"אני ברייבנקלו, אני לא אמור לעמוד בפיתוי שסודות מציבים בפני. וחוק מזה, "אמר הארי, ברצינות עכשיו, "אם היה שווה לבק להילכד בגלל זה, אני לא יכול שלא לחשוב שזה עשוי להיות חשוב."

רמוס נראה כאילו הוא מרגיש לא בנוח. "אני מניח שאוכל לספר לך כשתהיה מבוגר יותר, אבל באמת, הארי, זה לא חשוב! רק משהו מימינו בבית-הספר."

הארי לא הצליח לשים את האצבע בדיוק על הפרט המסגיר; אולי היה זה משהו בנימת העצבנות המדויקת של רמוס, או הדרך שבה הוא אמר כשתהיה מבוגר יותר, שהציתה את הקפיצה האינטואיטיבית של הארי...

"בעצם, "אמר הארי, "אני חושב שסוג של נחשתי כבר."

רמוס הרים את גבותיו. "באמת?" הוא נשמע ספקן מעט.

"הם היו נאהבים, לא כך?"

השתררה שתיקה מביכה.

רמוס הנהן הנהון איטי וחמור סבר.

"לזמן קצר, "אמר רמוס. "לפני זמן רב. מאורע עצוב, שנגמר

בטרגדיה עצומה, או כך לפחות זה נראה לנו כשהיינו צעירים." הבלבול האומלל ניכר בבירור על פניו. "אבל חשבתי שזה היה ועבר ונקבר מתחת לידידות של מבוגרים, עד היום שבו בלך הרג את פיטר."

פּוּק, סלף א'

שמש ינואר העדינה האירה את המדשאות הקרות מחוץ להגוורטס.

בעבור חלק מהתלמידים הייתה זו שעת לימוד, ואחרים שוחררו מהשיעור. אלה מתלמידי השנה הראשונה שנרשמו לכך התאמנו בלחש מסוים – לחש שמוטב ללמוד בחוץ, תחת השמש הבוהקת והשמיים הכחולים, ולא בתוך גבולות כיתה. לימונדה ועוגיות נחשבו מועילים גם כן.

התנועות הראשונות של הלחש היו מורכבות ומדויקות; צריך לסובב את השרביט פעם, פעמיים, שלוש, ארבע פעמים, בהטיות קטנות בדיוק בזוויות היחסיות המתאימות, להזיז את האצבע והאגודל בדיוק במרחקים הנכונים...

משרד הקסמים סבר שזה אומר שאין טעם לנסות ללמד את הלחש הזה מישהו לפני שנתו החמישית. היו מעט מקרים ידועים של ילדים צעירים יותר שלמדו אותו, אך הם סווגו כ'גאונים'.

ייתכן שזו לא הייתה הדרך הכי מנומסת לתאר זאת, אבל הארי התחיל להבין למה פרופסור קווירל טען שוועדת תכנית הלימודים של משרד הקסמים הייתה יכולה להועיל יותר למין האנושי לו הייתה משמשת כאתר פסולת.

אז התנועות מסובכות ועדינות. זה לא מונע ממך ללמוד אותן בגיל אחת-עשרה. זה אומר שאתה צריך להקפיד יותר ולהתאמן על כל חלק למשך זמן רב יותר, זה הכול.

רוב הלחשים שניתן היה להטיל רק מגיל מסוים היו כאלה משום שהם דרשו יותר כוח קסם מכפי שתלמיד צעיר יכול לגייס. אבל לחש הפטרונוס אינו כזה, הוא לא קשה משום שהוא דורש יותר מדי קסם, הוא קשה משום שהוא דורש יותר מאשר סתם רק קסם.

הוא דורש את התחושות החמימות ואת האושר שאתה שומר עמוק בליבך, הזיכרונות האהובים, סוג כוח שונה מזה שנדרש ללחשים רגילים.

הארי סובב את שרביטו פעם, פעמיים, שלוש, ארבע פעמים, הזיז את אצבעותיו בדיוק במרחקים הנכונים...
 "בהצלחה בבית-הספר, הארי. אתה חושב שקניתי לך מספיק ספרים?"

"לעולם לא יכולים להיות לך מספיק ספרים... אבל אתה בהחלט ניסית, זה היה נסיון ממש, ממש, ממש טוב..."
 בפעם הראשונה שהארי נזכר וניסה להכניס את זה ללחש, זה העלה דמעות בעיניו.

הארי הרים את שרביטו למעלה ומסביב ונופף בו, תנועה שלא הייתה צריכה להיות מדויקת, רק נועזת ומתריסה.
 "אָקְסֶפְקָטוּ פֶּטְרוֹנוֹס!" צעק הארי.
 דבר לא קרה.

אף לא שביב של אור.
 כשהארי הרים את מבטו, רמוס לופין עדיין בחן את השרביט, מבט מוטרד למדי על פניו המצולקות.

לבסוף רמוס הניד בראשו. "אני מצטער, הארי," אמר הגבר בשקט. "עבודת השרביט שלך הייתה מדויקת לחלוטין."
 ולא היה אף שביב של אור משום מקום אחר, מפני שכל שאר תלמידי השנה הראשונה שהיו אמורים להתאמן על לחש הפטרונוס הגניבו מבטים בהארי מזוויות עיניהם במקום זאת.

הדמעות איימו לשוב לעיניו של הארי, והן לא היו דמעות

שמחות. מכל הדברים, מכל הדברים, הארי מעולם לא ציפה לזה.
יש משהו משפיל נורא בידיעה שאתה לא שמח מספיק.

מה יש באנתוני גולדשטיין שאין בהארי, שגרם לשרביט של
אנתוני לזרוח באור בוהק?

האם אנתוני אהב את אביו יותר?

"באיזו מחשבה השתמשת כדי להטיל את הלחש?" שאל רמוס.
"אבא שלי," אמר הארי, קולו רועד. "ביקשתי ממנו לקנות לי
ספרים לפני שבאתי להוגוורטס, והוא עשה זאת, והם היו יקרים,
ואז הוא שאל אותי אם זה מספיק –"

הארי לא ניסה להסביר את המוטו של משפחת ורס.

"קח הפסקה לפני שתנסה עם מחשבה שונה, הארי," אמר רמוס.
הוא החווה לעבר תלמידים אחרים שישבו על הקרקע, נראים
מובכים או מאוכזבים או מלאי חרטה. "לא תצליח להטיל את לחש
הפטרונוס אם אתה מרגיש אשם על כך שאתה לא אסיר תודה
מספיק." בקולו של מר לופין נשמעה חמלה עדינה, ולרגע אחד
להארי התחשק להרביץ למשהו.

במקום זאת, הארי הסתובב והלך למקום שבו ישבו הכשלוניות
האחרים. התלמידים האחרים שעבודת השרביט שלהם הוכרזה
כמושלמת, ושהיו אמורים לחפש כעת מחשבות שמחות יותר;
מאיך שזה נראה, הם לא התקדמו ממש. היו שם הרבה גלימות עם
שוליים כחולים כהים, וקומץ של אדום, וילדה בודדת מהפלפאף
שעדיין בכיתה. הסלית'רינים אפילו לא טרחו להופיע, למעט דפני
גרינגרס וטרייסי דייוויס, שעדיין ניסו ללמוד את התנועות.

הארי צנח על הדשא המת והקר של החורף, ליד תלמידה
שכישלונה היה המפתיע ביותר.

"אז גם אתה לא הצלחת לעשות את זה," אמרה הרמיוני. היא
ברחה מהמדשאה תחילה, אבל היא חזרה לאחר מכן, ורק מקרוב
ניתן היה לראות בעיניה האדומות שבכתה.
"בטח," אמר הארי, "בטח, בטח הייתי מרגיש הרבה יותר גרוע"

בקשר לזה אם לא היית נכשלת גם, את האדם הכי נחמד שאני מכיר, שפגשתי אי-פעם, הרמיוני, ואם את לא יכולה לעשות את זה, זה אומר שאני עדיין יכול להיות, להיות טוב..."

"הייתי צריכה ללכת לגריפינדור," לחשה הרמיוני. היא מצמצה בחוזקה כמה פעמים, אבל לא מחתה את עיניה.

* * *

הילד והילדה הלכו קדימה יחדיו, בהחלט לא מחזיקים ידיים, אבל שואבים מעין כוח זה מנוכחותו של זה, משהו שנתן להם להתעלם מהלחישות של חבריהם לשכבה כשהלכו במסדרון שהוביל אל דלתות הכניסה הגדולות של הוגוורטס.

הארי לא הצליח להטיל את לחש הפטרונוס, לא משנה איזו מחשבה שמחה ניסה. לא נראה שאנשים מופתעים מכך, מה שהפך את זה לגרוע יותר. גם הרמיוני לא הצליחה לעשות זאת. אנשים הופתעו מכך מאוד, והארי ראה שהיא מתחילה לקבל את אותם המבטים כמוהו. הרייבנקלואים האחרים שנכשלו לא קיבלו את אותם מבטים. אבל הרמיוני הייתה גנרל אור-שמש, והמעריצים שלה התייחסו לכך כאילו היא הכזיבה אותם איכשהו, כאילו הפרה הבטחה שמעולם לא הבטיחה.

השניים הלכו לספרייה לחקור את לחש הפטרונוס, מה שהייתה דרכה של הרמיוני להתמודד עם לחץ, כמו שהייתה זו גם דרכו של הארי לפעמים. לחקור, ללמוד, לנסות להבין למה... הספרים איששו את מה שהמנהל אמר להארי; פעמים רבות, קוסמים שלא הצליחו להטיל את לחש הפטרונוס באימון היו מסוגלים לעשות זאת בנוכחות סוהרסן אמיתי, עוברים את כל הדרך מכישלון מוחלט לפטרונוס מוגשם. זה סתר כל היגיון, הילת הפחד של הסוהרסן אמורה לעשות זאת קשה יותר להשתמש במחשבה שמחה; אבל כך זה היה.

אז השניים עמדו לנסות עוד פעם אחת אחרונה. אין שום סיכוי

שמישהו מהם לא ינסה עוד פעם אחת אחרונה.

היה זה היום שבו הסוהרסן בא להוגוורטס.

מוקדם יותר, הארי ביטל את שינוי־הצורה של האבן של אבא שלו והחזיר אותה מצורת היהלום הקטן בטבעת על הזרת שלו, ושם את האבן העצומה והאפורה בתוך הנרתיק שלו, רק למקרה שהקסם של הארי יכזיב לחלוטין כשיתעמת עם האפל שביצורים. הארי כבר התחיל להרגיש פסימי, והוא אפילו לא עמד לפני הסוהרסן עדיין.

"מתערב איתך שאת תוכלי לעשות את זה ואני לא," אמר הארי

בלחישתו. "אני מתערב איתך שזה מה שיקרה."

"זה הרגיש לי שגוי," אמרה הרמיוני, קולה שקט אפילו משלו.

"ניסיתי הבוקר והבנתי. כשעשיתי את הנפנוף בסוף, אפילו לפני

שאמרתי את המילים, זה הרגיש לי שגוי."

הארי לא אמר כלום. הוא הרגיש את אותו הדבר, ישר

מההתחלה, אם כי לקחו חמישה ניסיונות נוספים וחמש מחשבות

שמחות נוספות לפני שהצליח להודות בכך בפני עצמו. בכל פעם

שניסה לנופף בשרביט, התנועה הרגישה ריקה; הלחש שניסה

ללמוד לא התאים לו.

"זה לא אומר שאנחנו עומדים להיות קוסמים אפלים," אמר

הארי. "הרבה אנשים שלא יכלו להטיל את לחש הפטרונוס לא היו

קוסמים אפלים. גודריק גריפינדור לא היה קוסם אפל..."

גודריק הביס אדוני אופל, נלחם להגן על פשוטי העם מפני

האצולה ועל המוגלגים מפני הקוסמים. היו לו חברי אמת רבים,

והוא איבד אולי את מחציתם למען מטרה טובה כזו או אחרת. הוא

הקשיב לצרחות הפצועים, בצבאות שהקים להגן על החפים

מפשע; קוסמים צעירים אמיצים נענו לקריאותיו, והוא קבר אותם

לאחר מכן. עד שלבסוף, רק כשהקוסמות שלו החלה להכזיב אותו

בגילו המבוגר, הוא אסף את שלושת הקוסמים החזקים ביותר

בתקופתם מלבדו כדי להקים את הוגוורטס מהקרקע החשופה;

ההישג הגדול היחיד לשמו של גודריק שלא היה קשור למלחמה, שום מלחמה, לא משנה כמה צודקת. היה זה סלזאר, לא גודריק, שהיה המורה הראשון לקסם קרבי בהוגוורטס. גודריק היה המורה הראשון לתורת הצמחים בהוגוורטס, הקסמים של החיים הירוקים הצומחים.

עד יומו האחרון הוא לא הצליח להטיל את לחש הפטרונוס.

גודריק גריפינדור היה אדם טוב, לא אדם שמח.

הארי לא האמין בהתמרמרות, הוא סלד מקריאה על גיבורים בכיינים, הוא ידע שיש מיליארד אנשים בעולם שהיו נותנים הכול כדי להתחלף איתו, ו...

ועל ערש דווי, גודריק אמר להלגה (משום שסלזאר נטש אותו, ורוונה נפטרה לפניו) שהוא לא התחרט על דבר, והוא לא מזהיר את תלמידיו שלא ללכת בדרכו, שאיש לא יאמר לעולם שהוא אמר למישהו לא ללכת בדרכו. אם היה זה הדבר הנכון לעשות בשבילו, אזי הוא לא יאמר לאיש לבחור שלא נכונה, אפילו לא לצעיר שבתלמידי הוגוורטס. ועם זאת, לאלה שכן ילכו בדרכו, הוא קיווה שהם יזכרו שגריפינדור אמר לבית שלו שזה בסדר אם הם יהיו מאושרים יותר ממנו. שאדום וזהב יהיו צבעים חמים ובהירים מעתה ואילך.

והלגה הבטיחה לו, מתייפחת, שכאשר תהיה המנהלת היא תוודא שכך יהיה.

ואז גודריק מת, ולא הותיר מאחוריו רוח; והארי דחף את הספר בחזרה לעברה של הרמיוני והתרחק קצת, כדי שלא תוכל לראות אותו בוכה.

לא היית חושב שספר עם כותרת תמימה כמו "לחש הפטרונוס: קוסמים שיכלו ואלו שלא" יהיה הספר העצוב ביותר שהארי קרא בחייו.

הארי...

הארי לא רצה בזה.

להיות בספר הזה.

הוא לא רצה בזה.

שאר ביתהספר פשוט חשב ש'אין פֶּטְרוֹנוֹס' משמעו אדם רע, פשוט וקל. איכשהו העובדה שגודריק גריפינדור גם הוא לא הצליח להטיל את לחש הפֶּטְרוֹנוֹס לא הוזכרה. אולי אנשים לא דיברו על כך כדי לכבד את הבקשה האחרונה שלו. פרד וג'ורג' בטח לא ידעו והארי בטח לא עמד לספר להם. או אולי הכשלונות האחרים לא הזכירו זאת מפני שזה פחות מביש, הפסד מעמד וגאווה קטן יותר, אם חושבים שאתה אפל במקום אומלל.

הארי ראה שהרמיוני ממצמצת בחוזקה לצידו; והוא תהה אם היא חושבת על רוונה רייבנקלו, שגם אהבה ספרים. "אוקיי," אמר הארי. "מחשבות שמחות יותר. אם תצליחי להטיל פֶּטְרוֹנוֹס גשמי לחלוטין, איזו חיה את חושבת שהוא יהיה?"

"לוטרה," אמרה הרמיוני מייד.

"לוטרה?" הארי לחש בתדהמה.

"כן, לוטרה," אמרה הרמיוני. "מה עם שלך?"

"בז נודד," אמר הארי בלי היסוס. "הוא יכול לצלול במהירות גדולה יותר משלוש מאות קילומטרים בשעה, זה היצור החי המהיר ביותר שיש." הבז הנודד היה החיה האהובה ביותר על הארי מאז ומעולם. הארי היה נחוש בדעתו להפוך לאנימאגוס ביום מן הימים רק כדי שזו תהיה צורת החיה שלו, וכדי שיוכל לעוף בכוח הכנפיים של עצמו, ולראות את הארץ מתחתיו עם עיניים חדות יותר... "אבל למה לוטרה?"

הרמיוני חייכה, אבל לא אמרה דבר.

והדלתות העצומות של הוגוורטס נפתחו לרווחה.

הם הלכו במשך זמן מה, לאורך שביל שהוביל לעבר היער הלא-אסור, והמשיכו דרך היער עצמו. השמש החלה לרדת באופק, הצללים ארוכים, אור השמש מסונן דרך הענפים העירומים של עצי

החורף; מפני שהיה זה ינואר, ותלמידי השנה הראשונה היו האחרונים ללמוד היום.

ואז השביל התעקל לכיוון חדש, וכולם ראו זאת במרחק, את קרחת היער, את המדשאה החורפית הקמלה, דשא מצהיב ומיובש שהולבן על ידי שאריות קטנות של שלג.

דמויות האנשים עדיין היו קטנות במרחק הזה. שני כתמי האור הלבן העמום מהפֶטְרוֹנוֹסִים של ההילאים, וכתם האור הכסוף הבהיר יותר מהפֶטְרוֹנוֹס של המנהל, לצד משהו... הארי צמצם את עיניו.

משהו...

זה חייב היה להיות הדמיון של הארי, משום שאין שום דרך שבה סוהרסן יכול לעבור שלושה פֶטְרוֹנוֹסִים גשמיים, אבל הוא חשב שהוא הצליח לחוש מגע של ריקנות מלטף את תודעתו, מלטף ישר את המרכז הפנימי הרך של עצמו, בלי להתחשב בשום מחסומי הלטיהכרה.

* * *

פניו של שיימוס פניגן היו אפורות והוא רעד כשהצטרף לתלמידים שחיכו על הדשא הכמוש והמושלג. לחש הפֶטְרוֹנוֹס של שיימוס היה מוצלח, אבל עדיין היה פרק הזמן שבין הרגע שבו המנהל הפיג את הפֶטְרוֹנוֹס שלו ובין הרגע בו היית אמור להטיל את שלך, ובו עמדת מול הסוהרסן ללא הגנה.

עד עשרים שניות של חשיפה במרחק חמישה צעדים הן בטוחות בוודאות, אפילו לקוסם בן אחת־עשרה עם התנגדות חלשה ומוח שעדיין מתבגר. ישנה שונות רבה באופן שבו כוחם של הסוהרסנים משפיע על אנשים, דבר שעדיין לא הובן לחלוטין; אבל עשרים שניות היו בטוחות בוודאות.

ארבעים שניות של חשיפה לסוהרסן במרחק של חמישה צעדים עלולות להספיק כדי לגרום נזק מתמשך, אם כי רק לרגישים ביותר.

היה זה אימון קשוח אפילו בסטנדרטים של הוגוורטס, מקום שבו למדת לעוף על היפוגריף בכך שזרקו אותך על אחד ואמרו לך לזוז כבר. הארי לא היה תומך של הגנתיים, ואם מסתכלים על ההבדל בבגרות בין תלמיד שנה רביעית בהוגוורטס ובין ילד מוג'לגי בן ארבע-עשרה, ברור שהמוג'לגים חונקים את הילדים שלהם בהגנתיים... אבל אפילו הארי החל לתהות האם הוא מגזים. לא כל פגיעה ניתן לרפא.

אבל אם לא תוכל להטיל את הלחש בתנאים האלה, זה אומר שלא תוכל להסתמך על לחש הפטרונוס כדי להגן על עצמך; הגנתי יתר מסוכנת לקוסמים אפילו יותר מאשר למוג'לגים. סוהרסנים יכולים לשאוב את הקסם ואת כוח החיות שלך, לא רק את המחשבות השמחות שלך, מה שאומר שייתכן שלא תוכל להתעתק אם חिकית יותר מדי, או אם לא זיהית את הפחד המתקרב עד שהסוהרסן היה בטווח תקיפה. (בזמן שקרא, הארי גילה באימה בלתי מבוטלת שספרים מסוימים טענו שנשיקת הסוהרסן יכולה לאכול את נשמתך וזו הייתה הסיבה לתרדמת הקבועה שהיא גרמה לקורבנותיה. ושקוסמים שהאמינו בכך השתמשו בכוונה בנשיקת הסוהרסן כדי להוציא פושעים להורג. חלק מאלו שנקראו פושעים הם חפים מפשע בוודאות, וגם אם לא, להשמיד את הנשמה שלהם? אם הארי היה מאמין בנשמות, הוא היה... כלום, הוא לא הצליח לחשוב על תגובה ראויה לכך.)

המנהל לא זילזל בבטיחות, וכך גם שלושת ההילאים שעמדו על המשמר. המנהיג שלהם היה גבר אסיאתי למראה, רציני מבלי להיראות זועף, ההילאי קומודו, ששרביטו לא עזב את ידו. הפטרונוס שלו, אורנגאוטן מאור ירח מוצק, צעד הלך ושוב בין הסוהרסן ובין תלמידי השנה הראשונה שהמתינו לתורם; לצידו של האורנגאוטן צעד הפנתר הלבן הבוהק של ההילאי בוטנארו, גבר בעל מבט חודר, שיער שחור ארוך אסוף בקוקו וזקן תיש ארוך קלוע בצמות. שני ההילאים ושני הפטרונוסים צפו בסוהרסן.

מצידם השני של התלמידים נח ההילאי גוריאנוף, גבוה ורזה וחיוור ולא מגולח, נשען לאחור על כיסא שיצר ללא מילה או שרביט, ועוטה פני פוקר אדישים בעודו סוקר את זירת ההתרחשות. פרופסור קווירל הופיע זמן קצר לאחר שתלמידי השנה הראשונה החלו את ניסיונותיהם, ועיניו כמעט ולא זזו מהארי. פרופסור פליטיק הזעיר, שהיה אלוף דוֹקֶרֶב, התעסק עם שרביטו בהיסח הדעת; ועיניו שלו, מציצות מבעד לזקן העצום הנפוח ששימש לו פנים, נותרו מרוכזות בפרופסור קווירל.

וזה בטח היה הדמיון של הארי, אבל נראה שפרופסור קווירל התכוון מעט בכל פעם שהפטרונוס של המנהל כבה לקראת הבחינה של התלמיד הבא. אולי פרופסור קווירל דמיין את אותו אפקט פלצבו שהארי דמיין, את שטף הריקנות שמלטף את תודעתו.

"אנתוני גולדשטיין, קרא קולו של המנהל.

הארי הלך בשקט לעבר שיימוס, בזמן שאנתוני החל להתקדם לעבר עוף־החול הכסוף, ואל... יהיה מה שיהיה הדבר מתחת לגלימה הקרועה.

"מה ראתי?" הארי שאל את שיימוס בקול נמוך.

הרבה תלמידים לא ענו להארי כשניסה לאסוף את הנתונים; אבל שיימוס היה "פיניגן מהכאוס", אחד מהסגנים של הארי. אולי זה לא הוגן, אבל...

"מת", אמר שיימוס בלחישתה, "אפור ורירי... מת ונשאר במים

לזמן מה..."

הארי הנהן. "זה מה שהרבה אנשים רואים", אמר הארי. הוא הקרין ביטחון, אפילו שהוא היה מזויף, מפני ששיימוס היה זקוק לו. "לך תאכל קצת שוקולד, אתה תרגיש יותר טוב."

שיימוס הנהן ומעד לעבר שולחן הממתקים המרפאים.

"אַקְסֶפֶקְטוּ פֶּטְרוֹנוֹס!" קרא קולו של ילד צעיר.

ואז נשמעו נשימות של תדהמה, אפילו מההילאים.

הארי הסתובב להסתכל –

ציפור כסף ענקית ובוהקת עמדה בין אנתוני גולדשטיין והכלוב. הציפור הרימה את ראשה וצווחה, והצווחה הייתה גם היא כסופה, בוהקת וקשה ויפהפיה כמו מתכת. ומשהו באחורי תודעתו של הארי אמר, אם זה בז נודד, אני עומד לחנוק אותו בשנתו.

שתוק, אמר הארי למחשבה, אתה רוצה שנהיה קוסם אופל? מה הטעם? אתה הולך להיות אחד בכל מקרה.

זה... לא היה משהו שהארי היה חושב בדרך כלל...

זה אפקט פלצבו, אמר הארי לעצמו שוב. הסוהרסן לא באמת יכול להשפיע עליי מבעד לשלושה פטרונוסים גשמיים, אני פשוט מדמיין איך זה יהיה. כשבאמת אעמוד מול הסוהרסן, זה יהיה שונה לגמרי, ואז אני אדע שהייתי שוטה לפני כן.

צמרומרת קלה עברה בגוו של הארי, מפני שהייתה לו הרגשה שזה באמת יהיה שונה לגמרי, ולא לכיוון חיובי.

עוף-החול הכסוף והבוהק חזר לחיים משרביטו של המנהל והציפור הפחותה יותר נעלמה; אנתוני גולדשטיין החל ללכת בחזרה.

המנהל הלך עם אנתוני במקום לקרוא בשם הבא, הפטרונוס ממתינ מאחור, שומר על הסוהרסן.

הארי העיף מבט למקום שבו עמדה הרמיוני, ממש מאחורי הפנתר הזוהר. תורה של הרמיוני היה עכשיו, אבל נראה היה שהוא נדחה.

היא נראתה לחוצה.

קודם לכן, היא ביקשה מהארי בנימוס להפסיק לנסות להרגיע אותה.

דמבלדור חייך קלות כשליווה את אנתוני חזרה אל האחרים; מחייך רק קלות, משום שהמנהל נראה עייף מאוד, מאוד. "לא יאומן," אמר דמבלדור בקול שנשמע חלש בהרבה מהרעם

הרגיל שלו. "פֶּטְרוֹנוֹס גשמי, בשנתו הראשונה. ומספר מרשים של הצלחות בקרב שאר התלמידים הצעירים. קווירינוס, אני מכיר בכך שהוכחת את הנקודה שלך."

פרופסור קווירל היטה את ראשו. "ניחוש פשוט למדי, אני חושב. סוהרסן תוקף דרך פחד, וילדים פוחדים פחות."

"פוחדים פחות?" אמר ההילאי גוריאנוף ממקום מושבו. "כך אמרתי גם אני," אמר דמבלדור. "ופרופסור קווירל ציין שלמבוגרים יש יותר אומץ, לא פחות פחד; מחשבה שמעולם לא עלתה בי, אני מודה."

"לא היה זה הניסוח המדויק שלי," אמר פרופסור קווירל ביובש, "אבל זה יספיק. ושאר ההסכם שלנו, המנהל?"

"כפי שאמרת," אמר דמבלדור באִירצון. "אני מודה שלא ציפיתי להפסיד בהתערבות הזו, קווירינוס, אבל הוכחת את חכמתך."

כל התלמידים הביטו בהם, מבולבלים; למעט הרמיוני, שעדיין בהתה בכיוון הכלוב והגלימות הגבוהות המתפוררות; והארי, שהביט בכולם, משום שדמיין שהוא מרגיש פרנואידי.

פרופסור קווירל אמר בנימה שלא הזמינה הערות נוספות, "יותר לי ללמד את הקללה ההורגת לתלמידים שיחפצו ללמוד אותה. מה שיהפוך אותם לבטוחים בהרבה מפני קוסמים אפלים ושאר מזיקים, וטיפשי לחשוב שאחרת הם לא ידעו שום קסמים קטלניים." פרופסור קווירל עצר, עיניו מצטמצמות. "המנהל, הרשה לי לומר שאני מבחין שאינך חש בטוב. אני מציע להותיר את שארית מטלת היום לפרופסור פליטיק."

דמבלדור הניד בראשו. "כמעט סיימנו להיום, קווירינוס. אני אחזיק מעמד."

הרמיוני ניגשה לאנתוני. "קפטן גולדשטיין," היא אמרה, וקולה רעד רק במקצת, "האם תוכל לתת לי עצה כלשהי?"

"אל תפחד, " אמר אנתוני בנחרצות. "אל תחשבי על שום דבר

שהוא מנסה לגרום לך לחשוב עליו. את לא רק מחזיקה את השרביט לפניך כמגן מפני הפחד, את מנופפת בשרביט שלך כדי להרחיק את הפחד, ככה את הופכת מחשבה שמחה למשהו מוצק..." אנתוני משך בכתפיו בחוסר אונים. "זאת אומרת, שמעתי את כל זה מקודם, אבל..."

תלמידים אחרים החלו להתקבץ סביב אנתוני עם שאלות משלהם.

"העלמה גריינג'ר?" אמר המנהל. קולו היה עדין, או אולי סתם חלש.

הרמיוני יישרה את כתפיה ועקבה אחריו...

"מה ראת מתחת לגלימה?" שאל הארי את אנתוני.

אנתוני הביט בהארי, מופתע, ואז ענה, "גבר גבוה מאוד שהיה מת, זאת אומרת, בצורת־מת ובצבע־מת... כאב לי להסתכל עליו וידעתי שזה הסוהרסן שמנסה להשפיע עליי."

הארי הסתכל שוב לעבר המקום שבו הרמיוני התעמתה עם הכלוב והגלימה.

הרמיוני הרימה את שרביטה לתנוחת המוצא למחוות הראשונות.

עוף־החול של המנהל נעלם.

והרמיוני צווחה צווחה קטנה ועלובה, התכווצה –

– עשתה צעד אחורה, הארי ראה את השרביט שלה נע, ואז היא

ניפנפה בו ואמרה "אָקְסֶפְקָטוּ פֶּטְרוֹנוּס!"

דבר לא קרה.

הרמיוני הסתובבה וברחה.

"אָקְסֶפְקָטוּ פֶּטְרוֹנוּס!" אמר קולו העמוק של המנהל, ועוף־

החול הכסוף הבזיק בחזרה לחיים.

הילדה הצעירה מעדה, והמשיכה לרוץ, קולות מוזרים מתחילים

לבקוע מגרונה.

"הרמיוני!" סוזן צעקה זאת, וחנה, ודפני, וארני, וכולם החלו

לרוץ לעברה; בזמן שהארי, שתמיד חשב צעד אחד קדימה, הסתובב על עקביו ורץ לעבר השולחן עם השוקולד.

אפילו אחרי שהארי דחף את השוקולד לתוך הפה של הרמיוני והיא לעסה ובלעה, היא המשיכה לנשום בשאיפות גדולות ולבכות, עיניה עדיין לא ממוקדות.

לא יכול להיות שהיא נפגעה לצמיתות, חשב הארי בייאוש לעבר הבלבול בתוכו, הפחד הנורא והזעם הקטלני מתחילים להתפתל זה סביב זה, לא יכול להיות, היא לא הייתה חשופה אפילו לעשר שניות, שלא לדבר על ארבעים –

אבל יכול להיות שהיא נפגעה זמנית, הארי הבין ברגע זה, לא היה שום חוק שאומר שאתה לא יכול להיפגע זמנית מסוהרסן, אפילו מחשיפה של עשר שניות אם אתה רגיש מספיק.

ואז עיניה של הרמיוני התמקדו וחיפשו סביב, ונחו עליו. "הארי," היא התנשמה, והתלמידים האחרים השתתקו. "הארי, אל. אל!"

הארי פחד לפתע לשאול מה עליו לא לעשות, האם הוא נמצא בזיכרונות הגרועים ביותר שלה, או באיזה חלום בלהות שהיא חיה מחדש בערות?

"אל תתקרב לזה!" אמרה הרמיוני. ידה נשלחה ואחזה בחפתי גלימתו. "אסור לך להתקרב לזה, הארי! זה דיבר אליי, הארי, זה מכיר אותך, זה יודע שאתה פה!"

"מה –" שאל הארי, ואז קילל את עצמו על ששאל. "הסוהרסן!" אמרה הרמיוני. קולה טיפס לצווחה. "פרופסור קווירל רוצה שזה יאכל אותך!"

בשתיקה הפתאומית, פרופסור קווירל התקדם כמה צעדים; אבל לא התקרב מעבר לכך (הארי היה שם, אחרי הכל). "העלמה גריינג'ר," הוא אמר, קולו חמור, "אני חושב שמוטב שתאכלי עוד שוקולד."

"פרופסור פליטיק, אל תיתן להארי לנסות, תשלח אותו

בחזרה!"

המנהל הגיע אז, והוא ופרופסור פליטיק החליפו מבטים מודאגים.

"לא שמעתי את הסוהרסן מדבר," אמר המנהל. "ובכל זאת..."

"פשוט תשאל," אמר פרופסור קווירל, נשמע יגע מעט.

"האם הסוהרסן אמר איך הוא יאכל את הארי?" שאל המנהל.

"קודם את כל החלקים הכי טעימים שלו," אמרה הרמיוני,

"זה – זה יאכל –"

הרמיוני מצמצה. שפיות מה חזרה לעיניה.

ואז היא החלה לבכות.

"היית אמיצה מדי, הרמיוני גריינג'ר," אמר המנהל. קולו היה

עדין, ונשמע בבירור. "אמיצה בהרבה משחשבת. היית צריכה

להסתובב ולנוס, לא להישאר ולנסות להשלים את הלחש שלך.

כשתהיי מבוגרת וחזקה יותר, העלמה גריינג'ר, אני יודע שתנסי

שוב, ואני יודע שתצליחי."

"אני מצטערת," אמר הרמיוני בהתנשפויות, "אני מצטערת, אני

מצטערת, אני מצטערת... אני מצטערת, הארי, אני לא יכולה לומר

לך מה ראיתי, לא הסתכלתי על זה, לא העזתי להסתכל על זה,

ידעתי שזה נורא מכדי להיראות..."

זה היה אמור להיות הארי, אבל הוא היסס, משום שידיה היו

מלאות שוקולד; ואז ארני וסוזן היו שם, עזרו להרמיוני לקום

מהמקום בו נפלה על הדשא והובילו אותה לעבר שולחן החטיפים.

חמש חפיסות שוקולד לאחר מכן, נראה היה שהרמיוני בסדר,

והיא הלכה והתנצלה בפני פרופסור קווירל; אבל היא בהתה בהארי

כל הזמן, כל פעם שהעיף מבט לכיוונה. הוא צעד לעברה פעם

אחת, ועצר כשצעדה לאחור. בעיניה הייתה התנצלות שקטה,

ובקשה שקטה שיניח לה לנפשה.

נוויל ראה משהו מת וחצי נמס, נוזל וזורם עם פנים כמו ספוג מעוך.

זה היה הדבר הנורא ביותר שמישהו תיאר שראה עד כה. נוויל הצליח להפיק ניצוץ קטן של אור קודם, אבל, בתבונה רבה, הוא פנה וברח במקום לנסות להטיל את לחש הפטרונוס בעצמו. (המנהל לא אמר דבר לתלמידים האחרים, לא אמר לאיש להיות פחות אמיץ; אבל פרופסור קווירל ציין בשוויון נפש שאם עשית את הטעות אחרי שהוזהרת, זה השלב שבו בורות הופכת לטיפשות.)

"פרופסור קווירל?" אמר הארי בקול שקט, לאחר שהתקרב למורה להתגוננות ככל שהעז. "מה אתה רואה כשאתה – " "אל תשאל." הקול היה שטוח ביותר.

הארי הנהן בכבוד. "מה היה הניסוח המקורי של מה שאמרת למנהל, אם יותר לי לשאול?" "הזיכרונות הגרועים ביותר שלנו יכולים רק להפוך לגרועים יותר ככל שאנחנו מתבגרים." הוא ענה ביושב. "אה", אמר הארי. "הגיוני."

משהו מוזר ריצד בעינו של פרופסור קווירל כשהביט בהארי. "הבה נקווה," אמר פרופסור קווירל, "שתצליח בניסיון הזה, מר פוטר. משום שאם כן, המנהל עשוי ללמדך את התכסיס שבו הוא משתמש כדי לשלוח הודעות באמצעות פטרונוס, שלא ניתן לזייפן או ליירטן, ולא ניתן להגזים בחשיבות הצבאית של כך. יהיה זה יתרון עצום ללגיון הכאוס, ויום אחד למדינה כולה, כך אני חושד. אבל אם לא תצליח, מר פוטר... ובכן, אני אבין."

* * *

מוֹרֵג מְקוּדָּגֵל אמרה בקול רועד, "אאוץ", ודמבלדור מיד זימן מחדש את הפטרונוס שלו.

פרוואטי פאטיל הפיקה פטרונוס גשמי בצורה של נמר, גדול

יותר מעוף החול של דמבלדור, אם כי רחוק מלהיות בוהק באותה עוצמה. נשמע פרץ גדול של תרועות מהצופים, אם כי לא אותה התדהמה שהייתה כשאנתוני עשה זאת.

ואז הגיע תורו של הארי.

המנהל קרא בשמו של הארי פוטר, והארי פחד.

הארי ידע, הוא ידע שהוא עומד להיכשל, והוא ידע שזה עומד לכאוב.

אבל הוא עדיין חייב לנסות; מפני שלפעמים, בנוכחות סוהרסן, קוסם עבר מפחות מניצוץ לפטרונוס גשמי, ואיש לא הבין מדוע. ומשום שאם הארי לא מסוגל להגן על עצמו מפני סוהרסנים, הוא חייב להיות מסוגל לזהות את ההתקרבות שלהם, לזהות את תחושתם בתודעתו, ולנוס לפני שיהיה מאוחר מדי.

מה הזיכרון הגרוע ביותר שלי...?

הארי ציפה שהמנהל יביט בו במבט מודאג, או מבט מלא תקווה, או שייתן לו עצה מלאת חכמה עמוקה; אבל במקום זאת אלבוס דמבלדור פשוט צפה בו ברוגע שקט.

הוא חושב שאני עומד להיכשל, אבל הוא לא יחבל בסיכויים שלי בכך שיאמר לי זאת, חשב הארי, אם היו לו מילות עידוד אמיתיות הוא היה אומר אותן כבר...

הכלוב התקרב. הוא היה כבר מוכתם, אבל הוא עוד לא החליד והתפורר.

הגלימה התקרבה. היא הייתה פרומה ומחוררת; ההילאי גוריאנוף אמר שהיא הייתה חדשה הבוקר.

"המנהל?" שאל הארי. "מה אתה רואה?"

קולו של המנהל היה שָׁלוֹ. "הסוהרסנים הינם יצורים של פחד, וכשהפחד שלך מפני הסוהרסן דועך, כך גם האימה שבדמותו. אני רואה גבר גבוה, רזה ועירום. כואב רק מעט להביט בו. זה הכל. מה אתה רואה, הארי?"

...הארי לא הצליח לראות מתחת לגלימה.

או בעצם, זה לא נכון, התודעה שלו סירבה לראות מה יש מתחת לגלימה...

לא, התודעה שלו ניסתה לראות את הדבר הלא נכון מתחת לגלימה, הארי הרגיש זאת, עיניו ניסו לכפות טעות. אבל הארי עשה כמיטב יכולתו לאמן את עצמו לשים לב לתחושת הבלבול הקטנה, להירתע אוטומטית מלהמציא דברים; ובכל פעם שהתודעה שלו החלה להמציא שקר על מה שיש מתחת לגלימה, הרפלקס הזה היה מהיר מספיק כדי לעצור אותה.

הארי הביט מתחת לגלימה וראה...

שאלה פתוחה. הארי לא הרשה לתודעה שלו לראות משהו שגוי, ולכן הוא לא ראה כלום, כאילו החלק הרלוונטי בקליפת הראייה שלו שקיבל את האות פשוט חדל מלהתקיים. מתחת לגלימה הייתה נקודה עיוורת. הארי לא יכול היה לדעת מה יש שם. רק שזה גרוע בהרבה ממומיה נרקבת.

האימה הבלתי ניתנת לצפי הייתה קרובה מאוד כעת, אבל ציפור אור הירח הבוהקת, עוף־החול הלבן, עדיין נחה ביניהם.

הארי רצה לנוס כמו חלק מהתלמידים האחרים. חצי מאלו שלא היה להם מזל עם לחש הפטרונוס פשוט לא הגיעו היום. מאלו שנשארו, מחצית ברחה לפני שהמנהל סילק את הפטרונוס שלו, ואיש לא אמר דבר. היה קצת צחוק אחרי שטרי פנה וחזר לאחור לפני הניסיון שלו; וסוזן וחנה, שהלכו לפניו, צעקו על כולם לשתוק.

אבל הארי היה הילד־שנשאר־בחיים, והוא יאבד הרבה כבוד אם יוותר בלי לנסות בכלל...

גאוה ותפקידים התפוגגו ונפלו בנוכחות מה שלא יהיה שהיה מתחת לגלימה.

למה אני עדיין פה?

לא הייתה זו הבושה שבמחשבה שהאחרים יחשבו שהוא פחדן שהחזיקה את רגליו של הארי במקומן.

לא הייתה זו התקווה לשיקום המוניטין שלו שהרימה את שרביטו.

לא הייתה זו התשוקה להשתלט על לחש הפטרונוס כקסם שהניעה את אצבעותיו לאחיזת המוצא.

היה זה משהו אחר, משהו שהיה מוכרח להתנגד למה שלא יהיה הדבר שנמצא מתחת לגלימה. זו הייתה האפלה האמיתית, והארי היה חייב לגלות האם יש בו את הכוח שדרוש כדי להניס אותה. הארי תכנן לנסות פעם אחת אחרונה לחשוב על מסע קניות הספרים שלו עם אביו, אבל במקום זאת, ברגע האחרון, עומד מול הסוהרסן, זיכרון שונה עלה בו, משהו שהוא לא ניסה קודם לכן; מחשבה שלא הייתה חמימה ומאושרת בדרך הרגילה, אבל הרגישה נכונה יותר, איכשהו.

והארי זכר את הכוכבים, זכר את האופן שבו בערו באור נורא ויציב בלילה השקט; הוא נתן לתמונה הזו למלא אותו, למלא את כולו כמו מחסום של הלטי-הכרה לאורך כל תודעתו, להפוך לאחד שוב עם המודעות חסרת הגוף של הריק.

עוף-החול הכסוף והבוהק נעלם.

והסוהרסן התרסק לתוך תודעתו כמו מהלומת אגרוף אלוהים.

פחד. קור. אפלה.

לרגע אחד שני הכוחות התנגשו ראש בראש, זיכרון אור הכוכבים החזיק מעמד כנגד הפחד, בזמן שאצבעותיו של הארי החלו את תנועות השרביט, אומנו עד שנעשו אוטומטיות. הן לא היו חמות ושמתות, נקודות האור הבורעות הללו, בשחור המושלם; אבל הייתה זו תמונה שהסוהרסן לא הצליח לחדור בקלות. מפני שהכוכבים הבורעים השקטים היו עצומים וחסרי מורא, ולזהור בקור ובאפלה היה המצב הטבעי שלהם.

אבל היה פגם, סדק, קרשבר בחפץ קבוע אשר לא ניתן להזזה שמנסה להתנגד לכוח שאי אפשר לעמוד בפניו. הארי הרגיש צביטת כעס על הסוהרסן על שניסה להיזון ממנו, וזה היה כמו

להחליק על קרח רטוב. תודעתו של הארי החלה להחליק הצידה,
אל מרירות, זעם שחור, שנאה קטלנית –
שרביטו של הארי עלה בנפנוף האחרון.

זה הרגיש שגוי.

"אָקסֶפֶקטוּ פֶּטְרוֹנוֹס," אמר קולו, המילים מרגישות ריקות
וחסרות טעם.

והארי נפל אל הצד האפל שלו, רחוק ומהר ועמוק מאיפעם,
מחליק ומאיץ מטה מטה מטה, בעוד הסוהרסן נצמד לחלקים
החשופים והרגישים וניזון מהם, אוכל את האור. רפלקס דועך ניסה
להיאחז בחוס, אבל אפילו כשתמונה של הרמיוני הגיעה אליו, או
תמונה של אימא ואבא, הסוהרסן עיוות אותה, הראה לו את
הרמיוני מתה על הקרקע, את גופות אימו ואביו, ואז אפילו זה
נשאב.

אל תוך הריק עלה הזיכרון, הזיכרון הנורא ביותר, משהו
שנשכח לפני זמן רב כליכך עד שהתבניות הנורוניות היו אמורות
להפסיק להתקיים.

"לילי, קחי את הארי ורוצי מכאן! זה הוא!" צעק קולו של גבר.
"לכי! רוצי! אני ארחיק אותו!"

והארי לא הצליח שלא לחשוב, במעמקים הריקים של הצד
האפל שלו, עד כמה מגוחך הביטחון העצמי המופרז של ג'יימס
פוטר. לעכב את הלורד וולדמורט? עם מה?

ואז הקול השני נשמע, טון גבוה כמו שריקה של קומקום, וזה
היה כאילו קרח יבש הונח על כל עצב מעצביו של הארי, כמו
חותמת ברזל שקוררה לטמפרטורה של הליום נוזלי והוטבעה על
כל כולו. והקול אמר:

"אַבְדָהּ קְדָבְרָה."

(השרביט עף מהאצבעות חסרות התחושה של הילד כשגופו
החל להתעוות וליפול, עיניו של המנהל מתרחבות בדאגה בעודו
מתחיל להטיל את לחש הפֶּטְרוֹנוֹס שלו.)

"לא את הארי, לא את הארי, בבקשה לא את הארי!" צרח קולה של האישה.

מה שנשאר מהארי הקשיב, מרוקן מכל אור, בריק המת של ליבו, ותהה האם היא חשבה שלורד וולדמורט יפסיק רק משום שהיא ביקשה בנימוס.

"זווי הצידה, ילדה טיפשה!" אמר הקול הצוות של הקור הבוער. "לא באתי בשבילך, אלא בשביל הילד."
 "לא את הארי! בבקשה... רחמנות... רחמנות..."

לילי פוטר, חשב הארי, לא מבינה איזה מין אנשים נעשים אדוני אופל מלכתחילה; ואם זו הייתה האסטרטגיה הטובה ביותר שהצליחה לחשוב עליה כדי להציל את חיי בנה, הרי זה כישלונה האחרון בתור אם.

"אני נותן לך הזדמנות נדירה לנוס," אמר הקול הצוות. "אבל לא אטריח את עצמי להכניע אותך, ומותך לא יציל את בנך. זווי מדרכי, אישה טיפשה, אם יש בך תבונה כלשהי!"

"לא את הארי, בבקשה לא, קח אותי, הרוג אותי במקומו!"
 הדבר הריק שהיה הארי פוטר תהה האם לילי פוטר חשבה ברצינות שלורד וולדמורט פשוט יגיד כן, יהרוג אותה, ואז יעזוב ויותר את בנה ללא פגע.

"בסדר גמור," אמר קול המוות, נשמע מלא בשעשוע קר, "אני מסכים לעסקה. את תמותי, והילד יחיה. עכשיו שמטי את שרביטך כדי שאוכל לרצוח אותך."

השתררה שתיקה נוראית.

לורד וולדמורט החל לצחוק, צחוק נורא ומלא בוז.
 ואז, לבסוף, קולה של לילי פוטר צרח בשנאה נואשת, "אֶבְדָּה"

ק -

הקול הקטלני סיים ראשון, הקללה מהירה ומדוייקת.

"אֶבְדָּהקְדָּבָה."

הבזק מעוור של אור ירוק סימן את סופה של לילי פוטר.

והילד בעריסה ראה זאת, את העיניים, שתי עיני הארגמן,
בוהקות באור אדום, בוערות כמו שמשות מינאטוריות, ממלאות
את כל שדה הראייה של הארי כשננעלו על שלו -

* * *

הילדים האחרים ראו את הארי פוטר נופל, הם שמעו את הארי
פוטר צורח, צרחה דקה וגבוהה שדקרה באוזניהם כמו סכין.
הבזק כסף בוהק נראה כשהמנהל הרעים "אָקְסֶפְּקָטוּ
פֶּטְרוֹנוּס!" ועוף־החול הבוער חזר להתקיים.

אבל הצרחה הנוראה של הארי המשיכה והמשיכה והמשיכה,
אפילו כשהמנהל הרים את הילד בזרועותיו ונשא אותו הרחק
מהסוהרסן, אפילו כשנוויל לונגבוטום ופרופסור פליטיק שניהם
רצו אל השוקולד באותו הזמן ו -

הרמיוני ידעה, היא ידעה זאת כשראתה, היא ידעה שהסיוט
שלה אמיתי, שהוא מתגשם, איכשהו הוא מתגשם.

"תביאו לו שוקולד!" דרש קולו של פרופסור קווירל, ללא
טעם, משום שדמותו הזעירה של פרופסור פליטיק טסה כמו כדור
תותח לעבר המנהל הרץ לעבר התלמידים.

הרמיוני זזה קדימה בעצמה, אם כי היא לא ידעה מה עוד היא
יכולה לעשות -

"הטילו פֶּטְרוֹנוּסִים!" צעק המנהל, כשהביא את הארי מאחורי
ההילאים. "כל מי שיכול! תשימו אותם בין הארי והסוהרסן! הוא
עדיין ניזון ממנו!"

לרגע אחד כולם קפאו באימה.

"אָקְסֶפְּקָטוּ פֶּטְרוֹנוּסִים!" צעקו פרופסור פליטיק וההילאי
גוריאנוף, ואז אנתוני גולדשטיין, אבל הוא נכשל בפעם הראשונה,
ואז פרוואטי פאטיל, שהצליחה, ואז אנתוני ניסה שוב וציפור
הכסף שלו פרשה את כנפיה וצרחה על הסוהרסן, ודין תומאס צעק
את המילים כאילו נכתבו באותיות אש ומשרביטו יצא דוב לבן

מיתמר; שמונה פטרונסים בוהקים ולבנים עמדו בשורה בין הארי והסוהרסן, והארי המשיך לצרוח ולצרוח כשהמנהל הניח אותו על הדשא היבש.

הרמיוני לא יכלה להטיל את לחש הפטרונס, אז היא רצה למקום שבו הארי שכב. משהו בתודעתה ניסה לנחש כמה זמן עבר כבר. עשרים שניות? יותר?

בלבול וסבל נורא היו שפוכים על פניו של אלבוס דמבלדור. שרביטו הארוך והשחור היה בידו, אבל הוא לא אמר שום לחש, רק הביט מטה באימה על גופו המתעוות של הארי –

הרמיוני לא ידעה מה לעשות, היא לא ידעה מה לעשות, היא לא הבינה מה קרה, והקוסם החזק ביותר בעולם היה אבוד כמותה. "השתמש בעוף־החול שלך!" הרעים פרופסור קווירל. "קח אותו הרחק מהסוהרסן הזה!"

בלי שום מילה המנהל אסף את הארי בזרועותיו ונעלם בצליפת אש עם פוקס שהופיע לפתע; והפטרונס של המנהל נעלם ממקום משמרו על הסוהרסן.

אימה ובלבול ודיבורים פתאומיים.

"מר פוטר יתאושש", אמר פרופסור קווירל, מרים את קולו, אבל נימתו רגועה שוב, "אני חושב שהיו אלה מעט יותר מעשרים שניות."

ואז עוף־חול לבן בוהק הופיע שוב, כאילו עף ממקום אחר, אל הרמיוני גריינג'ר הגיע יצור אורה־ירח, והוא קרא אליה בקולו של אלבוס דמבלדור:

"הוא עדיין ניזון ממנו, אפילו כאן! איך? אם את יודעת, הרמיוני גריינג'ר, את חייבת לומר לי! אמרי לי!"

ההילאי הבכיר הסתובב לבהות בה, וכך עשו גם רבים מהתלמידים. פרופסור פליטיק לא הסתובב, הוא כיוון כעת את שרביטו אל פרופסור קווירל, שהציג ידיים ריקות בבירור. שניות חלפו ללא ספירה.

היא לא הצליחה לזכור זאת, היא לא הצליחה לזכור את הסיט
בבירור, היא לא הצליחה לזכור למה היא חשבה שזה אפשרי, למה
היא פחדה –

הרמיוני הבינה מה היא צריכה לעשות, וזו הייתה ההחלטה
הקשה ביותר בחייה.

מה אם מה שקרה להארי יקרה גם לה?

כל גפיה קרים כמו המוות, ראייתה משחירה, פחד משתלט על
הכל; היא ראתה את הארי מת, אימא ואבא מתים, כל חבריה מתים,
כולם מתים, עד שבסוף, כשהיא מתה, היא הייתה לבד. זה היה
הסיט הסודי שמעולם לא דיברה עליו עם איש, זה נתן לסוהרסן
את כוחו עליה, הדבר הבודד ביותר הוא למות לבד.
היא לא רצתה ללכת למקום הזה שוב, היא לא, היא לא רצתה
להישאר שם לנצח –

יש לך מספיק אומץ בשביל גריפינדור, אמר הקול הבטוח של
מצנפת המיון בזיכרונה, אבל תעשי את הדבר הנכון בכל בית בו
אשים אותך. את תלמדי, ותעמדי לצד חברייך, בכל בית שתבחרי.
אז אל תפחדי, הרמיוני גריינג'ר, פשוט תחליטי להיכן את שייכת...
לא היה זמן להחליט, הארי גסס.

"אני לא יכולה לזכור עכשיו," אמרה הרמיוני, קולה נשבר,
"אבל חכה רגע, אני אלך לעמוד שוב מול הסוהרסן..."
היא החלה לרוץ לעבר הסוהרסן.

"העלמה גריינג'ר!" ציץ פרופסור פליטיק, אבל הוא לא עשה
שום צעד לעצור אותה, רק המשיך לכוון את שרביטו לעבר
פרופסור קווירל.

"כולם!" צעק ההילאי קומודו בקול של פיקוד צבאי. "הזיזו את
הפֶטְרוֹנוֹסִים שלכם מדרכה!"

"פליטיק!" שאג פרופסור קווירל. "זמן את השרביט של
פוטור!"

אפילו בעוד הרמיוני מבינה, פרופסור פליטיק כבר צעק

"אַעֲזוּ!", והיא ראתה את מקל העץ טס מהמקום שבו נח, כמעט
נוגע בכלוב הסוהרסן.

* * *

העיניים נפקחו, קרות וריקות.
"הארי!" השתנק קול בעולם נטול צבע. "הארי! דבר אליי!"
הפנים של אלבוס דמבלדור נשענו לתוך שדה הראייה שלו,
שאוכלס על ידי תקרת שיש מרוחקת.
"אתה מרגיז", אמר הקול הריק. "אתה צריך למות."

פרק 44

פּוֹקס, אַלבוּס דַּמְבֶּלְדוֹר, סֵלֶק גִּי

"פוקס", אמר אלבוס דמבלדור, קולו נשבר, "עזור לו, בבקשה – יצור ססגוני באדום־זהב נכנס לשדה הראייה שלו, מביט מטה בסקרנות; ואז הוא החל לקונן. הציוצים חסרי המשמעות החליקו על הריקנות, לא היה להם דבר להיאחז בו.

"אתה רועש", אמר הקול, "אתה צריך למות."
"שוקולד", אמר אלבוס דמבלדור, "אתה צריך שוקולד, ואת חבריך – אבל אני מעז לקחת אותך בחזרה –"
אז הופיע עורב בוהק, ודיבר בקולו של פרופסור פליטיק; ובעקבות זאת אלבוס דמבלדור השתנק בהבנה פתאומית, וקילל בקול את טיפשותו שלו.
הדבר הריק צחק למשמע הדבר, משום שהוא שימר את היכולת להיות משועשע.
ורגע לאחר מכן הם נעלמו בהבזק אש נוסף.

* * *

נדמה שהיה זה אך רגע, מהזמן שבו העורב של פליטיק עף להיכן שהוא, ובין הזמן שבו אלבוס דמבלדור הופיע מחדש בקול פיצוח של אדום וזהב עם הארי בזרועותיו; אבל איכשהו הרמינוני הצליחה למלא את ידיה בשוקולד בזמן הזה.
לפני שהרמינוני הספיקה להגיע, שוקולד זינק מהשולחן היישר

לתוך פיו של הארי, וחלק זעיר בתודעתה אמר שזה לא הוגן, הוא
זכה לעשות זאת כעבודה –
הארי ירק את השוקולד.
"לך מפה," אמר קול כה ריק עד שאפילו לא היה קר.

...

נראה כאילו הכול קפא, כל מי שנע לעברו של הארי עצר, כל
התנועות נקטעו מההלם למשמע המילים המתות.
ואז: "לא," אמר אלבוס דמבלדור, "לא אלך," והזמן המשיך
לחלוף, בזמן שחתיכה נוספת של שוקולד זינקה מהשולחן אל פיו
של הארי.

הרמיוני הייתה קרובה מספיק כדי לראות את הבעתו של הארי
מתמלאת שנאה, בעוד פיו לועס בקצב מכני ולא טבעי.
קולו של המנהל היה קודר כבדול. "פיליס, קרא למינרווה,
אמור לה שעליה לבוא במהירות."
פרופסור פליטיק לחש אל עורב הכסף שלו, והוא עף ונעלם
באוויר.

חתיכה נוספת של שוקולד ריחפה לתוך פיו של הארי, והלעיסה
המכנית המשיכה.

תלמידים נוספים התקבצו סביב המקום שבו דמבלדור הביט
בהארי במבט קודר: נוויל, שיימוס, דין, לבנדר, ארני, טרי ואנתוני,
איש מהם לא מעז להתקרב יותר מהרמיוני.

"מה אנחנו יכולים לעשות?" אמר דין בקול רועד.
"התרחקו ותנו לו מקום –" אמר קולו היבש של פרופסור
קווירל.

"לא!" קטע המנהל. "תנו לו להיות מוקף בחבריו."
הארי בלע את השוקולד, ואמר בקול הריק הזה, "הם טיפשים.
הם צריכים למוממממ" כשחתיכת שוקולד נוספת נכנסה לפיו.
הרמיוני ראתה את מבטי התדהמה שחצו את פניהם.
"הוא לא מתכוון לזה, נכון?" שאל שיימוס כבתחינה.

"אתם לא מבינים," אמרה הרמיוני, קולה נשבר, "זה לא הארי –" והשתתקה לפני שאמרה משהו נוסף, אבל היא הייתה מוכרחה לומר משהו.

היא ראתה מהמבט על פניו של נוויל שהבין, וראתה שהאחרים לא. אם הארי באמת מעולם לא חשב דבר כזה, אז חשיפה של פחות מדקה לסוהרסן לא הייתה גורמת לו לומר זאת. זה כנראה מה שהם חשבו.

חשיפה של פחות מדקה לסוהרסן לא יכולה ליצור מכלום אדם מרושע שלם בתוכך.

אבל אם האדם כבר היה שם –

האם המנהל יודע?

הרמיוני הביטה בדמבלדור, וגילתה שהמנהל מביט בה, ועיניו הכחולות הפכו לפתע חודרות – מילים הופיעו בתודעתה.

אל תדברי על כך, אמר לה רצונו של דמבלדור.

אתה יודע, חשבה הרמיוני. על הצד האפל שלו.

אני יודע. אבל זה אפילו מעבר לכך. שירו של פוקס לא יכול להגיע אליו, במקום שבו הוא אבוד. מה אנחנו יכולים –

יש לי תכנית, שידר המנהל. סבלנות.

משהו בטון של המחשבה הזו גרם לה לחשוש. איזו מין תכנית? מוטב שלא תדעי, שלח המנהל.

עכשיו הרמיוני ממש חששה. היא לא ידעה כמה המנהל יודע על הצד האפל של הארי –

נקודה טובה, שלח המנהל. אני עומד לספר לך; התכווני כדי שלא תגיבי. את מוכנה? טוב. אני עומד להעמיד פנים שאני מטיל את הקללה ההורגת על פרופסור מקגונגל – אל תגיבי, הרמיוני!

זה דרש מאמץ. המנהל באמת משוגע! זה לא יוציא את הארי מהצד האפל שלו, הארי ישתגע לגמרי, הוא יהרוג את המנהל –

אבל זו אינה אפלה אמיתית, שלח אלבוס דמבלדור. זה רצון לגונן, זוהי אהבה. פוקס יצליח להגיע אליו. וכשהארי יראה שמינרובה בסדר אחרי הכל, זה יחזיר אותו לחלוטין.

המחשבה עלתה בהרמיוני –

אני בספק אם זה יעבוד, שלח המנהל, וייתכן שלא תאהבי את הדרך שבה יגיב אם תנסי. אבל את רשאית לנסות אם את רוצה.

היא לא באמת התכוונה לזה ברצינות! זה יותר מדי –

ואז עיניה זעו, שוברות את קשר העין עם המנהל, עוברות לילד שהביט סביב בעיניים קרות ומלאות תיעוב בעוד פיו לועס ובולע חפיסה אחר חפיסה של שוקולד בלי השפעה. ליבה התכווץ, ופתאום הרבה דברים כבר לא נראו חשובים, רק העובדה שיש סיכוי.

* * *

הייתה כפייה ללעוס ולבלוע שוקולד. התגובה לכפייה היא הרג. אנשים התקבצו מסביבו ובהו. זה היה מרגיז. התגובה לרוגז היא הרג.

אנשים אחרים פיטפטו ברקע. זו הייתה חוצפה. התגובה לחוצפה היא גרימת כאב, אבל משום שאיש מהם אינו מועיל, הרג היה פשוט יותר.

להרוג את כל האנשים הללו זה קשה. אבל רבים מהם לא בטחו בקווירל, שהיה חזק. מציאת הזרז הנכון יכולה לגרום להם להרוג אחד את השני.

ואז אדם נשען לתוך שדה הראייה שלו ועשה משהו מוזר לגמרי, משהו שהשתייך לצורת חשיבה זרה, משהו שלו הייתה רק תגובה אחת מאוחסנת איפשהו –

* * *

היא שמעה את ההשתנקויות מסביבה, והן לא היו חשובות, היא

המשיכה את הנשיקה לשפתיים המוכתמות בשוקולד ודמעות נקו
בעיניה.

וזרועותיו של הארי עלו ודחפו אותה, ושפתיו צעקו, "אמרתי
לך, בלי נשיקות!"

* * *

"אני חושב שהוא יהיה בסדר כעת," אמר המנהל, מביט בהארי
שבכה ביפחות גדולות ואומללות בזמן שפוקס קונן מעליו. "ביצוע
מעולה, העלמה גריינג'ר. את יודעת, אפילו אני לא ציפיתי שזה
באמת יעבוד."

הרמיוני ידעה ששירת עוף־החול לא נועדה לה, אבל היא ניחמה
אותה בכל זאת, וזה מה שהייתה צריכה, משום שזה היה סוף חייה
באופן רשמי.

פרק 54

פּוֹקס, סלֶק א'

שירו של פוקס דעך לאיטו ללא־כלום.
הארי התיישב ממקום שוכבו על הדשא הקפוא, פוקס עדיין נח
על כתפו.

שאיפות אוויר נשמעו מסביבו.

"הארי, אמר שיימוס בקול רועד, "אתה בסדר?"

שלוות עוף־החול עדיין נחה עליו, נובעת יחד עם החום ממקום
עומדו של פוקס. חום מתפשט בו, וגם זיכרון השיר, שנותר בחיים
בנוכחותו של עוף־החול. דברים נוראים קרו לו, מחשבות נוראות
שחשב. הוא השיג מחדש זיכרון בלתי אפשרי, על אף שהסוהרסן
גרם לו לחלל אותו. מילה מוזרה הדהדה בתודעתו. ואת כל זאת
ניתן לדחות לאח־כך, כל עוד עוף־החול ממשיך לזהור באדום
וזהב מתחת לשמש השוקעת.

פוקס קירקר לעברו.

"משהו שעליי לעשות?" שאל הארי את פוקס. "מה?"

פוקס היטה את ראשו לעבר הסוהרסן.

הארי הביט באימה הבלתי ניתנת לצפייה שבכלוב, ואז שוב
לעבר עוף־החול, מבולבל.

"מר פוטר?" שאל קולה של מינרווה מקגונגל מאחוריו. "האם

אתה בסדר?"

הארי נעמד על רגליו והסתובב.

מינרווה מקגונגל הביטה בו, נראית מודאגת מאוד; אלבוס

דמבלדור, לצידה, בחן אותו בקפידה; פיליוס פליטיק נראה כאילו הוקל לו עמוקות; וכל התלמידים פשוט בהו.

"אני חושב שכן, פרופסור מקגונגל," אמר הארי ברוגע. הוא כמעט אמר *מינרוזה* לפני שהצליח לעצור את עצמו. כל עוד פוקס על כתפו, הארי בסדר; ייתכן שהוא יקרוס ברגע שפוקס יעזוב, אבל איכשהו מחשבות כאלו לא נראו חשובות. "אני חושב שאני בסדר."

צריכות היו להיות תרועות, או אנחות רווחה, אבל נראה היה כאילו איש אינו יודע מה לומר, אף לא אחד.

שלוות עוף־החול השתהתה.

הארי הסתובב לאחור. "הרמיוני?"

כל מי שהיה בליבו ולו השמץ הזעיר ביותר של רומנטיקה עצר את נשימתו.

"אני לא ממש יודע איך להגיד תודה באדיבות," אמר הארי בשקט, "כמו שאני לא יודע איך להתנצל. כל מה שאני יכול לומר הוא שאם תהית האם זה היה הדבר הנכון לעשות, זה היה." הילד והילדה הביטו זה בעיניו של זו.

"אני מצטער," אמר הארי. "על מה שיקרה להבא. אם יש משהו שאני יכול לעשות –"

"לא," השיבה הרמיוני, "אין. אבל זה בסדר." ואז היא פנתה מהארי והלכה, לעבר השביל שהוביל בחזרה להוגוורטס.

כמה בנות העיפו בהארי מבטים תוהים, ואז הלכו בעקבותיה. כשהלכו, ניתן היה לשמוע את השאלות הנלהבות מתחילות.

הארי הביט בהן כשעזבו, ואז הסתובב להביט בתלמידים האחרים. הם ראו אותו על הקרקע, צורח, ו... פוקס ניקר את לחיו בעדינות.

...ויום אחד זה יעזור להם, להבין שהילד־שנשאר־בחיים יכול להיפגע, יכול לסבול. כך שכאשר הם ייפגעו ויסבלו, הם יזכרו שראו את הארי מתפתל על הקרקע, וידעו שהכאב והצרות שלהם

לא אומרים שהם לעולם לא ישיגו דבר. האם המנהל חשב על כך, כשנתן לתלמידים להישאר ולצפות?

עיניו של הארי חזרו אל הגלימה הגבוהה והקרועה כמעט בהיסח הדעת, ובלי באמת להיות מודע לכך שהוא מדבר, הוא אמר, "הם לא צריכים להתקיים."

"אה," אמר קול יבש ומדויק. "חשבתי שתאמר זאת. צר לי מאוד לבשר לך, מר פוטר, שלא ניתן להרוג סוהרסנים. רבים ניסו." "באמת?" שאל הארי ברוך, עדיין בהיסח הדעת. "מה הם ניסו?"

"ישנו לחש מסוים, מסוכן והרסני ביותר," אמר פרופסור קווירל, "אשר לא אנקוב בשמו כאן; לחש של אש מקוללת. בו תשתמש כדי להשמיד מכשיר עתיק כדוגמת מצנפת המיון. אין לו שום השפעה על סוהרסנים. הם אלמותיים."

"הם לא אלמותיים," אמר המנהל. המילים היו מדודות, המבט חד. "אין להם חיי נצח. הם פצעים בעולם, ותקיפת פצע רק מגדילה אותו."

"הממ," אמר הארי. "נניח שהיית זורק אותו לתוך כוכב בוער כמו השמש, האם הוא היה מושמד?" "לזרוק אותו לתוך השמש?" צייץ פרופסור פליטיק, ונראה כאילו הוא רוצה להתעלף.

"זה איננו סביר, מר פוטר," אמר פרופסור קווירל ביובש. "השמש גדולה מאוד, אחרי הכל; אני בספק אם לסוהרסן תהיה השפעה רבה עליה. אבל אין זו בדיקה שהייתי רוצה לערוך, ליתר ביטחון."

"אני מבין," אמר הארי.

פוקס קירקר בפעם אחרונה, כיסה את ראשו של הארי בכנפיו, ואז המריא. המריא ישירות לעבר הסוהרסן, צורח צרחה גדולה וחודרת שהידהדה במדשאה. ולפני שמישהו הספיק להגיב, פוקס נעלם בהבזק של אש.

השלווה נמוגה, מעט.

החום דעך, מעט.

הארי לקח נשימה עמוקה, ואז נשף.

"כן", אמר הארי, "עדיין חי."

שוב השתיקה, שוב היעדר התרועות; נראה כאילו איש לא יודע

כיצד להגיב –

"טוב לדעת שהתאוששת לגמרי," אמר פרופסור קווירל

בנחרצות, כאילו להכחיש כל אפשרות אחרת. "עכשיו, אני מאמין

שהעלמה רנסום הייתה הבאה בתור?"

זה עורר וויכוח מה, שבו פרופסור קווירל צדק וכל השאר טעו.

המורה להתגוננות ציין שעל אף התחושות המובנות של כל

המעורבים, ההסתברות שתאונה דומה תקרה לכל תלמיד אחר

שואפת לאפס; לא כל שכן כעת, כשהם יודעים להימנע מסיכונים

עם שרביטים. בנוסף, ישנם עוד תלמידים שצריכים לנסות את מזלם

בהטלת פטרונוס גשמי, או לפחות להכיר את תחושת הסוהרסן כדי

שידעו לברוח, ולגלות את מידת הפגיעות שלהם...

בסוף התברר שדין תומאס ורון וויזלי מגריפינדור היו היחידים

שנותרו שהיו מוכנים להתקרב לסוהרסן, מה שהפך את הוויכוח

פשוט יותר.

הארי העיף מבט נוסף לעבר הסוהרסן. המילה הדדהה בתודעתו

פעם נוספת.

בסדר, חשב הארי לעצמו, אם הסוהרסן הוא חידה, מהי

התשובה?

ואז זה נהיה ברור.

הארי הביט בכלוב המוכתם קלות בחלודה.

הוא ראה את מה שנמצא מתחת לגלימה הגבוהה והקרועה.

אז זהו זה, אם כך.

פרופסור מקגונגל הגיעה ודיברה עם הארי. היא לא ראתה את

החלקים הגרועים ביותר, אז בעיניה היה ניצוץ קל בלבד של

דמעות. הארי אמר לה שהוא צריך לדבר איתה אחר־כך ולשאול אותה שאלה שדחה כבר זמן מה, אבל שזה לא צריך לקרות ברגע זה, אם היא עסוקה. היא נראתה כאילו הופרעה באמצע משהו חשוב; והארי ציין זאת בפניה, ואמר שהיא באמת לא צריכה להרגיש רע אם תלך. זה זיכה אותו במבט חד, אבל אז היא עזבה בחיפזון, עם הבטחה שהם ידברו לאחר מכן.

דין תומאס הטיל שוב את הדוב שלו, אפילו בנוכחות הסוהרסן, ורון וויזלי העמיד מגן ראוי של ערפל זוהר, מה שסיים את היום בעיניהם של כל המעורבים. פרופסור פליטיק החל להוביל את התלמידים בחזרה להוגוורטס. כשהיה ברור שהארי מתכוון להישאר מאחור, פרופסור פליטיק הביט בו במבט חוקר; והארי, מצידו, הביט בדמבלדור במבט רב משמעות. הארי לא ידע מה פרופסור פליטיק הסיק מכך, אבל אחרי מבט אזהרה חד, ראש הבית שלו עזב.

וכך נשארו רק הארי, פרופסור קווירל, המנהל דמבלדור ושלישיית ההילאים.

מוטב היה להיפטר קודם מהשלישייה, אבל הארי לא הצליח לחשוב על דרך טובה לעשות זאת.

"בסדר," אמר ההילאי קומודו, "בואו ניקח אותו בחזרה."
 "סלחו לי," אמר הארי. "הייתי רוצה ניסיון נוסף עם הסוהרסן."

* * *

בקשתו של הארי נתקלה בהתנגדות מזן האתה משוגע לגמרי, אם כי רק ההילאי בוטנארו אמר זאת בקול רם.
 "פוקס אמר לי," אמר הארי.

זה לא התגבר על כל ההתנגדות, על אף מבט התדהמה שזה הפיק על פניו של דמבלדור. הוויכוח נמשך, והוא החל לשחוק את קצוות שלוות עוף־החול שנותרה, מה שהרגיז את הארי, אבל רק מעט.

"תראו," אמר הארי, "אני די בטוח שאני יודע איפה טעיתי קודם. יש סוג מסוים של אדם שצריך להשתמש במחשבה חמימה ושמחה מסוג אחר. פשוט תנו לי לנסות, בסדר?"

גם זה לא הוכיח את עצמו כמשכנע.

"אני חושב," אמר פרופסור קווירל לבסוף, מביט בהארי בעיניים מצומצמות, "שאם לא ניתן לו לעשות זאת תחת השגחה, הוא עלול, בנקודה כזו או אחרת, להתגנב ולחפש סוהרסן משל עצמו. האם אני מאשים אותך על לא עוול בכך, מר פוטר?"

השתררה שתיקה מזועזעת למשמע הדבר. זה נראה כמו זמן טוב לשלוף את הגיוקר שלו.

"לא אכפת לי אם המנהל ישאיר את הפטרונוס שלו," אמר הארי. משום שאהיה בנוכחות הסוהרסן כך או כך, עם או בלי פטרונוס.

השתרר בלבול למשמע דבריו, אפילו פרופסור קווירל נראה מבולבל; אבל המנהל נעתר לבסוף, משום שלא נראה סביר שהארי יכול להיפגע דרך ארבעה פטרונוסים.

אם הסוהרסן לא היה מצליח לחדור דרך הפטרונוס שלך במידה כזו או אחרת, לא היית רואה גבר עירום שכואב להביט בו... הארי לא אמר זאת בקול רם, מסיבות ברורות.

והם החלו ללכת לעבר הסוהרסן.

"המנהל," אמר הארי, "נניח שהדלת למעונות רייבנקלו הייתה שואלת אותך את החידה הבאה: מה נמצא במרכז הסוהרסן? מה היית אומר?"

"פחד," אמר המנהל.

זו טעות מובנת למדי. הסוהרסן התקרב, והפחד השתלט עליך. הפחד כאב, הרגשת את הפחד מחליש אותך, רצית שהפחד ייעלם. טבעי לחשוב שפחד הוא הבעיה.

אז הם הסיקו שסוהרסן הוא יצור של פחד טהור, שאין דבר לפחד ממנו מלבד הפחד עצמו, שהסוהרסן לא יכול לפגוע בך אם

אתה לא מפחד...

אבל...

מה נמצא במרכז הסוהרסן?

פחד.

מה כה נורא עד שהתודעה מסרבת לראות אותו?

פחד.

מה לא ניתן להרוג?

פחד.

...זה לא מתאים בדיוק, ברגע שחשבת על כך.

אם כי ברור מדוע אנשים יהססו לחפש מעבר לתשובה

הראשונה.

אנשים מבינים פחד.

אנשים ידעו מה הם אמורים לעשות עם פחד.

אז, כשאדם ניצב בפני סוהרסן, לשאול: 'מה אם הפחד הוא רק

תופעת לוואי ולא הבעיה העיקרית?' זה לא בדיוק מנחם.

הם הגיעו קרוב מאוד לכלוב הסוהרסן שנשמר על ידי ארבעה

פטרונאים, כשנשמעו שאיפות חדות מצד שלושת ההילאים

ופרופסור קווירל. כולם פנו להביט בסוהרסן, כאילו מקשיבים; על

פניו של ההילאי גוריאנוף נראתה אימה.

ואז פרופסור קווירל הרים את ראשו, פניו קשות, וירק לעבר

הסוהרסן.

"אני מניח שזה לא אוהב שטרפו חומק ממנו," אמר דמבלדור

בשקט. "ובכן. אם יהיה בכך צורך, קווירינוס, תמיד תוכל למצוא

מפלט בהוגוורטס."

"מה זה אמר?" שאל הארי.

כל האחרים הסתובבו להביט בו.

"לא שמעת את זה...?" שאל דמבלדור.

הארי הניד בראשו.

"זה אמר לי," אמר פרופסור קווירל, "שזה מכיר אותי, ושזה

ישיג אותי יום אחד, היכן שלא אנסה להתחבא." פניו היו נוקשות, ולא הראו שום פחד.

"אה," אמר הארי. "לא הייתי דואג בנוגע לזה, פרופסור קווירל." זה לא כאילו סוהרסנים באמת יכולים לדבר, או לחשוב; הצורה שיש להם שאולה מהתודעה ומהציפייה שלך... עכשיו כולם הביטו בו במבטים מאוד מוזרים. ההילאים הביטו בעצבנות זה בזה, בסוהרסן ובהארי.

והם עמדו בדיוק לפני כלוב הסוהרסן.
 "הם פצעים בעולם," אמר הארי. "זה ניחוש פרוץ, אבל אני מנחש שמי שאמר זאת לראשונה היה גודריק גריפינדור."
 "כן..." אמר דמבלדור. "איך ידעת?"

זו טעות נפוצה, חשב הארי, לחשוב שכל הרציונליסטים הטובים ממויינים לרייבנקלו, ולא נשאר דבר לשאר הבתים. אין זה כך; להתמייין לרייבנקלו מעיד על כך שהמעלה הגדולה ביותר שלך היא סקרנות, תהייה ורצון לדעת את התשובה האמיתית. וזו אינה המעלה היחידה שרציונליסט צריך. לפעמים צריך לעבוד קשה כדי לפתור בעיה, ולהתמיד בה למשך זמן מה. לפעמים צריך תכנית מתוחכמת כדי לגלות את התשובה. ולפעמים מה שצריך יותר מכל כדי לראות את התשובה, הוא האומץ לעמוד בה...

מבטו של הארי עבר למה שנמצא מתחת לגלימה, אימה נוראה בהרבה מכל מומיה נרקבת. ייתכן שרוונה רייבנקלו ידעה, משום שזו חידה ברורה למדי ברגע שראית זאת כחידה. וברור גם מדוע פטרונוסים הם חיות. החיות לא ידעו, ולכן היו מוגנות מפני הפחד.

אבל הארי ידע, ותמיד יידע, ולעולם לא יהיה מסוגל לשכוח. הוא ניסה ללמד את עצמו להתמודד עם המציאות מבלי להירתע, ואף על פי שהארי עוד לא השתלט לגמרי על האמנות הזו, עדיין נחרצו התלמים הללו בתודעתו, הרפלקס הנלמד להביט לעבר המחשבה הכואבת במקום הרחק ממנה. הארי לעולם לא יהיה

מסוגל לשכוח בכך שיחשוב מחשבות חמימות ושמחות על משהו
אחר, וזו הסיבה שהלחש לא עבד עבורו.

אז הארי יחשוב מחשבה חמימה ושמחה שאינה על משהו אחר.
הארי שלף את שרביטו שפרופסור פליטיק השיב לו, ועמד
בעמידת המוצא של לחש הפטרונוס.

בתוך תודעתו, הארי זרק את שארית שלוות עוף-החול, הניח
בצד את המצב הרגוע, דמוי החלום, נזכר במקום זאת בצרחה
החודרת של פוקס, ועורר את עצמו לקרב. קרא לכל הפיסות
והמרכיבים שבו להתעורר. גייס בעצמו את כל הכוח שלחש
הפטרונוס יכול לשאוב, כדי לשים את עצמו בצורת המחשבה
הנכונה למחשבה החמימה והשמחה האחרונה; זכר את כל הדברים
המוארים.

הספרים שאביו קנה, חיוכה של אימא כשהארי הכין לה כרטיס
ליום האם, יצירה מסוגננת שדרשה חצי פאונד של חלקי
אלקטרוניקה עודפים מהמוסך כדי שתאיר באורות זעירים ותנגן
נעימה קטנה, שהכין במשך שלושה ימים.
פרופסור מקגונגל אמרה לו שהוריו מתו בגבורה, מגינים עליו.
והם אכן מתו בגבורה.

ההבנה שהרמיוני עומדת בקצב שלו ואפילו עוקפת אותו, שהם
יכולים להיות יריבי אמת וידידי אמת בו זמנית.

להוציא את דראקו מהאפלה, לצפות בו נע לאט לעבר האור.
נוויל ושיימוס ולבנדר ודין וכל מי שהעריך אותו, כל מי
שיילחם כדי להגן עליו אם משהו יאיים על הוגוורטס.
כל מה שהפך את החיים להיות ראויים לחיותם.
שרביטו עלה לתנוחת המוצא של לחש הפטרונוס.

הארי חשב על הכוכבים, התמונה שכמעט ועצרה את הסוהרסן
אפילו בלי פטרונוס. אלא שהפעם, הארי הוסיף את המרכיב החסר,
הוא אף פעם לא באמת ראה אותו אבל הוא ראה תמונות ואת
הווידאו. כדור-הארץ, בוער בכחול ולבן באור שמש מוחזר בעודו

צף בחלל, בינות לריק השחור ולנקודות האור הבוהקות. כדור הארץ היה שייך לשם, לתמונה הזו, משום שהוא נתן לכל שאר הדברים משמעות. כדור-הארץ הפך את הכוכבים למשמעותיים, עשה מהם יותר מאשר תגובות היתוך בלתי נשלטות, משום שהיה זה כדור-הארץ שיום אחד יישב את הגלקסיה, ויממש את ההבטחה של שמי הלילה.

האם סוהרסנים ימשיכו להרע להם, לילדי ילדי הילדים, הצאצאים המרוחקים של המין האנושי, בעודם צועדים בין כוכב לכוכב? לא. ברור שלא. הסוהרסנים הם מטרדים קטנים, מחוורים באור ההבטחה הזו; לא בלתי-הריגים, לא בלתי-מנוצחים, אפילו לא קרוב. צריך לסבול מטרדים קטנים, אם היית מבריהמזל וחסרי-המזל שנולדו על כדור-הארץ; כדור-הארץ העתיק, כמו שיזכרו אותו יום אחד. זה מה שזה אומר, להיות חי, אם היית אחד מהקומץ הזעיר של הישויות התבוניות שנולדו בתחילת כל הדברים, לפני שהחיים התבוניים מימשו את כוחם. זה אומר שהעתיד העצום תלוי במה שעשית כאן ועכשיו, בימים המוקדמים של השחר, כשעדיין הייתה כל-כך הרבה אפלה להילחם בה, ומטרדים זמניים כמו סוהרסנים.

אימא ואבא, חברותה של הרמיני ומסעו של דראקו, נוויל ושיימוס ודין, השמיים הכחולים והשמש הבוהקת וכל הדברים המוארים, כדור-הארץ, הכוכבים, ההבטחה, כל מה שהאנושות הינה וכל מה שהיא תהיה...

על השרביט, אצבעותיו של הארי נעו לתנוחת המוצא; הוא היה מוכן, כעת, לחשוב מחשבה חמימה ושמחה מהסוג הנכון.

ועיניו של הארי הביטו ישירות במה שנמצא מתחת לגלימה הקרועה, הביט ישירות בדבר שנקרא סוהרסן. הריק, הריקנות, החור ביקום, היעדר הצבע והחלל, חור הניקוז הפתוח דרכו חום התנקז מהעולם.

הפחד שהוא פלט גנב את כל המחשבות השמחות, קרבתו

שאבה את העוצמה והכוח שלך, הנשיקה שלו תשמיד את כל מה שהינך.

אני מכיר אותך כעת, חשב הארי כששרביטו זע פעם, פעמיים, שלוש וארבע פעמים, בעוד אצבעותיו נעות בדיוק במרחקים הנכונים, אני מבין את טבעך, אתה מסמל את המוות, דרך חוק כלשהו של הקסם אתה צל שהמוות מטיל על העולם.

והמוות הוא דבר שלעולם לא אאמץ לחיקי.

זה דבר ילדותי ותו לא, שהמין האנושי טרם התבגר ממנו.

ויום אחד ...

נתגבר על זה ...

ואנשים לא יצטרכו להיפרד עוד ...

השרביט עלה ופנה ישירות לעבר הסוהרסן.

"אֶקְסֶפְקְטוּ פֶּטְרוֹנוֹם!"

המחשבה התפוצצה מתוכו כמו סכר שנפרץ, זרמה במורד זרועותיו ולתוך שרביטו, פרצה ממנה כאור לבן בוער. אור שהפך גשמי, עטה צורה ומהות.

דמות עם שתי ידיים, שתי רגליים וראש, עומדת זקופה; החיה

הומו סאפיינס, צורה של בן-אנוש.

בוהק יותר ויותר ככל שהארי השקיע את כל כוחו בלחש, בוער

באור בהיר יותר מהשמש השוקעת, ההילאים ופרופסור קווירל

מכסים את עיניהם בתדהמה –

ויום אחד כשהצאצאים של האנושות יתפשטו מכוכב לכוכב,

הם לא יספרו לילדים על ההיסטוריה של כדור-הארץ העתיק עד

שיהיו גדולים מספיק כדי לעמוד בזה; וכשיגלו, הם יבכו לשמוע

שדבר כמו מוות התקיים!

דמות האדם האירה באור חזק יותר מהשמש בצהרי היום,

בוהקת כליכך עד שהארי הרגיש את החום על עורו; והארי שלח

את כל ההתרסה שלו על צילו של המוות, פרץ את כל הסכרים

בתוכו כדי לגרום לצורה הבוהקת לבעור יותר ויותר.

אתה לא בלתי מנוצח, ויום אחד המין האנושי יביא עליך את הקץ.

אני אביא עליך את הקץ אם אוכל, בכוח התודעה, הקסם והמדע.

לא אסתתר בפחד מפני המוות, לא כל עוד יש לי סיכוי לנצח.
לא אתן למוות לגעת בי, לא אתן למוות לגעת באלו שאני אוהב.
ואפילו אם תביא עליי את קיצי לפני שאביא עליך את שלך,
אחד אחר ייקח את מקומי, ואחר את מקומו,
עד שהפצע בעולם יירפא לבסוף...

הארי הוריד את שרביטו, ודמות האנוש הבוהקת דעכה.
לאט, הוא נשף.

כמו להתעורר מחלום, כמו לפקוח את עיניו אחרי שינה, מבטו של הארי עבר מהכלוב, הוא הביט סביב וראה שכולם בוהים בו.

אלבוס דמבלדור בהה בו.

פרופסור קווירל בהה בו.

שלישיית ההילאים בהתה בו.

כולם הביטו בו כאילו הרגע ראו אותו משמיד סוהרסן.

הגלימה הקרועה נחה ריקה בתוך הכלוב.

פּוֹטֵמֶיט, סלֶק'ט

הקצה האחרון של השמש שקע מתחת לאופק, האור האדום נמוג מצמרות העצים, רק השמיים הכחולים האירו את ששת האנשים שעמדו על הדשא המושלג והמיובש מהחורף, ליד כלוב ריק שעל רצפתו נחה גלימה ריקה וקרועה.

הארי הרגיש שוב... טוב, נודמלי. שפוי למדי. הלחש לא ביטל את הנזק של היום, לא עשה את הפציעות כאילו לא קרו מעולם, אבל הן... נחבשו? טופלו? קשה לתאר.

גם דמבלדור נראה בריא יותר, אם כי לא מאושש לחלוטין. הקוסם הזקן הפנה את ראשו לרגע, נעץ את מבטו בפרופסור קווירל, ואז הביט בחזרה בהארי. "הארי", אמר דמבלדור, "האם אתה עומד לקרוס בתשישות ואולי למות?"

"לא, למרבה הפלא", אמר הארי. "זה לקח ממני משהו, אבל הרבה פחות ממה שחשבתי שזה ייקח." "או שאולי זה החזיר משהו, ולא רק לקח..." "בכנות, ציפיתי שהגוף שלי יכה בקרקע בבום בערך עכשיו."

נשמע מעין צליל של גוף־מכה־בקרקע־בבום. "תודה לך על שטיפלת בזה, קווירינוס", אמר דמבלדור לפרופסור קווירל, שעמד מעל ומאחורי דמותם חסרת ההכרה של שלושת ההילאים. "אני מודה שאני עדיין מרגיש עייף קמעה. אם כי אטפל בלחשי הזיכרון בעצמי."

פרופסור קווירל היטה את ראשו, ואז הביט בהארי. "אוותר על

לא מעט פליאה חסרת תועלת, "אמר פרופסור קווירל, "הערות בסגנון 'מרלין עצמו לא הצליח לעשות זאת' וכולי. הבה ניגש ישירות לשאלה החשובה. מה בשם הנחשים הלוחשים קרה פה?"

"לחש הפטרונוס, "אמר הארי. "גירסה 2.0."

"אני מאושר לראות שחזרת לעצמך, "אמר דמבלדור. "אבל אתה לא הולך לשום מקום, רייבנקלו צעיר, לפני שתאמר לי בדיוק מה הייתה המחשבה החמימה והשמחה הזו."

"המממ..." אמר הארי. הוא טפח על לחיו באצבעו בהרהור. "אני

תוהה האם אני אמור?"

פרופסור קווירל גיחך לפתע.

"בבקשה?" אמר המנהל. "בבקשה בבקשה עם גלידה וקצפת?"

הארי הרגיש דחף והחליט לזרום איתו. זה מסוכן, אבל ייתכן

שלא תהיה הזדמנות טובה מזו עד קץ הזמן.

"שלוש פחיות גזוז, "אמר הארי לנרתיק שלו, ואז הרים את

מבטו אל המורה להתגוננות ואל המנהל של הוגוורטס. "רבותיי,"

אמר הארי, "קניתי את פחיות הגזוז הללו בביקור הראשון שלי

ברציף תשע ושלושה־רבעים, ביום שבו הגעתי להוגוורטס. שמרתי

אותן לאירועים מיוחדים; מוטל עליהן לחש קטן לוודא שהן יישתו

בזמן הנכון. זה סוף האספקה שלי, אבל אני לא חושב שיהיה מועד

ראוי מזה אי־פעם. שנשתה?"

דמבלדור לקח פחית סודה מהארי, והוא השליך פחית נוספת

לפרופסור קווירל. שני הגברים המבוגרים מילמלו לחשים זהים

מעל הפחית והזעיפו פנים לרגע למראה התוצאה. הארי מצידו,

פשוט פתח את הפחית ושתה.

המורה להתגוננות והמנהל של הוגוורטס חיקו אותו בנימוס.

הארי אמר, "חשבתי על הדחייה המוחלטת שלי את המוות

כסדר הדברים הטבעי של העולם,"

ייתכן שזו לא המחשבה החמימה והשמחה שצריך כדי להטיל

את לחש הפטרונוס, אבל היא נכנסת לרשימת עשר הגדולות ללא

ספק.

המבטים שקיבל מהמורה להתגוננות והמנהל הדאיגו אותו לרגע, בעוד מיץ-הצחוק שנשפך נעלם; אבל אז השניים הביטו זה בזה וכנראה החליטו שהם לא יכולים לעשות להארי משהו ממש נורא בנוכחותו של השני ולהתחמק מההשלכות. "מר פוטר," אמר פרופסור קווירל, "אפילו אני יודע שזה לא אמור לעבוד ככה."

"אכן," אמר המנהל. "הסבר."

הארי פתח את פיו, ואז סגר אותו במהירות כשהבנה היכתה בו. גודריק לא גילה לאיש, וכך גם רוונה אם ידעה; ייתכן שיש לא מעט קוסמים שהבינו את זה ושמרו על הפה שלהם. אי אפשר לשכוח אם אתה יודע מה אתה מנסה לעשות; ברגע שהבנת איך זה עובד, צורת החיה של לחש הפטרונוס לעולם לא תעבוד בעבורך שוב – ורוב הקוסמים לא גודלו בסביבה נכונה כדי לפנות כנגד סוהרסנים ולהשמיד אותם –

"אממ, מצטער בנוגע לזה," אמר הארי. "אבל הרגע הבנתי שלהסביר את זה יהיה רעיון ממש גרוע עד שתבינו כמה דברים בעצמכם."

"האם זו האמת, הארי?" שאל דמבלדור באיטיות. "או שאתה רק מעמיד פני חכם –"

"המנהל!" אמר פרופסור קווירל, נשמע המום בכנות. "מר פוטר אמר לך שאין לדבר על הלחש הזה עם מי שאינו מסוגל להטיל אותו! לא לוחצים על קוסם בעניינים כאלה!" "אם הייתי אומר לכם –" החל הארי.

"לא," אמר פרופסור קווירל, נשמע תקיף למדי. "אתה לא אומר לנו מדוע, מר פוטר, אתה פשוט אומר לנו שאל לנו לדעת. אם ברצונך לתכנן רמז, עליך לעשות זאת בזהירות, בזמנך, ולא באמצע שיחה."

הארי הנהן.

"אבל," אמר המנהל. "אבל, מה אני אמור להגיד למשרד הקסמים? אי אפשר פשוט לאבד סוהרסן!"

"תגיד להם שאכלתי אותו," אמר פרופסור קווירל וגרם להארי להיחנק על הגזזו שהרים לשפתיו מבלי משים. "לא אכפת לי. שנחזור, מר פוטר?"

השניים החלו ללכת על שביל העפר שהוביל בחזרה להוגוורטס, מותירים את דמבלדור מביט בעגמומיות בכלוב הריק ובשלושת ההילאים שהמתינו ללחשי הזיכרון שלהם.

* * *

אחרית דבר, הארי פוטר ופרופסור קווירל:

הם הלכו במשך זמן מה לפני שפרופסור קווירל דיבר, וכל רעשי הרקע נמוגו כשעשה זאת.

"אתה מוצלח להפליא בהריגת דברים, תלמידי," אמר פרופסור קווירל.

"תודה לך," אמר הארי בכנות.

"אני לא רוצה לחטט," אמר פרופסור קווירל, "אבל במקרה שהיה זה רק המנהל שלא רצית לחלוק עימו את הסוד...?"

הארי שקל זאת. פרופסור קווירל לא יכול להטיל את לחש הפטרונוס בכל מקרה.

אבל אי אפשר לבטל חשיפת סוד, והארי למד מהר מספיק כדי להבין שהוא צריך לפחות לחשוב על זה לזמן מה לפני שישחרר זאת לעולם.

הארי הניד בראשו, ופרופסור קווירל הנהן בהסכמה.

"מתוך סקרנות, פרופסור קווירל," אמר הארי, "אם ההבאה של הסוהרסן להוגוורטס הייתה חלק ממזימה מרושעת, מה הייתה המטרה שלה?"

"להתנקש בדמבלדור בזמן שהוא מוחלש," אמר פרופסור קווירל בלי היסוס. "הממ. המנהל אמר לך שהוא חושד בי?"

הארי לא אמר דבר בזמן שניסה לחשוב על תשובה, ואז ויתר כשהבין שענה כבר.

"מעניין..." אמר פרופסור קווירל. "מר פוטר, אין זה בלתי אפשרי שהייתה מזימה כלשהי מעורבת היום. העובדה שהשרביט שלך הגיע כליכך קרוב לכלוב הסוהרסן הייתה יכולה להיות תאונה. או שאחד ההילאים היה תחת השפעת אימפריוס, קונפונדוס או ביאור הכרה. פליטיק ואנוכי צריכים להיות ברשימת החשודים, לפי החישוב שלך. יש לשים לב לכך שפרופסור סנייפ ביטל את כל השיעורים שלו היום, ואני חושד שהוא חזק מספיק כדי להנגיז את עצמו; ההילאים הטילו לחשי גילוי בהתחלה, אבל הם לא חזרו עליהם מייד לפני התור שלך. אבל הפתרון הקל ביותר, מר פוטר, הוא שהמקרה תוכנן על ידי דמבלדור בעצמו; ואם הוא באמת עשה זאת, ייתכן שהיה נוקט בצעדים מראש כדי להטיל את חשדותיך לכיוון אחר."

הם הלכו כמה צעדים נוספים.

"אבל למה שיעשה זאת?" שאל הארי.

המורה להתגוננות שתק לרגע, ואז אמר, "מר פוטר, באילו צעדים נקטת כדי לחקור את דמותו של המנהל?"
 "לא רבים," אמר הארי. הוא הבין רק לאחרונה... "אפילו לא קרוב למספיק."

"אז אציין," אמר פרופסור קווירל, "שאינך מגלה את כל שיש לדעת על אדם על ידי כך שאתה שואל רק את חבריו."

עכשיו היה זה תורו של הארי לצעוד כמה צעדים בשתיקה, על דרך העפר שהובילה בחזרה להוגוורטס. הוא באמת היה אמור לדעת את זה כבר. הטיית האישור הייתה המונח הטכני; זה אומר, בין היתר, שכשאתה בוחר את מקורות המידע שלך, ישנה נטייה ברורה לבחור מקורות שמסכימים עם הדעות הנוכחיות שלך.

"תודה לך," אמר הארי. "בעצם... לא אמרתי זאת מקודם, נכון? תודה לך על הכל. אם סוהרסן אחר יאיים עליך מתישהו, או לצורך

העניין, יעצבן אותך קצת, פשוט תגיד לי ואני אכיר לו את מר איש זוהר. אני לא אוהב שסוהרסנים מעצבנים את חברים שלי."

זה זיכה אותו במבט שלא ניתן לפיענוח מפרופסור קווירל. "השמדת את הסוהרסן משום שהוא איים עליי?"

"אממ," אמר הארי, "סוג של החלטתי על זה לפני כן, אבל כן, זו הייתה סיבה מספקת בפני עצמה."

"אני מבין," אמר פרופסור קווירל. "ומה היית עושה בקשר לאיום עליי אם הלחש שלך לא היה משמיד את הסוהרסן?"

"תכנית ב'," אמר הארי. "לעטוף את הסוהרסן במתכת עם נקודת התכה גבוהה, כנראה טנגסטן, להפיל אותו להר געש פעיל, ולקוות שהוא יגמור בתוך מעטפת כדור-הארץ. אה, כל הפלנטה מלאה בלבה מותכת מתחת לפני השטח –

"כן," אמר פרופסור קווירל. "אני יודע." המורה להתגוננות חייך חיוך מוזר ביותר. "באמת הייתי צריך לחשוב על כך בעצמי, בהתחשב בהכל... אמור לי, מר פוטר, אם היית רוצה לאבד משהו במקום שבו איש לא יוכל למצוא אותו לעולם, איפה היית שם אותו?"

הארי שקל את השאלה. "אני מניח שלא אשאל מה מצאת שמצריך איבוד –"

"נכון," אמר פרופסור קווירל, כפי שהארי ציפה; ואז, "אולי אומר לך כשתהיה מבוגר יותר," מה שהארי לא ציפה לו.

"ובכן," אמר הארי, "מלבד לנסות לשים אותו בליבה המותכת של הפלנטה, אתה יכול לקבור אותו באבן מוצקה קילומטר מתחת לפני הקרקע במקום אקראי – אולי לשגר אותו פנימה, אם יש דרך לעשות זאת בעיוורון, או לקדוח חור ולתקן אותו לאחר מכן; העיקר הוא לא להשאיר שום סימנים שמובילים לשם, כך שזה מטר מעוקב רנדומלי איפשהו בקרום כדור-הארץ. אתה יכול להפיל אותו לשקע מריאנה, זה המקום העמוק ביותר באוקיינוס – או לבחור שקע אקראי אחר, כדי שזה יהיה פחות ברור. אם אתה יכול

להפוך את זה לקל יותר מהאוויר ובלתי נראה, אתה יכול לזרוק את זה לסטרטוספירה. או אידיאלית לחלל, עם לחש נגד גילוי, וגורם תאוצה משתנה אקראית שיוציא אותו ממערכת השמש. ולאחר מכן תטיל על עצמך אוֹפֶּלְיוֹנְיָאָטָה, כמובן, כדי שאפילו אתה לא תדע איפה זה בדיוק."

המורה להתגוננות צחק, וזה נשמע מוזר אפילו יותר מהחיוך שלו.

"פרופסור קוירל?" שאל הארי.

"כולן הצעות מצויינות," אמר פרופסור קוירל. "אבל אמור לי,

מר פוטר, מדוע דווקא חמש אלה?"

"הא?" אמר הארי. "הן פשוט נראו כמו האפשרויות הברורות."

"הו?" אמר פרופסור קוירל. "אבל יש להן תבנית מעניינת,

אתה מבין. אפשר אפילו להגיד שזה נשמע כמו מעין חידה. אני

חייב להודות, מר פוטר, שאף על פי שהיו לו עליות ומורדות, היה

זה יום טוב להפתיע."

והם המשיכו ללכת בשביל שהוביל לשערי הוגוורטס, מרחק לא

מועט ביניהם; משום שהארי, אפילו מבלי לחשוב על כך, נשאר

אוטומטית רחוק מספיק מהמורה להתגוננות כדי שתחושת

האבדון, שמסיבה כלשהי הייתה חזקה בצורה יוצאת דופן עכשיו,

לא תורגש.

* * *

אחרית דבר, דפני גרינגרס:

הרמיוני סירבה לענות על שאלות. ברגע שהן עברו את הפיצול

שהוביל לצינוק של סלית'רין, דפני וטרייסי עזבו את הקבוצה,

הולכות מהר ככל שיכלו. שמועות טיילו מהר בהוגוורטס, אז הן

חייבות ללכת לצינוק מיד אם הן רוצות להיות הראשונות שיספרו

לכולם את הסיפור.

"עכשיו, זכרי," אמרה דפני, "אל תפלטי פשוט את הכול על

הנשיקה ברגע שאנחנו נכנסות, אוקיי? זה יעבוד טוב יותר אם נספר את כל הסיפור לפי הסדר."

טרייסי הנהנה בהתלהבות.

ברגע שהן נכנסו לחדר המועדון של סלית'רין, טרייסי דייוויס לקחה נשימה עמוקה וצעקה, "היי כולם! הארי פוטר לא הצליח להטיל את לחש הפטרונוס והסוהרסן כמעט אכל אותו ופרופסור קווירל הציל אותו אבל אז פוטר היה מרושע וגריינג'ר החזירה אותו עם נשיקה! זאת אהבת אמת על בטוח!"

זה היה לפי הסדר, הניחה דפני. פחות או יותר.

החדשות לא הפיקו את התגובה הרצויה. רוב הבנות העיפו בהן מבט ונשארו לשבת על הספות, והבנים המשיכו לקרוא על הכיסאות.

"כן," אמרה פנסי בחמיצות, ממקום מושבה עם רגליו של גרגורי בחיקה, נשענת לאחור וקוראת מה שנראה כמו חוברת צביעה. "מיליסנט כבר אמרה לנו."

איך -

"למה את לא נישקת אותו ראשונה, טרייסי?" שאלו פלורה והסטיה קארו מהכיסאות שלהן. "עכשיו פוטר הולך להתחתן עם ילדה בוצדמית! את היית יכולה להיות אהבת האמת שלו ולהתחתן לתוך בית אצילי ועשיר והכול אם רק היית מנשקת אותו ראשונה!"

פרצופה של טרייסי היה מסכה של אי הבנה המומה.

"מה?" צווחה דפני. "אהבה לא עובדת ככה!"

"ברור שכן," הכריזה מיליסנט תוך כדי אימון בלחש כלשהו וצפייה במים המתערבלים של האגם מבעד לחלון. "נשיקה ראשונה מבטיחה חתונה."

"זו לא הייתה הנשיקה הראשונה שלהם!" צעקה דפני. "הרמיוני כבר הייתה אהבת האמת שלו!" ואז דפני הבינה מה היא אמרה והתכווצה פנימית, אבל כמו שאומרים, צריך להתאים את השפה לאוזן השומעת.

"רגע, רגע, מה?" אמר גרגורי, מוריד את רגליו מחיקה של פנסי. "מה זה? העלמה בלסטרווד לא סיפרה את החלק הזה." כולם הביטו בדפני עכשיו.

"אוו, כן," אמרה דפני, "הארי דחף אותה וצעק, 'אמרתי לך, בלי נשיקות!' ואז הארי צרח כאילו הוא גוסס ופוקס התחיל לשיר לו – בעצם אני לא בטוחה מה משני הדברים האלה קרה קודם –" "זה לא נשמע לי כמו אהבת אמת," אמרו התאומות קארו. "זה נשמע כאילו האדם הלא נכון נישק אותו."

"זו הייתה אמורה להיות אני," לחשה טרייסי. פניה עדיין היו המומות. "אני הייתי אמורה להיות אהבת האמת שלו. הארי פוטר הוא הגנרל שלי. הייתי צריכה, הייתי צריכה להילחם עליו עם גריינג'ר –"

דפני הסתובבה אל טרייסי, רותחת. "את? תיקחי את הארי מהרמיוני?"

"כן!" אמרה טרייסי. "אני!"

"את משוגעת," הכריזה דפני בשכנוע. "גם אם כן היית מנסה אותו ראשונה, את יודעת למה זה היה הופך אותך? לנערה המסכנה חולת האהבה שמתה בסוף המערכה השנייה." "חזרי כך מדברייך!" צעקה טרייסי.

בינתיים, גרגורי חצה את החדר אל המקום שבו וינסנט עשה את שיעורי הבית שלו. "מר קראב," אמר גרגורי בקול נמוך, "אני חושב שמר מאלפוי צריך לדעת מזה."

* * *

אחרית דבר, הרמיוני גריינג'ר:

הרמיוני הביטה במעטפה החתומה בשעווה, שעליה לא נכתב דבר מלבד המספר 42.

הבנתי למה לא הצלחנו להטיל את לחש הפטרונוס, הרמיוני, זה לא בגלל שאנחנו לא שמחים מספיק. אבל אני לא יכול לגלות

לך. לא יכולתי לגלות אפילו למנהל. זה צריך להיות סודי אפילו יותר משינוי צורה חלקי, לפחות בינתיים. אבל אם אי פעם תצטרכי להילחם בסוהרסנים, הסוד כתוב פה, בצופן, כך שמי שלא יודע שזה על סוהרסנים ולחש הפטרונוס לא ידע מה המשמעות... היא אמרה להארי שראתה אותו מת, את ההורים שלה מתים, את כל חבריה מתים, את כולם מתים. היא לא סיפרה לו על האימה שיש בלמות לבד, איכשהו זה עדיין היה כואב מדי. הארי אמר לה שהוא ראה שוב את ההורים שלו מתים, ושהוא חשב שזה מצחיק.

אין אור במקום אליו הסוהרסן לוקח אותך, הרמיוני. אין חום. אין דאגה. זה מקום שבו את לא יכולה אפילו להבין מה זה אושר. יש כאב, ופחד, והדברים האלה עדיין יכולים להניע אותך. את יכולה לשנוא, ולהתענג בהשמדת הדברים שאת שונאת. את יכולה לצחוק, כשאת רואה אנשים אחרים סובלים. אבל את לעולם לא תוכלי להיות מאושרת, את אפילו לא יכולה לזכור מה היה שם שכבר איננו... אני לא חושב שיש דרך שבה אני יכול להסביר ממה הצלת אותי. אני בדרך כלל נבוכ להטריח אנשים, בדרך כלל אני לא יכול לסבול את זה כשאנשים מקריבים קורבנות בשבילי, אבל הפעם אומר שלא משנה כמה הנשיקה הזו תעלה לך, בסופו של דבר – לעולם אל תפקפקי אפילו לרגע בכך שהיה זה הדבר הנכון לעשות.

הרמיוני לא הבינה עד כמה מעט הסוהרסן נגע בה, עד כמה קטנה ורדודה הייתה האפלה אליה לקח אותה. היא ראתה את כולם מתים, והיא עדיין הייתה מסוגלת להרגיש כאב.

הרמיוני השיבה את הנייר לנרתיק, כמו שילדה טובה צריכה לעשות.

אבל היא ממש רצתה לקרוא אותו.
היא פחדה מסוהרסנים.

* * *

אחרית דבר, מינרווה מקגונגל :

היא הרגישה קפואה ; היא לא הייתה אמורה להיות המומה כל-כך, אין סיבה שהיא תתקשה עד כדי כך להביט בהארי, אבל אחרי כל מה שעבר... היא חיפשה סימנים של השפעת סוהרסן בילד הצעיר שלפניה ולא מצאה אותם, אבל משהו ברוגע שבו שאל שאלה הרת גורל שכזו היה מדאיג ביותר. "מר פוטר, אני יכולה לדבר על נושאים שכאלה ללא אישורו של המנהל !"

הילד במשרדה לא שינה את הבעתו. "הייתי מעדיף שלא להטריד את המנהל בנושא הזה," אמר הארי פוטר ברוגע. "למעשה, אני מתעקש שלא להטריד אותו, ואכן הבטחת שהשיחה שלנו תישאר פרטית. אז תני לי לומר זאת כך. אני יודע שהייתה נבואה. אני יודע שאת היא זו ששמעה אותה במקור מפרופסור טרלוני. אני יודע שהנבואה זיהתה את בנם של לילי וג'יימס פוטר כמישהו מסוכן לאדון האופל. ואני יודע מי אני, למעשה כולם יודעים מי אני, אז לא תגלי לי שום דבר חדש או מסוכן, אם תגיד לי רק זאת: מה היה הניסוח המדויק שזיהה אותי, בנם של ג'יימס ולילי?"

קולה החלול של טרלוני הדהד בתודעתה -

הם שחמקו ממנו כבר שלוש פעמים,

להם ייוולד הוא בשלהי החודש השביעי...

"הארי," אמרה פרופסור מקגונגל, "אני לא יכולה לומר לך את זה !" היא התחלחלה עד לשד עצמותיה שהארי כבר יודע כל-כך הרבה, היא לא יכולה לדמיין איך הארי גילה -

הילד הביט בה במבט מוזר ומלא צער. "האם אינך יכולה להתעטש בלי אישורו של המנהל, פרופסור מקגונגל ? משום שאני מבטיח לך שיש לי סיבה טובה לשאול, וסיבה טובה לבקש לשמור על סודיות."

"בבקשה אל, הארי, היא לחשה.

"בסדר, אמר הארי. "שאלה פשוטה אחת, בבקשה. האם משפחת פוטר הוזכרה בשם? האם הנבואה אמרה 'פוטר', במילה זו?"

היא בהתה בהארי למשך זמן מה. היא לא הייתה יכולה לומר מדוע היא קיבלה את התחושה שזו נקודה קריטית, שהיא לא יכולה פשוט לסרב לבקשה, או פשוט להיעתר לה –

"לא, היא אמרה לבסוף. "בבקשה, הארי, אל תשאל עוד." הילד חייך, בעצב קל, כך נראה, ואמר, "תודה לך, מינרווה. את אשת אמת וטוב."

ובעוד פיה פעור בהלם מוחלט, הארי פוטר נעמד ועזב את המשרד; ורק אז היא הבינה שהארי פירש את סירובה כתשובה, וזו הייתה התשובה האמיתית נוסף על כך – הארי סגר מאחוריו את הדלת.

ההיגיון נפרש בפניו בבהירות מוזרה ודמויות יהלום. הארי לא היה מסוגל לומר האם הוא הגיע אליו בזמן שירו של פוקס, או אולי אפילו לפני כן.

לורד וולדמורט הרג את ג'יימס פוטר. הוא העדיף לחוס על חייה של לילי פוטר. הוא המשיך את ההתקפה, אם כן, עם המטרה היחידה של הריגת בנם התינוק.

אדוני אופל לא מפחדים מתינוקות בדרך כלל. אז הייתה נבואה שהארי פוטר מסוכן ללורד וולדמורט, ולורד וולדמורט שמע על הנבואה.

"אני נותן לך הזדמנות נדירה לנוס, אבל לא אטריח את עצמי להכניע אותך, ומותך לא יציל את בנך. זווי מדרכי, אישה טיפשה, אם יש כך תבונה כלשהי!"

האם הייתה זו גחמה, לתת לה את ההזדמנות הזו? אבל אז הלורד וולדמורט לא היה מנסה לשכנע אותה. האם הנבואה הזהירה את לורד וולדמורט מפני הריגת לילי פוטר? אבל אז לורד

וולדמורט כן היה מטריח את עצמו להכניע אותה. לורד וולדמורט
נטה קלות שלא להרוג את לילי פוטר. ההעדפה הייתה חזקה יותר
מגחמה, אבל לא חזקה כמו אזהרה.

אז נניח שמישהו שלורד וולדמורט החשיב בן־ברית פחות או
משרת, שימושי אבל בר תחליף, התחנן בפני אדון האופל לחוס על
חייה של לילי. של לילי, אבל לא של ג'יימס.

האדם הזה ידע שלורד וולדמורט יתקוף את בית הפוטרים. ידע
גם על הנבואה, וגם שאדון האופל יודע עליה. אחרת הוא לא היה
מתחנן על חייה של לילי.

עלפי פרופסור מקגונגל, למעט היא עצמה, שני האנשים
היחידים שידעו על הנבואה היו אלבוס דמבלדור וסְוורוס סְנייפ.
סְוורוס סְנייפ, שאהב את לילי לפני שהייתה לילי פוטר, ושנא
את ג'יימס.

סְוורוס, אם כך, שמע על הנבואה, וסיפר עליה לאדון האופל.
והוא עשה זאת משום שהנבואה לא הזכירה את הפוטרים בשם. זו
הייתה חידה, וסְוורוס פתר אותה מאוחר מדי.

אבל אם סְוורוס היה הראשון לשמוע את הנבואה, והחליט
לספר עליה לאדון האופל, למה שיספר גם לדמבלדור או לפרופסור
מקגונגל?

לפיכך דמבלדור או פרופסור מקגונגל שמעו עליה ראשונים.
למנהל של הוגוורטס אין סיבה ברורה לספר למורה לשינויי־
צורה על נבואה רגישה וקריטית ביותר. אבל למורה לשינויי־צורה
יש את כל הסיבות לספר למנהל.

נראה סביר, אם כך, שפרופסור מקגונגל הייתה הראשונה
לשמוע על כך.

ההסתברויות האפְּרִי־ריות הצביעו על כך שזו פרופסור טרלוני,
החווה הנוכחית בהוגוורטס. חוזים הם נדירים, אז אם ספרת את כל
השניות שפרופסור מקגונגל בילתה במחיצת חוזים לאורך חייה,
רוב שניות־החווה הללו יהיו שניות־טרלוני.

פרופסור מקגונגל סיפרה לדמבלדור, ולא הייתה לה שום סיבה לספר לאף אחד אחר על הנבואה בלי רשות.

לפיקן, היה זה אלבוס דמבלדור שאירגן איכשהו שְׁוּוּרוּס סְנִיפּ ישמע את הנבואה. ודמבלדור עצמו פתר את החידה בהצלחה, או שלא היה בוחר בְּסִנְוִידוּס, שאהב פעם את לילי, בתור המתווך.

דמבלדור אירגן בכוונה שלורד וולדמורט ישמע על הנבואה, בתקווה לפתות אותו אל מותו. ייתכן שדמבלדור אירגן שְׁוּוּרוּס ישמע רק חלק מהנבואה, או שהיו נבואות שְׁוּוּרוּס לא הכיר... איכשהו דמבלדור ידע שהתקפה מִיִּידִית על הפוטרים תוביל לתבוסה מִיִּידִית של לורד וולדמורט, אף על פי שלורד וולדמורט עצמו לא האמין בכך. או אולי הייתה זו מכה ממוזלת של השיגעון של דמבלדור, החיבה שלו למזימות הזויות...

סְוּוּרוּס נעשה המשרת של דמבלדור לאחר מכן; אולי אוכלי-המוות לא היו מקבלים בשמחה את סְוּוּרוּס אם דמבלדור היה חושף את חלקו בתבוסתם.

דמבלדור ניסה ליצור מצב שבו אימו של הארי תינצל. אבל החלק הזה במזימה שלו נכשל. והוא גזר ביודעין את גורלו של ג'יימס פוטר למות.

דמבלדור היה אחראי למות הוריו של הארי. אם כל שרשרת ההיגיון נכונה. הארי לא היה מסוגל, בלב שלם, לומר שסיום מוצלח של מלחמת הקוסמים אינו נחשב נסיבות מקילות. אבל עם זאת זה עדיין... הפריע לו מאוד.

והגיע כבר הזמן לשאול את דראקו מאלפוי מה היה לצד השני במלחמה הזו לומר על דמותו של אלבוס פרסיבל וולפריק בריאן דמבלדור.

השתמשנו במילה 'אנשיות' כתרגום למילה Personhood לפי המלצת האקדמיה ללשון (המתרגמים).

בכל מזימה מגיע השלב שבו הקורבן מתחיל לחשוד, ולהביט לאחור, ולראות את שביל האירועים מוביל לכיוון אחד. וכשהשלב הזה מגיע, הסביר אבא, רעיון ההפסד עשוי להיראות כה בלתי נסבל, והוראה בכך שרומה כה משפילה, עד שהקורבן ימשיך להכחיש את המזימה, והמשחק יימשך הרבה לאחר מכן.

אבא הזהיר את דראקו לא לעשות זאת שוב.

אבל לפני כן, הוא נתן למר אייברי לסיים את כל העוגיות שלקח מדראקו במרמה, בזמן שדראקו צפה ובכה. את כל צנצנת העוגיות שאבא הביא לו רק לפני כמה שעות, משום שדראקו הפסיד את כולן למר אייברי, עד האחרונה שבהן.

לכן הייתה זו תחושה מוכרת שאחזה בבטנו של דראקו, כשגרורי סיפר לו על 'הנשיקה'.

לפעמים אתה מביט לאחור, ורואה דברים...

(בכיתה החשוכה – אי אפשר לקרוא לה נטושה, משום שהיא חוותה שימוש שבועי בחודשים האחרונים – ישב ילד עטוף בברדס, עם כדור בדולח כבוי על השולחן שלפניו. חושב בדממה, חושב באפלה, ממתיך לדלת הנפתחת שתכניס אור.)

הארי דחף את גריינג'ר ואמר, אמרתי לך, בלי נשיקות!

הארי בטח יגיד משהו כמו, היא עשתה את זה כדי להרגיז אותי, בפעם הקודמת, כמו שהיא הכריחה אותי לצאת לדייט ההוא. אבל הסיפור המאושש היה שגריינג'ר הייתה מוכנה להתמודד שוב מול הסוהרסן כדי לעזור להארי; שהיא נישקה את הארי, בוכה, כשהיה אבוד בהשפעת הסוהרסן; ושהנשיקה הזו השיבה אותו.

זה לא נשמע כמו יריבות, אפילו לא כמו יריבות ידידותית. זה נשמע כמו סוג החברויות שלא ראית אפילו במחזות. אז למה הארי הכריח את חברתו לטפס על החומות הקפואות של הוגוורטס?

משום שזה היה מסוג הדברים שהארי עשה לחבריו? אבא אמר לדראקו שכדי להבין מזימה מוזרה, טכניקה אחת היא להסתכל על מה שקרה בסופו של דבר, להניח שזו הייתה התוצאה הרצויה, ולשאול מי הרוויח.

מה שקרה כתוצאה מכך שדראקו וגריינג'ר נלחמו יחד בהארי פוטר... היה שדראקו החל להרגיש הרבה יותר ידידותי כלפי גריינג'ר.

מי הרוויח מכך שהנצר לבית מאלפוי יתיידד עם מכשפה בוצדמית?

מי הרוויח, והיה מפורסם בתכנון מזימות מהסוג הזה בדיוק?

מי הרוויח, שהיה עשוי למשוך בחוטיו של הארי פוטר?

דמבלדור.

ואם זה נכון, דראקו יהיה חייב ללכת לאבא ולספר לו הכל, לא משנה מה יקרה לאחר מכן. דראקו לא היה מסוגל לדמיין מה יקרה לאחר מכן, זה היה נורא מעבר לכל דמיון. מה שגרם לו לרצות להיאחז בשביב התקווה האחרון שזה לא כמו מה שזה נראה... דראקו זכר גם את זה, מהשיעור של מר אייברי.

דראקו עוד לא תכנן להתעמת עם הארי. הוא עדיין ניסה לחשוב על בדיקה ניסויית, משהו שהארי לא יוכל לראות דרכו ולזייף. אבל

אז וינסנט הגיע עם ההודעה שהארי רוצה להיפגש מוקדם השבוע,
בשישי במקום בשבת.

וכך דראקו היה כאן, בכיתה חשוכה, כדור בדולח כבוי על
שולחנו, ממתין.
דקות חלפו.
צעדים התקרבו.

הדלת השמיעה חריקה עדינה, וחשפה את הארי פוטר לבוש
בברדס ובגלימה שלו. הארי צעד קדימה אל הכיתה החשוכה,
והדלת המוצקה נסגרה מאחוריו בנקישה חלשה.

דראקו נקש על כדור הבדולח, והכיתה הוארה באור ירוק בהיר.
האור הירוק הקרין את צללי השולחנות על הרצפה, והוחזר ישירות
מגבות הכיסאות הקמורים, פוטונים ניתזים מהעץ כך שזווית
הפגיעה שווה לזווית ההחזרה.

לפחות זה כנראה לא היה שקר, מכל מה שלמד.
הארי התכווץ כשהאור נדלק, עצר לרגע, ואז המשיך להתקרב.
"שלום, דראקו," אמר הארי בשקט, מפשיל את ברדסו כשהגיע
לשולחנו של דראקו. "תודה לך על שבאת, אני יודע שזה לא הזמן
הרגיל שלנו –"

"אין בעד מה," אמר דראקו בנימה שטוחה.
הארי גרר את אחד הכיסאות כדי להתיישב מול דראקו מעברו
השני של השולחן, רגלי הכיסא משמיעות קול חריקה קל כנגד
הרצפה. הוא סובב את הכיסא כך שניצב הפוך, והתיישב עליו
בפישוק, זרועותיו שלובות על המשענת. פני הילד היו מהורהרות,
רציניות, מצחו מקומט, ונראו מבוגרות מאוד אפילו בשביל הארי
פוטר.

"יש לי שאלה חשובה לשאול אותך," אמר הארי, "אבל יש
משהו אחר שאני רוצה שנעשה לפני כן."

דראקו לא אמר דבר, מרגיש גייעה מסוימת. חלק ממנו פשוט
רצה שזה ייגמר כבר.

"אמור לי, דראקו," אמר הארי. "למה מוגלגים לא משאירים רוחות כשהם מתים?"

"מפני שלמוגלגים אין נשמות, ברור," אמר דראקו. הוא לא הבין שזה עשוי לסתור את הפוליטיקה של הארי עד אחרי שאמר זאת, אבל אז כבר לא היה לו אכפת. חוץ מזה, זה באמת ברור. פניו של הארי לא הראו שום הפתעה. "לפני שאשאל את השאלה החשובה שלי, אני רוצה לראות אם אתה יכול ללמוד את לחש הפטרונוס."

לרגע אחד דראקו היה המום מהנון־סקוויטור העצום הזה. הארי פוטר הבלתי־אפשרי־לצפייה־ארלהבנה הישן והטוב. היו זמנים שבהם דראקו תהה האם הארי מבלבל עד כדי כך בכוונה כטקטיקה. ואז דראקו הבין, וקם בדחיפה משולחנו בתנועה כועסת אחת. זהו זה. זה נגמר. "כמו המשרתים של דמבלדור," הוא ירק.

"כמו סלזאר סלית'רין," אמר הארי בנימה מדודה.

לאט, דראקו פנה בחזרה להארי.

"אני לא יודע מאיפה המצאת את זה," אמר דראקו, "אבל זה לא נכון, כולם יודעים שלחש הפטרונוס זה קסם של גריפינדור – "סלזאר סלית'רין היה מסוגל להטיל לחש פטרונוס גשמי," אמר הארי. שרביטו של הארי נכנס לגלימותיו, והוציא איתו ספר שכותרתו נכתבה בלבן על גבי ירוק, ולפיכך הייתה כמעט בלתי אפשרית לקריאה באור הירוק; אבל הוא נראה עתיק. "גיליתי את זה כשחקרתי את לחש הפטרונוס מקודם. מצאתי את המקור ושאלתי את הספר מהספרייה רק למקרה שלא תאמין לי. המחבר של הספר הזה גם לא חשב שיש משהו יוצא דופן בכך שסלזאר מסוגל להטיל את לחש הפטרונוס; האמונה שסלית'רנים לא מסוגלים לעשות זאת בטח חדשה. ובתור הערה היסטורית נוספת, אם כי אין לי את הספר איתי, גודריק גריפינדור מעולם לא היה מסוגל."

אחרי שש הפעמים הראשונות שדראקו ניסה לתפוס את הארי

בשקר, בשש הזדמנויות שהלכו ונעשו מגוחכות יותר ויותר, הוא הבין שהארי פשוט לא שיקר בנוגע למה שכתוב בספרים. עם זאת, כשידיו של הארי פתחו את הספר במקום שסומן בסימנייה, דראקו נשען קדימה ובחן את המקום שאצבעו של הארי סימנה.

אז אחזו שלהבותיה של ייבנקלו באפלה אשר עטפה את האגף השמאלי בצבאו של הלורד פאול, אוכלת בו, וימצאו אמת דברי הלורד גריפינדור; כי הפחד הסוכב אותם לא טבעי היה במקורו, כי מעם שישה ושלושים סוהרסנים, להם הוכטחו נשמות המפסידים. באחת הציבו הגבירה הפלפאף והלורד סליף־רין פֶטרונוסים, גירית אדירה מלאת חרון ושרף בוהק של כסף, והמגוננים הרימו ראשיהם בסור הצל מליבם. אז צחקה הגבירה ייבנקלו, ושמחה על אַנְלָתוֹ הגדולה של הלורד פאול, הואיל ועתה יהא צבאו שלו טרף לאימה, ולא המגוננים על הוגוורטס. אולם שח הלורד סליף־רין ואמר, "לא שוטה הוא, זאת אדע." גם הלורד גריפינדור לצידו בחן את שדה הקרב, וארשת פניו קודרת...

דראקו הרים את מבטו. "אז?"

הארי סגר את הספר והכניס אותו לנרתיקו. "לכאוס ולאור־שמש יש חיילים שיכולים להטיל לחש פֶטרונוס גשמי. ניתן להשתמש בפֶטרונוסים גשמיים כדי להעביר הודעות. אם אתה לא יכול ללמוד את הלחש, צבא דרקון יהיה בנחיתות צבאית משמעותית – לדראקו לא היה אכפת מזה כרגע, והוא אמר זאת להארי. קולו היה חד מהנחוץ, כנראה.

הארי לא מצמץ. "אז אני מנצל את הטובה מהפעם ההיא שמנעתי מתגרה לפרוץ, בשיעור הראשון ברכיבה על מטאטאים. אני עומד לנסות ללמד אותך את לחש הפֶטרונוס, ובתור הטובה שלי, אני רוצה שתעשה כמיטב יכולתך ללמוד ולהטיל אותו. אני סומך על כבודו של בית מאלפוי שתעשה זאת."

דראקו הרגיש את היגיעה הוודאית הזו שוב. אם הארי היה מבקש בכל זמן אחר, זו הייתה בקשה ראויה לטובה שהוא חייב, בהתחשב בכך שזה לא באמת לחש גריפינדורי. אבל...

"למה?" שאל דראקו.

"כדי לברר האם אתה יכול לעשות את הדבר שסלזאר סלית'רין מסוגל היה לעשות," אמר הארי בשוויון־נפש. "זה מבחן ניסויי, ולא אומר לך מה פשרו עד אחרי שתעשה אותו. האם אתה מוכן?" ... זה כנראה כן רעיון טוב לפרוק את הטובה הזו על משהו בלתי

מזיק, לא כל שכן אם הגיע הזמן להיפרד מהארי פוטר. "בסדר." הארי שלף את שרביטו מגלימותיו והצמיד אותו לבדולח. "זה לא ממש הצבע הנכון כדי ללמוד את לחש הפטרונוס," אמר הארי. "אור ירוק בדיוק בגוון של הקללה ההורגת, אני מתכוון. אבל כסף זה גם צבע של סלית'רין, נכון? דל'אק." האור כבה, והארי לחש את שני הביטויים הראשונים של לחש האור המתמשך, מטיל את החלק הזה שלו, אם כי שניהם לא היו מסוגלים להטיל את כל הלחש בעצמם. ואז הארי נקש שוב על הכדור, והחדר התמלא בקרינת אור כסופה, בוהקת אבל עדיין רכה ועדינה. צבע חזר לשולחנות ולכיסאות, ולפניו המיוזעות מעט של הארי, מתחת לשיער השחור.

רק לאחר מכן דראקו הבין את המשמעות. "ראית קללה הורגת מוטלת מאז הפעם האחרונה שנפגשנו? מתי – איך –" "הטל את לחש הפטרונוס," אמר הארי, נראה רציני יותר מאי פעם, "ואספר לך."

דראקו לחץ על עיניו בידיו, מסתיר את האור הכסוף. "אתה יודע, אני ממש חייב לזכור שאתה מוזר מדי בשביל מזימות רגילות!"

בתוך החשכה שכפה על עצמו, הוא שמע את הארי מגחך.

* * *

הארי הביט בקפידה בזמן שדראקו סיים את המעבר האחרון על התנועות המקדימות, החלק של הלחש שהיה קשה ללמידה; הנפנוף האחרון וההגייה לא חייבים להיות מדויקים. כל שלושת

המעברים האחרונים היו מושלמים ככל שהארי הצליח לראות. הארי גם הרגיש דחף מוזר לשנות דברים שמר לופין לא אמר דבר לגביהם, כמו הזווית של המרפק של דראקו או הכיוון שבו הצביעה כף רגלו; יכול להיות שזה היה לגמרי בדמיון שלו, וכנראה זה באמת היה, אבל הארי החליט ללכת על זה ליתר ביטחון.

"בסדר", אמר הארי בשקט. היה מתח בחזהו שהקשה עליו לדבר. "עכשיו, אין לנו סוהרסן פה, אבל זה בסדר. אנחנו לא צריכים אחד. דראקו, כשאבא שלך דיבר איתי בתחנת הרכבת, הוא אמר שאתה הדבר היחיד בעולם שיקר לו מכל, והוא איים להשליך את כל התכניות האחרות שלו כדי לנקום בי, אם אי-פעם תיפגע." "הוא... מה?!?" קולו של דראקו נתקע, הבעה מוזרה על פניו.

"למה אתה מספר לי את זה?"

"למה שלא אספר?" הארי לא נתן להבעתו להשתנות, אם כי הוא ניחש מה דראקו חושב; שהארי תכנן להפריד את דראקו מאביו, ולא אמור להגיד דבר שיקרב אותם. "תמיד היה רק אדם אחד שהיה החשוב ביותר לך, ואני יודע בדיוק איזו מחשבה חמימה ושמחה תאפשר לך להטיל את לחש הפטרונוס. אמרת לי אותה בתחנת הרכבת לפני היום הראשון ללימודים. פעם אחת נפלת מהמטאטא שלך ושברת את הצלעות שלך. זה כאב יותר מכל דבר אחר שהרגשת בחיים, וחשבת שאתה עומד למות. תעמיד פנים שהפחד הזה הוא סוהרסן מתקרב, עומד לפניך, עוטה גלימה קרועה, נראה כמו משהו מת שנשאר במים. ואז תטיל את לחש הפטרונוס, וכשאתה מנפנף בשרביט שלך כדי להניס את הסוהרסן, תחשוב על איך שאבא שלך החזיק את היד שלך, כדי שלא תפחד; ואז תחשוב על כמה שהוא אוהב אותך, ועל כמה שאתה אוהב אותו, ותכניס את כל זה לקולך כשאתה אומר 'אֶקְסֶפְקְטוּ פֶּטְרוֹנוֹס'. בשם כבודו של בית מאלפוי, ולא רק משום שהבטחת לי טובה. הראה לי שלא שיקרת ביום ההוא בתחנת הרכבת כשאמרת לי שלוציוס הוא אבא טוב. הראה לי שאתה יכול לעשות את מה

שסלזאר סלית'רין מסוגל היה לעשות." הארי צעד לאחור, מאחורי דראקו, מחוץ לשדה הראייה של דראקו, כך שדראקו ניצב רק מול שולחן המורה המאובק והלוח בקדמת הכיתה הנטושה.

דראקו העיף מבט מאחוריו, הבעה מוזרה עדיין על פניו, ואז הסתובב והביט קדימה. הארי ראה את הנשיפה, את השאיפה. השרביט זע פעם, פעמיים, שלוש, וארבע פעמים. אצבעותיו של דראקו החליקו על השרביט, בדיוק במרחקים הנכונים – דראקו הנמיך את שרביטו.

"זה יותר מדי –" אמר דראקו. "אני לא יכול לחשוב על זה כמו שצריך, כשאתה מסתכל –" הארי הסתובב והחל ללכת לעבר הדלת. "אני אחזור בעוד דקה," אמר הארי. "פשוט תיאחז במחשבה השמחה שלך, והפֶטְרוֹנוס יישאר."

* * *

מאחורי דראקו נשמע שוב קול הדלת הנפתחת. דראקו שמע את צעדיו של הארי נכנס לכיתה, אבל הוא לא פנה להביט.

גם הארי לא אמר דבר. השתיקה התארכה. לבסוף –

"מה זה אומר?" אמר דראקו. קולו רעד קלות. "זה אומר שאתה אוהב את אביך," אמר קולו של הארי. וזה מה שדראקו חשב, וניסה לא לבכות בפני הארי. זה נכון מדי, פשוט נכון מדי –

לפני דראקו, על הרצפה, נחה דמותו הבוהקת של נחש שדראקו זיהה; קרייט כחול, נחש שהובא לראשונה לאחרונה שלהם על ידי לורד אברקסס מאלפוי לאחר ביקורו בארץ רחוקה, ואבא שמר קרייט כחול בבית הנחשים מאז. הדבר המעניין בקרייט כחול הוא

שהנשיכה שלו כמעט לא כואבת. אבא אמר זאת, ואמר לדראקו שאף פעם לא ילטף את הנחש, לא משנה מי מביט. הארס יהרוג את העצבים שלך כל-כך מהר שלא תרגיש שום כאב כשהוא יתפשט. אתה יכול למות אפילו אחרי שהשתמשת בלחשי ריפוי. הוא אכל נחשים אחרים. הוא היה סלית'רין ככל שיצור כלשהו יוכל להיות. זו הייתה הסיבה שקרייט כחול חושל להיות ידית למקל ההליכה של אבא.

הנחש הבוהק הוציא את לשונו, שהייתה כסופה גם היא; ונראה שהוא מחייך איכשהו, בחמימות גדולה מכפי שזוחל אמור להיות מסוגל לה.

אבל אז דראקו הבין –

"אבל", אמר דראקו, עדיין בוהה בנחש הבוהק היפהפה, "אתה לא יכול להטיל את לחש הפטרונוס." עכשיו כשדראקו הטיל אותו בעצמו, הוא הבין למה זה חשוב. אתה יכול להיות מרושע, כמו דמבלדור, ועדיין להטיל את לחש הפטרונוס, כל עוד יש בך משהו מאיר. אבל אם בהארי פוטר אין שום מחשבה בתוכו שבהקה כך – "לחש הפטרונוס מסובך יותר משאתה חושב, דראקו", אמר הארי ברצינות. "לא כל מי שלא מצליח להטיל אותו הוא אדם רע, או אפילו אומלל. אבל בכל מקרה, אני כן יכול להטיל אותו. הצלחתי בניסיון השני שלי, אחרי שהבנתי מה עשיתי לא נכון כשעמדתי מול הסוהרסן בפעם הראשונה. אבל, טוב, החיים שלי נהיים מוזרים לפעמים, והפטרונוס שלי היה מוזר, ואני שומר על זה בסוד בינתיים –"

"אני אמור פשוט להאמין לזה?"

"אתה יכול לשאול את פרופסור קווירל אם אתה לא מאמין לי," אמר הארי. "תשאל אותו האם הארי פוטר יכול להטיל לחש פטרונוס גשמי, ותגיד לו שאני אמרתי לך לשאול. הוא ידע שהבקשה הגיעה ממני, אף אחד אחר לא יודע."

הו, עכשיו דראקו אמור לבטוח בפרופסור קווירל? עדיין,

מההיכרות שלו עם הארי, זה עשוי להיות נכון; ופרופסור קווירל לא ישקר מסיבות זניחות.

הנחש הבוהק סובב את ראשו מצד לצד, כאילו מחפש טרף לא קיים, ואז התקפל למעגל, כאילו לנוח.

"אני תוהה", אמר הארי ברכות, "מתי היה זה, באיזו שנה, באיזה דור, שסלית'רינים הפסיקו לנסות ללמוד את לחש הפטרונוס. מתי היה זה שאנשים החלו לחשוב, שסלית'רינים בעצמם החלו לחשוב, שלהיות ערמומי ושאפתן זה אותו הדבר כמו להיות קר ואומלל. ואם סלזאר היה יודע שהתלמידים שלו אפילו לא טרחו להגיע ללמוד את הלחש, האם הוא היה מייחל כלל לא להיוולד? אני תוהה איפה הכול השתבש, איפה בית סלית'רין השתבש."

היצור הבוהק נעלם. סערת הרגשות שעלתה בדראקו הופכת את שימור הלחש לבלתי אפשרי.

דראקו הסתובב להביט בהארי, הוא נאלץ לשלוט בעצמו כדי לא להרים את שרביטו. "מה אתה יודע על בית סלית'רין או על סלזאר סלית'רין? אתה לא מויינת לבית שלי, מה נותן לך את הזכות ל –

ואז דראקו סוף־סוף הבין.

"כן מויינת לסלית'רין!" אמר דראקו. "כן מויינת, ואחר־כך אתה, איכשהו, אתה נקשת באצבעות שלך –" דראקו שאל פעם את אבא האם לא עדיף להתמייין לבית אחר כדי שכולם יבטחו בו, ואבא חיך ואמר שגם הוא חשב על כך בגילו של דראקו, אבל אין שום דרך לשטות במצנפת המיון...
...עד שהארי פוטר הגיע.

איך הוא קנה אפילו לשנייה את הסיפור שהארי הוא רייבנקלו? "השערה מעניינת", אמר הארי בשוויון נפש. "אתה יודע שאתה האדם השני בהוגוורטס שהעלה תאוריה בסגנון הזה? לפחות אתה השני שאמר לי את זה בפרצוף –"

"סנייפ", אמר דראקו בוודאות. ראש הבית שלו אינו טיפש.
 "פרופסור קווירל, כמובן," אמר הארי. "אם כי עכשיו שאני
 חושב על זה, סְוּרוּס באמת שאל אותי איך הצלחתי להתחמק
 מהבית שלו, והאם היה לי משהו שמצנפת המיון רצתה. אני מניח
 שאתה יכול לומר שאתה השלישי. הו, אבל התאוריה של פרופסור
 קווירל הייתה שונה קצת משלך. האם מילתך נתונה לי שלא תחזור
 עליה?"

דראקו הנהן בלי באמת לחשוב על כך. מה הוא אמור להגיד,
 לא?

"פרופסור קווירל חשב שדמבלדור לא היה מרוצה מהבחירה
 של המצנפת בעבור הילד־שנשאר־בחיים."

וברגע שהארי אמר זאת, דראקו ידע, הוא ידע שזה נכון, זה
 פשוט ברור. על מי דמבלדור חושב שהוא עובד?

...טוב, חוץ מכל אדם אחר בהוגוורטס למעט סנייפ וקווירל,
 ייתכן שהארי מאמין בזה בעצמו...

דראקו מעד בחזרה לשולחנו בטשטוש מה, והתיישב בעוצמה
 מספקת עד כדי הרגשת כאב. דבר כזה קרה בסביבתו של הארי
 בערך פעם בחודש, וזה עדיין לא קרה בינואר, אז הגיע הזמן.
 חברו לבית סלית'רין, שאולי חשב שהוא רייבנקלו ואולי לא,
 התיישב בחזרה על הכיסא שהשתמש בו קודם, מתיישב על הצד
 עכשיו, והביט בדראקו בתשומת לב.

דראקו לא ידע מה הוא אמור לעשות עכשיו, האם עליו לשכנע
 את הסלית'רין האבוד שלא, הוא בעצם לא בריבנקלו... או לנסות
 לברר האם הארי בברית עם דמבלדור, אם כי לפתע זה נראה פחות
 סביר... אבל אז למה שהארי יארגן את כל העסק איתו ועם
 גריינג'ר...

הוא באמת צריך לזכור שהארי מוזר מדי למזימות רגילות.
 "הארי," אמר דראקו. "האם בכוונה השנאת את עצמך עליי ועל
 גנרל אור־שמש רק כדי שנעבוד ביחד נגדך?"

הארי הנהן בלי היסוס, כאילו זה היה הדבר הרגיל ביותר בעולם, לא משהו שצריך להתבייש בו.

"כל הסיפור עם הכפפות ועם להכריח אותנו לטפס על חומות הגוורטס, המטרה היחידה הייתה לגרום לי ולגריינג'ר להיות ידידותיים יותר אחד כלפי השנייה. ואפילו לפני כן. תיכננת את זה הרבה מאוד זמן. מההתחלה."

הנהון נוסף.

"למהההה?"

גבותיו של הארי טיפסו לרגע, התגובה היחידה שהראה לכך שדראקו צווח בעוצמה כזו בכיתה הסגורה עד שהכאיב לאוזניו שלו. למה, למה, למה הארי פוטר עשה דברים כאלה... ואז הארי אמר, "כדי שסליט'רינים יוכלו להטיל שוב את לחש הפטרונוס."

"זה... לא... הגיוני!" דראקו היה מודע לכך שהוא מאבד שליטה בקולו, אבל לא נראה שהוא מסוגל לעצור את עצמו. "אִיךָ זה קשור לגריינג'ר?"

"תבניות", אמר הארי. פניו היו רציניות מאוד וחמורות מאוד. "כמו שרבע מהילדים שנולדים לזוגות סקיבים הם קוסמים. תבנית פשוטה וחד משמעית שהיית מזהה ברגע, אם היית יודע על מה אתה מסתכל; אף על פי שאם לא היית יודע, לא היית אפילו מבין שזה רמז. הרעל בבית סליט'רין זה משהו שמוכר כבר בעולם המוגלגים. זו תחזית מוקדמת, דראקו, הייתי יכול לכתוב לך אותה כבר ביום הראשון ללימודים, רק ממה ששמעתי אותך אומר בתחנת קינגס קרוס. הרשה לי לתאר כמה מהאנשים העלובים שמסתובבים בעצרות הפוליטיות של אבא שלך, משפחות טהורות־דם שבחיים לא היו מוזמנות לארוחת ערב באחוזת מאלפוי. קח בחשבון שאני מעולם לא פגשתי אותם, אני רק משערך מהתבניות שזיהיתי בבית סליט'רין –"

ואז הארי פוטר המשיך ותיאר את הפרקינסונים והמונטגיואים

והבולים בדיוק רגוע וחותר שדראקו לא היה מעז לחשוב למקרה שהיה באיזור מבארהכרה. זה מעבר לעלבון, הם יהרגו את הארי אם ישמעו...

"לסיכום," אמר הארי, "אין להם שום כוח בפני עצמם. אין להם שום עושר משלהם. אם לא היו להם בני־מוגלגים לשנוא, אם כל בניהמוגלגים היו נעלמים כמו שהם אומרים שהם רוצים, יום אחד הם היו מתעוררים ומגלים שאין להם דבר. אבל כל עוד הם יכולים לומר שטהורידם הם עליונים, הם יכולים להרגיש עליונים בעצמם, הם יכולים להרגיש חלק מהמעמד השליט. אף על פי שאביך בחיים לא היה חולם להזמין אותם לארוחת ערב, אף על פי שאין ולו אונייה אחת בכספות שלהם, אפילו אם הלך להם בכשיפומטרי גרוע יותר מאשר לבן־המוגלגים הגרוע ביותר בהוגוורטס. אפילו אם הם כבר לא יכולים להטיל את לחש הפטרונוס. הכול הוא אשמת בניהמוגלגים בעיניהם, יש להם מישהו להאשים בכשלונות שלהם חוץ מאת עצמם, וזה עושה אותם לחלשים אפילו יותר. זה מה שבית סלית'רין הופך אליו, עלוב. ושורש הבעיה הוא שנאת בני־מוגלגים."

"סלזאר סלית'רין בעצמו אמר שצריך להוקיע בוצדמים! שהם מחלישים את הדם שלנו –" קולו של דראקו עלה לצעקה.

"סלזאר טעה, זו עובדה פשוטה! אתה יודע את זה, דראקו! והשנאה הזו מרעילה את כל הבית שלך, אתה לא יכול להטיל את לחש הפטרונוס עם מחשבה כזו!"

"אז למה סלזאר סלית'רין היה מסוגל להטיל את לחש הפטרונוס?"

הארי מחה זיעה ממצחו. "משום שדברים השתנו בין אז להיום! הקשב, דראקו, לפני שלוש מאות שנה היית יכול למצוא מדענים מוגלגים דגולים, דגולים כמו סלזאר עצמו בדרכם, שהיו אומרים לך שמוגלגים אחרים הם נחותים יותר בגלל צבע העור שלהם – "צבע עור?" שאל דראקו.

"אני יודע, צבע עור במקום משהו חשוב כמו טוהר־דם, נכון
 שזה מגוחך? אבל אז משהו בעולם השתנה, ועכשיו אתה לא יכול
 למצוא מדענים דגולים שעדיין חושבים שצבע עור משנה, רק
 מפסידנים כמו האנשים שתיארת לי. סלזאר סלי־רין עשה את
 הטעות כשכולם עשו אותה, משום שהוא גדל כשהוא מאמין בה,
 לא משום שהוא היה נואש למשהו לשנוא. היו מעט אנשים
 שהצליחו יותר מאלה שסביבם, והם היו טובים בצורה יוצאת דופן.
 אבל אלה שפשוט קיבלו את מה שכל השאר חשבו לא היו
 מרושעים בצורה יוצאת דופן. העובדה העצובה היא שרוב האנשים
 פשוט לא שמים לב לבעיה מוסרית אלא אם מישו מציין אותה
 בפניהם; וכשהם זקנים כמו שסלזאר היה כשהוא פגש את גודריק,
 הם מאבדים את היכולת לשנות את דעתם. רק אז הוגוורטס הוקם,
 והחלו להישלח מכתבי קבלה לבני־מוגלגים כמו שגודריק התעקש,
 ועוד ועוד אנשים החלו לשים לב שבני־מוגלגים לא שונים מכל
 השאר. עכשיו זה עניין פוליטי גדול במקום משהו שכולם פשוט
 מאמינים בו בלי לחשוב. והתשובה הנכונה היא שבני־מוגלגים לא
 חלשים יותר מטהוורידים. אז עכשיו אנשים שמצודדים במה
 שסלזאר האמין בו פעם, או שהם אנשים שגדלו בסביבות טהורות־
 דם סגורות מאוד, או שהם אנשים כלי־כך עלובים בעצמם עד שהם
 נואשים למישהו להרגיש עליזים עליו, אנשים שאוהבים לשנוא."
 "זה לא... זה לא נשמע נכון..." אמר קולו של דראקו. אוזניו
 הקשיבו, ותהו האם היה יכול לחשוב על משהו טוב יותר לומר.
 "זה לא? דראקו, אתה יודע עכשיו שאין שום דבר לא בסדר עם
 הרמיוני גריינג'ר. היה לך קשה לשמוט אותה מהגג, כך שמעתי. אף
 על פי שידעת שהיא שתתה שיקוי נפילת־נוצה, אף על פי שידעת
 שהיא בטוחה. איזה מין אדם ירצה להרוג אותה, לא בגלל משהו
 רע שהיא עשתה לו, אלא רק משום שהיא בת־מוגלגים? אף על פי,
 שהיא רק ילדה צעירה שתעזור לו בשיעורי הבית שלו ברוגע, אם
 הוא היה מבקש ממנה, "קולו של הארי נשבר, "איזה מין אדם ירצה

שהיא תמות?"

אבא -

דראקו הרגיש שהוא נחצה לשניים, נראה שיש לו בעיה של ראייה כפולה, גריינג'ר היא בוצדמית, היא צריכה למות וילדה אוחת בידו על הגג, כמו לראות כפול, לראות כפול -

"וכל מי שלא רוצה שהרמיוני גריינג'ר תמות, לא ירצה לבלות בחברת אנשים שרוצים! זה כל מה שאנשים חושבים שיש בסלית'רין עכשיו, לא תכנון מתוחכם, לא לנסות להגיע לגדולה, רק שנאת בנימוגלגים! שילמתי למוֹרְג חרמש כדי שתשאל את פדמה למה היא לא הלכה לסלית'רין, שנינו יודעים שהייתה לה האפשרות. ומוֹרְג אמרה לי שפדמה פשוט הביטה בה ואמרה שהיא לא פנסי פרקינסון. אתה מביין! התלמידים הטובים ביותר, עם המעלות של יותר מבית אחד, התלמידים עם הברירות, הם חובשים את המצנפת וחושבים רק לא סלית'רין, ואז מישהי כמו פדמה מגיעה לרייבנקלו. ו... אני חושב שמצנפת המיון מנסה לשמור על סוג של איזון במיון, אז היא ממלאת את השורות בסלית'רין בכל מי שלא נדחה מהשנאה. אז במקום פדמה פאטיל, בית סלית'רין מקבל את פנסי פרקינסון. היא לא ממש ערמומית, והיא לא ממש שאפתנית, אבל היא מסוג האנשים שלא אכפת להם מה נהיה מבית סלית'רין. וככל שיותר פאדמות הולכות לרייבנקלו ויותר פנסיות הולכות לסלית'רין, התהליך מאיץ. זה הורס את בית סלית'רין, דראקו!"

היה לזה צלצול מטריד של אמת, פדמה באמת השתייכה לסלית'רין... ובמקום זאת בית סלית'רין קיבל את פנסי... אבא גייס משפחות פחותות כמו הפרקינסונים משום שהן היו מקורות תמיכה נוחים, אבל אבא לא הבין את ההשלכות של לשייך להם את שמו של סלית'רין...

"אני לא יכול -" אמר דראקו, אבל הוא לא היה בטוח מה הוא

לא יכול לעשות - "מה אתה רוצה ממני?"

"אני לא בטוח איך לרפא את בית סלית'רין," אמר הארי לאיטו. "אבל אני יודע שזה משהו שאתה ואני נצטרך לעשות. לקחו למדע מאות שנים להאיר את העולם המוגלגי, אבל ככל שהמדע התחזק, כך השנאה הזו נסוגה רחוק יותר." קולו של הארי היה שקט עכשיו. "אני לא יודע בדיוק למה זה עבד כך, אבל כך זה קרה מבחינה היסטורית. כאילו יש משהו במדע שדומה לזוהר של לחש הפטרונוס, שמניס את כל החשכה והטירוף, לא מיד, אבל נראה שזה בא בעקבות המדע לכל מקום שהוא מגיע. הנאורות, כך זה נקרא בעולם המוגלגים. זה קשור לחיפוש האמת, אני חושב... ליכולת לשנות את דעתך ממה שהאמנת בו כשגדלת... לחשיבה לוגית, להבנה שאין שום סיבה לשנוא מישהו בגלל צבע העור שלו, כמו שאין שום סיבה לשנוא את הרמיוני גריינג'ר... או שאולי יש פה משהו שאפילו אני לא מבין. אבל הנאורות היא משהו שאני ואתה משתייכים אליו כעת, שנינו. לתקן את בית סלית'רין זה רק אחד מהדברים שאנחנו צריכים לעשות."

"תן לי לחשוב," אמר דראקו, קולו נחר, "בבקשה," והוא הניח את ראשו על ידיו וחשב.

* * *

דראקו חשב במשך זמן מה, ידיו על עיניו כדי להסתיר את העולם, ללא קול למעט הנשימות שלו ושל הארי. כל הסבירות המשכנעת של מה שהארי אמר, גרעיני האמת הברורים שזה הכיל; ומנגד, ההשערה הברורה לחלוטין של מה שבאמת קורה... לאחר זמן מה, דראקו הרים את ראשו. "זה נשמע נכון," אמר דראקו בשקט. "חיוך עצום חצה את פניו של הארי. "אז, המשיך דראקו, "האם זה השלב שבו אתה מביא אותי לדמבלדור כדי לעשות את זה רשמי?" הוא שמר על קולו סתמי ביותר כשאמר זאת.

"או, כן", אמר הארי. "זה מה שרציתי לשאול אותך בעצם – דמו של דראקו קפא בעורקיו, נעשה מוצק והתנפץ – פרופסור קווירל אמר לי משהו שגרם לי לחשוב, ונו, טוב, לא משנה מה תענה, אני כבר טיפש שלא שאלתי אותך את זה לפני הרבה זמן. כולם בגריפינדור חושבים שדמבלדור קדוש, ההפלפאפים חושבים שהוא משוגע, הרייבנקלואים גאים בעצמם שהצליחו להבין שהוא רק מעמיד פנים שהוא משוגע, אבל אף פעם לא שאלתי מישהו בסלית'רין. אני אמור להיות חכם מכדי לעשות טעות כזו. אבל אם אפילו אתה חושב שזה בסדר לזמום עם דמבלדור כדי לתקן את בית סלית'רין, אני מניח שלא פספסתי שום דבר חשוב."

...

...

...

"אתה יודע", אמר דראקו, קולו רגוע להפליא ומחושב בדייקנות, "בכל פעם שאני תוהה האם אתה עושה דברים כאלה רק כדי להרגיז אותי, אני אומר לעצמי שזה חייב להיות בטעות, אף אחד לא יכול לעשות משהו כזה בכוונה גם אם היה מתאמץ עד שהיה יורד לו דם מהאוזניים. זו הסיבה היחידה שאני לא הולך לחנוק אותך עכשיו."

"הא?"

ואז לחנוק את עצמו, משום שהארי גדל עם מוגלגים, ואז דמבלדור הסיט אותו באלגנטיות מסלית'רין לרייבנקלו, כך שלגמרי סביר להניח שהארי לא יודע שום דבר, ודראקו מעולם לא חשב לספר לו.

או לחלופין, הארי ניחש שדראקו לא יחבור לדמבלדור בכזו קלות, וזה פשוט השלב הבא בתכנית של דמבלדור... אבל אם הארי באמת לא ידע על דמבלדור, אז לחובה להזהיר אותו יש קדימות לכל.

"בסדר," אמר דראקו, אחרי שהייתה לו שהות לארגן את מחשבותיו. "אני לא יודע איפה להתחיל, אז אני פשוט אתחיל איפשהו." דראקו שאף עמוקות. זה הולך לקחת זמן מה. "דמבלדור רצח את אחותו הקטנה והתחמק מעונש משום שאחיו לא העיד נגדו –"

* * *

הארי הקשיב בדאגה ובחרדה הולכות וגוברות. הארי היה מוכן, כך חשב, להקשיב לצד טהורהדם של הסיפור בספקנות. הבעיה הייתה שאפילו אחרי שהוספת המון ספקנות, זה עדיין לא נשמע טוב.

אביו של דמבלדור הורשע בשימוש בקללות שאין-עליהן מחילה על ילדים, ומת באזקבאן. זה בפני עצמו לא היה חטא של דמבלדור, אבל זה עניין שפורסם לציבור. הארי יוכל לבדוק את החלק הזה, ולראות האם הכול נשלף מהאוויר הריק על ידי טהורהדם.

אימו של דמבלדור מתה באופן מסתורי, זמן קצר לאחר מה שההילאים קבעו שהיה רצח. האחות הותקפה לכאורה על ידי מוגלגים ומעולם לא דיברה לאחר מכן; וזה נשמע ממש כמו לחש מחיקת זיכרון שהשתבש, כמו שדראקו אמר.

אחרי כמה הפרעות מצד הארי, דראקו הבין את העיקרון הכללי, והציג כעת קודם את התצפיות ואז את ההיסכים.

"– אז אתה לא חייב להאמין לי בנוגע לכך," אמר דראקו, "אתה יכול לראות את זה, נכון? כולם בסלית'רין יכולים. דמבלדור השהה את הדיוקן שלו עם גרינדלוולד עד לרגע המדויק שבו הוא ייראה הכי טוב, אחרי שגרינדלוולד החריב את רוב אירופה ובנה לעצמו מוניטין בתור קוסם האופל הנורא בהיסטוריה, ובדיוק כשגרינדלוולד איבד את הזהב ואת קורבנות הדם שקיבל מהמשרתים המוגלגים שלו ועמד להתחיל ליפול. אם דמבלדור

באמת היה הקוסם האצילי שהוא מעמיד פנים שהוא, הוא היה נלחם בגרינדלוולד הרבה לפני כן. דמבלדור בטח רצה שאירופה תיחרב, זה בטח היה חלק מהתכנית שלהם ביחד, הוא תקף את גרינדלוולד רק אחרי שהבובה שלו הכזיבה אותו. והדוקרבר הראוותני הזה לא היה אמיתי, אין שום מצב ששני קוסמים יהיו שווים בכוחם בדיוק כזה שהם יילחמו במשך עשרים שעות רצופות עד שאחד מהם יקרוס בתשישות, זה פשוט היה דמבלדור שגרם לזה להיראות מרשים יותר. "כאן קולו של דראקו נעשה ממורמר. "וזה גרם לדמבלדור להתמנות לכושף ראשי של הקסמהדרין! שושלת מרלין הנצחית, מושחתת לאחר אלף וחמש מאות שנה! ואז הוא נהיה מגוואמפ עליון נוסף על זה, וכבר היה לו את הוגוורטס כמבצר בלתי מנוצח – מנהל וגם כושף ראשי וגם מגוואמפ עליון, אף אדם רגיל לא היה מנסה לעשות את כל זה בבת אחת, איך משהו יכול לא לראות שדמבלדור מנסה להשתלט על העולם?"

"הפסקה, אמר הארי, ועצם את עיניו.

זה לא היה יותר גרוע ממה שהיית שומע על המערב ברוסיה של סטאלין, ושום דבר מזה לא היה אמיתי. אם כי טהוריהדם לא היו יכולים להתחמק מעונש אם הם היו ממציאים את כל זה... או שכן? הנביא היומי הראה נטייה מובהקת להמציא דברים... אבל מצד שני, כשהם הגזימו עם האירוסין לוויזלי, כן עלו עליהם והם כן הובכו...

הארי פקח את עיניו, וראה שדראקו מביט בו במבט יציב ומחכה.

"אז כששאלת אותי האם הגיע הזמן לחבור לדמבלדור, זה היה מבחן."

דראקו הנהן.

"ולפני כן, כשאמרת שזה נשמע נכון –"

"זה נשמע נכון," אמר דראקו. "אבל אני לא יודע אם אני יכול

לבטוח בך. האם אתה עומד להתלונן על שבחנתי אותך, מר פוטר?
האם אתה עומד לומר שרימתי אותך? שהובלתי אותך באף?"
הארי ידע שהוא צריך לחייך ולהפסיד בכבוד, אבל הוא לא
הצליח, זו הייתה אכזבה גדולה מדי.
"אתה צודק, זה הוגן, אני לא יכול להתלונן," אמר הארי במקום
זאת. "אז מה בקשר לזה שאינן לנקוב בשמו? לא נורא כמו שעשו
ממנו?"

דראקו נראה מריר למשמע הדבר. "אז אתה חושב שהכול פשוט
רק כדי לגרום לצד של אבא להיראות טוב ולצד של דמבלדור
להיראות רע, ושאני מאמין בכל זה בעצמי משום שאבא אמר לי."
"זו אפשרות שאני שוקל," אמר הארי בנימה מדודה.
קולו של דראקו היה נמוך ועוצמתי. "הם ידעו. אבי ידע,
החברים שלו ידעו. הם ידעו שאדון האופל מרושע. אבל הוא היה
הסיכוי היחיד שהיה להם נגד דמבלדור! הקוסם היחיד בסביבה
שהיה חזק מספיק כדי להילחם בו! חלק מאוכלי-המוות האחרים
היו גם הם מרושעים באמת, כמו בלטריקס בֶּלֶק – אבא לא כזה –
אבל אבא והחברים שלו היו חייבים לעשות זאת, הארי, הם היו
חייבים, דמבלדור הלך והשתלט על הכל, אדון האופל היה התקווה
היחידה שנותרה!"

דראקו הביט בהארי בעוצמה. הארי פגש את מבטו, מנסה
לחשוב. איש מעולם לא חשב על עצמו כעל הנבל בסיפור שלו –
אולי לורד וולדמורט חשב על עצמו כך, אולי בלטריקס חשבה על
עצמה כך, אבל דראקו בהחלט לא חשב כך. העובדה שאוכלי-
המוות היו רעים לא הייתה מוטלת בספק. השאלה הייתה האם הם
היו הרעים; האם יש נבל אחד בסיפור, או שניים...

"אתה לא משוכנע," אמר דראקו. הוא נראה מודאג, וכועס
מעט. מה שלא הפתיע את הארי. הוא היה בטוח למדי שדראקו
עצמו האמין בכל זה.

"האם עליי להיות משוכנע?" שאל הארי. הוא לא הסב את

מבטו. "רק משום שאתה מאמין בכך? האם אתה רציונליסט חזק מספיק כעת כדי שהאמונה שלך תהיה ראייה חזקה בעיניי, משום שעד כדי כך לא סביר שתאמין בכך אם זה לא נכון? כשפגשתי אותך, לא היית עד כדי כך חזק. כל מה שאמרת לי, האם חשבת על כך מחדש לאחר שהתעוררת כמדען, או שזה פשוט משהו שגדלת להאמין? האם אתה יכול להביט לי בעיניים ולהישבע בכבוד בית מאלפוי שאם יש שקר אחד קבור במה שאמרת, משהו אחד שנוסף רק כדי לגרום לדמבלדור להיראות קצת יותר גרוע, היית מבחין?" דראקו החל לפתוח את פיו, והארי אמר, "אל. אל תכתים את כבוד בית מאלפוי. אתה לא חזק עד כדי כך, ואתה צריך לדעת זאת. הקשב, דראקו, התחלתי להבחין בדברים מדאיגים בעצמי. אבל אין שום דבר חד משמעי, שום דבר וודאי, זה הכול היסקים והשערות ועדים לא אמינים... ואין שום דבר וודאי גם בסיפור שלך. ייתכן שלדמבלדור הייתה סיבה טובה לא להילחם בגרינדלוולד לפני כן – אם כי זה צריך להיות תירוץ טוב, במיוחד בהתחשב במה שהלך בצד המוגלגלי של העניינים... אבל עדיין. האם יש משהו אחד מרושע בבירור שדמבלדור עשה בוודאות, כך שלא איאלץ לתהות?"

דראקו התנשם בכבדות. "בסדר", אמר דראקו בקול רועד, "אספר לך מה דמבלדור עשה." משרוולו של דראקו יצא שרביט, ודראקו אמר "קוֹוֹיִטוּס", ואז "קוֹוֹיִטוּס" שוב, אבל הוא טעה בהגייה גם בפעם השנייה, עד שלבסוף הארי הוציא את שרביטו ועשה זאת.

"הנה", אמר דראקו בקול ניחר, "היה הייתה פעם נערה, ושמה היה נרקיסה, והיא הייתה הנערה היפה ביותר, הערמומית ביותר, שאי־פעם מויינה לבית סלית'רין, ואבי אהב אותה, והם נישאו, והיא לא הייתה אוכלת־מוות, היא לא הייתה לוחמת, כל מה שהיא עשתה היה לאהוב את אבא –" דראקו עצר שם, בוכה.

הארי הרגיש בחילה בבטנו. דראקו מעולם לא דיבר על אימו,

אפילו לא פעם אחת, הוא היה צריך להבחין בכך קודם. "היא...
היא נפגעה מקללה תועה?"
קולו של דראקו יצא בצרחה. "דמבלדור שרף אותה למוות
בחדר השינה שלה!"

* * *

בכיתה מוארת באור כסוף, ילד אחד מביט בילד אחר מתייפח,
מוחה בפראות את דמעותיו בקצה שרוול גלימותיו.
הארי התקשה לשמור על איזון, להשעות שיפוט, זה היה רגשי
מדי, היה בו משהו שרצה לבכות בהזדהות עם דראקו, או לדעת
שזה לא נכון...
דמבלדור שרף אותה למוות בחדר השינה שלה!
זה...

...זה לא נשמע כמו הסגנון של דמבלדור...
אבל יש גבול למספר הפעמים שאפשר לחשוב את זה לפני
שמתחילים להטיל ספק באמינות עניין ה'סגנון' הזה.
"זה, זה בטח כאב נורא," אמר דראקו, קולו רועד, "אבא אף
פעם לא מדבר על זה, אני בחיים לא שואל אותו על זה, אבל מר
מקנייר סיפר לי, היו סימני חריכה בכל חדר השינה מאיך שאימא
נאבקה בזמן שדמבלדור שרף אותה בעודה בחיים. זה החוב
שדמבלדור חייב לבית מאלפוי וניקח את חייו כפיצוי!"
"דראקו," אמר הארי, הוא נתן לקולו להיעשות ניחר, זה יהיה
לא בסדר להישמע רגוע, "אני מצטער, אני כל-כך מצטער שאני
שואל, אבל אני חייב לדעת, איך אתה יודע שזה היה דמבל –
"דמבלדור אמר שהוא עשה זאת, הוא אמר לאבא שזו אזהרה!
ואבא לא היה יכול להעיד תחת וריטסרום משום שהוא מליט-
הכרה, הוא אפילו לא הצליח להעמיד את דמבלדור למשפט, אפילו
בנייהברית של אבא לא האמינו לו אחרי שדמבלדור פשוט הכחיש
הכול בפומבי. אבל אנחנו יודעים, אוכלי-המוות יודעים, לאבא אין

שום סיבה לשקר בנוגע לזה, אבא היה רוצה שנגקום באדם הנכון, אתה לא רואה, הארי?" קולו של דראקו איבד שליטה. אלא אם לוציוס עשה זאת בעצמו, כמובן, ומצא שיותר נוח לו להאשים את דמבלדור.

אם כי... זה לא נראה כמו הסגנון של לוציוס. ואם הוא באמת רצח את נרקיסה, היה הרבה יותר קל בעבורו לתלות את האשמה בקורבן קל יותר במקום לאבד הון פוליטי ואמינות בכך שהלך על דמבלדור...

לאחר זמן, דראקו הפסיק לבכות, והביט בהארי. "ובכן?" אמר דראקו, נשמע כאילו הוא רוצה לירות את המילה. "האם זה מספיק מרושע בשבילך, מר פוטר?"

הארי השפיל את מבטו אל ידיו, שנחו על משענת הכיסא. הוא לא היה מסוגל לפגוש את מבטו של דראקו, הכאב בעיניו היה חי מדי. "לא ציפיתי לשמוע את זה," אמר הארי ברכות. "אני כבר לא יודע מה לחשוב."

"אתה לא יודע?" קולו של דראקו עלה לצווחה, והוא נעמד בפתאומיות מכיסאו –

"נזכרתי באדון האופל הורג את ההורים שלי," אמר הארי. "כשעמדתי לפני הסוהרסן, זה היה מה שזכרתי, הזיכרון הגרוע ביותר שלי. אף על פי שזה היה לפני כל-כך הרבה זמן. שמעתי אותם מתים. אימי התחננה בפני אדון האופל שיחוס עליי, לא את הארי, בבקשה לא, קח אותי, הרוג אותי במקומו! זה מה שהיא אמרה. ואדון האופל לעג לה, וצחק. ואז, אני זוכר, הבזק של אור ירוק –"

הארי הרים את מבטו אל דראקו.

"אז אנחנו יכולים להילחם," אמר הארי, "אנחנו יכולים פשוט להמשיך את אותו הקרב. אתה יכול לומר לי שזה היה צודק שאימא שלי מתה, משום שהיא הייתה אישתו של ג'יימס, שהרג אוכל-מוות. אבל לא צודק שאימא שלך מתה, משום שהיא הייתה חפה

מפשע. ואני יכול לומר לך שזה היה צודק שאימא שלך מתה, שלדמבלדור בטח הייתה סיבה שעשתה את זה בסדר לשרוף אותה בעודה בחיים בחדר השינה שלה; אבל לא צודק שאימא שלי מתה. אבל אתה יודע, דראקו, זה לא ברור שאנחנו פשוט מוטים? משום שהכלל שאומר שזה לא בסדר להרוג חפים מפשע, אי אפשר להדליק אותו בשביל אימא שלי ולכבות אותו בשביל אימא שלך, ואי אפשר להדליק אותו בשביל אימא שלך ולכבות אותו בשביל אימא שלי. אם תגיד לי שלילי הייתה אויבת של אוכלייהמוות וזה בסדר להרוג את האויבים שלך, אז אותו הכלל אומר שזה בסדר שדמבלדור הרג את נרקיסה, משום שהיא הייתה האויבת שלו. "קולו של הארי ניחר. "אז אם אנחנו הולכים להסכים על משהו, זה יהיה שהמוות של שתייהן לא היה בסדר וששום אימא לא צריכה למות."

* * *

הזעם הרוותח בדראקו היה כה גדול עד שהוא בקושי הצליח למנוע מעצמו לצאת בסערה מהחדר; כל שעצר אותו היה הזיהוי של רגע קריטי; ושריד קטן של חברות, הבזק זעיר של הזדהות, משום שהוא שכח, הוא שכח, שאמו ואביו של הארי נהרגו מידו של אדון האופל.

השתיקה התארכה.

"אתה יכול לדבר," אמר הארי, "דראקו, דבר איתי, אני לא אכעס – אתה חושב, לא יודע, שזה שנרקיסה מתה היה הרבה יותר גרוע מזה שלילי מתה? שאסור לי להשוות?"

"אני מניח שגם אני הייתי טיפש," אמר דראקו. "כל הזמן הזה, כל הזמן הזה שכחתי שאתה בטח שונא את אוכלייהמוות משום שהם הרגו את ההורים שלך, שונא את אוכלייהמוות כמו שאני שונא את דמבלדור." והארי מעולם לא אמר דבר, מעולם לא הגיב כשדראקו דיבר על אוכלייהמוות, הוא שמר זאת בשקט – דראקו

היה שוטה.

"לא", אמר הארי. "זה לא – זה לא ככה, דראקו, אני... אני אפילו לא יודע איך להסביר לך, חוץ מאשר להגיד שעם מחשבה כזו, לא היית יכול, " הוא נחנק, "לא היית יכול להשתמש בה, כדי להטיל את לחש הפטרונוס..."

דראקו הרגיש כאב פתאומי בליבו, הוא לא רצה אבל הרגיש בכל זאת. "אתה מעמיד פנים שאתה פשוט עומד לשכוח מההורים שלך? אתה אומר שאני צריך לשכוח את אימא?"

"אז אתה ואני חייבים להיות אויבים, אם כן?" עכשיו קולו של הארי יצא משליטה גם הוא. "מה אנחנו עשינו אחד לשני שבגלל אנחנו חייבים להיות אויבים? אני מסרב להיות לכוד ככה! לא יכול להיות שזה צודק, ששנינו צריכים לתקוף אחד את השני, זה לא הגיוני!" הארי עצר, לקח נשימה עמוקה, פרע את שערו באצבעותיו – דראקו הבחין שאצבעותיו יצאו מכוסות זיעה. "דראקו, תקשיב, אנחנו לא יכולים לצפות להסכים על הכול מיד, אני ואתה. אז לא אבקש ממך לומר שזה היה לא בסדר שאדון האופל הרג את אימא שלי, רק תאמר שזה היה... עצוב. לא נדבר על האם זה היה נחוץ או לא, האם זה היה מוצדק. אני אבקש ממך לומר שזה היה עצוב שזה קרה, ושלחיים של אימא שלי גם היה ערך, תגיד רק את זה בינתיים. ואני אומר שזה היה עצוב שנרקסה מתה, משום שגם לחיים שלה היה ערך. אנחנו לא יכולים לצפות להסכים מיד על הכל, אבל אם נתחיל ונאמר שכל חיים הם בעלי ערך, שזה עצוב כשמישהו מת, אז אני יודע שניפגש באמצע ביום מן הימים. זה מה שאני רוצה שתאמר. לא מי צדק. לא מי טעה. רק שזה היה עצוב שאימא שלך מתה, ועצוב שאימא שלי מתה, וזה יהיה עצוב אם הרמיוני גריינג'ר תמות, כל חיים הם בעלי ערך, אנחנו יכולים להסכים על זה ולעזוב את השאר בינתיים, האם זה מספיק אם פשוט נסכים על זה? אנחנו יכולים, דראקו? זה נראה... יותר כמו מחשבה שאפשר להשתמש בה כדי להטיל את לחש

הפטרונס."

דמעות ניקו בעיניו של הארי.

ודראקן נעשה כועס שוב. "דמבלדור הרג את אימא, זה לא מספיק לומר שזה עצוב! אני לא מבין מה אתה חושב שאתה מוכרח לעשות, אבל המאלפויים חייבים לנקום!" לא לנקום מוות של בן-משפחה זה מעבר לחולשה, מעבר לבושה, אתה יכול באותה מידה לא להתקיים.

"אני לא מתווכח עם זה," אמר הארי בשקט. "אבל האם תאמר

שהמוות של לילי פוטר היה עצוב? רק את הדבר האחד הזה?"

"זה..." דראקן שוב התקשה למצוא את המילים. "אני מבין, אני

מבין איך אתה מרגיש, אבל אתה לא מבין. הארי, אפילו אם רק אומר שהמוות של לילי פוטר היה עצוב, זה כבר יוצא נגד אוכלי-המוות!"

"דראקן, אתה חייב להיות מסוגל לומר שאוכלי-המוות טועים בדברים מסוימים! אתה חייב, אתה לא יכול להתקדם כמדען אחרת, יהיו לך מכשולים בדרך, סמכויות שלא תוכל לסתור. לא כל שינוי הוא שיפור, אבל כל שיפור הוא שינוי, אתה לא יכול לעשות משהו טוב יותר אם לא תצליח לעשות אותו אחרת, אתה חייב לתת לעצמך להיות טוב יותר מאנשים אחרים! אפילו מאביך, דראקן, אפילו ממנו. אתה חייב להיות מסוגל להצביע על משהו שאביך עשה ולומר שהוא היה טעות, משום שהוא לא מושלם, ואם אתה לא יכול לומר את זה, אתה לא יכול להשתפר."

אבא הזהיר אותו, כל לילה לפני השינה במשך חודש לפני

שהלך להוגוורטס, שיהיו אנשים עם המטרה הזו.

"אתה מנסה להפריד אותי מאבא."

"מנסה להפריד חלק ממך," אמר הארי. "מנסה לאפשר לך לתקן

דברים שאביך טעה בהם. מנסה לאפשר לך להשתפר. אבל לא...

מנסה להפריד ממך את הפטרונס שלך!" קולו של הארי התרכך.

"בחיים לא הייתי מנסה להפריד ממך משהו מואר כליכך. מי יודע,

יכול להיות שהתיקון של בית סלית'רין יזדקק גם לזה..."

זה הלך ושכנע את דראקו, זה היה העניין. למרות הכול זה הלך ושכנע אותו. אתה חייב להיזהר ליד הארי משום שהטיעונים שלו נשמעו כה משכנעים אפילו כשהוא טעה. "ומה שאתה לא מודה בו הוא שדמבלדור אמר לך שאתה יכול לנקום את מות הורייך בכך שתיקח את בנו של לורד מאלפוי ממנו –"

"לא. לא. החלק הזה פשוט לא נכון." הארי לקח נשימה עמוקה. "לא ידעתי מי זה דמבלדור, או מי זה אדון האופל, או מי הם אוכלי-המוות, או איך ההורים שלי מתו, עד שלושה ימים לפני שבאתי להוגוורטס. היום שבו אני ואתה נפגשנו בחנות הגלימות, זה היום שבו גיליתי. ודמבלדור אפילו לא אזהב מדע מוגלג'י, לפחות זה מה שהוא אומר, הייתה לי הזדמנות לבדוק מה דעתו פעם. המחשבה לנקום באוכלי-המוות דרך מעולם לא עלתה בי, אפילו לא פעם אחת עד עכשיו. לא ידעתי מי הם המאלפויים כשפגשתי אותך בחנות הגלימות, וחייבתי אותך אז."

השתררה שתיקה ארוכה.

"הלוואי שהייתי יכול לבטוח בך," אמר דראקו. קולו רעד. "אם רק הייתי יכול לדעת שאתה דובר אמת, הכול היה יכול להיות הרבה יותר פשוט –"

ואז זה היכה בדראקו.

הדרך לדעת האם הארי פוטר באמת התכוון לכל מה שאמר, על זה שהוא רוצה לתקן את בית סלית'רין, ועל זה שהוא עצוב שאימא מתה.

זה יהיה לא חוקי, ומשום שהוא ייאלץ לעשות זאת בלי עזרתו של אבא, זה יהיה מסוכן. הוא אפילו לא יכול לבטוח בהארי פוטר שיעזור, אבל...

"בסדר," אמר דראקו. "חשבתי על ניסוי מכריע."

"איזה?"

"אני רוצה לתת לך טיפה של וריטסרום," אמר דראקו. "רק"

טיפה אחת, כך שלא תוכל לשקר, אבל לא מספיק כדי לגרום לך לענות על משהו. אני לא יודע איפה אני אשיג את זה, אבל אני אנוודא שזה בטוח –

"אממ", אמר הארי. הבעה חסרת אונים הופיעה על פניו.

"דראקו, אמ –"

"אל תגיד את זה", אמר דראקו. הקול שלו היה יציב ורגוע. "אם

תגיד לא, אז קיבלתי כבר את התוצאה הניסויית שלי."

"דראקו, אני מליטהכרה –"

"אוי, זה כזה שקר –"

"הוכשרתי על ידי מר בסטר. פרופסור קווירל אירגן זאת. תראה,

דראקו, אני אקח טיפה אחת של וריטסרום אם תוכל להשיג, אני פשוט מזהיר אותך שאני מליטהכרה. לא מליטהכרה מושלם, אבל מר בסטר אמר שאני מעמיד מחסום מושלם, ואני כנראה יכול להביס וריטסרום."

"אתה בשנה הראשונה שלך בהוגוורטס! זה פשוט מופרע!"

"אתה מכיר מבארהכרה שאתה יכול לבטוח בו? אשמח

להדגים – תראה, דראקו, אני מצטער, אבל האם העובדה שסיפרתי לך לא נחשבת לכלום? הייתי יכול פשוט לתת לך לעשות זאת, אתה יודע."

"למה? למה אתה תמיד כזה, הארי? למה אתה חייב לסבך הכול

אפילו כשזה בלתי אפשרי? ותפסיק לחייך, זה לא מצחיק!"

"אני מצטער, אני מצטער, אני יודע שזה לא מצחיק, אני –"

לקח לדראקו רגע להשתלט על עצמו.

אבל הארי צדק. הארי היה יכול פשוט לאפשר לדראקו לתת לו

וריטסרום. אם הוא באמת מליטהכרה... דראקו לא ידע ממי הוא יכול לבקש לבצע ביאורהכרה, אבל הוא יכול לפחות לשאול את פרופסור קווירל האם זה נכון... האם דראקו יכול לבטוח בפרופסור קווירל? אולי פרופסור קווירל יגיד כל דבר שהארי יבקש ממנו.

ואז דראקו נזכר בדבר האחר שהארי אמר לו לשאול את

פרופסור קווירל, וחשב על מבחן אחר.

"אתה יודע", אמר דראקו. "אתה יודע במה זה יעלה לי, אם אסכים שהרעל בבית סלית'רין הוא שנאת בני־מוגלגים, ואומר שהמוות של לילי פוטר היה עצוב. וזה חלק מהתכנית שלך, אל תגיד שלא."

הארי לא אמר דבר, בתבונה רבה.

"יש משהו שאני רוצה ממך בתמורה", אמר דראקו. "ואפילו לפני כן, יש מבחן ניסויי שאני רוצה לערוך –"

* * *

דראקו פתח את הדלת אליה הדיוקנאות הובילו אותם, והפעם הייתה זו הדלת הנכונה. לפניהם היה אזור אבן קטן וריק למול שמי הלילה. לא גג כמו זה שממנו שמט את הארי, אלא חצר קטנה של ממש, הרבה מעל פני הקרקע. עם מעקות ראויים לשמש, עיטורי אבן מורכבים שהתחברו לרצפת האבן בצורה חלקה... כמות האמנות שהושקעה ביצירת הוגוורטס עדיין הדהימה את דראקו בכל פעם שחשב עליה. בטח הייתה דרך לעשות את הכול בבת אחת, איש לא היה יכול לעשות זאת פרט פרט, הטירה השתנתה וכל חלק חדש היה כזה. זה היה כליך מעבר לקוסמות של הימים העלובים הללו שאיש לא היה מאמין לכך אלמלא ההוכחה בטירת הוגוורטס עצמה.

שמי ליל החורף היו קרים ונקיים מעננים. בימי ינואר האחרונים, השמיים החשיכו הרבה לפני שעת כיבוי האורות של התלמידים.

הכוכבים האירו בחוזקה באוויר הצלול.

הארי אמר שיעזור לו להיות תחת הכוכבים.

דראקו נגע בחזהו בשרביטו, הזיז את אצבעותיו בתנועה מדויקת, ואמר, "תְּיָמוּס." חום התפשט בו, מתחיל מליבו; הרוח המשיכה להצליף בפניו, אבל כבר לא היה לו קר.

"ת'דמוס", קולו של הארי נשמע מאחוריו.

הם צעדו יחדיו אל המעקה, להביט אל הקרקע שלמטה. דראקו ניסה להבין האם הם על אחד המגדלים שניתן לראות מבחוץ, וגילה שברגע זה הוא לא הצליח לדמיין איך הוגוורטס נראית מבחוץ. אבל הקרקע למטה תמיד נשארה אותו הדבר; הוא הצליח לראות את היער האסור כקו מתאר עמום, ואת אור הירח מנצנץ על האגם. "אתה יודע", אמר קולו של הארי בשקט מאחוריו, מהמקום שבו נשען על המעקה לצידו של דראקו, "אחד מהדברים שמוגלגים ממש פספסו, הוא שהם לא מכבים את כל האורות שלהם בלילה. אפילו לא לשעה אחת בחודש, אפילו לא לחמשעשרה דקות בשנה. הפוטונים מתפזרים באטמוספירה ומסתירים את כל הכוכבים למעט הבהקים ביותר, ושמי הלילה לא נראים אותו הדבר בכלל, אלא אם אתה מתרחק הרבה מהערים. ברגע שאתה מביט בשמי הלילה מעל הוגוורטס, קשה לך פתאום לדמיין חיים בעיר מוגלגית, שבה אתה אפילו לא יכול לראות את הכוכבים. בהחלט לא היית רוצה לבלות את כל חייך בעיר מוגלגית, ברגע שהבטת בשמי הלילה מעל הוגוורטס."

דראקו העיף מבט בהארי, וראה שהארי מותח את צווארו להביט בשביל החלב הפרוש לאורך החשכה.

"כמובן", המשיך הארי, קולו עדיין שקט, "אי אפשר אף פעם לראות את הכוכבים כמו שצריך מכדור־הארץ, האוויר תמיד מפריע. אתה חייב להסתכל ממקום אחר, אם אתה רוצה לראות את הדבר האמיתי. הכוכבים בוערים חזק ובהיר, בעוצמה האמיתית שלהם. האם ייחלת אי־פעם פשוט לעלות אל שמי הלילה, דראקו, וללכת לראות מה יש ליד שמשות אחרות כמו שלנו? אם לא היה גבול לכוח הקסם שלך, אילו היית יכול לעשות הכל, האם זה אחד הדברים שהיית עושה?"

השתררה שתיקה, ואז דראקו הבין שהוא אמור לענות. "לא חשבתי על זה קודם", אמר דראקו. בלי שום החלטה מודעת, קולו

יצא רך ושקט כמו של הארי. "אתה באמת חושב שמישהו יוכל לעשות את זה יום אחד?"

"אני לא חושב שזה יהיה קל," אמר הארי. "אבל אני יודע שאני לא מתכוון לבלות את כל חיי על כדור-הארץ..."

זה היה משהו שדראקו יכול היה לצחוק עליו, אם הוא לא היה יודע שחלק מהמוגלגים כבר עזבו, אפילו בלי להשתמש בקסם.

"כדי לעבור את המבחן שלך," אמר הארי, "אני אצטרך להסביר לך מה היא אומרת בשבילי, המחשבה הזו. את כל העסק, לא רק את הגרסה הקצרה שניסיתי להסביר לך מקודם. אבל אתה אמור להיות מסוגל לראות שזה אותו רעיון, רק כללי יותר. אז הגרסה שלי למחשבה הזו, דראקו, היא שכאשר נצא לכוכבים, אנחנו עשויים למצוא שם אנשים אחרים. ואם זה יקרה, הם בוודאי לא ייראו כמונו. יכול להיות שיהיו שם דברים שצומחים מקריסטל, או גושים גדולים פועמים... או שהם יהיו עשויים מקסם, עכשיו כשאני חושב על זה. אז עם כל המוזרות הזו, איך אתה מזהה יצור אֶנְשִׁי? לא על-פי הצורה, לא על-פי מספר הרגליים או הידיים שיש לו. לא על-פי החומר שממנו הוא עשוי, בין אם זה בשר או קריסטל או משהו שאני לא יכול לדמיין. תהיה חייב לזהות אותם כאנשים על-פי התודעה שלהם. ואפילו אם התודעות שלהם לא יעבדו כמו שלנו. אבל כל מה שחי וחושב ומכיר את עצמו ולא רוצה למות, זה עצוב, דראקו, זה עצוב אם האיש הזה צריך למות, משום שהוא לא רוצה. בהשוואה למה שעשוי להיות שם, כל כך אנוש שחי אי פעם, אנחנו כולנו כמו אחים ואחיות, בקושי אפשר להבדיל בינינו. אלה שם בחוץ שיפגשו אותנו, הם לא יראו בריטים או צרפתים, הם לא יוכלו לראות את ההבדל, הם פשוט יראו אותנו כבני-אנוש. בני-אנוש שיכולים לאהוב, ולשנוא, ולצחוק, ולבכות; ולהם, לאלה שם בחוץ, זה יגרום לנו להיראות זהים כמו שני אפונים בתרמיל. אבל הם יהיו שונים. ממש שונים. אבל זה לא יעצור בעדנו, וזה לא יעצור בעדם, אם נרצה להיות חברים."

הארי הרים אז את שרביטו, ודראקו הסתובב, והסב את מבטו, כפי שהבטיח; הביט לעבר רצפת האבן וחומת האבן שבה נקבעה הדלת. משום שדראקו הבטיח שלא להביט, ולא לגלות לאיש את מה שהארי אמר, או דבר כלשהו שקרה פה הלילה, אף על פי שהוא לא ידע למה זה צריך להיות כל־כך סודי.

"יש לי חלום," אמר קולו של הארי, "שיום אחד, ישויות תבוניות יישפטו על־פי תבניות תודעתן, ולא על־פי צבען או צורתן או על־פי החומר שממנו הן עשויות, או על־פי מי שהיו הוריהן. משום שאם יום אחד נוכל להסתדר עם יצורי קריסטל, עד כמה זה מגוחך לא להסתדר עם בני־מוגלגים, שיש להם צורה כמו שלנו, ומחשבה כמו שלנו, דומים לנו כמו שני אפונים בתרמיל? יצורי הקריסטל אפילו לא יוכלו לראות את ההבדל! עד כמה בלתי אפשרית המחשבה שהשנאה שמרעילה את בית סלית'רין, שווה לקחת אותה איתנו לכוכבים? לכל חיים יש ערך, כל מה שחושב ומכיר את עצמו ולא רוצה למות. לחיים של לילי פוטר היה ערך. ולחיים של נרקיסה מאלפוי היה ערך. אף על־פי שכבר מאוחר מדי בשבילן כעת, זה היה עצוב כשהן מתו. אבל ישנם חיים אחרים שעדיין חיים כדי שנילחם עליהם. החיים שלך. והחיים שלי. והחיים של הרמיוני גריינג'ר. וכל החיים שעל כדור־הארץ. וכל החיים שמעבר, להגן ולשמור עליהם, אַקְסֶפְּקָטוּ פֶּטְרוֹנוּס!"

ויהי אור.

הכול הפך לכסף באור הזה; רצפת האבן, חומת האבן, המעקה, בוהק כל־כך אפילו בהשתקפות שבקושי ניתן היה לראותם, אפילו האוויר נראה כאילו הוא בוהק, והאור התחזק, והתחזק, והתחזק – כשהאור נעלם הוא הרגיש המום, ידו של דראקו נשלחה אוטומטית לגלימתו כדי להוציא ממחטה, ורק אז הוא הבין שהוא בוכה.

"הנה התוצאה הניסויית שלך," אמר קולו של הארי בשקט. "באמת התכוונתי למחשבה הזו."

דראקו הסתובב לאט לעבר הארי, שהוריד את שרביטו. "זה, זה היה תכסיס, נכון?" אמר דראקו. הוא לא יכול לעמוד בעוד הרבה תדהמות כאלה. "הפטרונוס שלך – לא יכול באמת להיות כליכך בוהק –" ועם זאת זה כן היה אור של פטרונוס, ברגע שאתה יודע על מה אתה מסתכל, לא יכולת להתבלבל עם שום דבר אחר.

"זו הייתה הצורה האמיתית של לחש הפטרונוס," אמר הארי. "משהו שמאפשר לך להכניס את כל כוחך לפטרונוס, בלי עכבות. ולפני שתשאל, לא למדתי זאת מדמבלדור. הוא לא יודע את הסוד, ולא היה יכול להטיל את הצורה האמיתית גם לו היה יודע. פתרתי את החידה בעצמי. וידעתי, ברגע שהבנתי, שאין לדבר על הלחש הזה. בעבורך ערכתי את המבחן; אבל אסור לך לדבר על כך, דראקו."

דראקו כבר לא ידע מה לומר, לא ידע איפה נמצא הכוח האמיתי, לא ידע מה נכון. ראייה כפולה, ראייה כפולה. דראקו רצה לקרוא לאידיאלים של הארי חולשה, שטויות של הפלפאף, מסוג השקרים ששליטים אומרים לנתינים שלהם כדי לרצות אותם ושהארי היה שוטה מספיק כדי להאמין בהם בעצמו, שטות שנלקחה ברצינות והועלתה לגבהים מטורפים, הוקרנה אל הכוכבים עצמם –

משהו יפהפה ונסתר, מסתורי ובוהק –
 "האם אני," לחש דראקו, "אוכל להטיל פטרונוס כזה, ביום מן הימים?"

"אם תמיד תמשיך לחפש את האמת," אמר הארי, "ואם לא תסרב למחשבות החמימות כשתמצא אותן, אז אני בטוח שתוכל. אני חושב שאדם יכול להגיע לכל מקום אם ימשיך ללכת מספיק זמן, אפילו לכוכבים."

דראקו מחה שוב את עיניו בממחטה.
 "מוטב שנחזור פנימה," אמר דראקו בקול רועד, "מישהו היה

יכול לראות זאת, כל האור הזה –
הארי הנהן, ונע אל ומעבר לדלת; דראקו הרים את מבטו אל
שמי הלילה פעם אחרונה לפני שבא בעקבותיו.

מי הוא הילד־שנשא־רב־חיים, שהוא כבר עכשיו מליט־הכרה,
ויכול להטיל את הצורה האמיתית של לחש הפֶּטְרוֹנוֹס, ולעשות
דברים מזוירים אחרים? מה היה הפֶּטְרוֹנוֹס של הארי, למה אסור
שייראה?

דראקו לא שאל אף אחת מהשאלות הללו, משום שהארי היה
עלול לענות, ודראקו פשוט לא היה מסוגל להתמודד עם עוד
תדהמה היום. הוא פשוט לא היה מסוגל. עוד תדהמה אחת והראש
שלו פשוט ייפול מהכתפיים ויקפוץ, יקפוץ, יקפוץ במורד
מסדרונות הוגוורטס.

* * *

הם נכנסו לגומחה קטנה במקום לחזור את כל הדרך עד לכיתה,
לבקשתו של דראקו; הוא היה עצבני מכדי לדחות זאת עוד.
דראקו הקים מחסום השתקה, ואז הביט בהארי בשאלה שקטה.
"חשבתי על זה", אמר הארי. "אעשה זאת, אבל ישנם חמישה
תנאים –"

"חמישה?"

"כן, חמישה. תראה, דראקו, שבועה כזו פשוט מתבקשת
להשתבש בצורה נוראה איכשהו, אתה יודע שזה היה משתבש אם
זה היה מחזה –"

"טוב, זה לא!" אמר דראקו. "דמבלדור הרג את אימא. הוא
מרושע. זה מסוג הדברים שאתה אומר עליהם שהם לא צריכים
להיות מסובכים."

"דראקו", אמר הארי, קולו זהיר, "כל מה שאני יודע הוא שאתה
אומר שלוצינס אומר שדמבלדור אומר שהוא הרג את נרקיסה. כדי
להאמין בזה ללא ספק, אני חייב לבטוח בכך וגם בלוצינס וגם

בדמבלדור. אז כפי שאמרתי, ישנם תנאים. הראשון הוא שבכל שלב אתה יכול לשחרר אותי מהשבועה, אם זה כבר לא נראה כמו רעיון טוב. זו חייבת להיות החלטה מכוונת וחד משמעית מצידך, כמוכן, לא תכסיס של ניסוח או משהו."

"אוקיי", אמר דראקו. זה נשמע בטוח דיו.

"התנאי השני הוא שאני נשבע לקחת כאויב את מי שבאמת הרג את נרקיסה, כפי שהכרעתי כמיטב יכולתי כרציונליסט. בין אם זה דמבלדור, או מישהו אחר. ויש לך את המילה שלי שאפעיל את מיטב יכולתי כרציונליסט כדי שההכרעה תהיה הוגנת, פשוטו כמשמעו. מוסכם?"

"אני לא אוהב את זה", אמר דראקו. והוא אכן לא אהב, כל הנקודה הייתה לוודא שהארי לעולם לא יילך עם דמבלדור. ועדיין, אם הארי באמת כן, הוא יעלה על דמבלדור במהרה; ואם הוא לא כן, הוא כבר הפר את המילה שלו..." אבל אני מסכים."

"התנאי השלישי הוא שנרקיסה נשרפה בעודה בחיים. אם יסתבר שהחלק הזה הוגזם כדי לגרום לזה להישמע קצת יותר נורא, אז אני אחליט בעצמי האם לקיים את השבועה או לא. אנשים טובים צריכים להרוג לפעמים. אבל הם אף פעם לא מענים אנשים למוות. העובדה שנרקיסה נשרפה בעודה בחיים היא הסיבה שאני יודע שמי שעשה זאת היה מרושע."

דראקו שלט במזגו, בקושי.

"התנאי הרביעי הוא שאם נרקיסה לכלכה את הידיים בעצמה, נגיד, הטילה קלושיו על ילד של מישהו עד שיצא מדעתו, והאדם הזה שרף את נרקיסה כנקמה, אני יכול להחליט לבטל את העסקה. משום שאז זה עדיין היה לא בסדר שהוא שרף אותה, הוא עדיין היה יכול להרוג אותה ללא כאב; אבל זה לא היה מרושע באותה מידה כמו אם היא רק הייתה אהובתו של לוציוס ומעולם לא עשתה דבר בעצמה, כמו שאמרת. התנאי החמישי הוא שאם מי שהרג את נרקיסה רומה כדי לעשות זאת, אז האויב שלי יהיה זה שרימה

אותו, לא זה שרומה."

"כל זה ממש נשמע כאילו אתה עומד לנסות להתחמק מזה –
"דראקו, לא אקח לי אדם טוב כאויב, לא בשבילך או בשביל
איש. אני צריך באמת להאמין שהוא עשה דבר לא נכון. אבל
חשבתי על זה, ונראה לי שאם נרקיסה לא עשתה שום רוע כמו
ידיה, רק התאהבה בלוציוס ובחרה להישאר איתו, אז מי ששרף
אותה למוות בחדר השינה שלה הוא כנראה לא בחור טוב. ואשבע
לקחת לי כאויב את כל מי שנתן לזה לקרות, בין אם זה דמבלדור
או כל אחד אחר, אלא אם תשחרר אותי במכוון מהשבועה הזו.
בתקווה, שזה לא ישתבש כמו שזה היה משתבש במחזה."

"אני לא מרוצה", אמר דראקו. "אבל בסדר. אתה תישבע לקחת

כאויב את הרוצח של אימי, ואני –"

הארי המתין עם הבעה סבלנית על פניו, בעוד דראקו ניסה
לשחזר את יכולת הפעולה של קולו.

"אני אעזור לך לתקן את הבעיה, שבית סלית'רין שונא בני-
מוגלגים", דראקו סיים בלחישה. "ואומר שהיה זה עצוב שלילי
פוסט מתה."

"כך יהי", אמר הארי.

וכך היה.

השבר, דראקו ידע, התרחב הרגע עוד קצת. לא, לא עוד קצת,
עוד הרבה. הוא הרגיש תחושה של היסחפות, של אובדן, הרחק
יותר ויותר מהחוף, הרחק יותר ויותר מהבית...

"סלח לי", אמר דראקו. הוא פנה מהארי, ואז ניסה להרגיע את
עצמו. הוא חייב לערוך את הבדיקה הזו, והוא לא רצה להיכשל בה
משום שהוא עצבני או נבוך.

דראקו הרים את שרביטו לתנוחת המוצא של לחש הפטרונוס.
הוא נזכר בנפילה מהמטאטא שלו; את הכאב, את הפחד, דמיון
שהכול הגיע מדמות גבוהה בגלימה, שנראתה כמו דבר מה שמת
והושאר להירקב במים.

ואז דראקו עצם את עיניו, כדי לזכור טוב יותר את אבא שמחזיק את ידיו הקטנות והקרות בכוח החמים שלו.

אל תחשוש, בני, אני כאן...

השרביט עלה בנפנוף רחב, כדי להניס את הפחד, ודראקו הופתע בכוח שבתנועה; והוא נזכר ברגע זה שאבא לא אבוד, לעולם לא יאבד, תמיד יהיה שם ויהיה חזק בעצמו, לא משנה מה יקרה לדראקו, וקולו צעק, "אָקסֶפֶקְטוּ פֶּטְרוֹנוֹס!"

דראקו פקח את עיניו.

נחש בוהק הביט בו בחזרה, לא פחות בהיר מהקודם.

מאחוריו, הוא שמע את הארי נושף, כאילו בהקלה.

דראקו בהה אל האור הבהיר. נראה שהוא לא היה אבוד

לחלוטין, אחרי הכל.

"זה מזכיר לי," אמר הארי לאחר זמן מה. "אנחנו יכולים לבחון

את ההשערה שלי בנוגע לאיך להשתמש בפֶּטְרוֹנוֹס כדי לשלוח

הודעות?"

"זה עומד להפתיע אותי?" שאל דראקו. "אני לא רוצה עוד

הפתעות היום."

* * *

הארי טען שהרעיון לא מוזר כל־כך ושהוא לא רואה שום דרך

שבה זה יכול להדהים את דראקו בשום צורה, מה שגרם לדראקו

להרגיש לחוץ אפילו יותר, איכשהו; אבל דראקו היה יכול לראות

עד כמה חשובה היכולת להעביר הודעות במקרי חירום.

הטריק – או כך הארי שיער לפחות – היה לרצות להפיץ את

החדשות המשמחות, לרצות שהמקבל ידע את האמת שבמחשבה

השמחה שבה השתמשת כדי להטיל את לחש הפֶּטְרוֹנוֹס. אלא

שבמקום לומר זאת במילים, הפֶּטְרוֹנוֹס עצמו היה ההודעה. בכך

שרצית שהוא יראה זאת, הפֶּטְרוֹנוֹס הלך אליו.

"אמור להארי," אמר דראקו לנחש המאיר, אף על פי שהארי

יכולים להבין אותך כשאתה מדבר אליהם... הארי, לא יכול להיות
שאתה מאמין שמויינת לרייבנקלו ! אתה היורש של סלית'ריין !"

...

...

...

...

...

"נחשים הם תבוניים?"

עֲדִיפוּיּוֹת, טוֹעֲלָטוּיּוֹת

היה זה יום שבת, הבוקר הראשון של פברואר, ובשולחן רייבנקלו, ילד עם צלחת ארוחת בוקר עמוסה לעייפה בירקות בחן בעצבנות את המנה שלו בחיפוש אחר הסימן הקטן ביותר לבשר.

ייתכן שהוא מגזים. אחרי שהתגבר על ההלם הצרוף, ההיגיון הבריא של הארי התעורר ושיער שסביר להניח ש'לחשננית' היא בסך הכול ממשק משתמש לינגוויסטי לשליטה בנחשים...

...אחרי הכל, נחשים לא כאמת יכולים להיות אינטליגנטיים ברמה אנושית, מִי־שֶׁהוּ היה שם לב עד עכשיו. היצורים בעלי המוח הקטן ביותר בעלי משהו שמזכיר יכולת לינגוויסטית שהארי שמע עליהם היו האפרורים האפריקניים אותם לימדה איירין פפרברג. וזו הייתה פרוטרשפה חסרת מבנה, במין ששיחק משחקי ניאוף מורכבים ונאלץ למדל תוכים אחרים. בעוד שעל-פי מה שדראקו הצליח לזכור, נחשים דיברו לחשננית במה שנשמע כמו שפה אנושית רגילה – כלומר, דקדוק תחבירי רקורסיבי מלא. לקח להומינידיים זמן לפתח את זה באבולוציה, עם מוחות ענקיים ולחצי ברירה חברתיים חזקים. לנחשים לא הייתה ממש חברה, על-פי מה שהארי שמע. ועם אלפים על גבי אלפים של מיני נחשים ברחבי העולם, איך כולם אמורים להשתמש באותה שפה לכאורה, 'לחשננית'?

כמובן, כל זה היה בסך הכול היגיון בריא, שבו הארי החל לאבד את אמונו לחלוטין.

אבל הארי היה בטוח שהוא שמע נחשים מלחששים בטלוויזיה בשלב כזה או אחר – אחרי הכל, הוא ידע איך הם נשמעים מאיפשהו – *זה* לא נשמע לו כמו שפה, מה שהיה מבטיח הרבה יותר...

...בתחילה. הבעיה הייתה שדראקו טען שלחשננים יכולים לשלוח נחשים למשימות ממושכות ומורכבות. ואם זה נכון, אזי חייב להיות שלחשננים *הופכים נחשים לאינטליגנטיים לצמיתות* כשהם מדברים איתם. במקרה הגרוע ביותר, זה יגרום לנחש לפתח מודעות עצמית, כמו מה שהארי גרם בטעות למצנפת המיון לעשות.

וכשהארי הציע את ההשערה הזו, דראקו טען שהוא יכול לזכור סיפור אחר – הארי פילל לקת'ולהו שהסיפור *האחד הזה* הוא רק מעשייה, זה נשמע ככה, אבל היה סיפור – על סלזאר סלית'רין, ששלח צפע צעיר ואמיץ במשימה לאסוף מידע מנחשים אחרים. אם כל נחש שלחשנן דיבר איתו, יכול להפוך נחשים אחרים למודעים לעצמם בכך שדיבר איתם, אז...

אז...

הארי אפילו לא ידע למה התודעה שלו עשתה "אז... אז..." כשהוא ידע בדיוק איך ההתקדמות המעריכית תעבוד, זו פשוט הייתה האימה המוסרית הצרופה של זה שפוצצה לו את המוח.

ומה אם מישוהו המציא לחש כזה כדי לדבר עם עופות?

מה אם ישנם עופותנים?

או לצורך העניין...

הארי קפא בהבנה פתאומית בדיוק כשמזלג מלא בגזרים עמד להיכנס אל פיו.

זה לא, זה לא יכול להיות נכון, בטח שום קוסם לא יהיה טיפש מספיק כדי לעשות את זה...

והארי ידע, בתחושת בחילה נוראית, שכמובן שהם יהיו טיפשים מספיק. סלזאר סלית'רין בוודאי מעולם לא חשב על

ההשלכות המוסריות של אינטליגנציה נחשית אפילו לשנייה, בדיוק כמו שלא עלה בדעתו שכני־מוגלגים הם אינטליגנטיים מספיק כדי לזכות בזכויות־אדם. רוב בני־האדם פשוט לא ראו בעיות מוסריות אלא אם מישוהו הפנה את תשומת הלב שלהם אליהן...

"הארי?" אמר טרי לצידו, נשמע כאילו הוא חושש שיצטער ששאל. "למה אתה בוהה במזלג שלך ככה?"
 "אני מתחיל לחשוב שקסם צריך להיות בלתי חוקי," אמר הארי. "דרך אגב, האם אי־פעם שמעת סיפורים על קוסמים שהיו יכולים לדבר עם צמחים?"

* * *

טרי לא שמע על שום דבר כזה.

כך גם כל תלמידי השנה השביעית מרייבנקלו שהארי שאל. וכעת הארי שב למקומו, אבל עדיין לא התיישב, בוהה בצלחת הירקות שלו בהבעה עגמומית. הוא הלך ונעשה רעב יותר, ומאוחר יותר באותו היום הוא יבקר בפונדק של מרי ויאכל את אחת מהמנות הטעימות להפליא שלהם... הארי גילה שהוא מתפתה מאוד פשוט לחזור להרגלי האכילה של אתמול ולגמור עם זה. אתה חייב לאכול משהו, אמר הסליט'רין הפנימי שלו. וזה לא הרבה יותר סביר שמישהו התעטש מודעות־עצמית על עופות מאשר על צמחים, אז כל עוד אתה אוכל אוכל עם מידת תבוניות מפוקפקת, מדוע שלא תאכל פרוסות דודו בטיגון עמוק?

אני לא בטוח שזו לוגיקה תועלתנית תקפה, מה שעשית פה – הו, אתה רוצה לוגיקה תועלתנית? מנה אחת של לוגיקה תועלתנית מגיעה מיד: אפילו במקרה הבלתי סביר שאיזה אידיוט כן הצליח להעניק תבוניות לתרנגולות, למחקר שלך יש את הסיכוי הסביר ביותר לגלות את העובדה הזו ולעשות משהו בנוגע לזה. אם אתה יכול להשלים את העבודה שלך אפילו קצת יותר מהר בכך

שלא תתעסק עם התזונה שלך, לא אינטואיטיבי ככל שזה ייראה, הדבר הטוב ביותר שאתה יכול לעשות כדי להציל את המספר הגדול ביותר של מייודעמה ספקתבוני הוא לא לבזבז זמן על ניחושים פרוצים בנוגע למה שעשוי להיות תבוני. זה לא כאילו שגמדונייהבית לא הכינו כבר את האוכל, ללא תלות במה שתשים בצלחת שלך.

הארי שקל זאת לרגע. היה זה קו מחשבה מפתח למדי – יופי! אמר סלית'רין. אני שמח שאתה מבין כעת שהדבר המוסרי ביותר לעשות הוא להקריב את החיים של ישויות תבוניות למען נוחותך שלך, להזין את התיאבון האיום שלך, בשביל התענוג החולני שבלקרוע אותם לגזרים בשיניך –

מה? חשב הארי בתרעומת. כצד של מי אתה פה? הקול של הסלית'רין הפנימי שלו היה קודר. גם אתה תאמץ יום אחד את הדוקטרינה... שהמטרה מקדשת את השרים. גיחוכים מנטליים נשמעו בעקבות זה.

מאז שהארי החל לדאוג שגם צמחים עשויים להיות תבוניים, המרכיבים שלו שאינם רייבנקלו התקשו לקחת ברצינות את הזהירות המוסרית שלו. הפלפאף צעק קניבליזם! בכל פעם שהארי ניסה לחשוב על דבר מזון כלשהו, וגריפינדור דמיין אותו צורח בזמן שאכל אותו, אפילו אם הוא היה, נגיד, סנדרויץ' – קניבליזם!

אאאאאאאאא אל תאכל אותי –

התעלם מהצרחות, תאכל את זה בכל זאת! זה מקום בטוח לוותר על האתיקה שלך בשירות מטרות נעלות יותר, כל השאר חושבים שזה בסדר לאכול סנדרויצים אז אתה לא יכול להשתמש ברציונליזציה הרגילה שלך על הסתברות נמוכה לחיסרון גדול אם תיתפס –

הארי נאנח מנטלית, וחשב, רק כל עוד אתם בסדר עם זה שאנחנו נאכל על ידי מפלצות ענק שלא חקרו מספיק את השאלה

האם אנחנו תבוניים.

אני בסדר עם זה, אמר סלית'רין. כולם בסדר עם זה? (הנהונים מנטליים פנימיים.) מעולה, אפשר לחזור עכשיו לפרוסות דודו בטיגון עמוק?

לא עד שלא אעשה עוד קצת מחקר בנוגע למה שתבוני ומה שלא. עכשיו שתקו. והארי פנה בנחרצות מצלחתו המלאה בירקות המפתים כדי ללכת לספרייה –

פשוט תאכל את התלמידים, אמר הפלפאף. אין שום ספק בשאלה האם הם תבוניים.

אתה יודע שאתה רוצה, אמר גריפינדור. אני מתערב איתך שהצעירים הם הכי טעימים.

הארי החל לתהות האם הסוהרסן הזיק איכשהו לישויות הדמיוניות שלו.

* * *

"בכנות", אמרה הרמיוני. קולה של הילדה הצעירה נשמע חמוץ מעט כשמבטה סרק את מדפי הספרים של ארונות תורת-הצמחים של ספריית הוגוורטס. הארי השאיר לה הודעה שבה שאל האם היא יכולה להגיע לספרייה אחרי ארוחת הבוקר, עליה הארי דילג; אבל אז כשהארי הציג את נושא המחקר להיום היא נראתה מבולבלת מעט. "אתה יודע מה הבעיה שלך, הארי? אין לך שום סדרי עדיפויות. רעיון נכנס לך לראש ואתה פשוט רץ אחריו."

"יש לי סדרי עדיפויות מצויינים", אמר הארי. ידו נשלחה ותפסה את 'ערמומיות צמחית' מאת קייסי מְקִנְמָה, והחל לדפדף בעמודי הפתיחה, מחפש את תוכן העניינים. "זו הסיבה שאני רוצה לברר האם צמחים יכולים לדבר לפני שאני אוכל את הגזר שלי."

"אתה לא חושב שאולי יש לשנינו דברים חשובים יותר לדאוג לגביהם?"

את נשמעת בדיוק כמו דראקו, חשב הארי, אבל כמובן שהוא

לא אמר זאת בקול רם. בקול רם הוא אמר, "מה יכול להיות חשוב יותר מזה שצמחים עשויים להיות תבוניים?"

מאחוריו השתררה שתיקה טעונה בעוד עיניו של הארי עברו על תוכן העניינים. אכן היה פרק על שפת הצמחים, מה שגרם לליבו של הארי להחסיר פעימה; ואז ידיו החלו לדפדף בחיפזון כדי להגיע לעמוד הנכון.

"יש ימים," אמרה הרמינוי גרינג'ר, "שבאמת ובתמים אין לי שום מושג מה עובר בראש הזה שלך."

"תראי, זו שאלה של כפל, בסדר? יש הרבה צמחים בעולם, אם הם לא תבוניים זה לא משנה, אבל אם זה נכון שצמחים הם אֲנֶשִׁים, אז יש להם יותר משקל מוסרי מאשר לכל בניהאדם בעולם יחד. עכשיו, כמובן שהמוח שלך לא מבין את זה ברמה האינטואיטיבית, אבל זה בגלל שהמוח שלך לא יכול להכפיל. זה כמו שאם היית שואלת שלוש קבוצות נפרדות של משקיבית קנדיים כמה הם מוכנים לשלם כדי להציל אלפיים, עשרים אלף או מאתיים אלף ציפורים ממוות בבירכות שמן, שלוש הקבוצות יגידו שהן מוכנות לשלם בהתאם שבעים ושמונה, שמונים ושמונה, ושמונים דולרים. אין הבדל, במילים אחרות. זה נקרא אִירגישות לקנה מידה. המוח שלך מדמיין ציפור אחת טובעת בבירכת שמן, והתמונה הזו יוצרת כמות מסוימת של רגש שמכתיבה את המוכנות שלך לשלם. אבל אף אחד לא יכול לדמיין אפילו אלפיים ממשו, אז הכמות פשוט נזרקת מהחלון. עכשיו תנסי לתקן את ההטייה הזו ביחס למאה טריליון עלי עשב תבוניים, ותביני שזה עשוי להיות חשוב יותר פי אלפי מונים מכל המין האנושי... הו, תודה לעזאותות, כתוב פה שאלה רק דודאים שיכולים לדבר והם מדברים בשפה אנושית רגילה בקול רם, ולא שיש לחש שמאפשר לך לדבר לכל צמח –

"רון בא אליי בארוחת הבוקר אתמול," אמרה הרמינוי. קולה נשמע שקט מעט, עצוב מעט, אולי אפילו מפוחד מעט. "הוא אמר שהוא היה המום נורא לראות אותי מנשקת אותך. שמה שאמרת

כשהיית תחת השפעת הסוהרסן היה צריך להראות לי כמה רשע הסתרת בפנים. ושאם אני עומדת להיות תומכת של קוסם אופל, אז הוא לא בטוח שהוא רוצה להיות בצבא שלי."

ידיו של הארי חדלו להעביר דפים. נראה שמוחו של הארי, על אף כל הידע המופשט שלו, עדיין לא הצליח להעריך קנה מידה ברמה רגשית אמיתית, משום שהוא כיוון מחדש באלימות את תשומת הלב שלו הרחק מטריליוני עלי עשב ספק־בוניים שעשויים לסבול או למות בעודם מדברים, ולעבר החיים של בת־אנוש בודדת שרק במקרה הייתה קרובה ויקרה יותר.

"רון הוא הדפ"ר הגדול ביותר בעולם," אמר הארי. "הם לא ידפיסו את זה בעיתון, משום שזה לא חדש. אז אחרי שפיטרת אותו, כמה מהידיים ומהרגליים שלו שברת?"

"ניסיתי לומר לו שזה לא ככה," המשיכה הרמיוני באותו קול שקט. "ניסיתי לומר לו שאתה לא כזה, ושזה לא ככה בינינו, אבל זה פשוט גרם לו להיות יותר... יותר כמו שהוא היה."

"טוב, ובכן," אמר הארי. הוא הופתע שהוא לא כועס יותר על קפטן וויזלי, אבל הדאגה שלו להרמיוני דרסה את זה כרגע. "ככל שתנסה להצדיק את עצמך יותר בפני אנשים כאלה, כך את מכירה בכך שיש להם זכות לפקפק בך. זה מראה שאת חושבת שמגיע להם להיות החוקרים שלך, וברגע שאת מעניקה למישהו כוח כזה עלייך, הוא פשוט ידחוף עוד ועוד." זה היה אחד מהשיעורים של דראקו מאלפוי שהארי חשב שהוא די חכם, למעשה: אנשים שניסו להגן על עצמם תחקרו על כל נקודה ולעולם לא הצליחו לספק את החוקרים שלהם; אבל אם הבהרת מההתחלה שאתה מפורסם ומעל מוסכמות חברתיות, אנשים לא יטרחו לעקוב אחרי רוב ההפרות. "זו הסיבה שכשרון בא אליי כשישבתי בשולחן רייבנקלו ואמר לי להתרחק ממך, החזקתי את היד שלי מעל הרצפה ואמרתי, 'אתה רואה את הגובה של היד שלי? האינטליגנציה שלך צריכה להיות גבוהה לפחות עד כדי כך כדי לדבר איתי.' ואז הוא האשים אותי,

ואני מצטט, שאני שואב אותך אל תוך האפלה, סוף ציטוט, אז פשקתי את שפתיי ועשיתי שששלוזרפ, ואחרי זה הפה שלו עדיין עשה רעשים כאלו של דיבור אז הטלתי לחש קוֹנִיטוּס. אני לא חושב שהוא ינסה להרצות לי שוב."

"אני מבינה למה עשית את זה," אמרה הרמיוני, קולה מתוח, "גם אני רציתי לומר לו להתחפף, אבל הלוואי שלא היית עושה את זה, זה פשוט יקשה עליי, הארי!"

הארי הרים שוב את מבטו מ'ערמומיות צמחית'. בכל מקרה הוא לא הצליח לקרוא שום דבר ככה; והוא ראה שהרמיוני עדיין קוראת איזה ספר שלא היה לה, לא מביטה בו. היא אפילו העבירה עמוד בעודו מביט בה.

"אני חושב שאת נוקטת בגישה הלא נכונה כשאת מנסה להגן על עצמך מלכתחילה," אמר הארי. "אני באמת חושב כך. את מי שאת. את חברה של מי שאת בוחרת. תגידי לכל מי שמפקפק בך שהוא יכול ללכת לחפש –"

הרמיוני פשוט הנידה בראשה, והפכה עמוד נוסף. "אפשרות מספר שתיים," אמר הארי, "לכי לפחד וג'ורג' ותגידי להם לנהל שיחה קצרה עם האח הסורר שלהם, שני אלה הם באמת חברה טובים –"

"זה לא רק רון," אמרה הרמיוני כמעט בלחישתה. "הרבה אנשים אומרים את זה, הארי. אפילו מגדי מביטה בי במבטים מודאגים כשהיא חושבת שאני לא רואה. נכון שזה מצחיק? אני כל הזמן דואגת שפרופסור קווירל שואב אותך לתוך האפלה, ועכשיו אנשים מזהירים אותי כמו שאני מנסה להזהיר אותך."

"טוב, כן," אמר הארי. "האם זה לא מרגיע אותך קצת בנוגע אליי ואל פרופסור קווירל?"

"במילה אחת," אמרה הרמיוני, "לא."

השתיקה ארכה מספיק זמן עד שהרמיוני העבירה דף נוסף, ואז קולה נשמע, בלחישת אמיתית הפעם, "ו... ופדמה הולכת ואומרת

לכולם, שמכיוון שלא הצלחתי להטיל את לחש הפֶּטְרוֹנוֹס, אני בטח רק מ־מעמידה פנים שאני נִנְחַמְדָּה..."

"פֶּדְמָה אפילו לא נִסְתָּה!" אמר הארי בתרעומת. "אם היית מכשפת אופל שרק מעמידה פנים, לא היית מנסה לפני כולם! הם חושבים שאת טיפשה?"

הרמיוני חייכה קצת, ומצמצזה כמה פעמים.

"היי, אני צריך לדאוג שאני כאמת נעשה מרושע. כאן התרחיש הגרוע ביותר הוא שאנשים יחשבו שאת יותר מרושעת ממה שאת באמת. זה יהרוג אותך? זאת אומרת, האם זה עד כדי כך נורא?"

הילדה הצעירה הנהנה, פניה מכווצות.

"תראי, הרמיוני... אם את דואגת עד כדי כך בנוגע למה שאנשים אחרים חושבים, אם את אומללה בכל פעם שאנשים אחרים לא מדמיינים אותך בדיוק כמו שאת מדמיית את עצמך, זו כבר גזירה להיות אומללה תמיד. אף אחד אף פעם לא חושב עלינו כמו שאנחנו חושבים על עצמנו."

"אני לא יודעת איך להסביר לך," אמרה הרמיוני בקול רך ועצוב. "אני לא בטוחה אם זה משהו שתוכל אי־פעם להבין, הארי. כל מה שאני יכולה לחשוב לומר זה, איך היית מרגיש אם אני הייתי חושבת שאתה מרושע?"

"אממ... "הארי דמיין זאת. "כן, זה כאמת יכאב. מאוד. אבל את אדם טוב שחושב על דברים כאלה בצורה אינטליגנטית, הרווחת את הכוח הזה עליי, אם תחשבי שעשיתי משהו לא בסדר זה יהיה משמעותי. אני לא יכול לחשוב על שום תלמיד אחר, חוץ ממך, שאכפת לי מדעותיו באותו אופן –"

"אתה יכול להיות ככה," לחשה הרמיוני גריינג'ר. "אני לא."

הילדה עברה שלושה עמודים נוספים בדממה, והארי החזיר את מבטו אל הספר שלו וניסה לחזור לריכוז, כשהרמיוני אמרה לבסוף בקול קטן, "אתה באמת בטוח שאסור לי לדעת איך להטיל את לחש הפֶּטְרוֹנוֹס?"

"אני..." הארי נאלץ לבלוע גוש פתאומי בגרונו. לפתע הוא דמיין את עצמו לא יודע למה לחש הפטרונוס לא עובד עבורו, לא מסוגל להראות לדראקו, פשוט נאמר לו שישנה סיבה, ותו לא. "הרמיוני, הפטרונוס שלך יזהר באותו אור אבל הוא לא יהיה דגל, הוא לא יראה איך שאנשים חושבים שפטרונוסים אמורים להיראות, כל מי שיראה אותו ידע שמשוהו מוזר הולך פה. אפילו אם הייתי מגלה לך את הסוד לא היית יכולה להדגים לאיש, אלא אם היית מכריחה אותם להסתובב כך שיוכלו לראות רק את האור, ו... והחלק הכי חשוב בסוד הוא הידיעה שהסוד קיים, היית יכולה להראות רק לחבר אחד או שניים אם היית משביעה אותם לסודיות..." קולו של הארי דעך בחוסר אונים.

"אני מוכנה לזה." קולה עדיין היה קטן.

היה לו מאוד קשה לא לפלוט את הסוד פשוט כאן ועכשיו בספרייה.

"לא, לא כדאי, ממש לא כדאי. זה מסוכן, הרמיוני, יכול להיגרם הרבה נזק אם הסוד הזה יתגלה. לא שמעת את הפתגם, שלושה יכולים לשמור סוד אם שניים מתים? שלספר רק לחברים הקרובים שלך זה כמו לספר לכולם, משום שאת לא בוטחת רק בהם, את בוטחת בכל מי שהם בוטחים בו? זה חשוב מדי, יש יותר מדי סיכון, זו לא מסוג ההחלטות שצריכות להתקבל משיקולים של לתקן את המוניטין של מישוהו בביתהספר!"

"אוקיי", אמרה הרמיוני. היא סגרה את הספר והשיבה אותו למדף. "אני לא יכולה להתרכז עכשיו, הארי, אני מצטערת."

"אם יש כל דבר אחר שאני יכול לעשות –

"תהיה נחמד יותר לכולם."

הילדה לא הביטה לאחור כשצעדה מבין המדפים, מה שעשוי היה להיות דבר טוב, משום שהילד היה קפוא במקומו, חסרתנועה. לאחר זמן מה, הילד חזר להעביר עמודים.

פֿינאנץ פֿירמאן

ילד ממתין בקרחת יער קטנה בקצה היער הלא-אסור, לצד שביל עפר המוביל לשערי הוגוורטס בכיוון אחד, ואל האופק בכיוון השני. כרכרה עמדה בקרבת מקום, והילד עומד במרחק ניכר ממנה, מביט בה, עיניו כמעט ולא עוזבות אותה.

במרחק, דמות מתקרבת לאורך שביל העפר: גבר הלובש גלימות רשמיות מדדה לאיטו בכתפיים שמוטות, נעליו הרשמיות מעלות עננות אבק קטנות בעודו צועד.

חצי דקה לאחר מכן, הילד שולח מבט חטוף נוסף לפני שהוא חוזר לצפות בכרכרה; והמבט הזה מגלה שכתפיו של הגבר התיישרו, פניו נאספו, ונעליו נעו בקלילות מעל העפר, לא משאירות ולו גרגר אבק באוויר שמאחוריו.

"שלום, פרופסור קווירל," אמר הארי מבלי להזיז את עיניו מכיוון הכרכרה שלהם.

"שלומות," אמר קולו הרגוע של פרופסור קווירל. "נראה שאתה שומר מרחק, מר פוטר. האם משהו בנוגע לכלי התחבורה שלנו מוציא אותך מאיזון?"

"מוציא אותי מאיזון?" הדהד הארי. "לא, הכול פה מאוזן לגמרי. ארבעה מושבים, ארבעה גלגלים, שני סוסי ענק שלדיים מכונפים..."

גולגולת עטופה בעור פנתה להביט בו וחשפה שיניים, כאילו לציין שהיא מחבבת אותו בדיוק באותה מידה שהוא מחבב אותה.

סוסי-השלד השחור השני הרים את ראשו כאילו בנחרה, אבל שום קול לא נשמע.

"הם ת'סטראלים, הם תמיד משכו את הכרכרה," אמר פרופסור קווירל, נשמע אדיש למדי כשטיפס לספסל הקדמי של הכרכרה, מתיישב מימין ככל הניתן. "הם נראים רק לעיני אלו שראו מוות והבינו אותו, הגנה מועילה כנגד רוב החיות הטורפות. המממ. אני מניח שבפעם הראשונה שניצבת מול הסוהרסן, הזיכרון הגרוע ביותר שלך היה ליל היתקלותך עם זה-שאינ-לנקוב-בשמו?"

הארי הנהן בקדרות. זה היה ניחוש נכון, גם אם מהסיבות הלא נכונות. אלו שראו מוות...

"האם נזכרת בדבר מה מעניין, אם כך?"

"כן," אמר הארי, "נזכרתי." רק זאת ותו לא, משום שהוא עדיין לא היה מוכן להטיח האשמות.

המורה להתגוננות חיך את אחד מחיוכיו היבשים, וסימן בחוסר סבלנות באצבעו.

הארי צמצם את המרחק וטיפס אל הכרכרה, מתכווץ. תחושת האבדון התחזקה משמעותית מאז יום הסוהרסן, אף על פי שהיא נחלשה באיטיות לפני כן. המרחק הגדול ביותר מפרופסור קווירל שהכרכרה אפשרה כבר לא היה מספיק.

ואז הסוסים השלדיים החלו לצעוד קדימה והכרכרה החלה לנוע, לוקחת אותם לעבר הגבולות החיצוניים של הוגוורטס. בעודה עושה זאת, פרופסור קווירל נסרח בחזרה למצבזומבי, ותחושת האבדון נסוגה, אם כי עדיין ריחפה בקצה תפיסתו של הארי, בלתי ניתנת להתעלמות...

היער חלף על פניהם בזמן שהכרכרה התגלגלה קדימה, העצים חולפים באיטיות מזדחלת לעומת מטאטאים או אפילו מכוניות. היה משהו מרגיע בלנסוע ככה, חשב הארי. זה בהחלט הרגיע את המורה להתגוננות, שנשען לאחור עם זרם רוק קטן שזרם מפיו הפעור קלות ונקווה על גלימותיו.

הארי עדיין לא החליט מה מותר לו לאכול לארוחת צהריים. המחקר שערך בספרייה לא העלה שום רמז לקוסמים שמדברים עם חיות לא קסומות מלבד נחשים, אם כי ב'לחש ולחיש' מאת פאול אהברביה תיאר הסופר סיפור מאומת למחצה על מכשפה שנקראה גבירת הסנאים המעופפים.

מה שהארי רצה לעשות הוא לשאול את פרופסור קווירל. הבעיה הייתה שפרופסור קווירל חכם מדי. אם לשפוט על-פי מה שדראקו אמר, עניין היורש של סלית'רין הוא פצצה רצינית, והארי לא היה בטוח שהוא רוצה שמישהו אחר ידע. וברגע שהארי ישאל על לחשננית, פרופסור קווירל יביט בו בעיניו הכחולות הבהירות ויגיד, 'אני מבין, מר פוטר, שלימדת את מר מאלפוי את לחש הפטרונוס ובטעות דיברת לנחש שלו'.

זה לא משנה שאין לו מספיק ראיות כדי לאתר את ההסבר הנכון כהשערה, שלא לדבר על להתגבר על נטל איי-הסבירות הפריורית שלו. איכשהו המורה להתגוננות יסיק זאת בכל מקרה. היו זמנים שבהם הארי חשד שלפרופסור קווירל יש הרבה יותר מידע מוקדם ממה שהוא מגלה, הנחות המוצא שלו היו פשוט טובות מדי. לפעמים הוא הגיע להיסקים המדהימים שלו אפילו כשהסיבות שלו היו שגויות. הבעיה הייתה שהארי לא ראה איך פרופסור קווירל היה יכול להגניב רמז נוסף בנוגע לחצי מהדברים שניחש. הארי היה רוצה לפחות פעם אחת להגיע להיסק מדהים ממשוהו שפרופסור קווירל אמר ולהפתיע אותו לגמרי.

* * *

"אני אוכל קערה של מרק עדשים ירוקים, עם רוטב סויה," אמר פרופסור קווירל למלצרית. "ובאשר למר פוטר, צלחת של הצ'ילי המשפחתי של טנורמן."

הארי היסס בחרדה פתאומית. הוא החליט לדבוק במנות צמחוניות לעת עתה, אבל בהתלבטויותיו הוא שכח שפרופסור

קווירל הוא זה שביצע את ההזמנה עצמה – וזה יהיה מביך מדי אם ימחה עכשיו –

המלצרית קדה להם, והסתובבה ללכת –

“אה, סליחה, יש בזה בשר מנחשים או מסנאים מעופפים?”

המלצרית אפילו לא מצמצה, רק פנתה בחזרה אל הארי, הנידה

בראשה, קדה לו בנימוס שוב, וחזרה ללכת לעבר הדלת.

(החלקים האחרים של הארי גיחכו לעברו. גריפינדור העיר

הערות עוקצניות על איך מעט אי נוחות חברתית מספיקה כדי

לגרום לו להידרדר לקניבליזם! (נצעק על ידי הפלפאף) וסלית'רין

העיר על הנוחות שבגמישות האתית של הארי כשזה מגיע למטרות

חשובות כמו לשמר את מערכת היחסים שלו עם פרופסור קווירל.)

אחרי שהמלצרית סגרה מאחוריה את הדלת, פרופסור קווירל

הניף את ידו כדי להכניס את הבריוח למקומו, הטיל את ארבעת

הלחשים הרגילים כדי להבטיח פרטיות, ואז אמר, “שאלה

מעניינת, מר פוטר. אני תוהה מדוע שאלת זאת?”

הארי שמר על פניו יציבות. “חיפשתי כמה עובדות בנוגע ללחש

הפטרונוס מוקדם יותר,” הוא אמר. “עלפי לחש הפטרונוס:

קוסמים שכלו ואלו שלא, מסתבר שגודריק לא היה יכול וסלזאר

כן היה יכול. הופתעתי, אז חיפשתי את המקור, בארבע חיים של

עוצמה. ואז גיליתי שסלזאר סלית'רין היה מסוגל לכאורה לדבר עם

נחשים.” (סדר זמני הוא לא אותו הדבר כמו סיבתיות, זו לא אשמתו

של הארי אם פרופסור קווירל יחמיץ זאת.) “מחקר נוסף העלה

סיפור על מעין אלהים שהייתה יכולה לדבר עם סנאים מעופפים.

הודאגתי מעט מהמחשבה על אכילת משהו שמסוגל לדבר.”

הארי שתה לגימה סתמית של מים –

– בדיוק כשפרופסור קווירל אמר, “מר פוטר, האם אני צודק

בניחושי שבנוסף הינך לחשנן?”

כשהארי סיים להשתעל, הוא הניח את כוס המים שלו על

השולחן, קיבע את מבטו על סנטרו של פרופסור קווירל במקום על

עיניו, ואמר, "אז אתה יכול לעשות ביאור-הכרה דרך מחסומי
הלטת-ההכרה שלי, אם כך."

פרופסור קווירל חייך חיוך רחב. "אקח זאת כמחמאה, מר
פוט, אבל לא."

"אני כבר לא קונה את זה," אמר הארי. "אין מצב שהיית יכול
להגיע למסקנה הזו בהתבסס על הראייה הזו."

"מובן שלא," אמר פרופסור קווירל בשוויון נפש. "תיכננתי
לשאול אותך את השאלה הזו היום בכל מקרה, ופשוט בחרתי ברגע
המתאים. חשדתי מאז דצמבר, למעשה –

"דצמבר?" אמר הארי. "אני גיליתי אתמול!"

"אה, אז לא הבנת שההודעה שקיבלת ממצנפת המיון הייתה
בלחשננית?"

המורה להתגוננות תזמן זאת במדויק גם בפעם השנייה, בדיוק
כשהארי לגם לגימה של מים כדי לנקות את גרונו מפרץ השיעור
הראשון.

הארי לא הבין, לא עד עכשיו. כמובן שזה היה ברור ברגע
שפרופסור קווירל אמר זאת. נכון, פרופסור מקגונגל אפילו אמרה
לו לא לדבר עם נחשים במקום שבו מישוהו יוכל לשמוע אותו, אבל
הוא חשב שהיא התכוונה שלא יראו אותו מדבר עם פסלים או
מאפיינים ארכיטקטוניים של הוגוורטס שנראו כמו נחשים.
אשליית שקיפות כפולה, הוא חשב שהוא הבין אותה, היא חשבה
שהוא הבין אותה – אבל איך לעזאזל –

"אז," אמר הארי, "ביצעת בי ביאור-הכרה בשיעור ההתגוננות

הראשון שלי, כדי לגלות מה קרה עם מצנפת המיון –

"אבל אז לא היית מגלה זאת בדצמבר." פרופסור קווירל נשען
לאחור, מחייך. "זו איננה חידה שביכולתך לפתור בכוחות עצמך,
מר פוט, אז אגלה לך את התשובה. בחופשת החורף, התוודעתי
לעובדה שהמנהל הגיש בקשה לפאנל שיפוטני סגור לבחון את
התיק של אחד בשם מר רובאוס האגריד, אותו אתה מכיר בתור

שומר המפתחות והקרקעות בהוגוורטס, אשר הואשם ברצח של אביגיל מירטל ב־1943.

"הו, כמובן", אמר הארי, "מזה ברור שאני לחשנן. פרופסור, מה בשם הנחשים הלוחשים –"

"החשוד האחר ברצח הזה הוא המפלצת של סלית'רין, הדיירת האגדית של חדר הסודות של סלית'רין. וזו הסיבה שמקורות מסוימים הביאו לידיעתי את העובדה הזו, והסיבה שהיא לכדה את תשומת ליבי במידה מספקת כדי שאשקיע כמות נכבדה של דמי שוחד כדי ללמוד את פרטי המקרה. כעת, למעשה, מר פוטר, מר האגריד חף מפשע. חף מפשע בצורה מגוחכת. הוא המשקיף החף מפשע המובהק ביותר שהואשם על ידי מערכת המשפט של בריטניה הקסומה מאז לחש הקונפונדוס שגרינדלוולד הטיל על צ'מברליין שבעקבותיו נתלתה אמנדה נוקס. המנהל דיפט קידם תלמיד בובה שיאשים את מר האגריד משום שנזקק לשעיר לעזאזל שייקח את האשמה על מותה של העלמה מירטל, ומערכת המשפט המופלאה שלנו הסכימה שזה סביר מספיק כדי להצריך את סילוקו של מר האגריד ואת שבירת שרביטו. המנהל הנוכחי שלנו היה צריך רק להציג ראיה חדשה משמעותית מספיק כדי לגרום לדיון חוזר בתיק; וכשדמבלדור מפעיל לחץ במקום דיפט, התוצאה ברורה מאליה. ללוציוס מאלפוי אין סיבה מיוחדת לחשוש מטיהור שמו של מר האגריד; לפיכך לוציוס יתנגד רק במידה שיוכל לעשות זאת מבלי לשלם על כך מחיר כדי לכפות את העלויות על דמבלדור, ודמבלדור מוכן בבירור לקדם את התיק למרות זאת."

פרופסור קווירל לגם מהמים שלו. "אבל אני סוטה מהנושא. הראיה החדשה שדמבלדור מבטיח היא לחש שנסתר עד כה, שהוטל על מצנפת המיון, אשר, לטענת המנהל, מגיב אך ורק לסלית'רינים שהם גם לחשננים. המנהל אף טוען שזה תומך בפרשנות שחדר הסודות אכן נפתח ב־1943, בערך בתקופת הזמן הנכונה שבה זה־שאיין־לנקוב־בשמו, לחשנן ידוע, למד בהוגוורטס.

ההיגיון מפוקפק מעט, אבל פאנל שופטים עשוי לקבוע שזה מטה את התיק מספיק כדי להטיל ספק באשמתו של מר האגריד, אם יוכלו להגיד זאת בפנים רציניות. וכעת אנו מגיעים לשאלה העיקרית: איך המנהל גילה את הלחש הסודי על מצנפת המיון. "פרופסור קווירל חייך חיוך דק כעת. "ובכן, הבה נניח שישנו לחשן בקבוצת התלמידים של השנה הראשונה, יורש אפשרי לסלית'רין. עליך להודות, מר פוטר, שאתה מתבלט כאפשרות בכל פעם שמדברים על אנשים יוצאי דופן. ואם אשאל את עצמי למי מבין הסלית'רינים החדשים ישנו הסיכוי הגבוה ביותר לכך שפרטיותו המנטלית תחולל על ידי המנהל, בפרט בחיפוש אחר זכרונותיו מהמיון, ובכן, אתה מתבלט אף יותר. "החיוך נעלם. "אז אתה רואה, מר פוטר, לא היה זה אני שחדר לתודעתך, אם כי לא אבקשך להתנצל. אין זו אשמתך שהאמנת למחאותיו של דמבלדור על כך שכיבד את פרטיותך המנטלית."

"התנצלתי הכנה, אמר הארי, שומר על פניו נטולי הבעה. השליטה הקפואה הייתה הודאה בפני עצמה, כמו גם הזיעה שנקוותה על מצחו; אבל הוא לא חשב שהמורה להתגוננות יראה בזה ראייה למשהו. פרופסור קווירל פשוט יחשוב שהארי היה לחוץ מכך שהתגלה בתור היורש של סלית'רין. במקום להיות לחוץ מכך שפרופסור קווירל עשוי להבין שהארי הסגיר בכוונה את סודו של סלית'רין... מה שכבר לא נראה כמו צעד חכם.

"אז, מר פוטר. האם התקדמת במציאת חדר הסודות?"

לא, חשב הארי. אבל כדי לשמר יכולת הכחשה, צריכה להיות לך מדיניות כללית להתחמקות משאלות מדי פעם, גם אם אין לך מה להסתיר... "עם כל הכבוד, פרופסור קווירל, לו הייתי משיג התקדמות כזו, אין זה מובן מאליו לגמרי שעליי לספר לך עליה." פרופסור קווירל לגם מכוס המים שלו שוב. "ובכן, מר פוטר, אגלה לך בחופשיות מה אני יודע ומשער. ראשית, אני מאמין שהחדר אמיתי, כמו גם המפלצת של סלית'רין. מותה של העלמה

מירטל לא התגלה במשך שעות לאחר פטירתה, אף על פי שלחשי ההגנה היו צריכים לידע את המנהל מיד. לפיכך הרצח התבצע או על ידי המנהל דיפט, מה שלא סביר, או על ידי ישות כלשהי שסלזאר סלית'רין הכניס ללחשי ההגנה ברמה גבוהה מזו של המנהל עצמו. שנית, אני חושד שבניגוד לאמונה הרווחת, מטרתה של המפלצת של סלית'רין לא הייתה לפטור את הוגוורטס מבניי מוגלגים. אלא אם המפלצת של סלית'רין הייתה חזקה מספיק כדי להביס את המנהל של הוגוורטס ואת כל המורים, היא לא הייתה יכולה לנצח בכוח. מקרי רצח מרובים שנעשו בסודיות היו מביאים לסגירת בית־הספר, כפי שאכן כמעט קרה ב־1943, או בהטלת לחשי הגנה חדשים. אז מדוע נוצרה המפלצת של סלית'רין, מר פוטר? איזו מטרה היא באמת משרתת?"

"אה..." הארי השפיל את מבטו אל כוס המים שלו וניסה לחשוב. "כדי להרוג את כל מי שיגיע לחדר שלא שייך לשם – "מפלצת חזקה מספיק כדי להביס צוות של קוסמים שהצלח לפרוץ את לחשי ההגנה הטובים ביותר שסלזאר היה יכול לשים על החדר שלו? לא סביר."

הארי הרגיש לחץ קל כעת. "טוב, זה נקרא חדר הסודות, אז אולי למפלצת יש סוד, או שהיא הסוד?" אם כבר מדברים, איזה מין סודות יש בחדר הסודות? הארי לא חקר מספיק את הנושא, חלקית משום שהיה לו הרושם שאיש לא ידע שום דבר –

פרופסור קווירל חיך. "למה לא פשוט לכתוב את הסוד?" "אההה..." אמר הארי. "משום שאם המפלצת דיברה לחשנית, זה יבטיח שרק צאצא אמיתי של סלית'רין יוכל לשמוע את הסוד?" "אין בעיה להטיל לחשי הגנה על החדר שייפתחו רק למשמע ביטוי שנאמר בלחשנית. למה לטרוח ליצור את המפלצת של סלית'רין? לא יכול להיות שהיה קל ליצור יצור עם תוחלת חיים של מאות שנים. קדימה, מר פוטר, זה צריך להיות ברור; איזה סודות יכולים להיאמר מתודעה חיה אחת לאחרת, אבל לעולם לא

להיכתב?"

ואז הארי ראה זאת, בפרץ אדרנלין שגרם ללבו לפעום במהירות, נשימתו מואצת. "הו."

סלזאר סלית'ריין אכן היה ערמומי מאוד. ערמומי מספיק כדי לעלות על דרך לעקוף את האיסור של מרלין.

אי אפשר להעביר לחשי קסם עוצמתיים דרך ספרים או רוחות, אבל אם תצליח ליצור יצור תבוני מאריך־ימים מספיק עם זיכרון מספיק טוב –

"נראה לי סביר מאוד," אמר פרופסור קווירל, "שזה־שאיך לנקוב־בשמו החל את עלייתו לכוח עם סודות שהשיג מהמפלצת של סלית'ריין. שהידע האבוד של סלזאר הוא המקור ליכולת הקסם החזקה להפליא של אתה־יודע־מי. ולכן העניין שלי בחדר הסודות ובתיק של מר האגריד."

"אני מבין," אמר הארי. ואם הוא, הארי, יוכל למצוא את חדר הסודות של סלזאר... אז כל הידע האבוד שלורד וולדמורט השיג יהיה שלו.

תוסיף לכך את האינטליגנציה העליונה של הארי וקצת מחקר עצמאי בקסם ומשגרי טילים מוגלגיים, והקרב המתקבל יהיה חדר צדדי לגמרי, וזה בדיוק איך שהארי רצה אותו.

הארי חיך עכשיו, חיוך מרושע למדי. עדיפות חדשה: למצוא כל דבר בהוגוורטס שנראה כמו נחש ולנסות לדבר איתו. תתחיל עם כל מה שכבר ניסית, אלא שהפעם תוודא שאתה משתמש בלחשננית במקום באנגלית – תשכנע את דראקו שיכניס אותך למעונות של סלית'ריין –

"אל תתרגש יותר מדי, מר פוטר," אמר פרופסור קווירל. פניו שלו הפכו חסרות הבעה כעת. "עליך להמשיך לחשוב. מה היו מילות הפרידה של אדון האופל מהמפלצת של סלית'ריין?"

"מה?" שאל הארי. "איך מישוהו מאיתנו יכול לדעת את זה?"
"דמייך את הסצנה, מר פוטר. תן לדמיון שלך להשלים את

הפרטים. המפלצת של סלית'רין – נחש ענק כלשהו, סביר להניח, כך שרק לחשנן יוכל לדבר איתה – סיימה להעביר את כל הידע שברשותה לזה שאיין־לנקוב־בשמו. היא מעבירה לו את הברכה האחרונה של סלזאר, ומזהירה אותו שעל חדר הסודות להישאר חתום עד שהצאצא הבא של סלזאר יוכל להוכיח שהוא ערמומי מספיק כדי לפתוח אותו. וזה שיהפך לאדון האופל מהנהן, ואומר לה –

"אַבְדָּה קְדֻכָּרָה, אומר הארי, מרגיש לפתע בחילה.
"כלל מספר שתי־עשרה," אמר פרופסור קווירל בשקט.
"לעולם אל תשאיר את מקור הכוח שלך זרוק כך שמישהו אחר יכול למצוא אותו."

מבטו של הארי צנח למפת השולחן, שעטרה את עצמה בתבנית מתאבלת של פרחים שחורים וצללים. איכשהו זה היה... עצוב מכדי שידמיין זאת, הנחש הגדול של סלית'רין רק רצה לעזור ללורד וולדמורט, ולורד וולדמורט פשוט... היה בכך משהו עצוב במידה שלא תיאמן, איזה מין בן־אדם יעשה משהו כזה לישות שלא הציעה לו דבר מלבד ידידות... "האם אתה חושב שאדון האופל היה –

"כן," אמר פרופסור קווירל בקול שטוח. "זה שאיין־לנקוב־בשמו הותיר בעקבותיו לא מעט גופות, מר פוטר; אני בספק שהוא היה משמיט את זו. אם היו שם חפצי קסם שניתנים להזזה, אדון האופל היה לוקח אותם עימו גם כן. ייתכן שיש עוד משהו ששווה לראות בחדר הסודות, ואם תמצא אותו תוכיח שאתה יורש אמיתי לסלית'רין. אבל אל תפתח ציפיות גבוהות מדי. אני חושד שכל מה שתמצא שם יהיה שרידיה של המפלצת של סלית'רין, נחים בשלווה בקברם."

הם ישבו בדממה לזמן מה.

"ייתכן שאני טועה," אמר פרופסור קווירל. "בסופו של דבר זהו רק ניחוש. אבל רציתי להזהיר אותך, מר פוטר, כדי שלא תתאכזב

יתר על המידה."

הארי הנהן קצרות.

"אפשר אולי להצטער על ניצחונו של עצמך התינוק," אמר פרופסור קווירל. חיוכו התעוות. "לו אתה יודע-מי היה נשאר בחיים, ייתכן שהיית מצליח לשכנע אותו ללמד אותך חלק מהידע שאמור היה להיות המורשת שלך, מיורש אחד של סליט'רין למשנהו." החיוך התעוות עוד, כאילו ללעוג לאי-האפשרות הברורה, על אף ההצעה.

הערה לעצמי, חשב הארי, בתחושת קור קלה וקצת כעס, לוודא שאחלץ את המורשת שלי מהתודעה של אדון האופל, כך או אחרת. השתררה שתיקה נוספת. פרופסור קווירל הביט בהארי כאילו המתין שישאל משהו.

"טוב," אמר הארי, "כל עוד אנחנו מדברים על הנושא, אפשר לשאול אותך איך אתה חושב שכל עניין הלחשננות הזה עובד –" נשמעה נקישה על הדלת. פרופסור קווירל הרים אצבע מתרה, ואז פתח את הדלת בהינף יד. המלצרית נכנסה, מאזנת מגש ענק עם המנות שלהם כאילו כל הדבר לא שקל מאומה (מה שכנראה היה נכון). היא הגישה לפרופסור קווירל את קערת המרק הירוק שלו, וכוס של הקיאנטי הרגיל שלו; ולפני הארי, צלחת של רצועות בשר דקות טבולות ברוטב סמיך למראה, יחד עם כוס גזוז הדבשה הרגיל שלו. אז היא קדה, מצליחה לגרום לזה להיראות כמו כבוד פן במקום מחווה אדישה, ועזבה.

אחרי שהלכה, פרופסור קווירל הרים את אצבעו לסמן שקט פעם נוספת, ושלף את שרביטו.

ואז פרופסור קווירל החל לבצע סדרה מסוימת של לחשים שהארי זיהה, מה שגרם לו לשאוף אוויר בחדות. הייתה זו הסדרה שמר בסטר השתמש בה, הקבוצה המלאה של עשרים ושבעת הלחשים שהיית מטיל לפני שהיית מדבר על משהו בעל חשיבות אמיתית.

אם הדיון על חדר הסודות לא נחשב למשהו בעל חשיבות
אמיתית –

כשפרופסור קווירל סיים – הוא הטיל שלושים לחשים, שלושה
שהארי לא שמע קודם לכן – המורה להתגוננות אמר, "כעת לא
יפריעו לנו למשך זמן מה. האם אתה מסוגל לשמור סוד, מר
פוטר?"

הארי הנהן.

"סוד רציני, מר פוטר," אמר פרופסור קווירל. עיניו היו
רציניות, קולו חמור. "סוד שעלול לשלוח אותי לאזקבאן. חשוב
על כך לפני שתענה."

לרגע אחד הארי לא הבין מדוע השאלה אמורה להיות קשה,
בהינתן אוסף הסודות ההולך וגדל שלו. ואז –
אם הסוד הזה עלול לשלוח את פרופסור קווירל לאזקבאן, זה
אומר שהוא עשה משהו לא חוקי...

המות של הארי ערך כמה חישובים. מה שלא יהיה הסוד,
פרופסור קווירל לא חשב שהעבירה שלו תציג אותו באור שלילי
בעיני הארי. לא היה שום יתרון שיושג מלא לשמוע את הסוד. ואם
הוא כן יגלה משהו לא בסדר בפרופסור קווירל, אז יועיל מאוד
להארי לשמוע אותו, אפילו אם יבטיח שלא לגלות אותו לאיש.
"מעולם לא היה לי כבוד רב לסמכות," אמר הארי. "גם לא
לסמכות חוקית או ממשלתית. אשמור את סודך."

הארי לא טרח לשאול האם הגילוי שווה את הסכנה שיציב
לפרופסור קווירל. המורה להתגוננות לא טיפש.

"אז עליי לבחון האם אתה באמת צאצא של סלזאר," אמר
פרופסור קווירל, והתרומם מכסאו. הארי, מונע יותר מרפלקס
ואינסטינקט מאשר מחישוב, דחף לאחור את כיסאו ונעמד גם הוא.
לפתע היה טשטוש, שינוי, תנועה פתאומית.

הארי עצר באמצע את הזינוק המפוחד שלו לאחור, מה שגרם
לו לנפנף בפראות בידיו כדי לא ליפול, שטף אדרנלין פתאומי זורם

בו.

בצידו השני של החדר התנועע נחש בגובה מטר, בצבע ירוק בוהק עם דוגמאות מורכבות בלבן וכחול. הארי לא ידע מספיק על נחשים כדי לזהות אותו, אבל הוא ידע ש'צבעוני' משמעו 'ארסי'. תחושת האבדון הקבועה פחתה, למרבה האירוניה, אחרי שהמורה להתגוננות מפני כוחות האופל של הוגוורטס הפך לנחש ארסי.

הארי בלע רוק בחוזקה ואמר, "ברכות – אה, הסס, לא, אה, ברכותסס."

"אז", לחש הנחש. "אתה מדבר, אני ששומע. אני מדבר, אתה ששומע?"

"כן, אני ששומע", לחש הארי. "אתה אנימאגוסס?"
 "ברור", לחש הנחש. "ששלוששים וששבעה כללים, מסספר ששלוששים וארבע: להפוך לאנימאגוסס. כל האנשים הנבונים עושים זאת, אם יכולים. לכן, נדיר." עיניו של הנחש היו משטחים שטוחים שקועים בשקעים אפלים, אישונים שחורים חדים בשדות אפורים. "זו הדרך הבטוחה ביותר לששוחח. אתה מבין? אישש אחר לא מבין אותנו."

"אפילו אם הם אנימאגים נחששים?"
 "לא. אלא אם יורשש ששל ססלית'דין רוצסה." הנחש השמיע סדרה של לחשושים קצרים שהמוח של הארי פירש כצחוק אירוני. "ססלית'דין לא טיפפשו. אנימאגים נחששים לא אותו דבר כמו לחששננים. היה עלול להיות פגם עצסום בתכנית."

טוב, זה בהחלט העיד על כך שלחשננות זה קסם אישי, ולא שנחשים הם ישויות תבוניות עם שפה ניתנת ללמידה –
 "אני לא רששום", לחשש הנחש. הבורות האפלים שהיו עיניו בהו בהארי. "אנימאגוסס חייב להיות רששום. עונשש ששנתיים מאססר. האם תששמור ססוד ששלי, ילד?"

"כן", לחשש הארי. "לא אפר הבטחה אף פעם."

הנחש עצר, כאילו בתדהמה, ואז החל להתנודד שוב. "נבוא לפה ששוב עוד ששבעה ימים. תביא גלימה לעבור בלי להיראות, תביא ששעוך חול לנוע דרך זמן –"

"אתה יודע?" לחשש הארי בתדהמה. "איך –" שוב סדרת הלחשושים הקצרים שתורגמו לצחוק אירוני. "אתה מגיע לששיעור ראשון שלי בזמן ששאתה עדיין בששיעור אחר, פוגע באויב עם פאי, ששני כדורי זיכרון –" "לא מששנה," לחשש הארי. "ששאלה טיפשית, ששכחתי ששאתה חכם."

"דבר טיפשי לששכוח," אמר הנחש, אבל הלחשוש לא נשמע נעלב. "ששעון־חול מוגבל," אמר הארי. "אי אפשר להששתמש עד ששעה תששיעית."

הנחש הניע את ראשו בהנהון נחשי. "הרבה הגבלות. נעול לששימוש ששלך בלבד, אי אפשר לגנוב. אי אפשר להעביר בני־אדם אחרים. אבל נחש בנרתיק, אני חושש שיעבור. חושש ששאפשר להחזיק ששעון־חול בלי תנועה בתוך קליפה, בלי להפריע ללחששי הגנה, בזמן ששאתה מססובב קליפה מססביבו. נבדוק בעוד ששבעה ימים. לא נדבר על תכניות מעבר לזה. אתה לא אומר כלום לאיש. אל תעששה ששום ססמן ששל צסיפייה, כלום. מבין?"

הארי הנהן.

"ענה כדיבור."

"כן."

"תעששה כמו שאמרתי?"

"כן. אבל," הארי השמיע לחישה עולה יורדת, שהייתה הדרך שבה המוח שלו תירגם 'אהה' מהוסס לנחשית, "אני לא מבטיח לעששות מה ששזה יהיה, אתה לא אמרת –" הנחש רעד בצורה שהתודעה של הארי תרגמה למבט חמור. "ברור ששלא. נדבר על פרטים בפגיששה הבאה."

הטשטוש והתנועה התהפכו, ופרופסור קווירל עמד שם שוב. לרגע אחד נראה כאילו המורה להתגוננות מתנודד כמו שעשה הנחש, עיניו קרות ושטוחות; ואז כתפיו התיישרו והוא היה אנושי שוב.

והילת האבדון חזרה.

כיסאו של פרופסור קווירל חזר אליו, והוא התיישב עליו. "אין טעם לבזבז את זה," אמר פרופסור קווירל כשהרים את כפו, "אם כי כרגע הייתי מעדיף בהרבה עכבר חי. אי אפשר לנתק לחלוטין את התודעה מהגוף שהיא לובשת, אתה מבין..."
הארי התיישב באיטיות והחל לאכול.

* * *

"אז שושלתו של סלזאר לא גוועה עם אתה-יודעימי אחרי הכל," אמר פרופסור קווירל אחרי זמן מה. "נראה ששמועות כבר החלו להתפשט, בקרב התלמידים המצויינים שלנו, שאתה אפל; אני תוהה מה היו חושבים, אם היו יודעים זאת."

"או אם הם היו יודעים שהשמדתי סוהרסן," אמר הארי, ומשך בכתפיו. "אני מניח שכל ההמולה תשקע בפעם הבאה שאעשה משהו מעניין. הרמיוני מתקשה, לעומת זאת, ותהיתי האם יש לך הצעות בשבילה."

המורה להתגוננות אכל כמה כפות מרק בשקט; וכשדיבר שוב, קולו היה שטוח בצורה מוזרה. "באמת אכפת לך מהילדה הזו. כן," אמר הארי בשקט.

"אני מניח שזו הסיבה שהיא הצליחה להוציא אותך מהשפעת הסוהרסן?"

"פחות או יותר," אמר הארי. ההצהרה הייתה נכונה במובן מסוים, פשוט לא מדויקת; זה לא שהיה אכפת לעצמו תחת השפעת הסוהרסן, אלא שהוא פשוט היה מבולבל.

"לי לא היו חברים כאלה כשהייתי צעיר." עדיין באותו קול

חסר־רגש. "מה היה קורה לך, אני תוהה, אילו היית לבד."
הארי רעד לפני שהיה מסוגל לעצור את עצמו.
"אתה בטח מרגיש אסיר תודה כלפיה."
הארי פשוט הנהן. לא מדויק, אבל נכון.
"אז הנה מה שהייתי עושה בגילך, לו היה לי בעבור מי לעשות
זאת –"

DIYIBIXIA

פְּדָמָה פֶּאטִיל סִימָה אֶת אֲרוּחַת הָעֶרֶב שֶׁלָּה מַעַט מֵאוּחַר, בִּסְבִיבוֹת שֶׁבַע וַחֲצִי, וְכַעַת מִיָּהֳרָה הַחוּצָה מֵהָאוֹלָם הַגָּדוֹל אֶל מַעֲוֹנוֹת רִיבְנִקְלוֹ וְאֶל חֲדָרֵי הַלִּימוֹד. לְרַכֵּל זֶה כִּיף, וְלִהְשֵׁמִיד אֶת הַמוֹנִיטִין שֶׁל גְּרִינְגֶ'ר זֶה כִּיף עוֹד יוֹתֵר, אֲבָל זֶה עֲלוּל לְהַסִּיחַ אֶת דַּעְתָּה מִשִּׁיעוּרֵי הַבֵּית. הִיא דַּחְתָּה חִיבוֹר שֶׁל חֲמִישֶׁה־עֶשֶׂר סֶנְטִימֶטְרִים עַל יַעַר לֹמְלִיאֵלֹר שֶׁהִיא צְרִיכָה לְהַגִּישׁ בְּבוֹקֶר בְּשִׁיעוֹר תּוֹרַת־הַצִּמְחִים, אִזּוּ הִיא צְרִיכָה לִסְיִים אוֹתוֹ הָעֶרֶב.

הִיא שִׁמְעָה אֶת הַלְחִישָׁה בִּזְמַן שֶׁהִלְכָה בַּמַּסְדְּרוֹן אֲבָן אֲרוֹךְ, צָר וּמְפוֹתֵל, וְהִיא נִשְׁמָעָה כֹּאִילוֹ הַגִּיעָה הַיֵּשֶׁר מֵאַחֲוִרְיָה.

"פְּדָמָה פֶּאטִיל..."

הִיא הַסְתּוֹבְבָה מֵהִירָה כְּבֶרֶק, שְׂרִבִּיטָה כְּבֶר נִשְׁלָף מִכִּיס גְּלִימּוֹתִיָּה אֶל יָדֶיהָ, אִם הָאֵרִי פּוֹטֵר חוֹשֵׁב שֶׁהוּא יִכּוֹל לְהַתְּגַנֵּב וּלְהַבְהִיל אוֹתָהּ בַּכּוֹז קְלוֹת –

לֹא הִיא שֵׁם אִישׁ.

פְּדָמָה הַסְתּוֹבְבָה מִיַּד וְהִבִּיטָה לְכִיוּן הַשָּׁנִי, לְמִקְרָה שֶׁהוּא הִטִּיל לַחֵשׁ פִּיתוּם –

גַּם שֵׁם לֹא הִיא אִישׁ.

הָאֲנָחָה הַלּוֹחֶשֶׁת נִשְׁמָעָה שׁוֹב, רַכָּה וּמִסּוֹכֶנֶת עִם נִימָה מִלְּחֶשֶׁשֶׁת.

"פְּדָמָה פֶּאטִיל, יִלְדַת סְלִית־רִין..."

"הָאֵרִי פּוֹטֵר, יֶלֶד סְלִית־רִין," הִיא אִמְרָה בְּקוֹל רֵם.

היא נלחמה בהארי פוטר ובלגיון הכאוס שלו כבר עשרות פעמים, היא ידעה שהיה זה הארי פוטר שעשה זאת איכשהו...
...אף על פי שלחש הפיתום דרש קו ראייה, ובמסדרון המפותל, היא ראתה בקלות עד הפיתול הבא מקדימה ומאחורה, ולא היה שם איש...

...זה לא משנה. היא הכירה את האויב שלה.
נשמע גיחוך לוחש, מגיע מקרבתה כעת, והיא הסתובבה וכיוונה את שרביטה אל הלחישה וצעקה "לומינז!"
קליע האור האדום נורה והכה בקיר, שהואר בזוהר ארגמן שדעך לאחר זמן קצר.

היא לא באמת ציפתה שזה יעבוד. לא ייתכן שהארי פוטר בלתי נראה, לא באמת בלתי נראה, זה קסם שרוב המבוגרים לא יכולים לעשות, והיא מעולם לא האמינה בתשע עשירות מהסיפורים עליו.
הקול הלוחש צחק שוב, מצידה השני כעת.
"הארי פוטר ניצב על פי תהום," לחש הקול, נשמע קרוב מאוד לאוזנה כעת, "הוא מתנודד, אבל את, את כבר נופלת, ילדת סלית'רין..."

"המצנפת לא קראה סלית'רין בשם שלי, פוטר!" היא נסוגה לקיר, כך שלא תצטרך להסתכל מאחוריה, והרימה את שרביטה לתנוחת תקיפה.

שוב נשמע הצחוק הרך. "הארי פוטר נמצא בחדר המועדון של רייבנקלו במשך חצי השעה האחרונה, עוזר לקווין אנטוויסל ולמייקל קורנר לשנן מתכונים לשיקויים. אך אין זה משנה. אני פה כדי להעביר לך הודעה, פדמה פאטיל, ואם תבחרי להתעלם ממנה, זה עניינך."

"בסדר," היא אמרה בקור. "קדימה. תזהיר אותי, פוטר, אני לא מפחדת ממך."

"סלית'רין היה בית דגול, פעם," אמרה הלחישה; היא נשמעה עצובה יותר כעת. "סלית'רין היה פעם בית שהיית גאה לבחור בו,

פֶּדְמָה פּאַטיל. אַבל משהו השתבש, משהו התקלקל; את יודעת מה קרה לבית סלית'רין, פֶּדְמָה פּאַטיל?"

"לא, ולא אכפת לי!"

"אבל צריך להיות לך אכפת," אמרה הלחישה, נשמעת כאילו הגיעה ממש מאחורי ראשה הצמוד לקיר. "משום שאת עדיין אותה הילדה לה מצנפת המיון הציעה את האפשרות. את חושבת שאם בחרת ברייבנקלו אינך פנסי פרקינסון, ולעולם לא תהיי פנסי פרקינסון, לא משנה איך תנהגי?"

למרות הכל, צמרמורות פחד קטנות החלו להתפשט מעמוד השדרה שלה אל עורה. היא שמעה גם את הסיפורים האלה על הארי פוטר, שהוא מבארהכרה בסתר. אבל היא עדיין עמדה זקוף, והכניסה את כל הארס שהצליחה לקולה כשאמרה, "הסלית'רינים נהיו אפלים כדי להשיג כוח, בדיוק כמוך, פוטר. ואני לא אעשה זאת. לעולם."

"אבל את תפצי שמועות נבזיות על נערה תמימה," לחש הקול, "אף על פי שזה לא יעזור לך להשיג שום שאיפה משלך, ומבלי לשקול את העובדה שיש לה בני־ברית חזקים שעשויים להתרגז. זה אינו הסלית'רין הגאה של ימי קדם, פֶּדְמָה פּאַטיל, זו איננה גאוותו של סלזאר, זה הסלית'רין שנרקב, פֶּדְמָה פרקינסון ולא פֶּדְמָה מאלפוי..."

היא הלכה ונעשתה מבוהלת יותר משהייתה אי־פעם, והיא החלה לחשוב על האפשרות שאולי זו כאמת רוח. היא מעולם לא שמעה שרוחות יכולות להחביא את עצמן ככה, אבל אולי הן פשוט לא נהגו לעשות זאת – שלא לדבר על זה שרוב הרוחות לא היו כל־כך מפחידות, הן היו בסך הכול אנשים מתים – "מי אתה? הברון המגואל?"

"כשהארי פוטר הוכה על ידי בריונים," לחש הקול, "הוא הורה לכל בני־בריתו להימנע מנקמה; את זוכרת זאת, פֶּדְמָה פּאַטיל? משום שהארי פוטר מתנודד, אך טרם אבד; הוא נאבק, הוא יודע

שהוא בסכנה. אבל הרמיוני גריינג'ר לא הורתה כך לבני־בריתה. הארי פוטר כועס עלייך, פֶּדְמָה פאטיל, כועס יותר מכפי שהיה כועס בשביל עצמו... ולו יש בני־ברית משל עצמו."

רעד עבר בה, היא ידעה שהוא היה גלוי לעין ושנאה את עצמה בשל כך.

"הו, אל תחששי," נשם הקול. "לא אפגע בך, פֶּדְמָה פאטיל, משום שהרמיוני גריינג'ר חפה מפשע באמת ובתמים. היא לא ניצבת על פי תהום, היא אינה נופלת. היא לא ביקשה מבעלי בריתה להימנע מלפגוע בך, משום שהיא לא חשבה על כך כעל אפשרות. והארי פוטר יודע היטב שאם היה פוגע בך או גורם לפגיעה, למען הרמיוני גריינג'ר, אז היא לעולם לא הייתה מדברת איתו שוב, עד שהשמש הייתה בוערת עד כלות והכוכב האחרון היה נמוג מהשמיים." הקול היה עצוב מאוד כעת. "היא באמת ילדה אדיבה, אדם כמותו אוכל רק לייחל להיות..."

"גריינג'ר לא יכולה להטיל את לחש הפֶּטְרוֹנוֹס!" אמרה פֶּדְמָה. "אם היא באמת הייתה נחמדה כמו שהיא מעמידה פנים שהיא – "האם את יכולה להטיל את לחש הפֶּטְרוֹנוֹס, פֶּדְמָה פאטיל? לא העזת אפילו לנסות, חששת מהתוצאה."

"זה לא נכון! לא היה לי זמן, זה הכל!"

הלחישה המשיכה. "אבל הרמיוני גריינג'ר ניסתה, בגלוי, לפני חבריה, וכשהקסם שלה נכשל היא הייתה מופתעת ומבוהלת. משום שישנם סודות ללחש הפֶּטְרוֹנוֹס שמעטים ידעו אי־פעם, וייתכן שאין איש כיום מלבדי שיודע." גיחוך רך ולוחש. "בי נשבעתי שאין זה כתם על נפשה שמונע מאורה לזרוח. הרמיוני גריינג'ר אינה מסוגלת להטיל את לחש הפֶּטְרוֹנוֹס מאותה הסיבה שגודריק גריפינדור, שהקים את האולמות הללו, לא היה מסוגל." המסדרון באמת נעשה קר יותר, היא הייתה בטוחה בכך, כאילו מישהו השתמש בלחש הצינון.

"והארי פוטר אינו בן־בריתה היחיד של הרמיוני גריינג'ר." כעת

נשמעה נימה של שעשוע יבש בלחישה. זה הזכיר לה לפתע בצורה מפחידה את פרופסור קוורל. "פיליוס פליטיק ומינרווה מקגונגל מחבבים אותה למדי, אני מאמין. האם חשבת על כך שאם יודע לשניים הללו מה את עושה להרמיוני גריינג'ר, הם עשויים לחבב אותך פחות? ייתכן שלא יתערבו בגלוי; אבל הם עשויים להתמהמה מעט בהענקת נקודות בית, להתמהמה מעט בהכוונת הזדמנויות לדרכך –"

"פוטר השתנק עליי?"

גיחוך רפאים, חדה-חה יבש. "את חושבת שהשניים האלה טיפשים, חירשים ועיוורים?" בלחישה עצובה יותר, "את חושבת שהרמיוני גריינג'ר אינה יקרה להם, שהם לא יראו אותה סובלת? כפי שאולי חיבבו אותך בעבר, פדמה פאטיל הצעירה והמבריקה שלהם, אבל את משליכה זאת הרחק..."

גרונה של פדמה היה יבש. היא לא חשבה על זה, בכלל לא.

"אני תוהה לכמה אנשים יהיה אכפת ממך בסוף, פדמה פאטיל. האם זה שווה, רק כדי להרחיק את עצמך מאחותך? להיות הצל לאור של פרוואטי? הפחד הגדול ביותר שלך תמיד היה להגיע להרמוניה איתה, לחזור להרמוניה, ליתר דיוק; אבל האם שווה לפגוע בשביל זה בילדה תמימה, רק כדי להפוך את עצמך לאחרת? האם את חייבת להיות התאומה המרושעת, פדמה פאטיל? האם אינך יכולה למצוא מטרה טובה יותר לרדוף אחריה?"

הלב שלה פעם בחזקה בחזה. היא, היא מעולם לא דיברה על

כך עם איש –

"תמיד תהיתי מדוע תלמידים מתעללים זה בזה," נאנח הקול. "איך ילדים הופכים את החיים של עצמם לקשים יותר, איך הם הופכים את בתייהספר שלהם לבתי כלא במו ידיהם. למה בניאדם חייבים להפוך את חייהם שלהם ללא נעימים? אני יכול לתת לך חלק מהתשובה, פדמה פאטיל. זה משום שאנשים לא עוצרים וחושבים לפני שהם גורמים כאב, אם הם לא מדמיינים שהם עצמם

עשויים לסבול ממעשה ידיהם. אבל את סבול תסבלי, פְּדָמָה פאטיל, הו, כן. סבול תסבלי, אם תתמידי בדרך הזו. תסבלי את כאב הברידות, כאב הפחד וחוסר האמון, שאת גורמת להרמיוני גריינג'ר כעת. אלא שלך הוא יגיע בצדק."

שרביטה רעד בידה.

"לא בחרת צד כשהלכת לרייבנקלו, ילדה. את בוחרת את הצד שלך בדרך שבה את חיה את חייך, במה שאת עושה לאנשים אחרים ובמה שאת עושה לעצמך. האם תאירי חיים של אחרים, או תאפיל אותם? זוהי הבחירה בין אור לאופל, לא המילה שמצנפת המיון מכריזה. והחלק הקשה, פְּדָמָה פאטיל, אינו לומר 'אור', החלק הקשה הוא להחליט מה זה מה, ולהודות בפני עצמך כשהתחלת לצעוד בדרך הלא נכונה."

השתררה שתיקה. היא נמשכה זמן מה, ופְּדָמָה הבינה שהיא שוחררה.

פְּדָמָה כמעט הפילה את שרביטה כשניסתה להשיב אותו לכיסה. היא כמעט נפלה כשניסתה לקחת צעד קדימה מהקיר ולפנות ללכת –

"אני עצמי לא תמיד בחרתי נכונה בין אור ואופל," הלחישה אמרה, חזקה ונוקשה כעת, היישר באוזנה. "אל תיקחי את חכמתי כמילה האחרונה, ילדה, ואל תחששי להטיל בה ספק, משום שאף שניסיתי, נכשלתי לפעמים. אבל את פוגעת בחפה מפשע אמיתית, ולא תשיגי אף אחת משאיפותייך בעשותך כך, זה לא לשם שום תכנית מבריקה. את גורמת כאב אך ורק למען ההנאה שאת מפיקה מכך. לא תמיד בחרתי נכונה בין אור לאופל, אבל זאת היא אפלה, אני יודע לבטח. את פוגעת בילדה תמימה, ומתחמקת מעונש רק משום שהיא נחמדה מכדי לסבול פעולה של בני־בריתה נגדך. אני יכול לפגוע כך בשל כך, אז דעי רק שאיני מכבד זאת. אינך ראויה לסליטרין; לכי לעשות את שיעורי הבית בתורת־הצמחים, ילדת רייבנקלו!"

הלחישה האחרונה יצאה בלחשוש שנשמע כמעט כמו נחש, ופֶדְמָה ברחה; היא רצה במורד המסדרונות כאילו לת'יפולדים ורודפים אחריה, מתעלמת מהחוקים נגד ריצה במסדרונות, אפילו כשעברה תלמידים אחרים שהביטו בה בהפתעה היא לא עצרה, רצה כל הדרך עד למעונות רייבנקלו, הדופק פועם בצווארה, הדלת שאלה "למה השמש זורחת ביום במקום בלילה?" ולקחו לה שלושה ניסיונות לפני שהצליחה לענות בצורה קוהרנטית, ואז הדלת נפתחה והיא ראתה –

– כמה בנים ובנות, חלקם צעירים וחלקם בוגרים, כולם בוהים בה, ובפינה אחת של שולחן מחומש, הארי פוטר, מייקל קורנר וקווין אנטוויסל, מרימים את מבטם מספרי הלימוד שלהם. "מרלין הקדוש!" קראה פנלופה קלירווטר, קמה מהספה שלה. "מה קרה לך, פֶדְמָה?"

"אני," היא גימגמה, "אני, אני שמעתי – רוח –" "זה היה הברון המגואל?" שאלה קלירווטר. היא שלפה את שרביטה ורגע לאחר מכן החזיקה כוס, אגואמנטי אחד לאחר מכן הכוס הייתה מלאה במים. "הנה, שתי את זה, שבי –" פֶדְמָה כבר צעדה לעבר השולחן המחומש. היא הביטה בהארי פוטר, שהביט בה במבט רגוע, חמור סבר ועצוב מעט. "אתה עשית את זה!" פֶדְמָה אמרה. "איך – אתה – איך אתה מעז!"

השתררה שתיקה פתאומית במועדון של רייבנקלו. הארי פשוט הביט בה. ואז הוא אמר, "אני יכול לעזור לך במשהו?" "אל תכחיש את זה," אמרה פֶדְמָה, קולה רועד, "אתה שילחת בי את הרוח הזו, היא אמרה –" "אני רציני," אמר הארי. "אני יכול לעזור לך במשהו? להביא לך אוכל, או גזוז, או לעזור לך בשיעורי הבית, או משהו כזה?" כולם בהו בהם.

"למה?" שאלה פדמה. היא לא הצליחה לחשוב על שום דבר אחר לומר, היא לא הבינה.

"משום שחלקנו ניצבים על פי תהום," אמר הארי. "וההבדל הוא מה שאת עושה בשביל אנשים אחרים. האם תתני לי לעזור לך במשהו, פדמה, בבקשה?"

היא בהתה בו, וידעה, באותו הרגע, שהוא קיבל את האזהרה שלו, בדיוק כמותה.

"אני..." היא אמרה. "אני צריכה לכתוב חמישה עשר סנטימטרים על לומיליאלור –"

"תני לי לעלות לחדר שלי ולהביא את הדברים של תורת-הצמחים," אמר הארי. הוא קם מהשולחן המחומש, מביט באנטוויסל ובקורנר. "סליחה, חבר'ה, נתראה אחר-כך."

הם לא אמרו דבר, רק בהו, יחד עם כל שאר האנשים בחדר המועדון, בזמן שהארי הלך לעבר המדרגות.

וברגע שהתחיל לעלות, הוא אמר, "ושאף אחד לא יציק לה עם שאלות אלא אם היא רוצה לדבר על זה, אני מקווה שזה ברור לכולם?"

"ברור," אמרו רוב תלמידי השנה הראשונה וחלק מהתלמידים הבוגרים, חלקם נשמעים מפוחדים למדי.

* * *

היא דיברה עם הארי פוטר על לא מעט דברים מעבר ליצר לומיליאלור – אפילו על הפחד שלה לחזור להרמוניה עם פרוואטי, והיא לא דיברה על זה עם איש לפני כן, אבל מצד שני רוח הרפאים שהייתה בעלת בריתו של הארי כבר ידעה. והארי שלח את ידו לנרתיקו והוציא ספרים מוזרים, משאיל לה אותם לאחר שהסכימה לשמור על סודיות גמורה, ואומר שאם תוכל להבין את הספרים הללו, דרך החשיבה שלה תשתנה מספיק כך שלעולם לא תחזור להרמוניה עם פרוואטי...

עד השעה תשע בערב, כשהארי אמר שהוא צריך ללכת, היא סיימה לא יותר מחצי מהחיבור.

וכשהארי עצר, והביט בה בדרכו החוצה, ואמר שהוא חושב שהיא ראוייה לסליטרין, זה גרם לה להרגיש טוב למשך דקה שלמה לפני שהבינה מה נאמר לה ועל ידי מי.

* * *

כשפדמה ירדה לארוחת הבוקר, היא ראתה שמנדי הבחינה בה ולחשה משהו לילדה שישבה לידה בשולחן רייבנקלו.

היא ראתה שהילדה הזו קמה מהספסל והלכה לכיוונה. אתמול בלילה פדמה שמחה שהילדה הזו ישנה בחדר השני; אבל עכשיו כשחשבה על כך, זה יותר גרוע, עכשיו היא צריכה לעשות זאת לפני כולם.

אבל אף על פי שפדמה הזיעה, היא ידעה מה עליה לעשות.

הילדה התקרבה –

"אני מצטערת."

"מה?" אמרה פדמה. זו השורה שלה.

"אני מצטערת," חזרה הרמיוני גריינג'ר. קולה היה חזק מספיק כדי שכולם ישמעו. "אני... לא ביקשתי מהארי לעשות זאת, וכעסתי עליו כשגיליתי, וגרמתי לו להבטיח לא לעשות משהו כזה שוב לאיש, ואני לא מדברת איתו לשבוע... אני ממש, ממש מצטערת, העלמה פאטיל."

גבה של הרמיוני גריינג'ר היה נוקשה, פניה נוקשות, ניתן היה לראות את הזיעה שעל פניה.

"אממ," אמרה פדמה. המחשבות שלה היו מבולגנות לגמרי עכשיו...

מבטה של פדמה הבזיק לעבר שולחן רייבנקלו, שם הביט בהן ילד אחד בעיניים מכווצות, ידיו קמוצות בחיקו.

* * *

מוקדם יותר :

"אמרתי לך להיות נחמד יותר!" צווחה הרמיוני.
הארי החל להזיע. הוא מעולם לא באמת שמע את הרמיוני
צורחת עליו לפני כן, וזה היה חזק למדי בכיתה הריקה.
"אני – אבל – אבל הייתי נחמד!" הארי מחה. "גאלתי אותה,
פחות או יותר, פדמה הלכה בדרך הלא נכונה והורדתי אותה
ממנה! זה בטח שינה את כל חייה כך שתהיה מאושרת יותר! חוץ
מזה, היית צריכה לשמוע את הגרסה המקורית של מה שפרופסור
קווירל הציע –" בנקודה הזו הארי הבין מה הוא אמר וסתם את פיו
שנייה מאוחר מדי.

הרמיוני אחזה בתלתליה הערמוניים, מחווה שהארי לא ראה
לפני כן. "מה הוא אמר שכדאי לעשות? להרוג אותה?"

המורה להתגוננות הציע שהארי יזהה את כל התלמידים
המשפיעים בתוך ומחוץ לשכבה שלו וינסה לקנות שליטה בכל
חרושת השמועות של הוגוורטס, והעיר שלרוב זהו אתגר מועיל
ומשעשע לכל סלית'רין אמיתי שלומד בהוגוורטס.

"שום דבר כזה", אמר הארי במהירות, "הוא פשוט אמר באופן
כללי שאני צריך להשיג השפעה על האנשים שמפיצים שמועות,
ואני החלטתי שהגרסה הנחמדה של זה תהיה פשוט ליידע את
פדמה ישירות על המשמעות של מה שהיא עושה, ועל ההשלכות
האפשריות של המעשים שלה, במקום לנסות לאיים עליה או משהו
כזה –"

"אתה קורא לזה לא לאיים על מישהו?" ידיה של הרמיוני משכו
בשערה כעת.

"אמממ..." אמר הארי. "אני מניח שייתכן שהיא הרגישה קצת
מאויימת, אבל הרמיוני, אנשים יעשו כל מה שהם חושבים שיוכלו
לעשות ולהתחמק בלי עונש, לא אכפת להם עד כמה זה פוגע

באחרים אם הם לא נפגעים בעצמם. אם פִּדְמָה חושבת שאין השלכות להפצת שקרים עלייך אז כמובן שהיא פשוט תמשיך לעשות זאת –

“ואתה חושב שלא יהיו השלכות למה שאתה עשית?”
לפתע הארי החל להרגיש תחושת בחילה בבטנו.

על פניה של הרמיוני הייתה ההבעה הכועסת ביותר שראה מימיו. “מה אתה חושב שהתלמידים האחרים חושבים עליך, הארי? עליי? אם הארי לא אוהב איך שאתה מדבר על הרמיוני, הוא ישלח בך רוחות – זה מה שאתה רוצה שהם יחשבו?”
הארי פתח את פיו ושום מילים לא יצאו, הוא פשוט... לא חשב על זה ככה, בעצם...

הרמיוני הושיטה את ידיה כדי להרים את הספרים שלה מהשולחן עליו הטיחה אותם. “אני לא מדברת איתך למשך שבוע, ואני אומר לכולם שאני לא מדברת איתך למשך שבוע, ואומר להם למה, ואולי זה יבטל חלק ממה שעשית. ואחרי השבוע הזה, אני – אני אחליט מה לעשות אז, אני מניחה –”
“הרמיוני!” גם קולו של הארי עלה לצווחת ייאוש. “ניסיתי לעזור!”

הילדה הביטה לאחור כשפתחה את דלת הכיתה.
“הארי,” היא אמרה, וקולה רעד קלות בכעס, “פרופסור קווירל שואב אותך לאפלה, הוא באמת עושה זאת, אני רצינית, הארי.”
“זה... לא היה הוא, זה לא היה מה שהוא אמר לעשות, זה הייתי רק אני –”

קולה של הרמיוני היה כמעט לחישה כעת. “יום אחד תצא איתו לארוחת צהריים, ויהיה זה הצד האפל שלך שיחזור, או שאולי פשוט לא תחזור בכלל.”

“אני מבטיח לך,” אמר הארי, “שכן אחזור מארוחת הצהריים.”
הוא אפילו לא חשב כשאמר זאת.
והרמיוני פשוט הסתובבה וצעדה החוצה וטרקה את הדלת

מאחוריה.

כל הכבוד על שעוררת את חוקי האירוניה הדרמטית, אידיוט, העיר המבקר הפנימי של הארי. עכשיו אתה עומד למות בשבת הקרובה, המילים האחרונות שלך יהיו 'אני מצטער, הרמיוני', היא תמיד תתחרט שהדבר האחרון שעשתה היה לטרוק את הדלת - הו, סתום.

* * *

כשפדמה התיישבה לארוחת בוקר עם הרמיוני, ואמרה בקול רם שהרוח רק אמרה לה דברים שהיה חשוב שתשמע, ושהארי פוטר פעל נכון כשעשה זאת, היו אנשים שפחדו פחות, והיו אנשים שפחדו יותר.

ולאחר מכן אנשים באמת אמרו פחות דברים נבזיים על הרמיוני, לפחות אנשים בשנה הראשונה, ולפחות בציבור, במקומות שבהם הארי פוטר עלול היה לשמוע זאת.

כשפרופסור פליטיק שאל את הארי האם הוא אחראי למה שקרה לפדמה, והארי אמר שכן, פרופסור פליטיק אמר לו שהוא יירצה ריתוק של יומיים. אף על פי שהייתה זו רק רוח ופדמה לא נפגעה, עדיין, זו אינה התנהגות מקובלת מתלמיד רייבנקלו. הארי הנהן ואמר שהוא מבין מדוע הפרופסור צריך לעשות זאת, ושהוא לא ימחה; אבל בהתחשב בכך שנראה שזה כן שינה את ההתנהגות של פדמה, האם פרופסור פליטיק באמת חושב, שלא לציטוט, שהוא עשה את הדבר הלא נכון? ופרופסור פליטיק עצר, ונראה כאילו הוא באמת חושב על כך, ואז אמר להארי, בקול צייצני וחמור, שהוא צריך ללמוד איך להתייחס לתלמידים בדרך הרגילה. והארי לא היה יכול שלא לחשוב שזו עצה שפרופסור קווירל לעולם לא היה נותן לו.

הארי לא היה יכול שלא לחשוב שאם היה עושה זאת בדרך של פרופסור קווירל, בדרך הסלית'ריינת הרגילה, תערוכת של

תמריצים חיוביים ושליליים שיביאו את פְּדמה ואת שאר מחרחרי
השמועות תחת שליטתו הישירה, אז פְּדמה לא הייתה מדברת על
כך, והרמיוני לעולם לא הייתה מגלה...

...ובמקרה הזה, פְּדמה לא הייתה נגאלת, היא הייתה נשאת על
הדרך הלא נכונה, והיא עצמה הייתה סובלת מכך בסופו של דבר.
זה לא כאילו הארי שיקך לפְּדמה בצורה כלשהי, לאחר שחזר בזמן
ועטה את גלימת ההיעלמות והטיל את לחש הפיתום.

הארי עדיין לא היה בטוח אם עשה את הדבר הנכון, או דבר
נכון כלשהו, והרמיוני עדיין לא דיברה איתו – אם כי היא דיברה
הרבה עם פְּדמה. זה הכאיב יותר משהארי ציפה, לחזור ללמוד
לבדו; כאילו המוח שלו כבר החל לשכוח את המיומנות המושחתת
של להיות לבד.

נראה כאילו הימים שעד ארוחת הצהריים של יום שבת עם
פרופסור קווירל חלפו ממש ממש לאט.

פרק 51

כּוֹסֵי הַחַיִּים, סֵלֶק א'

שבת.

הארי התקשה להירדם ביום שישי שלפני כן, דבר שצפה שעלול לקרות, ולכן החליט לקחת את אמצעי הזהירות המתבקש ולקנות שיקוי שינה; וכדי למנוע מכך להוות סימן ברור לכך שהוא מתרגש, הוא החליט לקנות אותו מפרד וג'ורג' מספר חודשים קודם לכן. (היה נכון, זהו שירם של הצופים...)

לפיכך הארי היה ערני ורענן, והנרתיק שלו הכיל כמעט את כל רכושו שחשב שהוא עשוי להזדקק לו. למעשה, הארי נתקל במגבלת הנפח בנרתיק שלו; ובהתחשב בכך שהוא יצטרך לאחסן שם נחש גדול, ומיידע־מה עוד, הוא הסיר חלק מהפריטים הגדולים, כמו מצבר הרכב. הוא כבר הגיע לשלב שבו הוא יכול ליצור בשינוי־צורה משהו בגודל של מצבר רכב בארבע דקות, אז זו לא הייתה כזו אבדה.

הארי כן שמר את נורייה־חירום, את מבער האוקסיאצטילין ואת מיכל הדלק, משום שאסור לשנות־צורה לדברים שנשרפים.

(היה נכון, בעודך מתקדם בחיים...)

הפונדק של מרי.

אחרי שהמלצרית לקחה את ההזמנה שלהם, קדה ועזבה את החדר, פרופסור קווירל הטיל רק ארבעה לחשים, ואז הם לא דיברו על שום דבר בעל חשיבות עצומה, רק על התזה המורכבת של פרופסור קווירל שעסקה בהשפעת הקללה שהטיל אדון האופל על

משרת המורה להתגוננות מפני כוחות האופל על דעיכת הדירקרות ועל הדרך שבה זה שינה מנהגים חברתיים בבריטניה הקסומה. הארי הקשיב והנהן ואמר דברים אינטליגנטיים, בעודו מנסה לשלוט בדפיקות ליבו.

ואז המלצרית נכנסה שוב עם האוכל שלהם, והפעם, דקה לאחר שהמלצרית עזבה, פרופסור קווירל החווה לעבר הדלת כדי לסגור ולנעול אותה, והחל להטיל עשרים ותשעה לחשי אבטחה, משמיט אחד מהסדרה של מר בסטר, מה שהתמיה מעט את הארי.

פרופסור קווירל סיים את לחשיו –

– קם מכסאו –

היטשטש לנחש ירוק, מעוטר בכחול ולבן –

– לחשש, "רעב, ילד? אכול לששובע במהירות, נזדקק לכוח ולזמן

גם יחד."

עיניו של הארי נפערו קלות, אבל הוא לחשש, "אכלתי הרבה בארוחת הבוקר", ואז החל לדחוף במהירות אטריות לפיו.

הנחש הביט לרגע, בעיניו השטוחות, ואז לחשש, "לא רוצה להססביר פה. מעדיף להיות במקום אחר קודם. צסריך לעזוב בלי ששיבחינו, בלי ססימן שעזבנו חדר."

"כדי ששאישי לא יוכל לעקוב אחרינו", לחשש הארי.

"כן. אתה ססומך עליי עד כדי כך, ילד? תחששוב לפני ששתענה.

אבקש ממך בקששה חששובה, ששדורששת אמון; אם תגיד לא בכל מקרה, אז תגיד לא עכשיו."

הארי השפיל את מבטו מעיניו השטוחות של הנחש אל האטריות המכוסות ברוטב שלו, ואכל ביס נוסף, ואז עוד אחד, בעודו חושב.

המורה להתגוננות מפני כוחות האופל... הוא דמות שנויה במחלוקת, בלשון המעטה; הארי חשב שהוא הבין חלק מהמטרות שלו, אבל אחרות נותרו מסתוריות.

אבל פרופסור קווירל הפיל מאתיים נערוות כדי לעצור את אלה

שזימנו את הארי. פרופסור קווירל הסיק שהסוהרסן שאב את הארי דרך השרביט שלו. המורה להתגוננות הציל את חייו של הארי פעמיים, בטווח זמן של שבועיים.

מה שעשוי להעיד על כך שהמורה להתגוננות פשוט שומר את הארי לאחריה, שישנם מניעים נסתרים. אכן, בוודאי שישנם מניעים נסתרים. פרופסור קווירל לא עשה זאת מתוך גחמה. אבל מצד שני, פרופסור קווירל דאג לכך שהארי ילמד הלטהכרה, הוא לימד את הארי כיצד להפסיד... אם המורה להתגוננות רצה לעשות שימוש כלשהו בהארי פוטר, היה זה שימוש שדרש הארי פוטר מחוזק, לא מוחלש. זו המשמעות, שחבר עושה בכ שימוש, שהוא ירצה שהשימוש יעשה אותך חזק יותר במקום חלש יותר. ואם לפעמים הייתה אווירה קרה מסביב למורה להתגוננות, מרירות בקולו או ריקנות במבטו, הארי היה היחיד לו פרופסור קווירל הרשה לראות זאת.

הארי לא ידע בדיוק איך לתאר את תחושת הקֶרֶב שהרגיש כלפי פרופסור קווירל, חוץ מלומר שהמורה להתגוננות היה האדם היחיד שחשב בצלילות שהארי פגש בעולם הקוסמים. במוקדם או במאוחר כולם החלו לשחק קווידיץ', או לא לשים קליפות מגן על מכונות הזמן שלהם, או לחשוב שהמוות הוא ידידם. לא משנה עד כמה טובות היו הכוונות שלהם. במוקדם או במאוחר, בדרך כלל במוקדם, הם הראו שמהו עמוק במוח שלהם מבולבל. כולם למעט פרופסור קווירל. היה זה קשר מעבר לחובות, או אפילו מעבר לחיבה אישית, שנבע מהעובדה שהשניים היו לבד בעולם הקוסמים. ואם לפעמים המורה להתגוננות נראה קצת מפחיד או קצת אפל, טוב, זה היה מה שאנשים אמרו גם על הארי.

"אני ססומך עליך," לחשש הארי.

והנחש הסביר את החלק הראשון של התכנית.

* * *

הארי לקח מזלג אחרון מלא באטריות ולעס. לצידו, פרופסור קווירל, שחזר לדמות אדם, אכל בשלווה את המרק שלו, כאילו שום דבר מעניין לא התרחש.

ואז הארי בלע את רוקו, ובו זמנית נעמד מכיסאו, כבר מרגיש את ליבו מתחיל להלום בחזהו. אמצעי הבטיחות שנקטו בהם היו המחמירים ביותר, פשוטו כמשמעו...

"האם אתה מוכן לבחון זאת, מר פוטר?" שאל פרופסור קווירל ברוגע.

זה לא היה מבחן, אבל פרופסור קווירל לא יאמר זאת, לא בקול רם בדיבור של בני-אדם, אפילו בחדר הזה, שאובטח בלחשים נוספים כמיטב יכולתו של קווירל.

"כן," אמר הארי בסתמיות ככל שהצליח.

שלב ראשון.

הארי אמר "גלימה" לנרתיק, שלף את גלימת ההיעלמות, ואז הסיר את הנרתיק מחגורתו והשליך אותו לעבר הצד השני של השולחן.

המורה להתגוננות התרומם מכיסאו, נשען קדימה, ונגע עם שרביטו בנרתיק, ממלמל לחש שקט. הלחשים החדשים יבטיחו שפרופסור קווירל יוכל להיכנס לנרתיק בעצמו בצורת הנחש שלו, ולעזוב אותו בכוחות עצמו, ולשמוע מה מתרחש בחוץ בזמן שהוא בתוך הנרתיק.

שלב שני.

כשפרופסור קווירל התיישר והכניס את שרביטו, השרביט הצביע במקרה לכיוונו של הארי, והארי הרגיש תחושה מזדחלת קצרה בחזהו, ליד מחולל-הזמן, כאילו משהו זחל קרוב מאוד אליו מבלי לגעת בו.

שלב שלישי.

המורה להתגוננות הפך שוב לנחש, ותחושת האבדון פחתה; הנחש הזדחל אל הנרתיק ונכנס אליו, פתח הנרתיק מתרחב כדי

לאפשר לדמות הירוקה להיכנס. וכשהפתח נסגר מאחורי הזנב,
תחושת האבדון פחתה עוד יותר.

שלב רביעי.

הארי שלף את שרביטו, נזהר שלא לזוז ממקומו כשעשה זאת,
כדי שמחולל־הזמן לא יזוז מהמקום בו פרופסור קווירל קיבע אותו
באוריינטציה הנוכחית שלו. "ווינגארדיום לביוסה", מלמל הארי,
והנרתיק החל לרחף לעברו.

לאט לאט, כפי שפרופסור קווירל הנחה אותו, הנרתיק החל
לרחף לעבר הארי, שהיה דרוך לכל סימן לכך שהנרתיק נפתח.
במקרה כזה הארי ישתמש בלחש הריחוף כדי להרחיק אותו ממנו
מהר ככל האפשר.

כשהנרתיק הגיע למרחק של מטר מהארי, תחושת האבדון
חזרה.

כשהארי חיבר מחדש את הנרתיק לחגורתו, תחושת האבדון
הייתה חזקה משהייתה אי־פעם, אבל לא בלתי נסבלת.
אפילו כשפרופסור קווירל, בצורת האנימאגוס שלו, נח בתוך
החלל המורחב של הנרתיק שנח על ירכו של הארי.
שלב חמישי.

הארי החזיר את שרביטו לנדנו. ידו השנייה עדיין אחזה בגלימת
ההיעלמות, והוא עטה אותה.
שלב שישי.

וכך, בחדר המוגן מפני כל חישה קסומה אפשרית, אותו
פרופסור קווירל איבטח באופן אישי, ורק לאחר שהארי עטה את
גלימת ההיעלמות האמיתית, הוא שלח את ידו מתחת לחולצתו
וסובב את הקליפה החיצונית של מחולל־הזמן פעם אחת בלבד.
שעון החול הפנימי של מחולל־הזמן נשאר מעוגן וחסרת־נועה,
המסגרת הסתובבה סביבו –

האוכל נעלם מהשולחן, הכיסאות קפצו בחזרה למקום, הדלת
נפתחה.

החדר של מרי היה נטוש, כפי שאמור היה להיות, משום שפרופסור קווירל יצר קשר עם הפונדק של מרי תחת שם בדוי קודם לכן, כדי לברר האם החדר יהיה פנוי בשעה הזו – לא כדי להזמין אותו, לא כדי לבצע הזמנה מבוטלת שמישהו עשוי להבחין בה, אלא רק כדי לברר.

שלב שביעי.

נשאר תחת גלימת ההיעלמות, הארי יצא מבעד לדלת הפתוחה. הוא ניווט במסדרונות המרוצפים של הפונדק של מרי אל הבר המאובזר שקידם את פניהם של הבאים, בו הבעלים ג'ייק הגיש משקאות. היו מעט אנשים בבר, בשעת בוקר לפני ארוחת הצהריים, והארי נאלץ להמתין ליד הדלת, בלתי נראה, במשך כמה דקות, מקשיב למלמול השיחה ולפכפוך האלכוהול, עד שהדלת נפתחה כדי להכניס גבר אירי לבבי, והארי חמק החוצה בדממה לאחר שנכנס.

שלב שמיני.

הארי הלך במשך זמן מה. הוא התרחק כברת דרך מהפונדק של מרי לפני שפנה מסמטת דיאגון לסמטה קטנה יותר, שבסופה עמדה חנות חשוכה, חלונותיה מוחשכים בקסם.

שלב תשיעי.

"דג חרב מלון ידיד," אמר הארי את הסיסמה למנעול, והוא נפתח בקליק.

גם בתוך החנות הייתה חשכה, האור מהדלת הפתוחה מאיר לרגע את החדר הריק והרחב. חנות הרהיטים שהייתה פה פשטה את הרגל לפני כמה חודשים, על־פי המורה להתגוננות, והחנות עוקלה, אך טרם נמכרה. הקירות היו צבועים בלבן פשוט, דלת העץ שרוטה ולא ממורקת, דלת סגורה בודדת קבועה בקיר האחורי; פעם היה זה חדר תצוגה, אבל כעת הוא לא הציג דבר.

הדלת נסגרה בקליק מאחורי הארי, ואז החשכה הייתה מוחלטת.

שלב עשירי.

הארי שלף את שרביטו ואמר "לזמזם", מאיר את החדר באור לבן; הוא הסיר את נרתיקו מחגורתו (תחושת האבדון התחדדה קלות כשאחז בו באצבעותיו) והשליך אותו בקלילות אל הקצה השני של החדר (תחושת האבדון נמוגה כמעט לחלוטין). ואז הוא החל להסיר את גלימת ההיעלמות בזמן שאמר, "זה נעששה".

שלב אחת-עשרה.

ראש ירוק הציץ מהנרתיק, ובעקבותיו בא גוף ירוק באורך מטר. הנחש זחל החוצה. רגע לאחר מכן, הנחש היטשטש אל פרופסור קווירל.

שלב שתיים-עשרה.

הארי המתין בדממה בזמן שהמורה להתגוננות הטיל שלושים לחשים.

"בסדר", אמר פרופסור קווירל ברוגע כשסיים. "אם מישהו עדיין צופה בנו עכשיו, אנחנו אבודים בכל מקרה, אז אדבר בפשטות ובצורת אדם. לחשננית אינה הולמת אותי, חוששני, משום שאינני צאצא של סלית'רין, או נחש אמיתי".

הארי הנהן.

"אז, מר פוטר", אמר פרופסור קווירל. מבטו היה דרוך, עיניו הכחולות הבהירות אפלולת ומוצללות באור הלבן שבקע משרביטו של הארי. "אנחנו לבדנו בלי אף צופה, ויש לי שאלה חשובה לשאול אותך".

"לך על זה", אמר הארי, ליבו מחיש את פעימותיו.

"מה דעתך על הממשלה של בריטניה הקסומה?"

זה לא היה בדיוק מה שהארי ציפה לו, אבל זה היה קרוב מספיק, אז הארי אמר, "בהתבסס על הידע המוגבל שלי, הייתי אומר שמשרד הקסמים והקסמהדרין שניהם טיפשים, מושחתים ומרושעים".

"נכון", אמר פרופסור קווירל. "האם אתה מבין מדוע אני

שואל?"

הארי נשם נשימה עמוקה, והביט היישר בעיניו של פרופסור קווירל, לא נרתע. הארי הבין בסופו של דבר שהדרך לבצע היסקים מדהימים מראיות זעומות הייתה לדעת את התשובה מראש, והוא ניחש את התשובה הזו כבר לפני שבוע. היא זקוקה רק לתיקון קל... "אתה עומד להזמין אותי להצטרף לארגון סודי שמלא באנשים מעניינים כמוך," אמר הארי, "שאחת ממטרותיו היא לעשות רפורמציה או מהפכה כנגד הממשלה של בריטניה הקסומה, וכן, אני בפנים."

השתררה שתיקה קצרה.

"חוששני שלא זה הכיוון אליו התכוונתי להוביל את השיחה הזו," אמר פרופסור קווירל. זוויות פיו התעוותו קלות. "בסך הכול התכוונתי לבקש את עזרתך במעשה הפרת חוק ובגידה מהמעלה הראשונה."

לעזאזל, חשב הארי. פרופסור קווירל לא הכחיש את זה... "תמשיך."

"לפני שאעשה זאת," אמר פרופסור קווירל. לא הייתה שום קלילות בקולו כעת. "האם אתה פתוח להצעות שכאלה, מר פוטר? אומר שוב שאם סביר שתאמר לא בכל מקרה, עליך לומר זאת עכשיו. אם הסקרנות שלך כופה עליך לעשות אחרת, מחץ אותה." "בוגדני ולא חוקי לא מטרידים אותי," אמר הארי. "סיכונים מטרידים אותי ומה שמונח על הכף צריך להיות בהתאם, אבל אני לא יכול לדמיין אותך מסתכן בגלל זוטות."

פרופסור קווירל הנהן. "אכן לא אעשה זאת. יהיה זה ניצול איום של הידידות שלי איתך, ושל האמון שניתן לי כמורה בהוגוורטס –"

"אתה יכול לדלג על החלק הזה," אמר הארי.

השפתיים התעוותו שוב, ואז התיישרו. "אז אדלג עליו. מר פוטר, לעיתים אתה עושה לך משחק לשקר עם אמיתות, משחק עם

מילותיך כדי להסתיר את כוונותיך לאור היום. גם אני מצאתי זאת משעשע. אבל אם אומר לך מה אני מקווה שנעשה היום, מר פוטר, אתה תשקר בנוגע לזה. אתה פשוט תשקר, בלי היסוס, בלי משחקי מילים או רמזים, לכל מי שישאל אותך על זה, בין אם הוא אויב או חברך הקרוב ביותר. אתה תשקר למאלפוי, לגריינג'ר, ולמקגונגל. אתה תדבר, תמיד וללא היסוס, בדיוק בצורה שבה היית מדבר לו לא היית יודע דבר, בלי שום מחשבה על כבודך. כך זה חייב להיות."

אז השתררה שתיקה לזמן מה.

היה זה מחיר שנמדד בשבב מנשמתו של הארי.

"בלי לומר לי עדיין..." אמר הארי. "האם אתה יכול לומר האם

הצורך נואש?"

"יש מישהו שנוקק נואשות לעזרתך," אמר פרופסור קווירל

בפשטות, "ואין איש שיכול לעזור לו מלבדך."

השתררה שתיקה נוספת, אבל לא ארוכה.

"בסדר," אמר הארי בשקט. "ספר לי על המשימה."

נראה כאילו הגלימות הכהות של פרופסור קווירל מתמזגות עם

הצל שעל הקיר, שהוטל על ידי דמותו שחסמה את האור הלבן

משרביטו של הארי. "לחש הפטרונוס הרגיל, מר פוטר, מגן מפני

הפחד של הסוהרסן. אבל הסוהרסנים עדיין רואים דרכו, הם יודעים

שאתה שם. אבל לא לחש הפטרונוס שלך. הוא מעוור אותם, או

יותר ממעוור אותם. מה שראיתי מתחת לגלימה אפילו לא הסתכל

לכיוון שלנו כשהרגת אותו ; כאילו הוא שכח מהקיום שלנו, אפילו

בזמן שגסס."

הארי הנהן. זה לא מפתיע, לא כשאתה מתעמת עם הסוהרסן

ברמת הקיום האמיתי שלו, מעבר להאנשה. המוות הוא האויב

האחרון, אבל הוא לא אויב תבוני. כשהאנושות הכחידה את

האבעבועות השחורות, הן לא השיבו מלחמה.

"מר פוטר, הסניף המרכזי של גרינגוטס נשמר על ידי כל לחש,

חזק כחלש, שהגובלינים מכירים. אף על פי כן, הכספות הללו נשדרו בהצלחה; משום שמה שקסם עושה, קסם יכול לבטל. אך עם זאת, אף אחד מעולם לא הצליח להימלט מאזקבאן. אף אחד. לכל לחש יש לחש נגד, לכל הגנה יש פריצה. איך ייתכן שאיש מעולם לא הצליח להימלט מאזקבאן?"

"משום שלאזקבאן יש משהו בלתי מנוצח," אמר הארי. "משהו כה נורא עד שאיש אינו מסוגל להביס אותו."

זו הייתה אבן הראשה של האבטחה המושלמת שלהם, זו חייבת להיות, לא משהו אנושי. היה זה המוות ששמר על אזקבאן.

"הסוהרסנים לא אוהבים שהטרף שלהם חומק מהם," אמר פרופסור קווירל. קור נכנס לקולו כעת. "הם יודעים אם מישהו מנסה. יש שם יותר ממאה סוהרסנים, והם מדברים גם עם השומרים. זה עד כדי כך פשוט, מר פוטר. אם אתה קוסם רב עוצמה, לא קשה לך להיכנס לאזקבאן, ולא קשה לך לעזוב. כל עוד לא תנסה לקחת משם משהו ששייך לסוהרסנים."

"אבל הסוהרסנים אינם בלתי מנוצחים," אמר הארי. הוא היה יכול להטיל את לחש הפטרונוס בלי מחשבה כעת. "לעולם אל תאמין שהם בלתי מנוצחים."

קולו של פרופסור קווירל נעשה שקט מאוד. "האם אתה זוכר איך הרגשת כשעמדת לפני הסוהרסן, בפעם הראשונה, כשנכשלת?"

"אני זוכר."

ואז בתחושת בחילה פתאומית בבטנו, הארי ידע לאן כל זה מוביל; הוא היה צריך לראות זאת מקודם.

"ישנו אדם חף מפשע באזקבאן," אמר פרופסור קווירל.

הארי הנהן, הייתה תחושת צריבה בגרונו, אבל הוא לא בכה. "זה שאני מדבר עליו לא היה תחת קללת האימפריוס," אמר המורה להתגוננות, גלימות כהות על רקע צל גדול יותר. "ישנן דרכים אמינות יותר לשבור רצונות מאשר האימפריוס, אם יש לך

הזמן לעינוי, ולביאור-הכרה ולטקסים עליהם לא אדבר. אני יכול לומר לך כיצד אני יודע זאת, אני יכול אפילו לרמוז לך, תהיה חייב לבטוח בי. אבל ישנו אדם באזקבאן שמעולם לא בחר לשרת את אדון האופל, שבילה שנים בסבל ובבדידות בקור ובחשכה הנוראים ביותר שניתן לדמיין, ומעולם לא הגיעה לו אף לא דקה מכך. הארי הבין זאת בזינוק אחד של אינטואיציה, פיו רץ כמעט לפני מחשבותיו.

לא היה שום רמז, שום אזהרה, כולנו חשבנו –
 "מישהו בשם בלק", אמר הארי.

השתררה דממה. דממה, כאשר עיני התכלת נעצו בו מבט. "ובכן", אמר פרופסור קווירל לאחר זמן מה. "הנה הלכה לה הכוונה שלי לא לגלות לך את השם עד אחרי שתקבל את המשימה. הייתי שואל האם אתה קורא את המחשבות שלי, אבל זה פשוט בלתי אפשרי."

הארי לא אמר דבר, אבל זה פשוט למדי אם אתה מאמין בתהליך של הדמוקרטיה המודרנית. האדם שסביר ביותר שהוא חף מפשע באזקבאן היה זה שלא קיבל משפט –

"אני בהחלט מתרשם, מר פוטר", אמר פרופסור קווירל. פניו היו חמורות. "אבל זה עניין רציני, ואם ישנה דרך שבה אחרים היו יכולים לבצע את ההיסק הזה, אני מוכרת לדעת. אז אמור לי, מר פוטר. איך בשם מרלין, אטלנטיס, והריק שבין הכוכבים, הצלחת לנחש שאני מדבר על בלטרקס?"

ג'סוי הכלל אל סבופוד, תלך ג'

האדרנלין כבר זרם בעורקיו של הארי, ליבו פעם בחזהו, שם בחנות האפלולית שפשטה את הרגל. פרופסור קווירל סיים להסביר, וביד אחת, הארי החזיק זרד עץ שיהיה המפתח. זהו זה, זה היום וזה הרגע שבו הארי יתחיל לגלם את התפקיד. ההרפתקה הראשונה שלו, מבוך לחדור אליו, ממשלה מרושעת למרוד בה, עלמה במצוקה להציל. הארי היה אמור לפחד יותר, להסס יותר, אבל במקום זאת הוא הרגיש רק שכבר הגיע הזמן שיתחיל להיות האנשים שקרא עליהם בספרים; להתחיל את המסע שלו לעבר מה שתמיד ידע שהוא אמור להיות, גיבור. לעשות את הצעד הראשון בדרך שהובילה לקימבל קיניסון ולקפטן פיקארד ולאריקו ממרעום ובהחלט לא לרייסטלין מאז'ר. ככל שהמוח של הארי ידע מצפייה בתכניות אנימציה, כשאתה מתבגר אתה אמור לקבל כוחות מדהימים ולהציל את היקום. זה מה שהמוח של הארי ראה שמבוגרים עושים והוא אימץ זאת כמודל לתהליך ההתבגרות, והארי רצה מאוד להתחיל להתבגר.

ואם התבנית של הסיפור דרשה שהגיבור יאבד חלק מהתמימות שלו כתוצאה מההרפתקה הראשונה שלו; אז עכשיו, לפחות, ברגע העדיין-תמים הזה, נראה שהגיע כבר הזמן שלו לחוות את הכאב הזה. כמו להשיל בגדים שהיו קטנים עליו; או כמו להתקדם סוף-סוף לשלב הבא במשחק, אחרי שהיה תקוע במשך אחת-עשרה שנים בעולם 3, שלב 2 של האחים מריו.

הארי קרא מספיק ספרים כדי לחשוד שהוא לא יתלהב עד כדי כך לאחר מכן, אז הוא נהנה מזה כל עוד זה נמשך. נשמע צליל פקיעה כשמשוהו ליד הארי נעלם, ואז לא נותר זמן להרהורי גבורה.

ידו של הארי שברה את זרד העץ הקטן. קרס משך את הארי מאחורי הקורקבן שלו, ללא תנועה, כשמפתח המעבר הופעל, והוא הרגיש משיכה חזקה הרבה יותר מאשר המעברים הקטנים בין הוגוורטס וסמטת דיאגון – ושמט אותו באמצע רעש חזק של רעם גווע, וגשם קר שהצליף בפניו, המים מצפים את משקפיו של הארי ומעוררים אותו ברגע, הופכים את העולם לטשטוש בעודו מתחיל ליפול לעבר האוקיינוס הגועש הרחק מתחתיו.

הוא הופיע הרבה, הרבה, הרבה מעל הים הצפוני. ההלם מהסופה כמעט גרם להארי לעזוב את המטאטא שפרופסור קווירל נתן לו, וזה לא היה רעיון טוב. לקחה להארי כמעט שנייה שלמה כדי להתעשת ולהעלות את המטאטא שלו חזרה למעלה בתנועה חלקה.

"אני פה," אמר קול זר מטלאי של אוויר ריק מעליו; נמוך ומחוספס, הקול של הגבר המזוקן והגמלוני שפרופסור קווירל הפך אליו באמצעות שיקוי פולימיצי לפני שהנגיז את עצמו ואת המטאטא שלו.

"אני פה," אמר הארי מתחת לגלימת ההיעלמות. הוא לא השתמש בשיקוי פולימיצי. לבישת גוף אחר מפריעה לקסם, והארי עלול להזדקק לכל מעט הקסם שברשותו; לפיכך התכנית דרשה שהארי יישאר בלתי נראה בכל זמן, במקום שישתה פולימיצי.

(איש מהם לא אמר את שמו של השני. אסור להשתמש בשמות בשום שלב של משימה בלתי חוקית, אפילו בעודך מרחף מעל חלקה אנונימית של מים בים הצפוני. פשוט אל תעשו את זה. זה יהיה מטופש.)

שומר בזהירות על אחיזה עם יד אחת בעוד הרוח מייללת סביבו, הארי הרים את שרביטו באחיזה זהירה באותה המידה והטיל אימפרביוס על משקפיו.

ואז, בעדשות נקיות, הארי הביט סביב.

הוא היה מוקף ברוח ובגשם. אם יש לו מזל, הטמפרטורה היא חמש מעלות צלזיוס; הוא כבר הטיל על עצמו לחש חימום רק משום שהיה בחוץ בפברואר, אבל הוא לא עמד כנגד הטיפות הקרות. זה היה גרוע יותר משלג, הגשם נספג בכל משטח חשוף. גלימת ההיעלמות הפכה את כולו לבלתי נראה, אבל היא לא כיסתה את כולו, וזה אומר שהיא לא הגנה על כולו מפני הגשם. פניו של הארי היו חשופות לעוצמה המלאה של המים שנישאו ברוח, והם היכו ישירות בצווארו והרטיבו את חולצתו, וגם את שרוולי גלימותיו וקצוות מכנסיו ונעליו, המים ניצלו כל פיסת בד כנתיב גישה לחמוק פנימה.

"מכאן," אמר הקול המשונה בפולימיצי, וניצוץ של אור ירוק נדלק לפני המטאטא של הארי, ואז ריחף בכיוון שנראה להארי כמו כל שאר הכיוונים.

הארי עקב דרך הגשם המסמא. הוא איבד אותו לפעמים, את הניצוץ הירוק הקטן, ובכל פעם שזה קרה, הארי צעק, והניצוץ הופיע לפניו שוב לאחר כמה שניות.

כשהארי הבין את השיטה לעקוב אחרי הניצוץ, הניצוץ האיץ, והארי העלה את המטאטא להילוך גבוה יותר ועקב. הגשם הצליף בו בחוזקה, מרגיש כמו איך שהארי דמיין שמרגיש לחטוף קליעים של רובה-ציד בפנים, אבל המשקפיים שלו נותרו נקיות והגנו על עיניו.

כמה דקות לאחר מכן, במהירות המקסימלית של המטאטא, הארי הצליח להבחין דרך הגשם בצללית עצומה מתנשאת מעל המים.

ולהרגיש הד מרוחק של ריקנות מקרין מהמקום שבו המתין המוות, שוטף את תודעתו של הארי ועוקף אותה, כמו גל שמתנפץ על אבן. הארי הכיר את אויבו הפעם, ורצונו היה פלדה ואור.

"אני כבר יכול להרגיש את הסוהרסנים," אמר הקול המחוספס של קווירל לאחר פולימיצי. "לא ציפיתי לכך, לא כל-כך מוקדם." "חשוב על הכוכבים," אמר הארי מעל לרעם מרוחק. "אל תרשה כעס בתוכך, שום דבר שלילי, רק תחשוב על הכוכבים, על איך זה מרגיש לשכוח את עצמך וליפול ללא גוף בחלל. תחזיק את המחשבה הזו כמו מחסום של הלטה-הכרה לאורך כל התודעה שלך. הסוהרסנים יתקשו לעבור את זה."

השתררה שתיקה לרגע, ואז, "מעניין." הניצוץ הירוק נסק, והארי היטה קלות את המטאטא שלו כדי לעקוב אחריו לתוך ענן שריחף מעל המים.

לא עבר זמן רב והם ריחפו מעל לבניין המתכת המשולש העצום שהופיע הרחק מתחתיהם ומעט אלכסונית אליו. משולש הפלדה היה חלול, לא מלא, היה זה בניין של שלושה קירות עבים ומוצקים ללא מרכז. ההילאים שעל המשמר גרו בחלק העליון בצד הדרומי של הבניין, אמר פרופסור קווירל, מוגנים על ידי לחשי הפטרונוס שלהם. הכניסה החוקית לאזקבאן הייתה על הגג של הפינה הדרום-מערבית של הבניין. השניים לא ישתמשו בה, כמוכן. במקום זאת, הם ישתמשו במסדרון בדיוק מתחת לפינה הצפונית של הבניין. פרופסור קווירל ירד ראשון, ויבקיע חור בגג ובלחשי ההגנה שלו בדיוק בקצה הצפוני, משאיר מאחור אשלייה לכסות את החור.

האסירים נשמרו בצידי הבניין, בקומות המתאימות לפשעיהם. ובתחתית, במקום העמוק והמרכזי ביותר של אזקבאן, היה קן של יותר ממאה סוהרסנים. ערימות של עפר נזרקו פנימה מדי פעם כדי לשמור על הגובה של הקן, משום שחומר שנחשף ישירות לסוהרסנים התפרק לבוץ ולכלום...

"חכה דקה אחת," אמר הקול המחוספס, "בוא אחריי במהירות,

ועבור בזהירות."

"הבנתי, " אמר הארי בקול נמוך.

הניצוץ כבה, והארי החל לספור, עשרים ואחת, עשרים ושתיים, עשרים ושלוש...

...שמונים, והארי צלל, הרוח צווחת סביבו בעודו צולל, מטה לעבר מבנה המתכת העצום, מטה לעבר צללי המוות שהמתינו לו, שואבים אור ומקרינים ריקנות, בעוד המבנה נעשה גדול יותר ויותר. פשוטה וחסרת עיטורים ניצבה הצורה האפורה והעצומה, למעט גוף יחיד בצורת תיבה שהיה מורם מעל הפינה הדרום-מערבית. הפינה הצפונית פשוט הייתה חלקה, החור שפתח פרופסור קווירל לא היה ניתן להבחנה.

הארי בלם בחדות כשהתקרב לפינה הצפונית, נותן לעצמו מרווח ביטחון גדול יותר משהיה נותן בשיעור תעופה, אבל לא יותר מדי. ברגע שנעצר, הוא החל שוב להנמיך את המטאטא שלו באיטיות, לעבר מה שנראה כמו הגג המוצק של הפינה הצפונית. לרדת דרך אשליית גג בעודך בלתי נראה זו חוויה מוזרה, ואחריה הארי מצא את עצמו במסדרון מתכת מואר באור כתום עמום – אור שבקע, הבין הארי בהפתעה, ממנורת גז מיושנת... משום שקסם ייכשל, יישאב לאחר זמן, בנוכחותם של סוהרסנים.

הארי ירד מהמטאטא שלו.

המשיכה של הריקנות הייתה חזקה יותר כעת, בעודה נחצית וזורמת מסביב להארי מבלי לגעת בו. הם היו מרוחקים אך רבים, הפצעים בעולם; הארי היה יכול להצביע לעברם בעיניים עצומות. "הטל את הפֶּטְרוֹנוֹס ששלך", לחשש נחש מהרצפה, נראה יותר חסר־צבע מאשר ירוק באור הכתום העמום.

נימת המצוקה ניכרה אפילו בלחשננית. הארי הופתע; פרופסור קווירל אמר שאנימאגים בצורת האנימאגוס שלהם היו הרבה פחות פגיעים להשפעת סוהרסנים. (מאותה סיבה שפֶּטְרוֹנוֹסים הם חיות,

הניח הארי). אם פרופסור קווירל סובל עד כדי כך בצורת הנחש שלו, מה קרה לו כשהיה בצורת אדם שאפשר לו להשתמש בקסם שלו...?

שרביטו של הארי כבר היה בידו.
זו תהיה ההתחלה.

אף על פי שהיה זה רק בן-אדם אחד, רק בן-אדם אחד שיוכל להציל מהאפלה, אף על פי שהוא לא חזק מספיק כדי לשגר את כל האסירים באזקבאן למקום מבטחים ולשרוף את הגיהנום המשולש עד אפר...

אף על פי כן זו התחלה, מקדמה לכל מה שהארי התכוון להשיג בחייו. לא עוד להמתין, לא עוד לקוות, לא עוד הבטחות ותו לא, הכול יתחיל כאן. כאן ועכשיו.

שרביטו של הארי חתך לעבר הנקודה שבה המתינו הסוהרסנים הרחק למטה.

"אֶקְסֶפְקְטוּ פֶּטְרוֹנוֹס !"

דמות האנוש הזוהרת הבזיקה לקיום. היא לא הייתה בוחקת כמו שמש, כפי שהייתה קודם... כנראה משום שהארי לא לגמרי הצליח למנוע מעצמו לחשוב על כל שאר האסירים בתאים שלהם, אלה שהוא לא פה כדי להציל.

אולי מוטב שכך. הארי יצטרך לשמר את הפֶּטְרוֹנוֹס הזה לזמן מה, ואולי מוטב שהוא לא יהיה כל-כך בוחק.

הפֶּטְרוֹנוֹס התעמעם עוד קצת לאחר המחשבה הזו; ואז עוד קצת, כשהארי ניסה להשקיע בו קצת פחות מכוחו, עד שלבסוף דמות האנוש הזוהרת בהקה רק קצת יותר חזק מהפֶּטְרוֹנוֹס החיה הזוהר ביותר, והארי הרגיש שהוא לא יכול לעמעם אותו יותר בלי להסתכן בכך שהוא ייכבה לחלוטין.

ואז, "זה יצסיב", לחשש הארי, והחל להכניס את המטאטא שלו לנרתיק. שרביטו נותר בידו, וזרם קלוש שזרם ממנו פיצה על האובדן הקל שנבע מהחזקת הפֶּטְרוֹנוֹס.

הנחש היטשטש לצורתו של אדם גמלוני שהחזיק את שרביטו של פרופסור קווירל ביד אחת ומטאטא ביד השניה. האיש הגמלוני דידה לאחר השינוי, וניגש להישען על הקיר לרגע.

"עבודה טובה, אם כי איטית מעט," מלמל הקול המחוּספס. היה בו היוּבש של פרופסור קווירל, על אף שלא התאים לקול, כמו המבט הקודר של הפנים המזוקנות. "איני יכול להרגיש אותם כלל כעת."

רגע לאחר מכן, המטאטא נכנס לגלימותיו של האיש ונעלם. ואז שרביטו של האיש עלה ונקש על ראשו, ובקול של ביצה נשברת הוא נעלם שוב.

ניצוץ ירוק חלוש פרח באוויר, והארי, עדיין עטוף בגלימת ההיעלמות, עקב אחריו.

מי שהיה מביט מבחוץ לא היה רואה דבר מלבד ניצוץ ירוק קטן מרחף באוויר, ודמות אנוש בוהקת בכסף שהלכה בעקבותיו.

* * *

הם הלכו מטה, ומטה, חולפים על פני מנורת גז אחרי מנורת גז, ומדי פעם על פני דלת מתכת ענקית, יורדים לתוך אזקבאן במה שנשמע כמו דממה מוחלטת. פרופסור קווירל הקים מחסום כלשהו שאפשר לו לשמוע מה שקרה מסביב, אבל שום קול לא יצא החוצה, ושום קול לא הגיע אל הארי.

הארי לא הצליח לגמרי להימנע מלתהות למה הדממה, או למנוע מתודעתו לספק את התשובה. התשובה אותה כבר ידע ברמה חסרת מילים של ציפייה גרמה לו לנסות ללא הצלחה לא לחשוב על כך.

איפשהו מאחורי דלתות המתכת הענקיות הללו, אנשים צרחו. דמות האנוש הכסופה רעדה, מתחזקת ונחלשת, בכל פעם שהארי חשב על כך.

הארי צווה להטיל על עצמו לחש בועית-הקסדה. כדי למנוע

מעצמו להריח דברים.

כל ההתרגשות והגבורה חלפו, כפי שהארי ידע שיקרה, לא לקח לזה זמן רב אפילו בסטנדרטים שלו, התהליך השלים את עצמו בפעם הראשונה שעברו דלת נעולה במנעול עצום, מנעול ממתכת פשוטה ולא קסומה שלא היה עוצר תלמיד בשנה ראשונה בהוגוורטס – אם עדיין היה לו שרביט, אם עדיין היה לו קסם, מה שכבר לא היה לאסירים. דלתות המתכת הללו לא היו דלתות לתאים נפרדים, אמר פרופסור קווירל, כל אחת מהן נפתחה למסדרון שבו הייתה קבוצה של תאים. איכשהו זה עזר, לא לחשוב שכל דלת התאימה ישירות לאסיר שהמתין ישר מאחוריה. במקום זאת עשוי להיות יותר מאסיר אחד, מה שהפחית את המכה הרגשית; בדיוק כמו המחקר שהראה שאנשים תרמו יותר כשאמרו להם שסכום נתון של כסף היה דרוש כדי להציל את חייו של ילד אחד, מאשר כשאמרו להם שאותו סכום כולל דרוש כדי להציל את חייהם של שמונה ילדים...

הארי התקשה יותר ויותר לא לחשוב על כך, ובכל פעם שחשב, האור של הפטרונוס שלו ריצד.

הם הגיעו למקום שבו המסדרון פנה שמאלה, בפינה של הבניין המשולש. פעם נוספת הם ירדו במדרגות מתכת, גרם מדרגות נוסף; פעם נוספת הם ירדו מטה.

רוצחים פשוטים לא שוכנו בתאים הנמוכים ביותר. תמיד ניתן לרדת נמוך יותר, עונש גרוע יותר לחשוש ממנו. לא משנה כמה נמוך כבר שקעת, לממשלה של בריטניה הקסומה תמיד היה איום נוסף כנגדך אם עשית מעשים חמורים יותר.

אבל בלטריקס בלק הייתה אוכלת המוות שגרמה ליותר פחד מכל אחד למעט מלורד וולדמורט עצמו, קוסמת יפהפיה וקטלנית, נאמנה לחלוטין לאדונה; היא הייתה, אם זה אפשרי בכלל, יותר סאדיסטית ומרושעת אפילו מאתה יודע-מי, כאילו ניסתה להתעלות על אדונה...

...זה מה שהעולם ידע עליה, מה שהעולם האמין לגביה.
 אבל לפני כן, פרופסור קווירל סיפר להארי, לפני הבכורה של
 המשרתת הנוראה ביותר של אדון האופל, הייתה בסלית'רין ילדה
 שקטה, שנמנעה לרוב מחברה, ולא פגעה באיש. לאחר מכן היו
 עליה הרבה סיפורים מומצאים, זיכרונות השתנו בדיעבד (הארי
 הכיר היטב את המחקר על זה). אבל בזמנו, כשעדיין למדה בבית-
 הספר, המכשפה המוכשרת ביותר בהוגוורטס נודעה כנערה עדינה
 (אמר פרופסור קווירל). מעט חבריה הופתעו כשהצטרפה לאוכלי-
 המוות, והופתעו אף יותר מכך שהחביאה כל-כך הרבה אפלה
 מאחורי החיוך העצוב והעגמומי שלה.

זו הייתה בלטריקס בֶּלְקֶ פֶּעַם, המכשפה המבטיחה ביותר
 בדורה, לפני שאדון האופל חטף אותה ושבר אותה, ניתץ אותה
 ובנה אותה מחדש, כובל אותה אליו ברמה עמוקה יותר ועם
 אמנויות אפלות יותר מכל קללת אימפריוס.

עשר שנים בלטריקס שירתה את אדון האופל, הרגה את מי
 שאמר לה להרוג, עינתה את מי שאמר לה לענות.

ואז אדון האופל הובס סוף-סוף.

והסיוט של בלטריקס נמשך.

ייתכן שאיפשהו בתוך בלטריקס עדיין יש משהו שממשיך
 לצרוח, שצרח במשך כל הזמן הזה, משהו שמרפא פסיכיאטרי יוכל
 להחזיר; או שאולי אין, לפרופסור קווירל אין שום דרך לדעת. אבל
 בכל מקרה. הם יכולים...

הם יכולים לפחות להוציא אותה מאזקבאן...

בלטריקס בֶּלְקֶ שוכנה בקומה הנמוכה ביותר של אזקבאן.

הארי התקשה שלא לדמיין את מה שיראה כשיגיעו לתא שלה.
 לבלטריקס בוודאי כמעט ולא היה פחד מהמוות, בהתחלה, אם היא
 עדיין חיה.

הם ירדו גרם מדרגות נוסף, מתקרבים יותר לבלטריקס ולמוות,
 נקישות נעליהם היו הצלילים היחידים שהארי הצליח לשמוע. אור

כתום עמום בקע ממנורות הגז, הניצוץ הירוק החלוש מרחף באוויר, הדמות הבוהקת עוקבת אחריו, אורה הכסוף רועד מפעם לפעם.

* * *

אחרי שירדו זמן רב, הם הגיעו לבסוף למסדרון שלא נגמר במדרגות, ולדלת מתכת אחרונה, והניצוץ הירוק עצר לפניה. ליבו של הארי נרגע קלות בעודם יורדים הרחק למעמקי אזקבאן בלי שדבר קרה. אבל עכשיו הוא שוב פעם בחוזקה בחזהו. הם היו בתחתית, וצללי המוות היו קרובים מאוד. נקישת מתכת עדינה בקעה מהמנעול, כשפרופסור קווירל פתח את הדלת.

הארי נשם נשימה עמוקה ונזכר בכל מה שפרופסור קווירל אמר לו. החלק הקשה לא יהיה רק לקלוע לאישיות המזויפת מספיק טוב כדי לשטות בבלטריקס בֶּלֶק עצמה, החלק הקשה יהיה לשמר את הפֶּטְרוֹנוֹס שלו תוך כדי כך...

דלת המתכת נעה בקול חריקה איטי כשהארי דחף אותה ביד בלתי נראית, פתח אותה רק לכדי חריץ והציץ פנימה.

הוא ראה מסדרון ישר שנגמר באבן מוצקה. לא היה שום אור חוץ מזה שנכנס מהפֶּטְרוֹנוֹס של הארי. זה היה בוהק מספיק כדי שיראה את הסורגים החיצוניים של שמונה תאים שנקבעו במסדרון, אבל הוא לא ראה את תוכם; יותר חשוב מזה, הוא לא ראה איש במסדרון עצמו.

"איני רואה דבר," לחשש הארי.

הנחש זינק קדימה, מתפתל במהירות לאורך הרצפה.

רגע לאחר מכן –

"היא לבדה," לחשש הנחש.

הישאר, חשב הארי לפֶּטְרוֹנוֹס שלו, שנעמד לצד הדלת, כאילו שומר עליה; ואז הארי דחף את הדלת עוד, ונכנס פנימה.

התא הראשון שהארי הביט בו הכיל גופה מיובשת, עור אפור ומוכתם, בשר שחוק במקומות כך שניתן לראות את העצם מתחת, בלי עיניים –

הארי עצם את עיניו. הוא עדיין יכול לעשות זאת, הוא עדיין בלתי נראה, הוא לא הסגיר דבר בכך שסגר את עיניו.

הוא כבר ידע זאת, הוא קרא בעמוד השישי של ספר שינויי-הצורה שלו, שנשארת באזקבאן עד שסיימת לרצות את עונשך. אם מִתְּ לִפְנֵי שהוא נגמר הם השאירו אותך שם עד ששחררו את הגופה שלך. אם קיבלת מאסר עולם, הם פשוט השאירו את הגופה שלך בתא עד שהיה צריך להשתמש בו שוב, ואז הם השליכו את הגופה שלך לבור הסוהרסנים. אבל זה עדיין היה הלם לראות זאת, הגופה הזו הייתה איש שפשוט הושאר שם –
האור בחדר רעד.

זהירות, חשב הארי אל ליבתו. זה לא יהיה טוב לפרופסור קווירל אם הפֶּטְרוֹנוֹס שלו ייכבה בגלל שחשב מחשבות עצובות. בעודו כליכך קרוב לסוהרסנים המורה להתגוננות עלול פשוט לצנוח מת במקומו. זהירות, הארי ג'יימס פוטר-אואנס־ורס, זהירות!

עם מחשבה זו, הארי פקח את עיניו, אין זמן לבזבוז.
התא השני שבו הביט הכיל רק שלד.
ומאחורי הסורגים של התא השלישי הוא ראה את בלטריקס בֶּלְקִי.

משהו יקר ערך וחסרת-חליף כמש בהארי כמו דשא יבש.
ניתן היה להבחין בכך שהאישה אינה שלד, שהראש שלה לא היה גולגולת, משום שהמרקם של עור הוא בכל זאת שונה מהמרקם של עצם, לא משנה כמה לבנה וחיוורת היא הפכה, ממתנינה לבדה בחושך. או שהם לא האכילו אותה מספיק, או שאת מה שאכלה צללי המוות שאבו ממנה; עיניה נראו מכווצות בעפעפיהן, שפתיה מצומקות מכדי לכסות את שיניה. הצבע כאילו

נמוג מהבגדים השחורים שלבשה כשנכנסה לכלא, כאילו הסוהרסנים שאבו גם את זה. הם היו אמורים להיות חושפניים, הבגדים הללו, ועכשיו הם נחו רפויים על שלד, חושפים עור מיובש.

אני כאן כדי להציל אותה, אני כאן כדי להציל אותה, אני כאן כדי להציל אותה, הארי חשב לעצמו, שוב ושוב במאמץ כמו הלטת־הכרה, מנסה בכוח הרצון למנוע מהפטרונס שלו מלהיכבות, להישאר ולהגן על בלטיקס מהסוהרסנים –

בליבו, בליבתו, הארי נאחז בכל הרחמים והחמלה שלו, ברצונו להציל אותה מהאפלה; הבוהק הכסוף שבקע מהדלת הפתוחה התחזק בזמן שחשב זאת.

ובחלק אחר בתוכו, כאילו הוא פשוט נתן לחלק אחר בתודעה שלו לממש הרגל בלי להקדיש לכך יותר מדי תשומת לב... הבעה קרה עלתה על פניו של הארי, בלתי נראית מתחת לגלימה.

"שלום, בלה יקירתי," אמרה לחישה קפואה. "התגעגעתי אליי?"

פּוּק 53

וַיֹּאמֶר הַכֹּלָא לְסוֹפּוֹד, סֵלָא ג'

גופת האישה פקחה את עיניה, והכדורים השקועים חסרי הצבע
בהו בריק.

"מטורפת", מלמלה בלטריקס בקול שבור, "נראה שבלה
הקטנה הופכת למטורפת..."

פרופסור קווירל הנחה את הארי, ברוגע ובדיקוק, כיצד עליו
לנהוג בנוכחותה של בלטריקס; איך ליצור את העמדת הפנים
שיקיים בתודעתו.

חשבת שזה מועיל, או אולי סתם משעשע, לגרום לבלטריקס
להתאהב בך, לכבול אותה לשירותך.

האהבה הזו הייתה שורדת באזקבאן, אמר פרופסור קווירל,
משום שעבור בלטריקס, היא לא הייתה מחשבה שמחה.

היא אוהבת אותך לחלוטין, לגמרי, ככל מאודה. אתה לא משיב
לה אהבה, אבל מחשיב אותה כמועילה. היא יודעת זאת.

היא הייתה הנשק הקטלני ביותר שהיה ברשותך, וקראת לה
בלה יקירתך.

הארי זכר זאת מהלילה שבו אדון האופל הרג את הוריו: את
השעשוע הקר, את הצחוק הלועג, את הקול הגבוה של השנאה
הצרופה. לא היה לו קשה כלל לנחש מה אדון האופל היה אומר.

"אני מקווה שאינך מטורפת, בלה יקירתי," אמרה הלחישה
הקפואה. "מטורפת אינה מועילה."

עיניה של בלטריקס הבזיקו, מנסות להתמקד באוויר הריק.

"אדון... המתנתי לך אבל לא באת... חיפשתי אותך אבל לא הצלחתי למצוא אותך... אתה חי..." כל המילים יצאו במלמול חלש, שאם היה בו רגש כלשהו הארי לא הצליח להבחין בו.

"הראה את הפנים ששלך, " לחשש הנחש שלרגליו של הארי.

הארי הוריד את הברדס של גלימת ההיעלמות.

החלק בהארי שהופקד על שליטה בהבעות פניו הביט בבלה בלא שמץ של רחמים, רק בעניין קר ורגוע. (בעוד שבליבו, הארי חשב, אני אציל אותך, אני אציל אותך לא משנה מה...)

"הצלקת..." מלמלה בלטריקס. "הילד הזה..."

"כך כולם חושבים," אמר קולו של הארי, וגיחך גיחוך קטן.

"חיפשת אותי במקום הלא נכון, בלה יקירתי."

(הארי שאל למה פרופסור קווירל לא יכול להיות זה שיגלם את התפקיד של אדון האופל, ופרופסור קווירל ציין שאין שום סיבה סבירה שהצל של זה-שאינ-לנקוב-בשמו ישתלט עליו.)

עיניה של בלטריקס נותרו מקובעות על הארי, היא לא אמרה מילה.

"אמור מששהו בלחששננית," לחשש הנחש.

הארי פנה לעבר הנחש, כדי להבהיר שהוא פונה אליו, והוא לחשש, "אחת ששתיים ששלוש ארבע חמש ששש ששבע ששמונה תששע עששר."

השתררה שתיקה.

"אלה שאינם חוששים מהאפלה..." מלמלה בלטריקס.

הנחש לחשש, "סופם ששייבלעו בה."

"סופם שייבלעו בה," לחש הקול הקפוא. הארי לא רצה לחשוב ברצינות על איך פרופסור קווירל השיג את הסיסמה הזו. המוח שלו, שחשב על כך בכל זאת, שיער שזה בטח כלל אוכל-מוות, מקום מבודד ושקט, וקצת ביאור-הכרה עם צינור מתכת.

"השרביט שלך," מלמלה בלטריקס, "לקחתי אותו מביתם של הפוטרס והחבאתי אותו, אדוני... מתחת למצבה שמימין לקבר של

אביך... האם תהרוג אותי, כעת, אם זה כל מה שרצית ממני? ... אני חושבת שתמיד רציתי שאתה תהיה זה שיהרוג אותי... אבל אני לא יכולה להיזכר עכשיו, זו בטח הייתה מחשבה שמחה..."

ליבו של הארי התכווץ בקרבו, זה היה בלתי נסבל, ו - והוא לא יכול לבכות, לא יכול לתת לפטרונוס לדעוך -

פניו של הארי הראו שמץ של רוגז, וקולו היה חד כשאמר, "מספיק עם השטויות. בואי איתי, בלה יקירתי, אלא אם את מעדיפה את חברתם של הסוהרסנים."

פניה של בלטריקס התעוותו בבלבול קצר, הגפיים הצמוקות לא זערו.

"תצטטרך להרחיף אותה החוצסה", הארי לחשש לנחש. "היא לא יכולה לחששוב על בריחה."

"כן", לחשש הנחש, "אבל אל תמעיט בערכה, היא הייתה הקטלנית ששבלוחמים." הראש הירוק צלל באזהרה. "אדם נבון היה חוששש ממני, ילד, גם לו הייתי מורעב ותשעיעשיריות מת; חששוש ממנה, אל תרששה ולו פגם אחד בהעמדת הפנים."

הנחש הירוק החליק חלקות מחוץ לדלת.

וזמן קצר לאחר מכן, גבר עם עור צהבהב והבעה מפוחדת על פניו המזוקנות נכנס בהתרפסות אל החדר עם שרביט בידו.

"אדוני?" אמר המשרת בקול רועד.

"עשה כפי שצוית", לחש אדון האופל בקול הקפוא, שנשמע נורא אפילו יותר כשבקע מגוף של ילד. "ואל תיתן לפטרונוס שלך לדעוך. זכור, אם לא אשוב לא יהיה לך שום תגמול, וייקח זמן רב עד שמשפחתך תורשה למות."

לאחר שאמר את המילים הנוראות הללו, אדון האופל כיסה את ראשו בגלימת ההיעלמות ונעלם.

המשרת המתרפס פתח את דלת התא של בלטריקס, ושלף מגלימותיו מחט קטנה איתה דקר את השלד האנושי. טיפת הדם האדומה הבודדת שיצאה נשאבה במהרה לתוך כובה קטנה,

שהונחה על הרצפה, והמשרת החל לדקלם בלחישה.
 זמן קצר לאחר מכן שלד חי נוסף נח על הרצפה ללא תנועה.
 המשרת היסס לרגע לאחר מכן, עד שהאוויר הריק לחשש פקודה
 חסרת סבלנות. אז, המשרת הפנה את שרביטו לעבר בלטריקס
 ואמר מילה, השלד החי שנח על המיטה נהיה עירום, והשלד שנח
 על הרצפה הולבש בגלימה הדהויה שלה.

המשרת קרע רצועת בד קטנה מהשמלה של הגופה־לכאורה,
 ואז מגלימותיו שלו. האיש המפוחד הוציא בקבוקון זכוכית ריק עם
 שרידי נוזל זהוב בתוכו. הבקבוקון הוסתר בפינה ורצועת הבד
 מהשמלה הונחה עליו, כך שהבד הדהוי כמעט מתמזג עם הקיר.

נפנוף נוסף של שרביט המשרת הרחיף לאוויר את השלד
 האנושי שנח על המיטה, וכמעט באותה התנועה הלביש אותה
 בגלימות שחורות חדשות. בקבוק רגיל למראה של שוקו הושם
 בידה, ולחישת קפואה הורתה לבלטריקס לאחוזו בבקבוק ולהתחיל
 לשתות ממנו, פקודה שצייתה לה מיד, פניה עדיין נראות רק
 מבולבלות.

המשרת הפך את בלטריקס לבלתי נראית, הפך את עצמו לבלתי
 נראה והם יצאו. הדלת נסגרה מאחוריהם והשמיעה נקישה קלה
 כשנסגרה, טובלת את המסדרון בעלטה פעם נוספת, ללא שינוי
 למעט בקבוקון קטן שהוסתר בפינה של אחד התאים וגופה טרייה,
 נחה על רצפתו.

* * *

לפני כן, בחנות הנטושה, פרופסור קווירל אמר להארי שהם
 עומדים לבצע את הפשע המושלם.

הארי החל לצטט בלי לחשוב את המימרה הידועה שאין דבר
 כזה פשע מושלם, לפני שבאמת חשב על כך למשך שני־שלישי
 שנייה, נזכר בפתגם חכם יותר, וסגר את פיו באמצע משפט.

מה אתה חושב שאתה יודע, ואיך אתה חושב שאתה יודע את

זה?

אם באמת ביצעת את הפשע המושלם, איש לעולם לא היה מגלה – אז איך מישהו יכול לדעת שאין פשעים מושלמים? וברגע שאתה מסתכל על זה ככה, אתה מבין שפשעים מושלמים בטח קורים כל הזמן, אולם חוקר מקרי המוות קובע שזה מוות בנסיבות טבעיות, או שהעיתון דיווח שהחנות מעולם לא הייתה מאוד רווחית ובסופו של דבר פשטה את הרגל... כשהגופה של בלטריקס בֶּלֶק תימצא מתה בתאה בבוקר שלמחרת, בכלא אזקבאן ממנו (כך כולם ידעו) איש מעולם לא נמלט, איש לא יטרח לערוך ניתוח שלאחר המוות. איש אפילו לא יחשוב על כך פעמיים. הם פשוט ינעלו את המסדרון וילכו, והנביא היומי ידווח על כך במודעות האבל ביום שלמחרת... זה היה הפשע המושלם שפרופסור קווירל תכנן. ולא היה זה פרופסור קווירל שהרס אותו.

ג'סוי הכלל של סמפוד, תלך ד'

ניצוץ ירוק חלוש נע קדימה להכתיב את הקצב, ובעקבותיו באה דמות כסופה בוהקת, כל שאר הישויות היו בלתי נראות. הם עברו חמישה מסדרונות, פנו ימינה חמש פעמים ועלו חמישה גרמי מדרגות; וכשבלטריקס סיימה לשותות את בקבוק השוקו השני שלה, ניתנו לה חפיסות שוקולד מוצקות לאכול.

היה זה לאחר חפיסת השוקולד השלישית של בלטריקס כאשר קולות מוזרים החלו לבקוע מגרונה.

לקח להארי רגע להבין, לעכל את הצלילים, זה לא נשמע כמו שום דבר ששמע מעודו; המקצב היה שבור, כמעט לא ניתן לזיהוי, לקח לו הרבה זמן להבין שבלטריקס בוכה.

בלטריקס בלך בכתה. הנשק הנורא ביותר של אדון האופל בכה. היא הייתה בלתי נראית אבל ניתן היה לשמוע זאת, קולות קטנים ועלובים שהיא ניסתה להשתיק.

"זה אמיתי?" שאלה בלטריקס. קולה שינה את גובהו, לא עוד לחישה מתה, הוא עלה בסוף לסימן שאלה. "זה אמיתי?"

כן, חשב החלק בהארי שדימה את אדון האופל, עכשיו שתקי - הוא לא היה מסוגל לומר את המילים הללו, פשוט לא.

"ידעתי - שתבוא - בשבילי - יום אחד," קולה של בלטריקס רעד ונשבר בעודה מתייפחת בנשימות שקטות, "ידעתי - שאתה חי - שתבוא - אליי - אדוני..." היא שאפה עמוקות, "ואפילו - כשתבוא - לא תאהב אותי - לעולם - לעולם לא תאהב אותי

בחזרה – זו הסיבה – שהם לא הצליחו לקחת – את האהבה שלי ממני – אף על פי שלא הצלחתי לזכור – לא הצלחתי לזכור כל-כך הרבה דברים – אם כי אני לא יודעת מה שכחתי – אבל אני זוכרת עד כמה אני אוהבת אותך, אדוני –

סכין דקרה את ליבו של הארי, הוא מעולם לא שמע משהו כל-כך נורא, הוא רצה לצוד את אדון האופל ולהרוג אותו רק על זה...
 "האם עדיין – אתה מוצא בי שימוש – אדוני?"

"לא," לחשש קולו של הארי, בלי שחשב על כך, נראה שהוא פעל בצורה אוטומטית, "נכנסתי לאזקבאן בעקבות גחמה. כמובן שאני מוצא כך שימוש! אל תשאלי שאלות מטופשות."
 "אבל – אני חלשה," אמר קולה של בלטריקס, ויפחה מלאה נמלטה ממנה, זה נשמע חזק מדי במסדרונות אזקבאן, "אני לא יכולה להרוג בשבילך, אדוני, אני מצטערת, הם אכלו את הכל, אכלו את כולי, אני חלשה מכדי להילחם, איך אני יכולה להועיל לך עכשיו –"

המוח של הארי חיפש נואשות דרך להרגיע אותה, דרך שפתיו של אדון האופל שלעולם לא יאמר מילה של דאגה.
 "מכוערת," אמרה בלטריקס. קולה אמר את המילה כאילו הייתה המסמר האחרון בארון הקבורה שלה, הייאוש האחרון שלה.
 "אני מכוערת, הם אכלו גם את זה, אני, אני כבר לא יפה, אפילו לא, תוכל, להשתמש בי, כפרס, למשרתים שלך – אפילו הלסטריינגים, לא ירצו, לפגוע בי, עוד –"

הדמות הכסופה הבוהקת הפסיקה ללכת.

משום שהארי הפסיק ללכת.

אדון האופל, הוא... החלק בהארי שהיה רך ופגיע צרח באימה וסירב להאמין, ניסה לדחות את המציאות, לדחות את ההבנה, אפילו כשחלק קר וקשה יותר השלים את התבנית: היא צייתה לו בכך כפי שצייתה לו בכל.

הניצוץ הירוק עלה וירד בדחיפות, זינק קדימה.

דמות האנוש הכסופה נותרה במקום.

בלטריקס התייפחה בחוזקה.

"אני, אני לא, אני לא יכולה, להועיל, עוד..."

ידיים ענקיות מחצו את החזה של הארי, סחטו אותו כמו

סמרטוט, ניסו למעוך את ליבו.

"בבקשה", לחשה בלטריקס, "פשוט הרוג אותי..." קולה נרגע

ברגע שאמרה זאת. "בבקשה אדון, הרוג אותי, אין לי סיבה לחיות

אם אני יכולה להועיל לך... אני רק רוצה שזה ייפסק... בבקשה

פגע בי רק עוד פעם אחת, אדוני, פגע בי עד שאחדול... אני אוהבת

אותך..."

זה היה הדבר העצוב ביותר שהארי שמע מעודו.

דמותו הכסופה והבוהקת של הפטרונוס של הארי הבהבה -

נחלשה -

התחזקה -

החימה שעלתה בהארי, הזעם שלו כנגד אדון האופל שעשה

זאת, הזעם כנגד הסוהרסנים, כנגד אזקבאן, כנגד העולם שאפשר

זוועה כזו, הכול זרם ישירות דרך זרועו ולתוך שרביטו בלי דבר

שעצר אותו, הוא ניסה לצוות עליו להפסיק ודבר לא קרה.

"אדוני", לחש קולו המוסווה של פרופסור קווירל. "הלחש שלי

יוצא משליטה! עזור לי, אדוני!"

הפטרונוס התחזק, התחזק והתחזק, הוא בער חזק יותר מהיום

שבו הארי השמיד סוהרסן.

"אדוני!" הצלילית אמרה בלחישה מבוהלת. "עזור לי! כולם

ירגישו בזה, אדוני!"

כולם ירגישו בזה, חשב הארי. הדמיון שלו הראה זאת בבירור,

האסירים בתאים שלהם זעים כשהקור והחשכה נסוגו והוחלפו

באור מרפא.

כל משטח חשוף בער כמו שמש לבנה בהשתקפות, הצלליות

של השלד של בלטריקס ושל האיש הצהבהב נראות בבירור בזוהר,

לחשי ההנגזה לא עומדים בקצב של הבוהק השמימי; רק גלימת
ההיעלמות של אוצרות המוות עמדה בו.

"אדוני! אתה חייב להפסיק זאת!"

הארי כבר לא היה מסוגל לצוות על זה שיפסיק, הוא כבר לא
רצה שזה יפסיק. הוא הצליח להרגיש בהם, עוד ועוד מהניצוצות
של אזקבאן חוסים מאחורי הפטרונוס שלו, בעודו נפרש כמו
כנפיים של אור שמש, האוויר הפך לכסף טהור כשחשב על כך,
הארי ידע מה עליו לעשות.

"בבקשה, אדוני!"

המילים לא נשמעו.

הם היו רחוקים ממנו, הסוהרסנים בבור שלהם, אבל הארי ידע
שאפשר להשמידם אפילו ממרחק כזה אם האור יזהר בעוצמה
מספקת, הוא ידע שהמוות עצמו לא יוכל לו אם יפסיק לעצור את
עצמו, אז הוא פתח את כל השערים בתוכו ושלח את הלחש שלו
אל החלקים העמוקים ביותר בנפשו, בתודעתו וברצונו, ונתן את
כל כולו ללחש –

ולתוך פנים השמש, צל עמום אך במעט נע קדימה ושלח יד
מפצירה.

אסור

אל

תחושת האבדון הפתאומית התנגשה עם נחישות הברזל של
הארי, אימה ואיוודאות נאבקות כנגד תחושת המטרה הבוהקת,
שום דבר לא היה יכול להגיע אליו מלבד זה. הצלילית לקחה צעד
קדימה ואז עוד אחד, תחושת האבדון עולה לרמה של קטסטרופה
בלתי נסבלת; ובתוך זרם המים הקרים, הארי ראה זאת, הוא הבין
את המשמעויות של מה שעשה, את הסכנה והמלכודת.

מי שהיה צופה מבחוץ היה רואה את פנים השמש מתבהר

ומתעמעם...

מתבהר ומתעמעם...

...ולבסוף דועך, דועך, דועך לאור ירח רגיל שנראה כמו אפלה מוחלטת בהשוואה.

בתוך האפלה של אור הירח הזה עמד גבר צהבהב עם ידו מושטת בהפצרה, ואשת שלד נחה על הרצפה, מבט מבולבל על פניה.

והארי, עדיין בלתי נראה, נפל על ברכיו. הסכנה הגדולה חלפה, וכעת הארי פשוט ניסה לא לקרוס, לשמר את הלחש ברמה הנמוכה. הוא איבד משהו, יש לקוות שלא לצמיתות – הוא היה צריך לדעת, היה צריך לזכור, שיותר מאשר רק קסם מזין את לחש הפטרונוס – "תודה לך, אדוני," לחש הגבר הצהבהב.

"שוטה," אמר קולו הקשה של הילד שהעמיד פנים שהוא אדון האופל. "האם לא הזהרתי אותך שהלחש יכול להיות קטלני אם לא תשלוט ברגשותיך?"

עיניו של פרופסור קווירל לא התרחבו, כמובן. "כן, אני מבין, אדוני," אמר משרתו של אדון האופל בקול רועד, ופנה לבלטריקס –

היא כבר התרוממה מהרצפה, לאט, כמו אישה מוגלגית זקנה מאוד. "כמה מוזר," לחשה בלטריקס, "כמעט נהרגת על ידי לחש הפטרונוס..." צחקוק שנשמע כאילו הוא מעלה אבק מתוך צינורות הצחקוק שלה. "אני יכולה להעניש אותך, אולי, אם אדוני יקפיד אותך במקום ואם יהיו לי סכינים... אולי אני יכולה להועיל אחרי הכל? הו, אני מרגישה מעט יותר טוב כעת, כמה מוזר..." "היי בשקט, בלה יקירתי," אמר הארי בקול קפוא, "עד שאתן לך רשות לדבר."

לא נשמעה שום תשובה. כלומר, היא צייתה. המשרת הרחיף את השלד האנושי, והפך אותה לבלתי נראית פעם נוספת, ולאחר מכן נעלם בעצמו בצליל של ביצה נשברת. הם המשיכו ללכת במסדרונות אוקבאן. והארי ידע שכשעברו, האסירים זעו בתאיהם כשהפחד עזב

לרגע יקר אחד, אולי אפילו הרגישו מגע קטן של ריפוי כשאורו חלף על פניהם, ואז קרסו שוב כשהקור והחשכה חזרו. הארי ניסה מאוד שלא לחשוב על כך. אחרת הפטרונס שלו יתחזק עד שישרוף כל סוהרסן באזקבאן, יבער חזק מספיק כדי להשמיד אותם אפילו מהמרחק הזה... אחרת הפטרונס שלו יתחזק עד שישרוף כל סוהרסן באזקבאן, וייקח את כל חייו של הארי כדלק.

* * *

במגורי ההילאים במרומי אזקבאן, שלישיית הילאים אחת נחרה בקסרקטין, שלישייה אחרת נחה בחדר המועדון, ושלישייה אחת הייתה במשמרת בחדר הפיקוד, עומדת על המשמר. חדר הפיקוד היה פשוט אך גדול, עם שלושה כיסאות מאחור שבהם ישבו שלושת ההילאים, שרביטיהם תמיד בידם כדי לתחזק את שלושת הפטרונסים שלהם, בזמן שהדמויות הלבנות הבוהקות צעדו הלוך ושוב לפני החלון הפתוח, מגינות עליהן מפני אַימת הסוהרסנים. בדרך כלל, השלושה נותרו מאחור ושיחקו פוקר, ולא הביטו מבעד לחלון. נכון, ניתן היה לראות שם קצת שמיים, ואפילו היו שעה או שתיים ביום שבהם ניתן היה לראות את השמש, אבל מהחלון הזה ניתן גם לראות את הבור הראשי של הגיהנום. רק למקרה שסוהרסן ירצה לרחף למעלה ולדבר איתם. לא היה שום סיכוי שההילאי לי היה מסכים לשרת פה, שכר משולש או לא, אם לא הייתה לו משפחה לכלכל. (השם האמיתי שלו היה שייאוגואנג, וכולם קראו לו מייק במקום; הוא קרא לילדיו סו וקאו, בתקווה שזה ישרת אותם יותר טוב.) הנחמה היחידה שלו, למעט הכסף, הייתה שלפחות החברים שלו שיחקו פוקר דרקונים בצורה מעולה. אם כי קשה לא לשחק בצורה מעולה, בשלב הזה.

היה זה המשחק ה-5,366 וללי הייתה יד שבטח תהיה הטובה

ביותר מבין הידיים של משחקי ה-5,300. היה זה יום שבת בפברואר והיו שלושה שחקנים, מה שאפשר לו להחליף את הצורה של כל קלף כיס למעט שתיים שלוש או שבע; וזה היה מספיק כדי לאפשר לו ליצור קרב פנים אל פנים עם חדיקקן, דרקונים ושביעיות... מצידו השני של השולחן, ג'ראָד מְקָאסְטֵר הרים את מבטו מהקלפים שעל השולחן לעבר החלון ובהל.

תחושת הבחילה התממשה בבטנו של לי במהירות מפתיעה. אם קלף השבע לב שלו יחטוף פגיעה משינוי סוהרסני ויהפוך לשש, הוא ירד לזוגיים ומְקָאסְטֵר עשוי לנצח את זה – "מייק", אמר מְקָאסְטֵר, "מה עובר על הפטרונס שלך?" לי הפנה את ראשו והביט.

הגירית הכסופה שלו הפנתה את ראשה מתצפיתה על הבור והביטה היישר מטה על משהו שרק היא הצליחה לראות. רגע לאחר מכן, הברווז של פֶּאקְרִי ודוב הנמלים של מְקָאסְטֵר עשו כמותו, מביטים באותו כיוון מטה. הם החליפו מבטים, ואז נאנחו.

"אני אגיד להם," אמר פֶּאקְרִי. הנהלים אמרו לשלוח את שלושת ההילאים שלא היו במשמרת אבל לא ישנו לחקור כל דבר חשוב. "אולי אחליף את אחד מהם ואקח את לולאה ג', אם לא אכפת לכם."

לי החליף מבט עם מְקָאסְטֵר, ושניהם הנהנו. לא קשה מדי לפרוץ לאזקבאן, אם אתה עשיר מספיק כדי לשכור קוסם חזק, וכוונותיך היו טהורות מספיק כדי לגייס מישהו שיטיל את לחש הפטרונס. אנשים עם חברים באזקבאן עושים זאת, פורצים פנימה כדי לתת למישהו חצי יום של זמן פטרונס, הזדמנות לחלומות אמיתיים במקום סיוטים. להשאיר להם אספקה של שוקולד מוחבאת בתא שלהם, כדי להגדיל את הסיכוי שלהם לשרוד את הזמן שלהם בכלא. וההילאים שבתפקיד ... טוב, אפילו אם היית נתפס, סביר שהיית יכול לשכנע את ההילאים להעלים עין בתמורה

לשׁוּחַד הַנֶּכֶן.

בשביל לי, השׁוּחַד הַנֶּכֶן הָיָה בַסְבִּיבוֹת שְׁנֵי גּוֹזִים וְחֶרֶם. הוּא שָׁנָא אֶת הַמָּקוֹם הַזֶּה.

אָבֵל לְבֶאֱכָרִי חֲדָיִד הֵייתָה אִישָׁה וְלֹאִישָׁה הָיוּ חֲשִׁבֹנוֹת שֶׁל מִרְפָּאִים לְשֵׁלֶם, וְאִם אַתָּה יָכוֹל לְהַרְשׁוֹת לַעֲצֻמָּךְ לְשִׁכּוֹר מִיִּשְׁהוּ שִׁיפְרוֹץ לְאִזְקָבָאן, אַתָּה יָכוֹל לְהַרְשׁוֹת לַעֲצֻמָּךְ לְשִׁחַד אֶת הַיָּד הַנּוֹתֶרֶת שֶׁל בְּאֶכְרִי, אִם הוּא הֵיָה זֶה שֶׁתִּפֶּס אוֹתָךְ.

בַּהֲסַכְמָה שֶׁלֹּא נִאֲמָרָה בְּמִילִים, אִישׁ מֵהֶם לֹא הִסְגִּיר דָּבָר בְּכָךְ שֶׁהָיָה הָרָאשׁוֹן לְהַצִּיעַ זֹאת, הַשְׁלוּשָׁה סִימּוֹ אֶת הַסִּבּוֹב הַנוֹכַחִי שֶׁל הַפּוֹקֶר קוֹדֵם. לִי נִיצַח, מִשּׁוֹם שֶׁשׁוֹם סוֹהֶרְסֵן לֹא הוֹפִיעַ. וְעַד שֶׁהֵם סִימּוֹ, הַפֶּטְרוֹנוֹסִים הַפְּסִיקוּ לְבַהוֹת וְחִזְרוּ לַפֶּטְרוֹל הַרְגִּיל שֶׁלֵּהֶם, אִזּוֹ זֶה בִּטָּח שׁוֹם דָּבָר, אָבֵל נִהְלִים הֵם נִהְלִים.

אַחֲרֵי שֶׁלִּי אֶסָּף אֶת זְכוּתִי, בֶּאֱכָרִי הִנֵּהן לְשִׁנְיָהם בְּרִשְׁמִיּוֹת וְקָם מֵהַשּׁוֹלְחָן. קִצּוֹת שְׁעֵרוֹתָיו הַלְּבָנוֹת שֶׁל הַגִּבֹּר הַמְּבּוֹגֵר נָחוּ עַל גְּלִימּוֹתָיו הָאֲדוּמּוֹת הַמַּהוֹדְרוֹת, קִצּוֹת גְּלִימּוֹתָיו נָחוּ עַל רִצְפַּת הַמֵּתַכֶּת שֶׁל חֹדֶר הַפִּיקוֹד, וּבֶאֱכָרִי עָבַר בְּדֹלֶת הַמִּפְרִידָה אֶל הַהִילָאִים שֶׁלֹּא הָיוּ בַּמִּשְׁמֶרֶת.

לִי הַתְּמִיין לְהַפְלֶפֶאף, וְהוּא הִרְגִּישׁ קִצָּת לֹא בְנוּחַ עִם עֶסְקִים מִסּוּג זֶה לַפְּעִמִּים. אָבֵל בֶּאֱכָרִי הִרְאָה לָהֶם אֶת הַתְּמוֹנוֹת, וְאַתָּה חָיִיב לָתֵת לְבֶן־אָדָם לַעֲשׂוֹת מָה שֶׁהוּא יָכוֹל בְּשִׁבִּיל הָאִישָׁה הַחוּלָה וְהַמִּסְכָּנָה שֶׁלּוֹ, בְּמִיּוֹחַד כְּשֶׁנִּשְׁאָרוּ לוֹ רַק שְׁבַעַת חוֹדָשִׁים לַפְּרִישָׁה.

* * *

הַנִּיצוֹץ הִירוֹק הַחֲלוֹשׁ רִיחָף דֶּרֶךְ מִסְדְּרוֹנוֹת הַמֵּתַכֶּת, וְדַמּוֹת הָאֲנוּשׁ הַכְּסוּפָה עִקְבָּה אַחֲרָיו, עֲמוּמָה מַעֵט כַּעַת. לַפְּעִמִּים הַדַּמּוֹת הַבּוֹהֶקֶת הֵייתָה מְבִזִּיקָה בְּאוֹר, בְּמִיּוֹחַד כְּשֶׁחֲלָפוּ עַל פְּנֵי אַחַת מִדְּלֹתוֹת הַמֵּתַכֶּת הַגְּדוֹלוֹת, אָבֵל הִיא תְּמִיד נִחְלָשָׁה לְאַחֵר מִכֵּן.

עֵינָיִים פְּשׁוּטוֹת לֹא הָיוּ יָכוֹלוֹת לִרְאוֹת אֶת הָאַחֲרִים, שֶׁהָיוּ בְּלֹתִי נִרְאִים; אֶת הַיִּלְדֵּי־שִׁנְשֹׁאֲרֵי־בַחַיִּים בֶּן הָאַחֲת־עֶשְׂרָה, וְאֶת הַשֶּׁלֶד הַחַי

שהיה בלטרקס בלך, ואת המורה להתגוננות מפני כוחות האופל של הוגוורטס, שהוסווה בפולימיצי, כולם מטיילים ביחד באזקבאן. אם זו הייתה התחלה של בדיחה, הארי לא רצה לשמוע את הסוף.

הם עלו בעוד ארבעה גרמי מדרגות לפני שקולו המוחספס של המורה להתגוננות אמר בפשטות וללא הדגשה, "הילאי מתקרב". לקח להארי יותר מדי זמן עד שהבין, כמעט שנייה שלמה עד שזרם האדרנלין התפשט בדמו, ועד שנזכר במה שפרופסור קווירל כבר אמר לו לעשות במקרה הזה, ואז הארי הסתובב וברח בחזרה לכיוון שממנו בא.

הארי הגיע לגרם המדרגות ונשכב במהירות על המדרגה השלישית מלמעלה, המתכת הקרה מרגישה מוצקה אפילו דרך הגלימות שלו. הוא ניסה להרים את ראשו כדי להציץ מעל קצה המדרגות וגילה שהוא לא יכול לראות את פרופסור קווירל; וזה אומר שהארי היה מחוץ לטווח אש תועה.

הפטרונס הבוהק שלו בא בעקבותיו ונשכב לצידו, מדרגה אחת מתחתיו; משום שגם אותו אסור היה שיראו.

נשמע צליל קלוש של איוושת רוח ואז הקול של גופה הבלתי נראה של בלטרקס מונח על מדרגה נוספת למטה, לא היה לה חלק בזה למעט –

"אל תזוזי," אמרה הלחישת הקרה הגבוהה, "אל תדברי."

לא הייתה תזוזה, לא דיבור.

הארי הצמיד את שרביטו לקצה מדרגת המתכת שמעליו. אם הוא היה מישוהו אחר הוא היה צריך להוציא גוז מכיסו... או לקרוע חתיכת בד מגלימתו... או לנשוך חתיכה מציפורנו... או למצוא חתיכת אבן גדולה מספיק כך שיוכל לראות אותה ומוצקה מספיק כך שתשמור על מקומה וכיוונה בעודו נוגע בה בשרביטו. אבל עם הכח העצום של שינוי צורה חלקי שעמד לרשותו של הארי, זה לא היה נחוץ; הוא יכול לדלג על השלב הזה של התהליך ולהשתמש

בכל חומר לידו.

שלושים שניות לאחר מכן הארי היה הבעלים הגאה של מראה
קעורה חדשה, ואז...

"ווינגארדיום לביוסה", לחש הארי בשקט ככל שהצליח.

...הוא הרחיף אותה קצת מעל המדרגות, וראה במשטח הקעור
כמעט את כל המסדרון שבו פרופסור קווירל המתין, בלתי נראה.
הארי שמע קולות צעדים במרחק.

וראה צורה (קצת קשה לראות במראה) של אדם בגלימות
אדומות יורד במדרגות, נכנס אל המסדרון הריק לכאורה; מלווה
בפטרונוס קטן שהארי לא הצליח לראות בבירור.

ההילאי היה מוגן במגן כחול מנצנץ, היה קשה לראות את
הפרטים אבל הארי הצליח לראות את זה, ההילאי כבר הרים מגנים
וחיזק אותם.

לעזאזל, חשב הארי. על-פי המורה להתגוננות, האמנות
הבסיסית של דירקרב היא לנסות להקים הגנות שיחסמו את כל מה
סביר שמישהו יזרוק עליך, ובאותו זמן לנסות לתקוף בדרכים
שסביר שיעקפו את ההגנות הנוכחיות של היריב. והדרך הקלה
ביותר בפער לנצח כל סוג של קרב אמיתי – פרופסור קווירל אמר
זאת שוב ושוב – הייתה לירות באויב לפני שהוא הרים מגן
מלכתחילה, או מאחור או מטווח קרוב מספיק כך שהוא לא יהיה
מסוגל להתחמק או להגיב בזמן.

אם כי פרופסור קווירל עדיין יוכל להגניב ירייה מאחור, אם –
אבל ההילאי נעצר אחרי שצעד שלושה צעדים לתוך המסדרון.
"הנגזה נחמדה", אמר קול גברי קשה שהארי לא זיהה. "עכשיו
תראה את עצמך, או שתהיה כאמת בצרות."

דמותו של גבר צהבהב ומזוקן הופיעה.
"ואתה עם הפטרונוס", אמר הקול הקשה. "צא החוצה."

עכשיו.

"זה לא יהיה חכם", אמר הקול המחוספס של הגבר הצהבהב.

השתררה שתיקה ארוכה.

“אלפיים אוניות, הצעה אחרונה,” אמר הקול המחוספס בנימת אזהרה. “זה פי עשר מהמחיר הרגיל ויותר ממה שאתה מרוויח בשנה. ותאמין לי, אם תראה משהו שאתה לא אמור, אתה הולך להתחרט שלא לקחת את זה –”

”שתוק!” אמר הקול הקשה. ”יש לך בדיוק חמש שניות לזרוק את השרביט לפני שאני מפיל אותך. חמש, ארבע –

מה אתה עושה, פרופסור קווירל? חשב הארי בבהלה. תקוף ראשון! לפחות תטיל לחש מגן!
 – שלוש, שתיים, אחת! שתק!”

* * *

* 2 3 4 *

באָרִי כבר שינה את ההרמוניות במגנים שלו כך שהקליע המשתק שלו לא יוכל להיכנס בחזרה, כבר היטה את שרביטו לתנוחת הגנה, כבר הרים את היד המלאכותית הקשיחה שלו כדי לחסום כל דבר שניתן לחסום, וכבר חשב לחשים אילמים כדי להניח עוד שכבות על המגנים שלו –

הגבר לא הביט בבאָרִי. במקום זאת הוא דקר בסקרנות את הקליע המשתק של באָרִי, שעדיין רעד בקצה שרביטו, מושך ניצוצות אדומים וזורק אותם הצידה באצבעותיו, מפרק את הקללה כמו פאזל של ילדים.

הגבר לא הרים מגינים משל עצמו.

"אמור לי," אמר הגבר בקול אדיש שלא ממש התאים לגרון המחוּספס – פולימיצי, באָרִי היה מנחש, לו היה מאמין שמישהו מסוגל לעשות קסם כה עדין מגוף של מישהו אחר – "מה עשית במלחמה האחרונה? שמת את עצמך בקו האש, או שהתרחקת מצרות?"

"קו האש," אמר באָרִי. קולו נשאר רגוע כברזל, כיאה להילאי עם כמעט מאה שנים בתפקיד, שבעה חודשים לפני פרישה כפויה, עין־הזעם מודי בעצמו לא היה יכול לומר זאת בצורה קשוחה יותר. "נלחמת באוכלי־מוות?"

חיוך אפל עלה על פניו של באָרִי כעת. "שניים ביחד." שניים מהלוחמים־המתנקשים של אתה־יודע־מי בעצמו, שאומנו באופן אישי על ידי אדונם האפל. שני אוכלי־מוות ביחד נגד באָרִי לבד. היה זה הקרב הקשה ביותר בחייו של באָרִי, אבל הוא עמד על שלו, והלך משם כשרק ידו חסרה.

"הרגת אותם?" הגבר נשמע סקרן בצורה קפואה, בעודו ממשיך להוציא חוטים של אש מתוך קליע השיתוק הלכוד בקצה שרביטו, שקטן במידה משמעותית בינתיים, אצבעותיו טוות תבניות קטנות בקסם של באָרִי לפני שהשליכו אותו הצידה.

זיעה בקעה מעורו של באָרִי מתחת לגלימותיו. יד המתכת שלו

הבזיקה מטה, תלשה את המראה מחגורתו – "באכרי למייק, אני צריך גיבוי!"

שתיקה.

"באכרי למייק!"

המראה נחה אפלה וחסרת חיים בידו. לאט, באכרי החזיר אותה לחגורתו.

"עבר לא מעט זמן מאז שהיה לי קרב רציני עם יריב רציני, אמר הגבר, עדיין לא מביט בבאכרי. "נסה שלא לאכזב אותי יותר מדי. אתה יכול לתקוף אותי ברגע שתרגיש מוכן. או שאתה יכול ללכת מכאן עם חמש מאות אוניות."

השתררה שתיקה ארוכה.

ואז האוויר צרח כמו מתכת שחותכת זכוכית כשבאכרי הצליף מטה בשרביטו.

* * *

הארי בקושי הצליח לראות, בקושי הצליח להבחין במשהו באורות ובהבזקים, הקימור של המראה שלו היה מושלם (הם התאמנו בטקטיקה הזו בלגיון הכאוס לפני כן) אבל הסצנה עדיין הייתה קטנה מדי, ולהארי הייתה הרגשה שהוא לא היה מצליח להבין אפילו אם היה עומד במרחק מטר, הכול קרה מהר מדי, הבזקים אדומים ניתזים ממגנים כחולים, מוטות אור ירוקים מתנגשים זה בזה, דמויות אפלות מופיעות ונעלמות, הוא אפילו לא היה מסוגל לומר מי מטיל מה, ההילאי צעק לחש אחרי לחש והתחמק בייאוש בעוד דמותו של פרופסור קווירל המוסווה בפולימיצי עמדה במקומה והזיזה את שרביטה, לרוב בדממה, פה ושם מבטאת מילים בשפות בלתי מזוהות שהיו מלבינות את כל המראה וקורעות חצי מהמגנים של ההילאי בעודו מועד לאחור.

הארי ראה קרבות ראוות בין התלמידים החזקים ביותר בשנה השביעית, וזה היה כליכך מעל זה שהארי הרגיש קהה חושים

כשראה כמה רחוק הוא צריך להגיע. לא היה שום תלמיד בשנה השביעית שהיה יכול לשרוד חצי דקה נגד ההילאי, אולי אפילו כל שלושת הצבאות של השנה השביעית ביחד לא יצליחו לשרוט את פרופסור קווירל...

ההילאי נפל לקרקע, ברך אחת ויד אחת תומכות בו בעוד ידו השנייה מחווה בפראות ופיו צועק מילים נואשות, מעט הלחשים שהארי כן זיהה היו לחשי מגן כולם, בעוד להק של צללים הסתחרר מסביב להילאי כמו מערבולת של תערים.

הארי ראה את פרופסור קווירל המוסווה בפולימיצי מכוון בהפגנתיות את שרביטו אל ההילאי שנלחם ממקום כריעתו ברגעים האחרונים.

"היכנע", אמר הקול המחוספס.

ההילאי ירק משהו שלא ראוי לדפוס.

"במקרה הזה", אמר הקול, "אֶבְדָה –"

נראה כאילו הזמן נע לאט מאוד, כאילו היה זמן לשמוע את ההברות הבודדות, 'ק', 'ד' ו'כָּה', זמן לראות את ההילאי מתחיל לזרוק את עצמו הצידה בייאוש; ואף על פי שהכול קרה כל־כך לאט, איכשהו לא היה זמן לעשות משהו, לא היה זמן להארי לפתוח את פיו ולצעוק לא, לא היה זמן לזוז, אולי אפילו לא לחשוב.

היה רק זמן לרצון נואש שאדם חף מפשע לא ימות –

ודמות כסופה בוערת נעמדה לפני ההילאי.

נעמדה שבריר שניה לפני שהאור הירוק הגיע ליעדו.

* * *

באכרי התפתל הצידה בייאוש, לא יודע אם הוא עומד להספיק –

עיניו היו ממוקדות ביריבו ובמותו המתקרב, אז באכרי ראה רק לרגע את המתאר של הדמות הבוהקת, הפטרונוס הבוהק ביותר

שראה בחייו, ראה אותו מספיק זמן רק כדי לזהות את הצורה הבלתי אפשרית, לפני שהאור הירוק והכסוף התנגשו ושני האורות נעלמו, שני האורות נעלמו, הקללה ההורגת נחסמה, ואז אוזניו של באכרי נוקבו כשראה את יריבו הנורא צורח, צורח, צורח, אוחז בראשו וצורח, מתחיל ליפול כמו שבאכרי כבר נפל –

באכרי פגע בקרקע, נופל מהזינוק הנואש שלו, כתפו הפרוקה וצלעו השבורה צורחות במחאה. באכרי התעלם מהכאב, הצליח לטפס חזרה לברכיו, הרים את שרביטו לשתק את יריבו, הוא לא הבין מה קרה אבל הוא ידע שזו ההזדמנות היחידה שלו.

"שתק!"

הקליע האדום נורה לעבר גופו הנופל של הגבר אבל נקרע באוויר והתאדה – ולא עקב מגן. באכרי ראה זאת, את הטשטוש באוויר שהקיף את יריבו הצורח.

באכרי הרגיש זאת כמו לחץ קטלני על עורו, שטף הקסם נבנה ונבנה ונבנה לעבר נקודת שבירה נוראית. האינטסטינקטים שלו צרחו לברוח לפני שהפיצוץ יגיע, לא היה זה לחש, לא קללה, הייתה זו קוסמות משתוללת, אבל לפני שבאכרי אפילו הספיק לעמוד –

הגבר השליך את שרביטו הרחק ממנו (הוא השליך את שרביטו!) ושנייה לאחר מכן, דמותו היטשטשה ונעלמה כליל. נחש ירוק נח חסרת־נועה על הקרקע, לא זו אפילו לפני שקליע ההלם הבא של באכרי פגע בו ללא התנגדות, נורה עקב רפלקס טהור.

בעוד השטף והלחץ הנוראים החלו להתפוגג, הקוסמות הפראית גוועה, תודעתו ההמומה של באכרי הבחינה שהצרחה נמשכה. אלא שהיא נשמעה שונה, כמו צרחה של ילד צעיר, ובוקעת מהמדרגות שהובילו אל הקומה שמתחת.

גם הצרחה הזו נקטעה, ואז השתררה דממה למעט ההתנשפויות המהירות של באכרי.

המחשבות שלו היו איתיות, מבולבלות, מבולגנות, היריב שלו היה חזק בצורה מטורפת, זה לא היה דר־קרב, זה היה כמו השנה הראשונה שלו כהילאי מתלמד כשניסה להילחם במדאם טארמה. הוא היה חזק פי עשר מאוכלי־המוות, חזק יותר מעי־הזעם מודי... ואיך, מה, איך בשם הביצים של מרלין מישוהו חסם קללה הורגת? באכרי הצליח לזמן את האנרגיה הדרושה כדי להצמיד את שרביטו לצלעו, מלמל את לחש הריפוי, ואז הצמיד אותו לכתפו. זה דרש ממנו יותר מכפי שזה היה אמור, הוציא ממנו הרבה יותר מדי, הקסם שלו היה אך כפסע מתשישות מוחלטת; לא נותר לו דבר בשביל החתכים הקטנים והחבורות, או אפילו כדי לחזק את המגינים שלו. הוא השקיע את כל כוחו בלמנוע מהפֶטרוֹנוס שלו להיעלם.

באכרי נשם עמוקות, בכבדות, הסדיר את נשימותיו לפני שדיבר.

"אתה," אמר באכרי. "מי שלא תהיה. צא החוצה."

השתררה דממה, ובאכרי חשב לפתע שייתכן שמי שזה לא יהיה עשוי להיות חסר־הכרה. הוא לא הבין מה קרה הרגע, אבל הוא שמע את הצרחה...

טוב, יש דרך לגלות.

"צא החוצה," אמר באכרי, מקשה את קולו, "או שאני מתחיל להשתמש בלחשים עם אזור השפעה." הוא בטח לא היה מסוגל להטיל אחד אם היה מנסה.

"חכה," אמר קולו של נער, קול של נער צעיר, קול גבוה ודק ורועד, כמו של מישוהו שעצר תשישות או דמעות. הקול נשמע כאילו הוא מגיע ממקום קרוב יותר כעת. "בבקשה חכה. אני – אני יוצא –"

"תבטל את הבלתי־נראות," נהם באכרי. הוא היה עייף מכדי לטרוח עם לחשים נוגדי־הנגזה.

רגע לאחר מכן, פניו של ילד צעיר הופיעו מתוך גלימת

היעלמות, ובאכרי ראה את השיער השחור, את העיניים הירוקות, את המשקפיים, ואת צלקת הברק בצבע אדום-זועם.

אם היו לו עשרים שנה פחות של ניסיון בחגורתו הוא היה עשוי למצמץ. במקום זאת הוא פשוט ירק משהו שכנראה לא צריך להיאמר בנוכחותו של הילד-שנשא-רב-חיים.

"הוא, הוא," אמר קולו הרועד של הילד, פניו הצעירות נראו מפוחדות ומותשות ודמעות החלו לזלוג במורד לחייו, "הוא חטף אותי, כדי להכריח אותי להטיל את הפטרונוס שלי, הוא אמר שהוא יהרוג אותי אם לא אעשה זאת... אבל לא הייתי יכול לתת לו להרוג אותך..."

תודעתו של באכרי עדיין הייתה מבולבלת, אבל דברים החלו להסתדר לאיטם.

הארי פוטר, הקוסם היחיד ששרד אי-פעם את הקללה ההורגת. באכרי אולי היה מצליח להתחמק מהמוות הירוק, הוא בהחלט ניסה, אבל אם העניין יעלה בפני הקסמהדרין, הוא יפסוק שזה חוב חיים לבית אצילי.

"אני מבין," אמר באכרי בנהמה עדינה בהרבה. הוא החל ללכת לעבר הילד. "כן, אני מצטער על מה שעברת, אבל אני צריך שתזרוק את הגלימה ואת השרביט.

שאר גופו של הארי פוטר יצא מבלתי נראות, חושף את גלימות הוגוורטס ספוגות הזיעה, עם השוליים הכחולים, ואת יד ימינו, שאחזה שרביט צינית באורך עשרים ושמונה סנטימטרים בכזו עוצמה עד שפרקי אצבעותיו הלבינו.

"השרביט שלך," חזר באכרי.

"סליחה," לחש הילד בן האחת-עשרה, "הנה," והושיט את שרביטו לעבר באכרי.

באכרי בקושי עצר את עצמו מלנהום על הילד שהרגע הציל את חייו, וכנראה עבר טראומה רצינית. במקום זאת הוא דרס את הדחף באנחה, ופשוט הושיט את ידו לקחת את השרביט. "תראה, בן,

באמת לא כדאי שתפנה את השרביט שלך אל –
קצה השרביט של הילד זע קלות מתחת לידו של באכרי בדיוק
כשהוא לחש, "סוּמְנִיּוֹם."

* * *

הארי בהה בגופו המעוך של ההילאי, לא הייתה שום תחושת
ניצחון, רק תחושה מוחצת של ייאוש.
(אפילו אז לא היה זה מאוחר מדי.)
הארי פנה להביט בנחש הירוק חסרהתנועה.
"מורה?" לחשש הארי. "ידיד? בבקשה, אתה חי?" פחד נורא
השתלט על ליבו של הארי; ברגע הזה הוא שכח לחלוטין שראה
את המורה להתגוננות מנסה להרוג שוטר.
הארי כיוון את שרביטו לעבר הנחש ושפתיו אפילו החלו
להתוות את המילה 'שחרר' לפני שהמוח שלו השיג אותו וצרח
עליו.

הוא לא העז להשתמש בקסם על פרופסור קווירל.
הארי הרגיש זאת, כאב משסע בראשו, כאילו המוח שלו עמד
להיחצות לשניים. הוא הרגיש זאת, את הקסם שלו ושל פרופסור
קווירל, תואמים ואנטי־הרמוניים במימוש הבטחת האבדון. זה היה
הדבר המסתורי והנורא שיקרה אם הארי ופרופסור קווירל יתקרבו
אחד לשני יותר מדי, או אם הם יטילו לחש אחד על השני, או אם
הלחשים שלהם יגעו, הקסם שלהם יהדהד וייצא משליטה –
הארי בהה בנחש, הוא לא הצליח להבחין האם הוא נושם.
(השניות האחרונות הגיעו.)

הוא פנה להביט בהילאי, שראה את הילד־שנשאר־בחיים, שידע.
גודלו המלא של האסון התרסק על הארי כמו אלף משקולות
של מאה טון, הוא הצליח לשתק את ההילאי אבל לא נותר עוד דבר
שהוא יכול לעשות, שום דרך לחזור, המשימה נכשלה, הכול נכשל,
הוא נכשל.

המום, מבוהל, מיואש, הוא לא חשב על זה, לא ראה את המוכן
 מאליו, לא זכר מהיכן מגיעים רגשות הייאוש הללו, לא הבין שהוא
 צריך להטיל שוב את לחש הפטרונס האמיתי.
 (ואז היה זה כבר מאוחר מדי.)

* * *

ההילאי לי וההילאי מְקַאסְטֵר סידרו מחדש את כיסאותיהם ליד
 השולחן, כך ששניהם ראו זאת באותו הזמן, האימה העירומה,
 הרזה עד כדי שלדיות עולה לרחף מחוץ לחלון, כאב הראש כבר
 מכה בהם רק מלראות אותה.
 שניהם שמעו את הקול, כאילו גופה שמתה מזמן אמרה את
 המילים והמילים בעצמם הזדקנו ומתו.
 דבריו של הסוהרסן הכאיבו לאוזניהם כשאמר, "בלטריקס בִּלְק
 נמצאת מחוץ לתאה."
 למשך שבריר שנייה השתררה שתיקה מלאת אימה, ואז לי זינק
 מכיסאו לעבר מראת התקשורת לקרוא לתגבורת ממשרד הקסמים,
 בעוד מְקַאסְטֵר לקח את המראה שלו והחל קורא בייאוש לשלושת
 ההילאים שיצאו לפטרול.

פרק 55

ג'סוי הכלל אל סובפוד, תל' פ'

במסדרון המצולק והחרב, שהוא באור העמום של מנורות הגז, ילד התגנב קדימה לאיטו, ידו האחת מושטת לעבר הנחש חסר-התנועה שהיה הגוף של המורה שלו.

הארי היה במרחק של לא יותר ממטר מגופו של הנחש כשהרגיש זאת לראשונה, מדגדג את קצה התפיסה שלו.

כה קלושה, תחושת האבדון...

אם כך, פרופסור קווירל בחיים.

המחשבה לא גרמה לשום תחושת אושר, רק למעין ייאוש ריק. הארי בכל זאת יילכד בקרוב, ולא משנה איך ינסה להסביר, זה עדיין לא יראה טוב. איש לעולם לא יבטח בו שוב, הם יחשבו שהוא עומד להיות אדון האופל הבא, הם לא יעזרו לו כשיגיע הזמן להילחם בלורד וולדמורט, הרמיוני תוותר עליו, כנראה אפילו דמבלדור יחפש גיבור אחר...

...אולי הם פשוט ישלחו אותו הביתה להוריו.

הוא נכשל.

הארי הביט בגופו השמוט של השוטר ששיתק, בדם המתייבש מהחתכים הקטנים, במקומות החרוכים בגלימות האדומות המעוטרות בדוגמאות מורכבות.

הוא היה טיפש. הוא לא היה צריך לשתק את השוטר, הוא היה צריך להישאר עם הסיפור המקורי שלו על זה שנחטף על ידי פרופסור קווירל...

ייתכן שעוד לא מאוחר מדי, לחש קול בתוכו. ייתכן שאתה עדיין יכול לתקן את הטעות שלך. ההילאי ראה אותך, הוא זוכר ששיתקת אותו... אבל אם הוא יהיה מת, אם פרופסור קווירל יהיה מת, אם בלטריקס תהיה מתה, לא יהיה איש שיסתור את הסיפור שלך.

לאט, ידו של הארי החלה לעלות, לכוון את שרביטו לעבר השוטר ו -

ידו של הארי נעצרה.

הייתה לו תחושה מרוחקת שהוא מתנהג בצורה לא אופיינית לו, איכשהו. כאילו היה משהו ששכח, משהו חשוב, אבל הוא התקשה להיזכר מה זה היה בדיוק.

הו. נכון. הוא היה מישוהו שהאמין בערכם של חיי אדם. תחושה של בלבול ליוותה את המחשבה, הוא לא הצליח להיזכר למה לחיים של אנשים אחרים יש ערך... בסדר, אמר החלק הלוגי שבו, למה התודעה שלי השתנתה בין אז לעכשיו?

משום שהוא באזקבאן...

והוא שכח להטיל שוב את לחש הפטרונוס...

נראה כאילו כל דבר שהוא דרש מאמץ עצום, כאילו עצם המחשבה לפעול הייתה משא כבד מכדי להרימו; אבל להטיל מחדש את לחש הפטרונוס נראה כמו רעיון טוב, משום שהוא עדיין היה מסוגל לפחד מסוהרסנים. ואף על פי שהוא לא הצליח לזכור איך זה להיות שמח, הוא ידע שזה לא מה שהוא מרגיש עכשיו. ידו של הארי עלתה כדי להחזיק את שרביטו לפניו, אצבעותיו נעות לאחיזת המוצא.

ואז הארי נעצר.

הוא לא הצליח... לזכור בדיוק... במה הוא השתמש בתור מחשבה שמחה.

זה מוזר, זה היה משהו מאוד חשוב, הוא באמת אמור לזכור

זאת... משהו שקשור למוות? אבל זה לא שמח...
גופו רעד, אזקבאן לא הרגיש קר כל-כך מקודם, ונראה שהוא
מתקרב והולך. כבר היה מאוחר מדי בשבילו, הוא שקע עמוק מדי,
הוא כבר לא יצליח להטיל את לחש הפטרונוס עכשיו –

יכול להיות שזו השפעת הסוהרסנים ולא הערכה מדויקת, ציין
החלק הלוגי שבו, הרגלים שתוכנתו לכדי רפלקס טהור ולא דרשו
אנרגיה כדי לפעול. תחשוב על הפחד של הסוהרסנים כהטייה
קוגניטיבית, ונסה להתגבר עליה כמו שהיית מתגבר על כל הטייה
קוגניטיבית אחרת. ייתכן שתחושת חוסר התקווה שלך לא באמת
מעידה שהמצב חסרת-קווה. ייתכן שהיא רק מעידה על כך שאתה
בנוכחות סוהרסנים. כל הרגשות השליליים וההערכות הפסימיות
הן בחזקת חשודות כעת, שגויות עד שיוכח אחרת.

(מי שהיה מסתכל בילד החושב היה רואה שהוא מקמט את
מצחו בהבעה מרוחקת, מופשטת, מבולבלת, מאחורי המשקפיים
ומתחת לצלקת הברק. ידו נותרה באחיזת המוצא של לחש
הפטרונוס, ולא נעה.)

נוכחות הסוהרסנים מפריעה לחלק כך שמעבד אושר. אם אתה
לא יכול לאתר את המחשבה השמחה שלך באמצעות אסוציאציה
מנמונית לערך 'אושר', אולי תוכל להשיג את הזיכרון בדרך אחרת
במקום זאת. מתי הייתה הפעם האחרונה שדיברת עם מישהו על
לחש הפטרונוס?

הארי לא הצליח להיזכר גם בזה.

גל מרסק של ייאוש שטף אותו, ובוטל על ידי החלק הלוגי שבו
בתור משהו שלא ניתן לסמוך עליו, חיצוני, לא-הארי, המשקל
העמום המשיך ללחוץ עליו אבל התודעה שלו המשיכה לחשוב,
מחשבה לא דרשה הרבה מאמץ...

מתי הייתה הפעם האחרונה שדיברת עם מישהו על סוהרסנים?
פרופסור קווירל אמר שהוא כבר מסוגל להרגיש את נוכחות
הסוהרסנים, והארי אמר לפרופסור קווירל... הוא אמר לפרופסור

קווירל...

...חשוב על הכוכבים, על איך זה מרגיש לשכוח את עצמך
ולטיפול ללא גוף בחלל. החזק את המחשבה הזו כמו מחסום הלסת-
הכרה לאורך כל תודעתך.

בשיעור השני של התגוננות מפני כוחות האופל, ביום שישי,
פרופסור קווירל הראה לו את הכוכבים, ופעם נוספת בחגיהמולד.
הוא לא היה צריך להתאמץ הרבה כדי להיזכר בהן, בנקודות
האור הלבן הבוערות כנגד שחור מושלם.

הארי זכר את הכתם הענני הגדול שהיה שביל החלב.

הארי זכר את השלווה.

חלק מהקור בקצות גפיו נסוג.

היו מילים שאמר בקול ביום שבו הטיל את לחש הפטרונוס
לראשונה, התודעה שלו זכרה את הצלילים ואת הדיבור על אף
שהרגשות היו מרוחקים...

...חשבת על הדחייה המוחלטת שלי את המוות כחלק מסדר

הדברים הטבעי של העולם.

לחש הפטרונוס האמיתי מוטל באמצעות המחשבה על ערכם
של חיי אדם.

...אבל ישנם חיים אחרים שעדיין חיים כדי שנילחם עליהם.

החיים שלך, והחיים שלי, והחיים של הרמיוני גריינג'ר, וכל החיים
שעל כדור-הארץ, וכל החיים שמעבר, להגן ולשמור עליהם.

אז הרעיון להרוג את כולם... זה לא היה עצמו האמיתי, אלה

היו הסוהרסנים מדברים...

ייאוש היה השפעתם של הסוהרסנים.

כל עוד יש חיים, יש תקווה. ההילאי עדיין חי. פרופסור קווירל

עדיין חי. בלטיקס עדיין חיה. אני עדיין חי. אף אחד לא באמת מת
עדיין...

הארי הצליח לדמיין את כדור-הארץ עכשיו, בינות לשדה זרוע

הכוכבים, את הכדור הכחול-לבן.

...ואני לא אתן להם!

“אַקְסֶפֶקְטוּ פֶּטְרוֹנוֹם!”

המילים יצאו מהוססות מעט, וכשדמות האדם נוצרה היא הייתה עמומה תחילה, אור ירח במקום אור שמש, לבן במקום כסף. אבל היא התחזקה, לאט, בעוד הארי נושם בקצב שקול, מתאושש. נותן לאור להניס את האפלה מתודעתו. נזכר בדברים שכמעט שכח, ומתעל אותם בחזרה לתוך לחש הפֶּטְרוֹנוֹס.

אפילו כשהאור בער בעוצמה מלאה ובצבע כסף פעם נוספת, מאיר את המסדרון באור חזק מזה של מנורות הגז, מגרש לחלוטין את הקור, גפיו של הארי עדיין רעדו. זה היה עד כדי כך קרוב. הארי נשם נשימה עמוקה. בסדר. הגיע הזמן לשקול מחדש את המצב עכשיו כשהמחשבות שלו לא מואפלות בצורה מלאכותית על ידי הסוהרסנים.

הארי בחן מחדש את המצב.

...עדיין נראה חסרת־קווה למדי, למעשה.

זה לא היה הייאוש המוחץ ממקודם, אבל הארי עדיין הרגיש רעוע, בלשון המעטה. הוא לא העז לעבור לצד האפל שלו והיה זה הצד האפל שלו שהייתה לו היכולת להתמודד עם בעיה ברמה הזו בלי למצמץ. היה זה הצד האפל שלו שהיה צוחק בלעג רק מעצם המחשבה על ויתור, ורק משום שהוא איבד את פרופסור קווירל וננטש במעמקי אזקבאן ונראה על ידי שוטר. הארי הרגיל לא היה מסוגל להתמודד עם משהו כזה בלי למצמץ.

אבל לא הייתה שום אפשרות מלבד להמשיך להתקדם קדימה בכל מקרה. אי אפשר להיות יותר חסרת־תוחלת מאשר לוותר לפני שבאמת הפסדת.

הארי הביט סביב.

מנורות גז האירו באור עמום מסדרון מתכת, שקירותיו ורצפתו ותקרתו היו מחורצים במקומות מסוימים, מחוררים ומותכים באחרים, והעידו לכל מי שהביט שהתרחש פה קרב.

פרופסור קווירל היה יכול לתקן זאת בלי בעיה, אם עדיין היה...
ואז תחושת הבגידה הכתה בהארי במלוא עוזה.

למה... למה הוא... למה...

משום שהוא מרושע, אמרו גריפינדור והפלפאף, בשקט ובעצב.
אמרנו לך.

לא! חשב הארי בייאוש. לא, זה לא הגיוני, עמדנו לבצע את
הפשע המושלם, היינו יכולים למחוק את הזיכרון של ההילאי,
לתקן את המסדרון, זה עדיין לא היה מאוחר מדי אבל זה היה הופך
למאוחר מדי אם הוא היה מת!

אבל פרופסור קווירל מעולם לא באמת תכנן לבצע את הפשע
המושלם, אמר קולו הקודר של סלית'רין. הוא רצה שהפשע יתגלה.
הוא רצה שכולם ידעו שמישהו הרג הילאי והברית את בלטריקס
פלֶק מאזקבאן. הוא היה מכין ראייה כלשהי, הוכחה כלשהי
למעורבותך שהוא יוכל לחשוף, כדי להשתמש בה לסחיטה כנגדך;
ואז היית כבול אליו לנצח.

הפטרונוס של הארי כמעט כבה אז.
לא... חשב הארי.

כן, אמרו שלושת החלקים האחרים שלו בעצב.
לא. זה עדיין לא הגיוני. פרופסור קווירל בטוח ידע שאפנה נגדו
ברגע שאראה אותו הורג הילאי. שאפילו ייתכן שאלך ואתוודה
בפני דמבלדור, בתקווה לשכנע אותו באמת, שרומיתי. ובמונחים
של סחיטה, האם זה שהרג הילאי בניגוד לרצוני באמת מוסיף עד
כדי כך לזה שהברית את בלטריקס מאזקבאן בעזרתי מרצון? היה
יותר נכון מצידו לשמור את הראיות למעורבות שלי בפשע הבסיסי,
אבל עדיין להעמיד פנים שהוא כך בריתי כל עוד הוא יכול, לשמור
את הסחיטה רק עד לרגע שבו היא נחוצה...

רציונליזציה, אמר סלית'רין. אז למה פרופסור קווירל עשה
זאת, אם כך?

והארי חשב בקמצוץ של ייאוש – יודע, אפילו בעודו חושב

זאת, שהוא מונע חלקית על ידי רצונו לדחות את המציאות, ולא ככה השיטה הזו אמורה לעבוד – אני שם לב שאני מבולבל. השתררה שתיקה פנימית. לאף אחד מחלקיו לא היה מה להוסיף על כך.

והארי המשיך לבחון את המצב חסרת-תקווה למראה. האם הארי צריך להעריך מחדש את ההסתברות שבלטריקס מרושעת?

...לא בשום מובן שרלוונטי למשימה. נתון שכרגע בלטריקס מרושעת. השאלה האם היא הייתה חפה מפשע שהפכה לכזו בעקבות עינוי וביאור-הכרה וטקסים נתעבים, או שהיא בחרה בכך מרצונה החופשי, לא הייתה רלוונטית מאוד למצב הנוכחי. עובדת המפתח הייתה שכל עוד בלטריקס חושבת שהארי הוא אדון האופל, היא תציית לו.

זה היה משאב אחד, אם כן. אבל בלטריקס מורעבת ותשע-עשירות מתה...

'הו, אני מרגישה מעט טוב יותר עכשיו, כמה מוזר...'

בלטריקס אמרה זאת, בקולה המרוסק, אחרי שהפטרונוס של הארי בער בלי שליטה.

הארי חשב, הוא לא הצליח לומר למה בדיוק הוא חשב זאת, יכול להיות שזו פשוט התודעה שלו שממציאה דברים, אבל... נראה סביר שמה שהסוהרסנים לקחו ממך לפני זמן רב אבוד לנצח. אבל מה שהסוהרסנים לקחו ממך לאחרונה, לחש הפטרונוס האמיתי יכול להשיב. כמו ההבדל בין לרוקן כוס, ובין כוס חצי שבורה. ייתכן, אם כן, שבלטריקס קיבלה בחזרה את מה שאיבדה בשבוע האחרון. לא זיכרונות שמחים, אלה נאכלו לפני שנים. אבל הקסם והכוח שנשאבו ממנה בשבוע האחרון, ייתכן שקיבלה אותם בחזרה. שווה ערך לשבוע של מנוחה, שבוע לבנות מחדש את הקסם שלה...

הארי הביט בצורת הנחש של פרופסור קווירל.

...אולי מספיק כדי להטיל שחרר.

אם להעיר את פרופסור קווירל זה אכן הדבר החכם לעשות. חלק מהייראוש חזר אל הארי. הוא לא יכול לסמוך על פרופסור קווירל, לא יכול לסמוך על זה שלהעיר אותו יהיה חכם, לא אחרי מה שקרה הרגע. הירגע, הארי חשב לעצמו, והביט בדמותו המעולפת של ההילאי.

ייתכן שבלטריקס תצליח גם להטיל לחש זיכרון. זה יכול להיות הצעד הראשון, בכל מקרה. זה לא בדיוק יוציא אותם בבטחה מאזקבאן, וההילאים ידעו אחר־כך שמהו מזור קרה, הם עשויים לחשוד בגופה של בלטריקס ולבצע נתיחה לאחר המוות. אבל זה צעד.

...והאם זה יהיה עד כדי כך קשה להוציא אותם בבטחה מאזקבאן? אם יצליחו להגיע לראש אזקבאן מהר מספיק, לפני שההילאי אמור לדווח, לפני שמישהו ישים לב שהוא נעלם, אז הם יוכלו פשוט לעוף מתוך החור שפרופסור קווירל יצר ולהתרחק מספיק מאזקבאן כדי להפעיל את מפתח המעבר שהיה אצל הארי. (גם להארי וגם לפרופסור קווירל היו מפתחות מעבר, ושניהם היו חזקים מספיק כדי להעביר שני בני־אדם, עם או בלי נחש. כמו עם העזיבה שלהם את החדר של מרי, שהוסתרה פעמיים – פרופסור קווירל לקח מספיק מרווח ביטחון בתכניות שלו כדי להרשים אפילו את הארי.)

בלטריקס תוכל לשאת את צורת הנחש של פרופסור קווירל, שהארי לא העז לגעת בה או להרחיף אותה.

הארי פנה וצעד בשקט לעבר בלטריקס שהמתינה על המדרגות. הוא הצליח להרגיש את עצמו מתעורר מעט. זה באמת החל להיראות כמו תכנית טובה, ולא היה שום זמן לבזבז בהוצאתה לפועל.

מה לעשות עם פרופסור קווירל, או לצורך העניין עם בלטריקס,

לאחר שמפתח המעבר ייקח אותם למקום שבו הם אמורים להעביר את בלטריקס למרפא הפסיכיאטר... טוב, הארי יכול לעבוד על זה בדרך. הארי כנראה יצטרך לתחמן את המרפא כדי שיעשה משהו – וזה ידרוש תחמון רציני, והארי אפילו לא ידע מה הוא רוצה שהוא יעשה – אבל הוא ובלטריקס צריכים להתחיל לזוז עכשיו.

הבעיה העיקרית שהארי ראה, בעודו מריץ קדימה במהירות את כל התהליך בראשו, תגיע כשיגיעו לגג. פרופסור קווירל היה אמור להתגנב ולהטיל קונפונדוס על החיישנים שהיו מבחינים במבקרים בסביבה האווירית של אזקבאן, ויגרום להם לראות לולאה של נוף למשך כמה דקות. פרופסור קווירל אמר שהוא לא יכול להנגיז את הפטרונוס של הארי; ואם הם יכבו את הפטרונוס, הסוהרסנים יבחינו שבלטריקס נעלמה, ויזעיקו את ההילאים...

שרשרת המחשבות של הארי נתקעה.

ישנם זמנים שבהם 'הו', שיט... פשוט לא הספיק.

* * *

ידיו של לי לא רעדו למרות האדרנלין, בזמן שפתח את הברחים של הארונית המעלימה שחיברה את אזקבאן לחדר שמור-היטב בתוך המחלקה לאכיפת חוקי הקסם. (ארונית מעלימה חד-כיוונית, כמובן. לחשי ההגנה אפשרו מעט כניסות מהירות לתוך אזקבאן, כולן מוגבלות ביותר, ושום יציאות מהירות).

לי צעד לאחור, כיוון את שרביטו לעבר הארונית, אמר את הלחש "הרמוניה נקטרה פאסוס", ושנייה לאחר מכן –

דלת הארונית נפתחה בבום, ולתוך החדר צעדה מכשפה כבדת גוף, בעלת לסת מרובעת, שיערה המאפיר מסופר קצר על קרקפתה. היא לא ענדה שום סימן דרגה כפי שלא ענדה שום תכשיט או קישוט אחר, היו אלה גלימות הילאים רגילות שמצאה לנכון להתעטר בהן: המנהלת אמיליה בונז, ראש המחלקה לאכיפת חוקי הקסם והמכשפה היחידה במאח"ק (המחלקה לאכיפת חוקי הקסם)

שנאמר עליה שמסוגלת להביס את עיִן־הזעם מודי בקרב הוגן (לא שמישהו משניהם נלחם בצורה הוגנת). לי שמע שמועות שאמיליה יכולה להתעתק בתוך גבולות מאח"ק, וזה היה מסוג הדברים שהניבו שמועות כאלה – הוא הפעיל את האזעקה לפני פחות מחמישים שניות.

"עלו לאוויר, עכשיו!" אמיליה נבחה מעבר לכתפה על שלישיית ההילאיות שבאה בעקבותיה עם מטאטאי משטרה, הן בטח נמחצו שם בפנים בזמן שחיכו שלי יפעיל את הארונית. "אני רוצה עוד כיסוי אווירי על המקום הזה! ותוודאו שאתן מפעילות את הלחשים נוגדי־ההנגזה שלכן!" ואז ראשה פנה לעברו. "דווח, ההילאי לי! האם אנחנו כבר יודעים איך הם נכנסו?"

שלישיית הילאים נוספת נושאת מטאטאים התממשה בארונית המעלימה וצעדה בעקבותיהן בזמן שלי התחיל לדבר.

בעקבותיהם באה שלישיית קוסמי עילית בלבוש קרב מלא.

ואז עוד שלישיית קוסמי עילית.

ואז עוד צוות מטאטאים.

* * *

דמותה המצומקת של בלטריקס בֶּלְק נחה ללא תנועה על המדרגות כשהארי הגיע אליה, עיניה עצומות, וכשהארי שאל בלחישת קרה וגבוהה האם היא ערה, הוא לא קיבל שום תשובה.

עווית מהירה של פאניקה נסתרה על ידי המחשבה שפרופסור קוורירל עילף אותה כדי למנוע ממנה לשמוע את המשרת המתרפס של אדון האופל הופך לפושע קשוח ואז לקוסם קרב מומחה. וטוב שכך, משום שכך היא לא שמעה את קולו של הארי אומר 'אֶקְסֶפְּטוּ פֶּטְרוֹנוֹס'.

הארי הפשיל את ברדס הגלימה, כיוון את שרביטו אל בלטריקס, ולחש בעדינות ככל שהצליח, "שחרר".

מהצורה שבה גופה של בלטריקס התעוות הארי לא חשב

שהצליח לעשות זאת בעדינות מספקת.
 העיניים הכהות והשקועות נפקחו.
 "בלה יקירתי," אמר הארי בקול הקר והגבוה, "חוששני
 שנתקלנו בבעיה קלה. האם התאוששת מספיק כדי לבצע קסמים
 קטנים?"

השתררה שתיקה, ואז ראשה החיוור של בלטריקס הנהן.
 "טוב מאוד," אמר הארי ביובש. "לא אבקש ממך ללכת ללא
 סיוע, בלה יקירתי, אבל חוששני שאת מוכרחה ללכת." הוא כיוון
 את שרביטו לעברה. "ווינגאדדיום לכיוסה."
 הארי הפחית את זרימת הכוח למשהו שיוכל לשמר לזמן מה,
 וזה עדיין הרים בטח שני שליש ממשקל גופה. היא הייתה... רזה.
 לאט, כאילו לראשונה מזה שנים, בלטריקס בלָק דחפה את
 עצמה ונעמדה על רגליה.

* * *

אמיליה נכנסה לחדר המצב, ההילאי לי וגירית הכסף שלו
 עוקבים אחריה. היא סובבה את מחולל-הזמן שלה ברגע ששמעה
 את האזעקה, ובילתה שעה מתוחה בהכנת כוחותיה לכניסה. אי
 אפשר ליצור לולאות זמן בתוך אזקבאן עצמו, העתיד של אזקבאן
 לא יכול לקיים אינטראקציה עם העבר שלו, אז היא לא הייתה
 מסוגלת להגיע לפני שמאח־ק קיבלו את ההודעה, אבל היא אמורה
 הייתה להגיע בזמן...

עיניה פנו ישירות לגופה־ללא־הגלימה שנראתה מתה למדי,
 וריחפה מעבר לחלון הצפייה.

"איפה בלטריקס בלָק?" דרשה אמיליה, לא מראה פחד בפני
 יצור הפחד.

אפילו דמה שלה קפא לרגע, כשהגופה פתחה את פיה וגירגרה,
 "לא יודע."

הארי הביט, שוב בלתי נראה לגמרי, כשבלטריקס נשענה מטה לאט, הרימה את שרביטו של פרופסור קווירל (בו הארי לא העז לגעת), והתיישרה שוב לאט.

ואז בלטריקס כיוונה את שרביטה לעבר הנחש, ואמרה, קולה מדויק על אף שעדיין היה לחישה, "שחרר."
 הנחש לא זע.

"שאנסה שוב, אדוני?" היא לחשה.

"לא", אמר הארי. הוא בלע את תחושת הבחילה. הארי החליט שלעזאזל עם הכל, הוא ינסה להעיר את פרופסור קווירל, אחרי שהבין שהסוהרסנים בוודאי כבר הזעיקו את ההילאים. קולו הגבוה והקר המשיך, לא מוטרד, "האם את חושבת שתוכלי להטיל לחש זיכרון, בלה יקירתי?"

בלטריקס עצרה, ואז אמרה בהיסוס, "אני חושבת שכן, אדוני."
 "מחקי את חצי השעה האחרונה מהזיכרון של ההילאי הזה," הארי ציווה. הוא חשב לרגע האם הוא רוצה לספק צידוק כלשהו לכך, מה יאמר אם בלטריקס תשאל מדוע הם לא פשוט הורגים אותו, ובמקרה הזה הארי יסביר שהם מעמידים פנים שהם קבוצת כוח אחרת ואז יאמר לה לסתום –

אבל בלטריקס פשוט כיוונה את שרביטה אל ההילאי, עמדה בשתיקה לזמן מה, ולבסוף לחשה, "אִוְּפְלִינְיֵאטָה."
 היא התנודדה, אבל לא נפלה.

"טוב מאוד, בלה יקירתי," אמר הארי, וגיחך גיחוך דק.
 "ואבקש ממך לשאת את הנחש הזה."

שוב, האישה לא אמרה דבר, לא דרשה שום הסבר, לא שאלה למה הארי או מטיל הפטרונוס הבלתי־נראה לא יכולים לעשות זאת. היא רק התנודדה לעבר הנחש הארוך, התכופפה לאט, הרימה אותו, והניחה אותו על כתפה.

(חלק זעיר בהארי ציין שזה מאוד מרגיע, שיש לך משרת שממלא את פקודותיך בכזה חוסר היסוס, ואפילו הרחיק לכדי לחשוב שהוא לגמרי יכול להתרגל למשרת כמו בלטריקס, לפני ששביב־התודעה הזה הושתק בצרחות על ידי שאר תודעתו (המזועזעת).

"בואי בעקבותיי, ציווה הילד על המשרתת שלו, והחל ללכת.

* * *

חדר המצב החל להיעשות צפוף, כמעט צפוף מכדי שיהיה ניתן לנשום בו, אם כי עדיין נותר מקום מסביב לאמיליה עצמה; אם מימוש הצורך לנשום משמעו שאתה צריך להצטופף עם אמיליה בונז, מוטב לך שלא תנשום.

אמיליה הביטה לעבר אורה, שהתעסקה עם המראה של מְקֶאֶסְטֶר. "המומחית וויינבך", היא נבחה, מבהילה את המכשפה הצעירה. "יש תשובה מהמראה של חרדיד?"

"לא", אמרה אורה בעצבנות, "זה... כלומר, זה חסום, לא מת, חסום בזהירות משום שזה לא הפעיל את האזעקות, אבל הקו כל-כך ריק עד שבאותה מידה המראה הייתה יכולה להיות שבורה..."
אמיליה לא נתנה להבעתה להשתנות, אף על פי שהחלק בה שכבר התאבל על חרדיד נעשה עצוב מעט יותר וכועס הרבה יותר. שבעה חודשים, שבעה חודשים נותרו לו לפרישה אחרי מאה שנות שירות. היא זכרה אותו כהילאי צעיר ונלהב, לפני כליכך הרבה זמן, ולאורך כל הקריירה שלו הוא שירת את מאח"ק בנאמנות מושלמת, לפחות כשזה נגע במשהו שהיה באמת חשוב...
מישהו יישרק על זה.

הסוהרסן עדיין ריחף מחוץ לחלון, מטיל את צל האימה חסר התועלת שלו על הפעילות שלהם; כל מה שהיצור היה מסוגל לעשות הוא לגרגר את חוסר הידע שלו או לא להצליח לענות כלל, כשהוא נשאל שאלות כמו 'האם בלטריקס בִּלָּק ברחה?' או 'למה

אתה לא יכול למצוא אותה? ו'איך היא מוחבאת? אמיליה החלה לדאוג שהפושעים כבר ברחו, ואז –

”מצאנו חור בגג מעל לולאה ג’!” מישוהו צעק מהדלת. ”עדיין פתוח, המעקפים של לחשי ההגנה עדיין פעילים!” שפתיה של אמיליה נמשכו לאחור בחיוך כמו זאב שפותח את לסתותיו כדי לאכול.

בלטריקס בלק עדיין באזקבאן.
ובאזקבאן היא תישאר לנצח.

היא עשתה צעד לעבר החלון, מתעלמת מהסוהרסן כעת, והרימה את מבטה לשמיים מעל, לבדוק בעיניה את המטאטאים המפטרלים. היא לא הצליחה לראות מכאן את כל השמיים, אבל ראתה עשרה מטאטאים חולפים במבנה פטרול שכבר עכשיו אמור היה להיות צפוף מספיק כדי לתפוס כל אחד, אם כי היא בהחלט התכוונה להעלות לאוויר כל מטאטא שתוכל. ההילאים שלה היו מצוידים במטאטאי המרוצים המהירים ביותר בשוק, הנימבוס 2000; לאנשים שלה לא יהיו מרדפים כושלים.

אמיליה פנתה מהחלון וקימטה את מצחה. החדר נעשה צפוף במידה מגוחכת, ושני שלישים מהאנשים האלה לא היו צריכים להיות פה, הם פשוט רצו להיות קרובים למרכז העניינים. אם היה משהו שאמיליה לא יכלה לסבול, זה אנשים שעשו את מה שהם רוצים במקום את מה שצריך לעשות.

”בסדר, אתם שם!” אמיליה הרעימה לעברם. ”תפסיקו להסתובב פה ותתחילו לאבטח את הקומה העליונה של כל לולאה! נכון,” היא אמרה למבטים המופתעים שלהם, ”כל השלוש! הם יכולים לחפור מנהרה דרך רצפה או תקרה כדי לעבור ביניהן, למקרה שלא הבנתם את זה! אנחנו נרד קומה אחרי קומה עד שנתפוס אותם! אני אקח את לולאה ג’, סקרימג’ר, אתה על ב’...” היא נעצרה, ואז נזכרה שעין־הזעם פרש בשנה שעברה, את מי היא יכולה... ”שאקלבולט, אתה על לולאה א’, קחו איתכם את

הלוחמים האחרים החזקים ביותר! תבדקו כל קבוצת תאים שאתם חולפים על פניה, תבדקו מתחת לשמיכות, תטילו את כל לחשי הגילוי בכל מסדרון! איש לא עוזב את אזקבאן עד שהפושעים נתפסים, איש! ו..." אנשים הביטו באמיליה בהפתעה כשקולה דעך.

הפושעים המציאו דרך כלשהי למנוע מהסוהרסנים למצוא את בלטריקס פּלֶק.

זה אמור להיות בלתי אפשרי.

המחשבה הקפיאה את דמה. זה כמו...

אמיליה נשמה נשימה עמוקה, והמשיכה לדבר בקול הפלדה של מפקדת. "וכשאתם תופסים אותם, תוודאו שהם הפושעים המזורגגים האמיתיים ולא האנשים שלנו שהוכרחו לשותות פולימיצי. כל מי שמתנהג מוזר, תבדקו אם הטילו עליו קללת אימפריוס. תשמרו על קשר עין אחד עם השני כל הזמן. אל תניחו שמדי הילאי משמעותם מישוהו ידידותי אם אתם לא מזהים את פניו." היא הביטה במומחית הקשר. "תיידעי את המטאטאים. אם אחד מהמטאטאים נפרד מהשאר בלי סיבה, חצי מהם הולכים לרדוף אחריו בזמן שהשאר ממשיכים לפטרל. ותשנו את ההרמוניות של כל מה שניתן לשינוי, ייתכן שהם גנבו את המפתחות שלנו." ואז היא פנתה חזרה אל החדר. "שום הילאי לא נקי מחשד, אלא אם כן לא נותרה לו משפחה שניתן לאיים עליה." היא ראתה את זה, את המבטים הקרים שעולים על הפנים המבוגרות, ראתה את חלק מההילאים הצעירים מתכווצים, וידעה שהם הבינו.

אבל היא אמרה זאת בקול רם, רק ליתר ביטחון.

"אנחנו נלחמים במלחמת הקוסמים הישנה היום, כולם. זה שאתם יודעים מי מת לא אומר שאוכליהמוות שכחו את התכסיסים שלו. עכשיו צאו!"

הארי הלך בשתיקה לאורך מסדרון אפור המואר באורה של
 מנורת גז, בלתי נראה לצידה של בלטריקס והצורה הכסופה
 שעקבה אחריהם, מנסה לחשוב על תכנית טובה יותר.
 בהתחלה, כשהבין שההילאים כנראה יודעים כבר, ושיתרה
 מזאת – פרופסור קווירל לא מתעורר...

המחשבות שלו כאמת קפאו אז, לשנייה אחת.
 ואז נשארו קפואות, אפילו כשהוביל את בלטריקס למטה כדי
 לקנות כמה זמן שיוכל; ההילאים, כך חשב הארי, יתחילו למעלה
 וירדו למטה קומה אחר קומה. ההילאים יכולים להרשות לעצמם
 לנוע לאט ובזהירות; הם ידעו שלטרפס אין דרך להימלט.
 הארי לא הצליח לחשוב על דרך להימלט.
 עד שהארי אמר לעצמו, טוב, מה אם זה היה רק משחק מלחמה,
 מה גנרל כאוס היה עושה?

ובעקבות זה הגיעה תשובה מיידית.
 ואז הארי חשב, אבל אם זה עד כדי כך קל, למה איש לא ברח
 מאזקבאן לפני כן?
 ואחרי שהבין את הבעיה האפשרית: בסדר, מה גנרל כאוס
 יעשה בקשר לזה?
 ובעקבות זאת גנרל כאוס חשב על תיקון לתכנית הראשונה
 שלו.

זה היה...
 זה היה הדבר הכי גריפינדורי ומטורף שהארי עשה מעודו...
 אז עכשיו הוא ניסה לחשוב על תכנית טובה יותר –
 ולא הצליח.

ברון ברון ברון, אמר גריפינדור. מי זה היה שהתלונן על זה
 שאין לו שום תכנית לפני דקה? אתה צריך לשמוח על זה שחשבנו
 על משהו בכלל, מר אנחנראבודיס-עכשיו.

"אדוני", בלטרקס לחשה בהיסוס, בעודה מנווטת במורד גרם המדרגות הבא, "האם אני חוזרת לתא שלי, אדוני?"
המוח של הארי היה מוסח, אז לקח לו זמן מה לעכל את המילים, ואז עוד רגע כדי לעכל את האימה, בעוד בלטרקס ממשיכה לדבר.

"אני... בבקשה, אדוני, אעדיף מאוד למות", קולה אמר. ואז, בקול קטן יותר, לחישה שבקושי נשמעה, "אבל אחזור אם תבקש ממני, אדוני..."

"אנחנו לא חוזרים לתא שלך", לחשש קולו של הארי בצורה אוטומטית. דבר ממה שהרגיש לא ניכר בפניו.

אמ... אמר הפלפאף. האם באמת חשבת הרגע, 'את צריכה לעבוד בשבילי, אני אעריך אותך'?

אפילו אבן הייתה מגיבה לנאמנות כזו, חשב הארי. גם אם אני זוכה לה בטעות, אני לא יכול שלא -

היא הרוצחת והמענה הנאמנה של אדון האופל, והסיבה לנאמנות שלה היא שילדה תמימה נשברה לרסיסים ושימשה כחומר גלם כדי ליצור אותה, אמר הפלפאף. שכחת?

אם מישהו מגלה לי כזו נאמנות, אפילו בטעות, יש בי חלק שלא יכול שלא להרגיש משהו. אדון האופל היה... מרושע זו לא מילה חזקה מספיק, הוא בטח היה ריק... אם הוא לא העריך את הנאמנות שלה, מלאכותית או לא.

לחלקים הטובים יותר של הארי לא היה הרבה מה להגיד על זה.

ואז הארי שמע זאת.

זה היה חלוש, וזה הלך והתחזק בכל צעד שעשו קדימה. קול אישה, מרוחק, לא ברור.

אוזניו התאמצו להבין את המילים בצורה אוטומטית.

"...בבקשה אל..."

"...לא התכוונתי..."

"אל תמות..."

ואז המוח שלו הבין את מי הוא שומע, וכמעט באותו רגע, הבין
 מה הוא שומע.

משום שפרופסור קווירל לא היה שם כדי לשמר את השקט,
 ואזקבאן לא היה שקט, למעשה.

קלוש היה קול האישה, שחזר ואמר:

"לא, לא התכוונתי, בבקשה אל תמות!"

"לא, לא התכוונתי, בבקשה אל תמות!"

זה התחזק עם כל צעד שהארי עשה, הוא הצליח לשמוע את
 הרגש במילים כעת, את האימה, את החרטה, את הייאוש של...

"לא, לא התכוונתי, בבקשה אל תמות!"

...הזיכרון הגרוע ביותר של האישה, חוזר שוב ושוב...

"לא, לא התכוונתי, בבקשה אל תמות!"

...הרצח ששלח אותה לאזקבאן...

"לא, לא התכוונתי, בבקשה אל תמות!"

...היא נשפטה על ידי הסוהרסנים לראות את זה שרצחה, מת
 ומת בלולאה חוזרת אינסופית. אם כי היא בטח הגיעה
 לאזקבאן לאחרונה, בהסתמך על כמות החיים שנותרו בקולה.

ואז הארי חשב, שפרופסור קווירל חלף על פני הדלתות הללו,
 שמע את הקולות הללו, ולא הסגיר ולו סימן קל שהוא מוטרד;
 הארי היה קורא לכך הוכחה ניצחת לרוע, אם שפתיו של הארי עצמו
 לא היו שותקות בנוכחותה של בלטריקס ונשימתו לא הייתה נותרת
 רגילה, בעוד משהו בתוכו צרח וצרח וצרח.

הפטרונס התחזק, לא חסר־שליטה, אבל הוא התחזק, עם כל
 צעד שהארי עשה קדימה.

הוא התחזק עוד כשהארי ובלטריקס ירדו במדרגות, היא מעדה
 והארי הציע לה את זרועו מחוץ לגלימה, מתגרה בתחושת האבדון
 מהקרבה לנחש שעל צווארה. הבעה מופתעת הופיעה על פניה,
 אבל היא קיבלה אותה ולא אמרה דבר.

זה עזר להארי, להיות מסוגל לעזור לבלטריקס, אבל זה לא היה מספיק.

לא כשראה את דלת המתכת העצומה במרכז המסדרון של הקומה הזו.

לא כשהתקרבו, וקולה של האישה השתתק, משום שכעת היה לידה פֶּטְרוֹנוֹס, והיא לא חיה מחדש את הזיכרון הגרוע ביותר שלה.

טוב, אמר קול בתוכו. זה היה צעד ראשון.

צעדיו של הארי נשאו אותו לעבר דלת המתכת.

ואז...

עכשיו פתח את הדלת –

...הארי המשיך ללכת...

מה אתה חושב שאתה עושה? תחזור! תוציא אותה מכאן!

...המשיך ללכת...

תציל אותה! מה אתה עושה? היא סובלת! אתה חייב להציל

אותה!

מפתח המעבר שהארי נשא יכול להעביר שני בני־אדם, רק שניים, עם או בלי נחש. אם היה להם גם את מפתח המעבר של פרופסור קווירל... אבל לא היה להם, צורת האדם של פרופסור קווירל נשאה אותו, אין שום דרך להשיג אותו... הארי יכול להציל רק אדם אחד היום, והיה רק אדם אחד בקומה הנמוכה ביותר של אזקבאן, שהזדקק לכך יותר מכל...

"אל תלך!" הקול יצא בצרחה מאחורי דלת המתכת. "לא, לא,

לא, אל תלך, אל תיקח את זה, אל אל אל –"

היה אור במסדרון והוא הלך והתחזק.

"בבקשה", התייפח קולה של האישה, "בבקשה, אני לא יכולה

לזכור עוד את שמות הילדים שלי –"

"שבי, בלה", אמר קולו של הארי, איכשהו הוא הצליח להשאיר

את קולו לחישה קרה, "עללי לטפל בזה", לחש הריחוף התפוגג

בעוד בלה התיישבה בצייתנות, דמותה השלדית אפלה כנגד האוויר

המתבהר.

אני אמות, חשב הארי.

האוויר המשיך להתבהר.

אחרי הכל, זו אינה וודאות שהארי ימות.

זו רק הסתברות למוות, והאם אין דברים ששווה למות

הסתברותית בעבורם?

האוויר המשיך להתבהר, הפטרונוס הגדול החל להיווצר

סביבו, דמות האנוש הבוהקת הופכת ללא ניתנת להבחנה באוויר

הבוער, בעוד חייו של הארי זורמים כדי לתדלק את האש.

אם אשמיד את הסוהרסנים, אז גם אם אחיה, הם ידעו שזה

הייתי אני, שאני היה זה שעשה זאת... אאבד את התמיכה שלי,

אפסיד במלחמה...

כן? אמר הקול הפנימי שדירבן אותו. אחרי שתשמיד את כל

הסוהרסנים באזקבאן? הייתי חושב שזה יוכיח את היכולות שלך

בתור אדון אור, למעשה, אז תציל אותה תציל אותה מוכרח

להציל אותה -

לא ניתן עוד להבחין בדמות האנוש כישות נפרדת.

לא ניתן לראות את המסדרון.

גופו של הארי עצמו היה בלתי נראה מתחת לגלימה.

כל מה שנותר הייתה נקודת מבט חסרת גוף במרחבים

אינסופיים של כסף.

הארי הרגיש את חייו עוזבים אותו, מזינים את הלחש; הרחק

ממנו, הוא הרגיש את צללי המוות מתחילים להישחק.

התכוונתי להשיג בחיי יותר מאשר את זה... עמדתי להילחם

באדון האופל, עמדתי למזג את עולמות הקוסמים והמוגלגים...

מטרות גבוהות נראו רחוקות מאוד, מופשטות מאוד, בהשוואה

לאישה אחת שמתחננת לעזרה, לא וודאי שהארי לא יוכל לעשות

שום דבר חשוב יותר מהדבר האחד הזה, הדבר האחד הזה שהוא

יכול לעשות כאן ועכשיו.

ובמה שהייתה עלולה להיות נשימתו האחרונה, הארי חשב:
 ישנם סוהרסנים אחרים, בוודאי ישנם אזקבאנים אחרים... אם
 אני הולך לעשות את זה, אני צריך לעשות את זה כשאני קרוב יותר
 לבור המרכזי, ככה זה ייקח פחות מהחיים שלי, מה שמגדיל את
 הסיכוי שאשרוד כדי להשמיד סוהרסנים אחרים... אפילו בהנחה
 שזה הדבר האופטימלי לעשות, אם יש זמן ומקום נכונים לעשות
 זאת, זה לא כאן ועכשיו, זה לא כאן ועכשיו!
 מה? אמר החלק האחר שלו בתרעומת, בעודו מחפש טיעון נגד
 לא קיים -

לאט, האור גווע, בעוד הארי מתרכז בעובדה האחת שלא ניתן
 להתווכח עימה, האמת הברורה האחת שהם לא במקום
 האופטימלי, הזמן לא יכול להיות עכשיו...
 לאט, האור גווע.

חלק מחייו של הארי זרם אליו בחזרה.
 חלק אבד כקרינה.

אבל להארי נותר מספיק כדי להישאר על רגליו, ולשמור על
 דמות האנוש בוהקת; וכשזרוע השרביט שלו עלתה וקולו לחש
 "ווינגארדיוס לביוסה", הקסם זרם מתוכו בצייתנות ועזר
 לבלטריקס לעמוד על רגליה. (משום שלא היה זה קסם שהושקע,
 מעולם לא היה זה קסם שהזין את לחש הפטרונוס.)

אני נשבע, חשב הארי, נושם ברוגע ככל שהצליח בנוכחותה של
 בלטריקס, בעוד דמעות זולגות על לחייו הבלתי נראות, אני נשבע
 בחיי ובקסמי ובאמנותי כרציונליסט, אני נשבע בשם כל מה
 שמקודש ובשם כל הזיכרונות השמחים שלי, אני נשבע שיום אחד
 אשים קץ למקום הזה. בבקשה, בבקשה שישלח לי...

והשניים המשיכו ללכת, בעוד קולה של רוצחת צרח והתחנן
 שמישהו יחזור ויציל אותה.

צריך היה להיות יותר זמן, צריך היה להיות טקס לכבוד הקורבן
 שבו הארי הקריב חלק מעצמו, אבל בלטריקס הייתה לציידו ולכן

הארי פשוט המשיך ללכת בלי לעצור, בלי לדבר, נושם בצורה סדורה.

אז הארי המשיך ללכת, משאיר פיסה מעצמו מאחור. היא תישאר לנצח בזמן ובמקום הזה, הוא ידע. אפילו אחרי שהארי יחזור יום אחד עם פלוגה של אחרים שיכולים להטיל את לחש הפֶּטְרוֹנוֹס האמיתי והם ישמידו את כל הסוהרסנים פה. אפילו אם הוא יתיך את המבנה המשולש וישרוף את האי עד שהים ישטוף אותו, ולא ישאיר שום זכר לכך שמקום כזה היה קיים, אפילו אז הוא לא יקבל אותה בחזרה.

* * *

להקת היצורים הבוהקים הפסיקה להביט מטה, והחלה לפטרל במסדרון המתכת כאילו דבר לא קרה.

"בדיוק כמו בפעם שעברה?" ירתה המנהלת בונז לעברו של ההילאי לי, וההילאי הצעיר השיב, "כן, גבירתי."
 המנהלת שלחה שאלה נוספת לבדוק האם הסוהרסנים יכולים למצוא את מטרתם עכשיו, ולא נראתה מופתעת כשתשובה שלילית הגיעה כמה רגעים לאחר מכן.

אמליין ואנס הרגישה קרועה בין נאמנויות. אמליין כבר לא הייתה חברה במסדר עוף החול. הוא התפרק לאחר סוף המלחמה הקודמת. ובמהלך המלחמה, היא ידעה, כולם ידעו שהמנהל קראוץ' אישר את הקרב הסמוי שלהם. המנהלת בונז לא הייתה המנהל קראוץ'.

אבל הם צדו את בלטריקס בֶּלְק עכשיו, שהייתה אוכלת-מוות, ושבֹּודאי חולצה על ידי אוכלי-מוות, הפֶּטְרוֹנוֹסִים שלהם התנהגו מוזר – כל היצורים הבוהקים עוצרים ומביטים מטה, לפני שהמשיכו לעקוב אחרי אדוניהם. והסוהרסנים לא הצליחו למצוא את מטרתם.

נראה לה שזה זמן טוב מאוד להתייעץ עם דמבלדור.

האם היא פשוט צריכה להציע למנהלת בונז שייצרו קשר עם דמבלדור? אבל אם המנהלת בונז טרם יצרה איתו קשר... אמליין התלבטה לרגע, כנראה רגע ארוך מדי, ואז החליטה לבסוף. לעזאזל עם זה, היא חשבה. כולנו באותו צד, אנחנו צריכים לשתף פעולה בין אם המנהלת בונז אוהבת את זה ובין אם לא. לאחר מחשבה, דרור הכסף שלה עף אל כתפה. "לך מאחורינו ושמור על העורף, "מלמלה אמליין בקול שקט, כמעט בלי להזיז את שפתיה, "חכה עד שאף אחד לא יביט בך, ואז לך לאלבוס דמבלדור. אם הוא לא לבדו, חכה עד שיהיה. ואמור לו זאת: בלטריקס בֶּלְק נמלטת מאזקבאן, והסוהרסנים לא יכולים למצוא אותה."

אֵלֶּיךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ, אֵלֵינוּ אֵלֵינוּ, אֵלֵינוּ

דלת המתכת בקומה שמתחת הייתה שקטה, למרבה המזל. או שלא היה איש מאחוריה, או שהם סבלו בשקט, או שהם צרחו אבל איבדו כבר את קולם, או שהם פשוט מלמלו לעצמם בחושך...

אני לא בטוח שאני מסוגל לעשות את זה, חשב הארי, והוא לא היה יכול להאשים את הסוהרסנים במחשבה המיואשת הזו. יהיה יותר טוב להיות למטה, בטוח יותר להיות למטה, התכנית שלו דרשה זמן בשביל מימושה וההילאים בטח כבר עשו את דרכם מטה. אבל אם הארי יצטרך לחלוף על פני עוד מדלתות המתכת הללו בעודו שומר על שתיקה ועל נשימה סדירה לגמרי, הוא עלול לצאת מדעתו; אם הוא יצטרך להשאיר חתיכה מעצמו בכל פעם, בתוך זמן קצר לא יותר ממנו דבר –

חתולה מאירה באור ירח זינקה לקיום ונחתה לפני הפטרונוס של הארי. הארי כמעט צרח, מה שלא היה עוזר לתדמיתו בעיני בלטריקס.

"הארי!" אמר קולה של פרופסור מקגונגל, נשמעת מודאגת יותר מכפי שהארי שמע אותה אי פעם. "איפה אתה? אתה בסדר? זה הפטרונוס שלי, ענה לי!"

במאמץ שגרם לו לעוויתות, הארי ניקה את תודעתו, השמיש מחדש את גרונו, כפה על עצמו רוגע, החליף לאישיות שונה כמו

מחסום של הלטה הכרה. זה ארך כמה שניות והוא קיווה מאוד שהודות לעיכוב בתקשורת פרופסור מקגונגל לא תבחין שיש בזה בעיה, כמו שקיווה שֶפֶטְרוֹנוֹסִים לא יכולים לדווח על הסביבה שלהם.

קולו התמים של ילד צעיר אמר, "אני בפונדק של מרי, פרופסור, בסמטת דיאגון. בדרכי לבית השימוש, למעשה. מה קרה?" החתולה זינקה ונעלמה, ובלטריקס החלה לגחך ברכות, צחוק מעריך ומאובק, אבל היא קטעה את עצמה בחדות למשמע לחשוש מהארי.

רגע לאחר מכן החתולה חזרה, ואמרה בקולה של פרופסור מקגונגל, "אני באה לאסוף אותך ברגע זה. אל תלך לשום מקום, אם אתה לא ליד המורה להתגוננות אל תחזור אליו, אל תאמר דבר לאיש, אני אגיע הכי מהר שאוכל!"

והחתולה הבוהקת נעה קדימה ונעלמה בטשטוש. הארי השפיל מבט אל שעונו, ציין את השעה, כדי שאחרי שיוציא מכאן את כולם, ופרופסור קווירל יעגן שוב את מחולל-הזמן, הוא יוכל לחזור ולהיות בבית השימוש של הפונדק של מרי בשעה המתאימה...

אתה יודע, אמר החלק פותר-הבעיות שבמוחו, יש גבול לכמות האילוצים שאתה יכול להטיל על בעיה לפני שהיא באמת תהיה בלתי אפשרית, אתה יודע את זה?

זה לא היה אמור לשנות, וזה באמת לא שינה, זה לא השתווה לסבל של אסיר בודד באזקבאן, אך עם זאת הארי עדיין גילה שהוא מודע בחדות לכך שאם התכנית שלו לא תסתיים בכך שהוא ייאסף מהפונדק של מרי כאילו לא עזב מעולם, והמורה להתגוננות יראה חף מפשע לחלוטין, פרופסור מקגונגל תהרוג אותו.

* * *

בעוד הצוות שלה מתכונן לאכול עוד פיסת שטח מלולאה ג',

מתמגנים וסורקים לפני שביטלו את המגינים הקודמים שבעורפם, אמיליה נקשה על ירכה באצבעותיה ותהתה האם עליה להיוועץ במומחה המתבקש. לו רק הוא לא היה כה –

אמיליה שמעה את פיצוח הלהבות המוכר וידעה מה תראה כשתסתובב.

שליש מההילאים שלה הסתובבו וכיוונו את שרביטיהם על הקוסם הזקן עם משקפי חציהסהר והזקן הכסוף הארוך שהופיע בדיוק במרכזם, עוף־חול אדום־זהוב בוהק על כתפו.

"נצרו אש!" קל לזייף פנים עם פולימיצי, אבל לזייף מסע עם עוף־חול זה הרבה יותר קשה – לחשי ההגנה התירו זאת כאחת מהדרכים המהירות לתוך אזקבאן, אם כי לא היו שום דרכים מהירות החוצה.

המכשפה הזקנה והקוסם הזקן הביטו זה בזה לרגע ארוך. (אמיליה תהתה באחורי תודעתה, מי מההילאים שלה שלח את ההודעה. היו איתה כמה חברים לשעבר במסדר עוף־חול; היא ניסתה להיזכר, מבלי משים, אם ראתה שהדרור של אמליין או החתול של אנדי היו חסרים בלהק היצורים הבוהקים; אבל היא ידעה שזה חסרת־תוחלת. ייתכן אפילו שזה לא אחד מאנשיה, משום שהתכנן הזקן ידע פעמים רבות דברים שלא הייתה לו שום דרך לדעת.)

אלבוס דמבלדור היטה את ראשו לעבר אמיליה במחווה מנומסת. "אני מקווה שאינני לא־רצוי פה," אמר הקוסם ברוגע. "כולנו באותו צד, לא כך?"

"זה תלוי," אמרה אמיליה בקול קשה. "אתה כאן כדי לעזור לנו ללכוד פושעים, או כדי להגן עליהם מהשלכות מעשיהם?" האם אתה עומד לנסות למנוע מהרוצחת של אחי את הנשיקה המגיעה לה, תכנן זקן? ממה שאמיליה שמעה, דמבלדור נעשה חכם יותר לקראת סוף המלחמה, בעיקר בזכות ההצקות הבלתי פוסקות של עין־הזעם; אבל הוא חזר למעשי הרחמים השטותיים שלו ברגע

שגופתו של וולדמורט נמצאה.

תריסר נקודות קטנות של לבן וכסף, השתקפויות מהחיות הבוהקות, הבזיקו ממשקפי חצייהסהר כשדיבר. "הייתי רוצה לראות את בלטריקס בלֶק חופשייה אפילו עוד פחות ממך," אמר הקוסם הזקן. "אסור שתעזוב את הכלא הזה בחיים, אמיליה."

לפני שאמיליה תספיק לדבר שוב, אפילו כדי להביע את שביעות רצונה המופתעת, הקוסם הזקן החווה בשרביטו הארוך והשחור ועוף-חול כסוף ובוער הופיע, בהיר אולי יותר מכל הפטרונסים שלהם גם יחד. זו הייתה הפעם הראשונה שראתה את הלחש הזה מוטל בצורה אילמת. "צווי על כל ההילאים שלך להעלים את הפטרונסים שלהם למשך עשר שניות," אמר הקוסם הזקן. "מה שהאפלה אינה יכולה למצוא, האור עשוי."

אמיליה ירתה לקצינת הקשר פקודה להודיע לכל ההילאים דרך המראות שלהם, וציוותה שרצונו של דמבלדור יעשה.

זה לקח כמה דקות, והשתררה שתיקה נוראית. איש מההילאים לא העז לדבר בעוד אמיליה שקלה את מחשבותיה שלה. אסור שתעזוב את הכלא הזה בחיים... אלבוס דמבלדור לא יהפוך לברטמיוס קראוץ' בלי סיבה טובה. אם הוא היה מתכוון לומר לה למה, הוא כבר היה עושה זאת; אבל זה בהחלט לא סימן חיובי.

עם זאת, טוב לדעת שיוכלו לעבוד על זה ביחד.

"עכשיו," אמרה מקהלה של מראות, וכל לחשי הפטרונוס נעלמו למעט עוף-החול הבוער בכסף.

"האם ישנו עדיין פטרונוס נוכח?" אמר הקוסם הזקן בבהירות ליצור הבוהק.

היצור הבוהק היטה את ראשו בהנהון.

"אתה יכול למצוא אותו?"

הראש הכסוף הנהן שוב.

"האם תזכור אותו, במידה ויעזוב ואז ישוב?"

הנהון אחרון מעוף-החול הבוער.

"זה נעשה," אמר דמבלדור.

"רות," אמרו כל המראות רגע לאחר מכן, ואמיליה הרימה את שרביטה והחלה להטיל מחדש את הפטרונוס שלה. (אם כי נדרש מאמץ נוסף כדי לחשוב על הפעם הראשונה שסוזן נישקה את לחיה, במקום להרהר בגורלה המתקרב של בלטריקס בלק. הנשיקה האחרת הייתה מחשבה שמחה ללא ספק, אבל לא בדיוק מהסוג הנכון ללחש הפטרונוס.)

* * *

הם אפילו לא הספיקו להגיע לקצה המסדרון ההוא כשהפטרונוס של הארי הרים את ידו בנימוס, כאילו הוא בכיתה. הארי חשב במהירות. השאלה היא איך – לא, גם זה ברור. "נראה," אמר הארי בקול מלא שעשוע קר, "שמישהו הנחה את הפטרונוס הזה למסור את הודעתו אך ורק לי." הוא גיחך. "ובכן. סלחי לי, בלה יקירתי. קוויטוס." רגע לאחר מכן דמות האנוש הכסופה אמרה בקולו של הארי, "ישנו פטרונוס אחר שמחפש את הפטרונוס הזה." "מה?" אמר הארי. ואז, בלי לעצור ולחשוב על מה שקורה, "אתה יכול לחסום אותו? למנוע ממנו למצוא אותך?" דמות האנוש הכסופה הנידה בראשה.

* * *

לא עבר רגע מאז שאמיליה ושאר ההילאים סיימו לזמן מחדש את הפטרונוסים שלהם – עוף-החול הבוער בכסף עף הרחק, ועוף-החול אדום-זהוב עקב אחריו, והקוסם הזקן צעד ברוגע בעקבותיהם, שרביטו מכוון מטה. המגנים מסביב לשטח שלהם נחצו מסביב לקוסם הזקן כמו מים, ונסגרו מאחוריו בלי אדווה. "אלבנס!" צעקה אמיליה. "מה אתה חושב שאתה עושה?"

אבל היא כבר ידעה.

"אל תבואו בעקבותיי," אמר קולו של הקוסם הזקן בחומרה.
 "אני יכול להגן על עצמי, אני יכול להגן על אחרים."
 הקללה שאמיליה צעקה אחריו גרמה אפילו להילאים שלה
 להתכווץ.

* * *

זה לא הוגן, לא הוגן, לא הוגן! יש גבול לכמות האילוצים
 שאתה יכול להטיל על בעיה לפני שהיא באמת תהיה בלתי
 אפשרית!

הארי חסם את המחשבות חסרות התועלת, התעלם מהתשישות
 שהרגיש, והכריח את תודעתו להתמודד עם הדרישות החדשות,
 הוא חייב לחשוב מהר, להשתמש באדרנלין כדי לעקוב אחרי
 שרשראות ההיגיון מהר ובלי היסוס, במקום לבזבז אותו על ייאוש.
 כדי שהמשימה תצליח;

(1) הארי חייב לסלק את הפטרונוס שלו.

(2) בלטריקס צריכה להיות מוחבאת מפני הסוהרסנים אחרי
 שהפטרונוס ייעלם.

(3) הארי צריך להתנגד להשפעת הסוהרסנים אחרי שהפטרונוס
 ייעלם.

...

אם אני פותר את זה, אמר המוח של הארי, אני רוצה עוגייה
 אחר-כך, ואם תעשה את הבעיה קשה יותר ממה שהיא עכשיו,
 אפילו עוד טיפ טיפה, אני יוצא מהגולגולת שלך ושם פעמי
 לטהיטי.

הארי והמוח שלו שקלו את הבעיה.

כלא אֶזְקְבָאן עמד בלתי מנוצח במשך מאות שנים, נסמך על
 העובדה שלא ניתן להתחמק ממבטם של הסוהרסנים. אז אם הארי
 ימצא דרך אחרת להסתיר את בלטריקס מהסוהרסנים, היא תתבסס

או על הידע המדעי שלו או על ההבנה שהסוהרסנים הם מוות.
המוח של הארי הציע דרך מתבקשת למנוע מהסוהרסנים לראות
את בלטריקס, והיא לגרום לה להפסיק להתקיים, כלומר להרוג
אותה.

הארי בירך את המוח שלו על מחשבה מחוץ לקופסה ואמר לו
להמשיך לחפש.

להרוג אותה ואז להחזיר אותה, הייתה ההצעה המיידית.
תשתמש בפְּרִיגִ'דְרוֹ כדי לקרר את בלטריקס לנקודה שבה פעילות
מוחית מפסיקה, ואז תחמם אותה אחר־כך עם תְּרִמוֹס, בדיוק כמו
שניתן להחיות בהצלחה אנשים חצי שעה לאחר שנפלו למים קרים
מאוד, בלי שום נזק מוחי ניכר.

הארי שקל זאת. בלטריקס עשויה שלא לשרוד במצבה החלש.
וגם זה אולי לא ימנע מהמוות לראות אותה. וגם הוא יצטרך לסחוב
בלטריקס קרה וחסרת הכרה למרחק גדול. וגם הארי לא הצליח
לזכור בדיוק את המחקר שנעשה על טמפרטורת הגוף המדויקת
שהייתה אמורה להיות לא־קטלנית אבל עוצרת־מוח־זמנית.

זה היה עוד רעיון טוב מחוץ לקופסה, אבל הארי אמר למוח
שלו להמשיך לחשוב על...
...דרכים להתחבא מהמוות...

מצחו של הארי התקמט. הוא שמע על זה משהו, איפשרו.
אחת הדרישות כדי להפוך לקוסם רב עוצמה היא זיכרון מצוין,
אמר פרופסור קווירל. הפתרון לחידה הוא לעיתים קרובות דבר מה
שקראת לפני עשרים שנה במגילה עתיקה, או טבעת מסוימת
שראית על אצבעו של אדם שפגשת פעם אחת בלבד...

הארי התרכז חזק ככל שהיה מסוגל, אבל הוא לא הצליח
להיזכר, זה היה על קצה הלשון שלו אבל הוא לא הצליח להיזכר;
אז הוא אמר לתת־מודע שלו להמשיך לנסות להיזכר בזה, ומיקד
מחדש את תשומת ליבו על החצי השני של הבעיה.
איך אני יכול להגן על עצמי מסוהרסנים בלי לחש הפטרנוס?

המנהל נחשף שוב ושוב לסוהרסן ממרחק של לא יותר מכמה צעדים, שוב ושוב לאורך יום שלם, והוא נראה בסך הכול עייף. איך המנהל עשה זאת? האם הארי יכול לעשות זאת גם הוא? זה יכול להיות משהו גנטי אקראי, ובמקרה כזה הארי נדפק. אבל בהנחה שהשאלה כן פתירה...

אז התשובה המתבקשת היא שהמנהל לא מפחד מהמוות. דמבלדור באמת לא מפחד מהמוות. דמבלדור באמת ובתמים מאמין שהמוות הוא ההרפתקה הגדולה הבאה. האמין בכך בכל ליבו, לא רק כמילים נוחות המשמשות להדחקת דיסוננס קוגניטיבי, לא רק כהעמדת פני חכם. דמבלדור החליט שהמוות הוא הסדר הטבעי והנורמטיבי, ויהיה מה שיהיה הפחד הקטן שנותר בו, נדרש זמן רב וחשיפות חוזרות כדי שהסוהרסן ישאב אותו דרך הפגם הקטן הזה.

דרך זו הייתה סגורה בפני הארי.

ואז הארי חשב על הצד השני, השאלה ההופכית המתבקשת: למה אני כליכך הרבה יותר פגיע מהמוצץ? תלמידים אחרים לא קרסו כשעמדו בפני הסוהרסן.

הארי התכוון להשמיד את המוות, לשים לו קץ אם יוכל. הוא התכוון לחיות לנצח, אם יוכל; הוא קיווה לכך, המחשבה על המוות לא עוררה אצלו תחושת ייאוש או בלתי־נמנעות. הוא לא היה קשור בעיוורון לחייו שלו; למעשה, הוא היה צריך להתאמץ כדי לא לשרוף את כל חייו כדי להגן על אחרים מפני המוות. למה לצללי המוות היה כזה כוח על הארי? הוא לא היה חושב שהוא פוחד עד כדי כך.

האם היה זה הארי שעשה כאן רציונליזציה מטעה לכל אורך הדרך? שפחד בסתר מהמוות עד כדי כך, שהפחד עיוות את מחשבותיו, כמו שהארי האשים את דמבלדור? הארי שקל זאת, מונע מעצמו מלהירתע. זה היה לא נעים, אבל...

אבל...

אבל מחשבות לא נעימות אינן תמיד נכונות, וזאת לא נשמעה
נכונה לגמרי. כאילו היה בה גרעין של אמת, אבל הוא לא הסתתר
במקום שבו ההשערה ציפתה שיהיה –
ואז הארי הבין.

או.

או, אני מבין עכשיו.

זה שמפחד, זה...

הארי שאל את הצד האפל שלו מה הוא חושב על מוות.
והפטרונוס של הארי נרעד, התעמעם, כמעט כבה ברגע, בגלל
האימה הנואשת, המתייפחת, הצורחת הזו, פחד חסר־שם שיעשה
הכול כדי לא למות, יותר על הכול כדי לא למות, שלא היה מסוגל
לחשוב כמו שצריך או להרגיש כמו שצריך בנוכחות האימה
המוחלטת הזו, שלא היה מסוגל להביט אל התהום של חוסר הקיום
כמו שלא היה מסוגל להביט ישירות בשמש, דבר עיוור ומבועת
שרק רצה למצוא פינה חשוכה להתחבא בה ולא לחשוב על זה
עוד –

הדמות הכסופה החשיכה לאור ירח, הבהבה כמו נר שעומד
להיכבות –

זה בסדר, חשב הארי, זה בסדר.

הוא דמיין את עצמו מערסל את הצד האפל שלו בזרועותיו כמו
ילד.

זה בסדר גמור להיות מזועזע, משום שמוות הוא מזועזע. אתה
לא חייב להסתיר את האימה שלך, אתה לא חייב להתבייש בה,
אתה יכול לעטות אותה כמו אות של כבוד, לאור השמש.

זה היה מוזר, להרגיש את עצמו חצוי לשניים ככה, שרשרת
המחשבות שניחמה, שרשרת המחשבות שלא הבינה, כמו הצד
האפל שלו, את הזרות של המחשבות של הארי הרגיל; מכל
הדברים שהצד האפל שלו שייך לפחד שלו מהמוות, הדבר האחד

שלא ציפה או דמיין שימצא היה קבלה ושבחים ועזרה...
 אתה לא חייב להילחם לבד, אמר הארי בשקט לצד האפל שלו.
 שאר חלקי יגבו אותך בזה. אני לא אתן לעצמי למות, ואני לא אתן
 גם לחברי למות. לא אתה/אני, לא הרמיוני, לא אימא או אבא, לא
 נוויל או דראקו או אף אחד, זה הרצון להגן... הוא דמיין כנפיים
 של אור שמש, כמו כנפיים של פטרונוס, הוא פרש אותן כדי
 להעניק מחסה לילד המפוחד הזה.
 הפטרונוס התחזק שוב, העולם הסתחרר סביב הארי, או שמא
 זו תודעתו שלו שמסתחררת?
 קח את ידי, חשב הארי ודמיין, בוא איתי, ונעשה את הדבר הזה
 יחד...

התודעה של הארי נטתה בפתאומיות, כאילו המוח שלו לקח
 צעד שמאלה, או שכל היקום לקח צעד ימינה.
 ובמסדרון המואר באזקבאן, מנורות הגז העמומות מחוירות
 לעומת האור היציב של הפטרונוס בדמות האנוש, ילד בלתי נראה
 עמד עם חיוך קטן ומוזר על פניו, רועד רק במקצת.
 הארי ידע, איכשהו, שהוא עשה הרגע משהו משמעותי, משהו
 שהיה מעבר לחיזוק החסינות שלו לסוהרסנים.
 ויותר מכך, הוא נזכר. בצורה אירונית, מה שעזר לו היה לחשוב
 על המוות בצורה אנתרופומורפית. עכשיו הארי נזכר בזה, בדבר
 שהיה אמור להגן על מישהו ממבטו של המוות בעצמו...

* * *

במסדרון באזקבאן, רגליו הצועדות של קוסם נעצרו
 בפתאומיות; משום שהדבר הכסוף הבוהק שהיה מדריכו עצר
 באוויר, מנופף בכנפיו במצוקה. עוף־החול הבוהק בלבן מתח את
 צווארו, מביט קדימה ואחורה כאילו הוא מבולבל; ואז הוא פנה
 אל אדונו והניד בראשו בהתנצלות.
 ללא מילה נוספת, הקוסם הזקן סב על עקביו וצעד בחזרה בדרך

ממנה בא.

* * *

הארי עמד זקוף, מרגיש את הפחד שוטף אותו ונחצה סביבו. ייתכן שחלק קטן ממנו נשחק על ידי גלי הריקנות שהתנפצו על האבן היציבה שהייתה תודעתו, אבל גפיו לא היו קרות והקסם שלו נותר עימו. אחרי מספיק זמן הגלים הללו עלולים לאכל אותו ולכלות אותו, חומקים דרך החלק הקטן שבו שעדיין השתוחח בפחד בפני המוות במקום להשתמש בפחד שלו כדי להניע את עצמו לקרב. אבל החורבן הזה ייקח זמן, כל עוד צללי המוות רחוקים ממנו ולא מתייחסים אליו. הפגם, הסדק, קרהשבר שהיה בו – תוקן, והכוכבים בערו באור בתודעתו, עצומים וחסרי מורא, בוהקים בינות לקור ולחשכה.

לעיניו של כל מי שהיה מסתכל, היה נראה שהילד עמד לבדו במסדרון המואר באור העמום, עוטה את אותו החיך המוזר. משום שבלטריקס והנחש הכרוך על צווארה הוותרו על ידי גלימת ההיעלמות, אחת משלושת אוצרות המוות, שעליה נאמר שהיא מסוגלת להחביא את לובשה מפני מבטו של המוות עצמו. החידה לה אבד הפיתרון, אותו הארי גילה מחדש.

והארי ידע כעת, שההסתרה של הגלימה הייתה יותר מאשר השקיפות הפשוטה של הנגזה, שהגלימה באמת הסתירה אותו ולא רק הפכה אותו לבלתי נראה, לא ניתן לראייה כמו ת'סטרטאליס לאלה שלא ראו מוות. והארי גם ידע שהיה זה דם ת'סטרטאליס שבו צויר הסמל בתוך הגלימה, שככל אל הגלימה את החלק הזה מכוחו של המוות, שאפשר לגלימה להתמודד עם הסוהרסנים כשווה להם ולחסום אותם. זה הרגיש כמו ניחוש, אך עם זאת ניחוש בטוח. הידע הגיע מתוכו ברגע שפתר את החידה.

בלטריקס עדיין הייתה שקופה מתחת לגלימה, אבל לא מוסתרת מפני הארי, הוא ידע שהיא נמצאת שם, ברורה לעיניו כמו

ת'סטראל. משום שהארי רק השאיל את גלימתו, לא מסר אותה; והוא הבין והיה אדון לאוצר המוות הזה, שעבר בירושה בשושלת פוטר.

הארי הביט ישירות באישה הבלתי נראית, ושאל, "האם הסוהרסנים יכולים להגיע אלייך, בלה?"
 "לא", אמרה האישה בקול רך ומלא פליאה, ואז, "אבל אדוני... אתה..."

"אם תאמרי משהו מטופש, זה ירגיז אותי", אמר הארי בקור.
 "או שמא את תחת הרושם שאקריב את עצמי למענך?"
 "לא, אדוני", ענתה המשרתת של אדון האופל, נשמעת מבולבלת, ואולי גם מתרשמת.
 "עקבי אחריי", אמרה הלחישה הקרה של הארי.

והם המשיכו במסעם מטה, בעוד אדון האופל שולח את ידו אל נרתיקו, מוציא עוגייה ואוכל אותה. אם בלטריקס הייתה שואלת, הארי היה אומר שזה בשביל השוקולד, אבל היא לא שאלה.

* * *

הקוסם הזקן צעד בחזרה בינות להילאים, עופות-החול הכסוף והאדום-זהוב בעקבותיו.

"אתה –" אמיליה החלה להרעים.

"הם העלימו את הפטרונוסים שלהם", אמר דמבלדור. לא נראה שהקוסם הזקן הרים את קולו אבל מילותיו הרגועות דרסו איכשהו את אלה שלה. "איני יכול למצוא אותם כעת."

אמיליה חרקה בשיניה, השהתה כמה הערות של ביקורת חריפה ופנתה אל קצינת הקשר. "אמרי לחדר המצב לשאול את הסוהרסנים שוב האם הם יכולים למצוא את בלטריקס בֶּלְק."

מומחית הקשר דיברה אל המראה שלה לרגע, וכמה שניות לאחר הרימה את מבטה, מופתעת. "לא –"
 אמיליה החלה לקלל באלימות בתודעתה.

– אבל הם יכולים לראות בקומות התחתונות משהו נוסף שאיננו אסיר.”

”טוב!” נבחה אמיליה. “אמרי לסוהרסן שתריסר מבני־מינו מורשים להיכנס לאזקבאן וללכוד את מי שזה לא יהיה ואת כל מי שבחברתו! ואם הם רואים את בלטריקס בֶּלְק, הם רשאים לנשק מיד!”

אמיליה פנתה וירתה מבט זועם לעבר דמבלדור, מאתגרת אותו להתווכח; אבל הקוסם הזקן רק הביט בה בעצב מה, ולא אמר דבר.

* * *

ההילאי מְקַאסְטֵר סיים לדבר עם הגופה שריחפה מחוץ לחלון ולהעביר את הפקודות של המנהלת.

הגופה חייכה חיוך של מוות שכמעט גרם לו לאבד שליטה בגפיו, ואז ריחפה מטה.

זמן קצר לאחר מכן, תריסר סוהרסנים עלו מהבור המרכזי של אזקבאן ופנו החוצה, לעבר החומות של מבנה המתכת העצום שהתנשא מעליהם.

דרך החורים שנקבעו בתחתית אזקבאן, האפלים שביצורים נכנסו והחלו את צעדת האימה שלהם.

פּוּק 57

וּמַשְׁחָה, קוּמְיָצִיָּה תַּחַת אֵילֹצִיָּה, תַּלְקָז

הארי קיווה שהשיג כרגע מיזוג מלא עם הצד האפל המסתורי שלו ושיוכל ליהנות מכל היתרונות שלו בלי אף אחד מהחסרונות, לזמן כרצונו את צלילות הבודלח ואת כוח הרצון העשוי לבלי חת, בלי שיצטרך להיעשות קר או כועס.

פעם נוספת, הוא העריך יתר על המידה את ההתקדמות שהשיג. משהו קרה, אבל להארי עדיין היה צד אפל ומסתורי, הוא עדיין היה נפרד ממנו, ועצמו הרגיל עדיין היה מלא חת. ולמרות עבודת התיקון שעשה על הפחד של הצד האפל שלו מפני המוות, הוא לא העז להיעשות אפל ללא הגנה באזקבאן, זו התגרות גדולה מדי בגורל.

וזה די חבל, משום שחוסר חת בהחלט היה יכול להועיל עכשיו. מה שהקשה על המצב הייתה העובדה שהוא לא יכל להישען כנגד קיר, לא יכל לפרוץ בבכי, לא יכל אפילו להיאנח. בלה היקרה שלו הביטה בו ואלה לא היו מסוג הדברים שאדון האופל שלה יעשה.

"אדוני –" אמרה בלטריקס. קולה השקט התמלא מאמץ. "הסוהרסנים – הם באים – אני יכולה להרגיש אותם, אדוני –"

"תודה לך, בלה," אמר קול יבש, "אני כבר יודע זאת."

הארי לא היה מסוגל לחוש בחורים בעולם באותו אופן שהרגיש

כשלבש את אוצר המוות, אבל הוא היה מסוגל להרגיש את המשיכה הריקה מתחזקת. בהתחלה הוא טעה וחשב שהיא נובעת מירידה בגרם המדרגות, עד שהוא ובלטריקס סיימו לרדת והמשיכה המשיכה להתחזק. אז היא נחלשה, כשהסוהרסנים התרחקו לאורך הלולאה ואז התחזקה שוב כשהם עלו בגרם מדרגות נוסף... היו סוהרסנים בתוך אוקבאן עצמו כעת, והם באו לתפוס אותו. כמובן שהם באו. הארי היה חסין כעת, אבל הוא לא היה מוסתר.

דרישה חדשה, הארי אמר למוח שלו. תמצא דרך להכיס סוהרסנים שלא דורשת להטיל את לחש הפטרונוס. לחלופין, תמצא דרך להחביא מישהו מסוהרסנים, למעט גלימת ההיעלמות – אני פורש, אמר המוח שלו. תמצא לעצמך חתיכה אחרת של מצע חישוב שתפתור את הבעיות המאולצות בצורה מגוחכת שלך. אני רציני, חשב הארי.

גם אני, אמר המוח שלו. הטל את לחש הפטרונוס שלך וחכה שההילאים ימצאו אותך. תהיה הגיוני. זה נגמר. תוותר...

נראה כאילו הריקנות השואבת משכה חזק יותר כשחשב זאת; והארי הבין מה קורה, התרכז בחוזקה במחשבה על הכוכבים, הפנה את תודעתו מהייראוש –

אתה יודע, ציין הצד הלוגי שלו, אם אסור לך לחשוב שום מחשבות שליליות משום שזה יפתח את התודעה שלך לסוהרסנים, גם זו הטייה קוגניטיבית, איך תדע אם באמת הגיע הזמן לוותר? צרחה מתייפחת ונואשת עלתה מלמטה, עם מילים כמו 'לא' ו'לכו' מעורבות בה. האסירים ידעו, האסירים היו מסוגלים להרגיש זאת.

הסוהרסנים באים.

"אדוני אתה – אל תסכן את עצמך בעבורי – קח בחזרה את הגלימה שלך –"

"היי בשקט, שוטה," לחשש קול כועס. "כשאחליט להקריב אותך אומר לך זאת."

יש משהו בדבריה, אמר סלית'רין. באמת לא כדאי שתסכן את עצמך בעבודה, אין שום סיכוי שלחיים שלה יש ערך כמו לחיים שלך.

לרגע אחד הארי שקל להקריב את בלטריקס כדי להציל את עצמו –

וברגע הזה, חלק מאור הגז הכתום עזב את המסדרון, מגע של קור התגנב לקצות אצבעותיו של הארי. והוא ידע שלהפקיר את בלטריקס לחסדיהם של צללי המוות יהפוך אותו לפגיע שוב. אפילו ברגע ההחלטה, ייתכן שיאבד את היכולת להטיל את לחש הפטרונוס, משום שזה יהיה וויתור על המחשבה שהצילה אותו מקודם.

הארי חשב לעצמו שהוא עדיין יוכל לקחת את הגלימה מבלטריקס לאחר מכן, גם אם לא יוכל להטיל את לחש הפטרונוס; ואז הוא היה מוכרח להעביר את מחשבותיו הרחק מהאפשרות הזו, להתרכז בחוזקה בהחלטה שלו לא לעשות זאת, או שהיה נופל במקומו. משום שמערבולת הריקנות ששטפה מסביבו הייתה חזקה מאוד כעת; נשמעו צרחות מעליו, והצרחות מלמטה פסקו.

זה מגוחך, אמר הצד הלוגי שלו. סוכנים רציונליים לא צריכים להתמודד עם תהליך מחשבה מצונזר שכזה, כל התאורמות מניחות שהדרך בה אתה חושב לא משפיעה על המציאות מעבר לפעולות עצמן שאתה מבצע, וזו הסיבה שאתה חופשי לבחור אלגוריתם אופטימלי בלי לדאוג כיצד המחשבות שלך מבצעות אינטראקציה עם הסוהרסנים –

...

זה רעיון ממש מטומטם, אמר גריפינדור. אפילו אני חושב שזה רעיון מטומטם ואני הצד הגריפינדורי שלך. אתה לא מתכוון ברצינות פשוט לעמוד שם –

* * *

"יש לנו נעילה!" צעקה אורה, מרימה את מראת הקסם כאילו בניצחון. "הסוהרסן שמחוץ לחומה הפנימית הצביע על קומה שבע, לולאה ג', שם הם נמצאים!" ההילאים הביטו בה בציפייה.

"לא", אמרה אמיליה בקול שקול. "שם נמצא אחד מהם. הסוהרסנים עדיין לא יכולים למצוא את בלטריקס בלק. אנחנו לא רצים למטה ונותנים לה לחמוק בבלבול, ואנחנו לא מפצלים את כוחותינו כדי שיפלו למארב. כל עוד אנחנו נעים בזהירות, אנחנו לא יכולים להפסיד. תגידי לסקרימג'ר ולשאקלבוולט שימשיכו לדרת קומה אחרי קומה, בדיוק כמו קודם –" הקוסם הזקן כבר החל לצעוד קדימה. אמיליה אפילו לא טרחה לקלל אותו הפעם, כשהמגנים המוקפדים שלה נחצו כמו מים והעלו אדוות בלכתו פעם נוספת.

* * *

הארי המתין בתחילת המסדרון, ליד המדרגות שהובילו מעלה. בלטריקס והנחש היו מאחוריו, מוסתרים על ידי אוצר המוות שהארי היה אדונו; הוא ידע, אם כי לא היה מסוגל לראות, שהמכשפה המצומקת ישבה על המדרגות, שעונה לאחור, משום שהארי ביטל את לחש הריחוף שלו כדי לשחרר את הקסם והתודעה שלו.

עיניו של הארי היו מקובעות בקצה הרחוק של המסדרון, ליד המדרגות שהובילו מטה. האור במסדרון התעמעם, הטמפרטורה צנחה, לא רק בראש שלו כעת, אלא ממש במציאות. הפחד הרעים מסביבו כמו ים סוער ברוחות של הוריקן, והריקנות השואבת הפכה למשיכה שואגת לעבר חור שחור מתקרב. עולים במדרגות שבקצה הרחוק, מרחפים חלקות באוויר

הגוסס, עלו החורים, ההיעדרויות, הפצעים בעולם.

והארי ציפה שיעצרו.

בכל הרצון והריכוז שהצליח לגייס, הארי ציפה שיעצרו.

חזה את העצירה שלהם.

האמין שיעצרו.

...זה היה הרעיון, בכל אופן...

הארי כיבה את המחשבה התועה המסוכנת הזו, וציפה שהסוהרסנים יעצרו. לא הייתה להם אינטליגנציה משל עצמם, הם היו פשוט פצעים בעולם, הצורה והמבנה שלהם הושאלו מציפיות של אחרים. אנשים נשאו ונתנו איתם, הציעו להם קורבנות בתמורה לשיתוף פעולה, רק משום שהאמינו שהסוהרסנים יישאו וייתנו. אז אם הארי יאמין מספיק חזק שהחורים יפנו וילכו, הם יפנו וילכו.

אבל הפצעים בעולם המשיכו להתקרב, הפחד השוצף הרגיש כמו משהו מוצק כעת, הריקנות קורעת בחומר כמו גם בתודעה, בגשמי כמו גם ברוחני, ניתן היה לראות את המתכת מתחילה להיעשות מוכתמת כשהחורים בעולם חלפו.

צליל קטן הגיע מאחוריו, מבלטריקס, אבל היא לא אמרה מילה, משום שהיא קיבלה הוראה להישאר בשקט.

אל תחשוב עליהם כעל יצורים, תחשוב עליהם כעל אובייקטים רגשי-תודעה, אני יכול לשלוט בהם אם אוכל לשלוט בעצמי -

הבעיה הייתה שהוא לא הצליח לשלוט בעצמו בכזו קלות, הוא לא הצליח לגרום לעצמו להאמין שכחול זה ירוק בכוח הרצון. לא הצליח להדחיק את כל המחשבות עד כמה זה לא רציונלי לגרום לעצמך להאמין במשהו. עד כמה זה בלתי אפשרי לרמות את עצמך כדי שתאמין במשהו אם אתה יודע שזה מה שאתה עושה. כל האימונים שהארי אימן את עצמו כנגד הונאה עצמית סירבו להיעלם לא משנה עד כמה מזיקים הם היו במקרה הייחודי והמיוחד הזה -

צללי המוות חצו את נקודת האמצע של המסדרון, והארי הרים

את ידו, אצבעותיו פרושות, ואמר בקול יציב ובטוח, "עצרו."
צללי המוות עצרו.

מאחורי הארי, בלטריקס פלטה השתנקות חנוקה, שכאילו
נתלשה ממנה.

הארי החווה לעברה את הסימן שהגדיר מראש, שמשמעו, חזרי
על מה ששמעת את הסוהרסנים אומרים.

"הם אומרים," בלטריקס אמרה, קולה רועד, "הם אומרים,
'בלטריקס בלָק הובטחה לנו. אמור לנו היכן היא מתחבאת, ונחוס
עליך.'"

"בלטריקס?" אמר הארי, עושה את קולו משועשע. "היא
נמלטה לפני זמן מה."

רגע לאחר מכן, הארי הבין שהוא היה צריך לומר שבלטריקס
נמצאת עם ההילאים בקומות העליונות, זה היה יוצר יותר בלבול –
לא, זה לא נכון לחשוב על סוהרסנים כעל דברים שניתן לרמות,
הם בסך הכול דברים, הם נשלטו אך ורק על ידי ציפיות –

"הם אומרים," בלטריקס אמרה בקול שבור, "הם אומרים שהם
יודעים שאתה משקר."

החורים החלו לנוע קדימה שוב.

היא מאמינה בציפיות שלה בעוצמה גדולה יותר ממני; היא
שולטת בהם בלי לדעת –

"אל תתנגדי," אמר הארי, מכוון את שרביטו מאחוריו.

"אני, אוהבת אותך, היה שלום, אדוני –"

"סוֹמְנִיּוֹם."

זה עזר, למרבה המוזרות, לשמוע את המילים הנוראות
המסוימות הללו, להבין את טעותה של בלטריקס; זה הזכיר להארי
מדוע הוא נלחם.

"עצרו," אמר הארי שוב. בלטריקס ישנה; כעת רק הרצון שלו,
רק הציפיות שלו למעשה, אמורות לשלוט בספירות ההשמדה
האלה –

אבל הם המשיכו לרחף קדימה, והארי לא היה מסוגל להימנע מלדאוג מכך שהחוויה הקודמת פגמה בביטחון שלו, מה שאומר שהוא לא יהיה מסוגל לעצור אותם, וכשהבחין שהוא חושב זאת, הוא פקפק אפילו יותר – הוא היה צריך עוד זמן להתכונן, הוא באמת היה צריך להתחיל מלנסות לשלוט בסוהרסן אחד בכלוב – כעת נותר רק עוד רבע מסדרון בין הארי ובין צללי המוות, הרוחות הריקות היו כה חזקות עד שהארי היה מסוגל להרגיש את השחיקה מתחילה בסדקים שלו.

ואז עלתה בהארי המחשבה שאולי הוא טעה, שאולי לסוהרסנים כן יש רצונות ויכולת תכנון משל עצמם. או שאולי הם נשלטו על ידי הדרך שבה כולם חשבו שהם פועלים, לא רק מי שהיה הכי קרוב אליהם. ובכל מקרה – הארי הרים את שרביטו באחיזת המוצא של לחש הפטרונוס ודיבר.

“אחד מכוחותיכם הלך להוגוורטס ולא שב. הוא אינו קיים עוד; המוות הזה מת.”

הסוהרסנים נעצרו, תריסר פצעים בעולם עמדו ללא תנועה, בעוד הריקנות צורחת מסביבם כמו רוח קטלנית לשום מקום. “הסתובבו ולכו ואל תדברו על כך עם איש, צללים קטנים, או שאשמיד גם אתכם.”

אצבעותיו של הארי החליקו למיקומי המוצא של לחש הפטרונוס, והוא הכין את עצמו להטיל אותו; בתודעתו, כדור הארץ בהק בינות לכוכבים, הצד המואר בהיר וכחול באור השמש המוחזר, הצד החשוך מנצנץ באור ערי האדם. הארי לא בילף, לא ניסה לעשות משהו ערמומי עם המחשבות שלו. צללי המוות ינועו קדימה ויושמדו, או שיעזבו, הוא היה מוכן במידה שווה לשתי האפשרויות...

והחורים נסוגו בחזרה בצורה חלקה, כמו שבאו, רוחות הכלום נחלשות עם כל מטר שעברו, עד שירדו במורד המדרגות ועזבו.

בין אם באמת יש להם פסאודו־אינטליגנציה, או שמא הארי הצליח לבסוף לצפות שילכו... את זה הארי לא ידע.
אבל הם עזבו.

הארי לקח רגע כדי לשבת ליד בלטריקס חסרת ההכרה וקֶרס כמו שהיא קרסה, עוצם את עיניו לרגע, רק לרגע, הוא בהחלט לא תכנן לישון באזקבאן, אבל הוא היה צריך לקחת את הרגע הזה. ההילאים עדיין ירדו במדרגות באיטיות, קיווה הארי, אז חמש דקות של מנוחה לא יזיקו. הארי הקפיד לשמור על מחשבותיו חיוביות, עולצות, בחיי, אני פשוט אעשה פה מנוחה נחמדה ואחדש את כוחותיי, במקום, נגיד, אני פשוט אקרוס בתשישות רגשית ופיזית, משום שהסוהרסנים עוד לא התרחקו הרבה. ודרך אגב, אמר הארי למוח שלו, אתה מפוטר.

* * *

"מצאתי אותו!" קרא קול של קוסם זקן.
את מי? חשבה אמיליה, כשפנתה לראות את שובו של דמבלדור, שנשא בזרועותיו –

את האדם היחיד שלא חשבה שתראה עוד לעולם –
גבר בגלימות אדומות קרועות, נראה חרוך כאילו נלחם במלחמה קטנה, דם התייבש על חתכיו הרבים. עיניו היו פקוחות, והוא לעס חפיסת שוקולד, אותה החזיק בידו החיה האחת.
באכרי חדיד היה חי.

תרועה שמחה נשמעה, ההילאים שלה מנמיכים את שרביטיהם, חלקם כבר מתחילים לרוץ קדימה.

"הישארו על המשמר!" הרעימה אמיליה. "תבדקו את שניהם לפולימיצי – תסרקו את באכרי כנגד אנימאגים קטנים או מלכודות –"

* * *

"שחרר. ווינגארדיום לביוסה."

השתררה שתיקה. הארי הרגיש, אם כי לא היה מסוגל לראות, שהאישה הבלתי נראית נעמדה על רגליה, והפנתה את ראשה להביט סביב. "אני... אני בחיים...?"

הארי התפתה מאוד לומר לא, רק כדי לראות מה תחשוב על זה. תחת זאת הוא לחשש, "אל תשאלי שאלות מטופשות." "מה קרה?" לחשה בלטריקס.

ואדון האופל צחק צחוק פראי וגבוה, ואמר, "הברחתי את הסוהרסנים, בלה היקרה שלי."

השתררה שתיקה. הארי ייחל לראות את הבעתה של בלטריקס; האם אמר את הדבר הלא נכון? לאחר זמן מה, בקול רועד, "האם יכול להיות, אדוני, שבצורתך החדשה, אכפת לך ממני –"

"לא," אמר הארי בקור והסתובב (אם כי הוא המשיך לכוון את שרביטו לעברה), והחל ללכת. "ושימי לב שלא להעליב אותי שוב, או שאנטוש אותך פה, מועילה או לא. כעת בואי אחריי, או שתישארי מאחור; יש לי עבודה לעשות."

הארי צעד קדימה, לא מקשיב לקולות ההשתנקות שהגיעו מאחוריו; הוא ידע שבלטריקס באה בעקבותיו.

...משום שהדבר האחרון שהאישה הזו צריכה, הדבר האחרון שהיא צריכה לחשוב לפני שהמרפא הפסיכיאטרי יתחיל לנסות לבטל את התכנות שלה, היה להאמין שאדון האופל שלה יוכל אי-פעם לאהוב אותה בחזרה.

* * *

הקוסם הזקן החליק את זקנו הכסוף בהרהור, מביט בהילאי באכזרי נישא החוצה מהחדר על ידי שני הילאים חסונים.

"האם את מבינה זאת, אמיליה?"

"לא," היא אמרה בפשטות. היא חשדה במלכודת שעוד לא

החלו להבין, וזו הסיבה שההילאי באכרי יישאר מחוץ לקבוצה שלהם, תחת שמירה.

"ייתכן", אמר הקוסם הזקן לאחר זמן מה, "שזה מביניהם שמסוגל להטיל את לחש הפטרונוס הוא יותר מבין־ערוכה פשוט. מישוהו שרומה כדי שישתף פעולה, אולי? מסיבה כלשהי, הם הותירו את ההילאי שלך בחיים; הבה לא נהיה אלה אנו הראשונים להטיל קללות קטלניות כשנמצא אותם –"

"אני מבינה", אמרה המכשפה הזקנה בהבנה פתאומית, "זו הייתה התכנית שלהם. זה לא עולה להם דבר להטיל עליי אֹבְּלִיוֹיָאטָה ולהותיר אותו בחיים, וזה גורם לנו להסס –" אמיליה הנהנה בהחלטיות, ואמרה לאנשיה, "אנחנו ממשיכים כמו קודם. הקוסם הזקן נאנח. "יש חדש מהסוהרסנים?"

"אם אומר לך", גערה אמיליה, "האם תרוץ ותיעלם שוב?" "זה לא עולה לך דבר, אמיליה", אמר הקוסם הזקן בשקט, "וזה עשוי לחסוך מאחד מאנשייך את הקרב." "לא עולה לי דבר למעט הסיכוי שלי לנקמה –"

אבל זה כאין וכאפס לעומת הדבר השני. הקוסם הזקן והמרגיז נטה להיות צודק בסופו של דבר, זה היה חלק ממה שעשה אותו מרגיז כליכך.

"הסוהרסנים חדלו לענות על שאלות הנוגעות לאדם השני שהם אמרו שראו", אמרה אמיליה, "והם לא אומרים למה, או איפה." דמבלדור פנה אל עוֹף־החול הבוהר בכסף שעל כתפו, שאורו האיר את כל המסדרון, וקיבל ניד ראש אילם בתגובה. "גם אני איני יכול לאתר אותם", אמר דמבלדור. ואז הוא משך בכתפיו. "אני מניח שפשוט ארד בכל הלולאה מלמעלה עד למטה ואראה אם משהו יצוץ, לא כך?"

אמיליה הייתה מורה לו לא לעשות זאת אם הייתה חושבת שזה ישנה כהוא זה.

"אלבוס", אמרה אמיליה כשהקוסם הזקן פנה ללכת, "אפילו

לך אפשר לטמון מארב."

"שטיות, יקירתי," אמר הקוסם הזקן בעליצות כשהחל לצעוד, מנופף כאילו בתוכחה בשרביטו באורך שלושים ושמונת הסנטימטרים, העשוי מעץ אפור-כהה ולא מזוהה, "אני בלתי מנוצח." השתררה שתיקה.

("הוא לא באמת אמר כרגע ש –" לחשה ההילאית הנוכחת החדשה ביותר, גברת צעירה ועדיין מהוגנת בשם נואל קארי, לחבר הבכיר בשלישייה שלה. "לא?")

("הוא יכול להרשות את זה לעצמו," לחשה אליה איזבל, "הוא דמבלדור, אפילו הגורל כבר לא לוקח אותו ברצינות.")

"וזה הסיבה," אמרה אמיליה בכבדות, לטובת ההילאים הצעירים, "שאנחנו לא קוראים לו בשום מקרה, אלא אם אנחנו ממש מוכרחים."

* * *

הארי שכב בלי תזוזה על הספסל הקשה ששימש כמיטה של התא הזה, מכוסה בשמיכה, נשאר חסרת-נועה לחלוטין בעודו ממתיך לפחד שיחזור. פטרונוס התקרב, ואחד חזק. בלטריקס הוסתרה על ידי אוצר מוות, שום לחש פשוט לא יכול לחדור את זה; אבל הארי לא ידע באילו אמנויות ההילאים ישתמשו כדי לגלות אותו, והוא לא העז לחשוף את בורותו בכך שישאל אותה. אז הארי שכב על מיטה קשה, בתא עם דלת נעולה, דלת המתכת האימתנית נעולה מאחוריו, בחשכה מוחלטת, מכוסה בשמיכה דקה, מקווה שמי שזה לא יהיה לא יביט פנימה, או שלא יבחן מקרוב מדי אם כן יביט –

זה לא היה משהו שהארי היה יכול להשפיע עליו, בעצם, החלק הזה בגורלו היה נתון לחלוטין לחסדיהם של המשתנים הנעלמים. רוב התודעה שלו התרכזה בשינוי-הצורה שביצע.

מאזין בדממה, הארי שמע את הצעדים המהירים מתקרבים; הם

נעצרו מחוץ לדלת, ואז -

- המשיכו הלאה.

זמן קצר לאחר מכן הפחד חזר.

הארי לא הרשה לעצמו להרגיש הקלה, לא יותר מכפי שהרשה לעצמו להרגיש פחד. הוא החזיק בתודעתו מכשיר מוגלגי גדול משמעותית ממצבר רכב, ולאט לאט הוא החיל את הצורה הזו על חומר שהיה קוביית קרח (אותה הארי הקפיא באמצעות הטלת פריג'ידרו על מים מבקבוק מהנרתיק שלו. אסור ליצור בשינויי צורה דברים שאמורים להישרף, אבל משום שהחומר המקורי היה מים, ולחש בועית־הקסדה יגן על אספקת האוויר שלהם, הארי קיווה שזה לא יגרום לו או למישהו אחר להיות חולה).

עכשיו נותרה השאלה של האם יהיה מספיק זמן לפני שההילאים יעשו בדיקה יסודית בגוש התאים הזה כדי שהארי ישלים את שינוי־הצורה הזה, ואת שינוי־הצורה החלקי שיעשה אחר־כך -

* * *

כשהקוסם הזקן חזר בידיים ריקות, אפילו אמיליה החלה להרגיש צביטה של דאגה. היא ושתי קבוצות ההילאים האחרות עשו את דרכם במורד שליש משלושת הלולאות, בתיאום כך שלא יהיה שום פער בכיסוי שלהם שניתן יהיה לנצלו באמצעות חיתוך התקרה, והם עדיין לא מצאו אף סימן. "האם אני יכולה לבקש ממך דיווח?" אמרה אמיליה, מנסה לשמור על קולה נקי מכעס.

"ראשית עשיתי הליכה פשוטה מלמעלה למטה," אמר הקוסם הזקן. הוא קימט את מצחו, פניו מקומטות אפילו יותר מהרגיל. "בחנתי את תאה של בלטריקס, ומצאתי בובת מוות שהושארה במקומה. הבריחה הזו נועדה שלא להתגלות, אני חושב. משהו הוחבא בפינה מתחת לפיסת בד; לא נגעתי בזה כדי שההילאים

שלך יוכלו לבחון אותו. בדרך חזרה, פתחתי את כל הדלתות והבטתי בכל התאים. לא ראיתי דבר מונגז, רק את האסירים – הם הופרעו על ידי צרחת מעוף־החול האדום־זהוב, שכל ההילאים שלה נרתעו ממנה. היה בה גינוי, ודרישה דחופה שכמעט גרמה לאמיליה לפתוח בריצה באותו הרגע.

– "במצב מדאיג למדי," אמר דמבלדור בשקט. לרגע אחד העיניים הכחולות היו קרות מאוד מאחורי משקפי חציה־סהר. "האם מישהו מכם מוכן לדבר איתי על ההשלכות של מעשיהם?" "אני לא זאת ש –" החלה אמיליה.

"אני יודע," אמר הקוסם הזקן. "התנצלותי, אמיליה." הוא נאנח. "לחלק מהאסירים האחרונים נותרו עוד פיסות מהקסם שלהם, כשהבטתי בהם, אבל לא הרגשתי שום כוח שלא נאכל; לחזק שבהם לא היה יותר קסם מלילד בשנה ראשונה. שמעתי את פוקס צורח במצוקה פעמים רבות, אבל מעולם לא בקריאת תיגר. נראה שתיאלצי להמשיך בחיפושך; הם יכולים להתחבא מספיק טוב כדי להתחמק מהמבט החטוף שלי."

* * *

כשהארי סיים את שינוי־הצורה הראשון שלו, הוא התיישב, הוריד את השמיכה שכיסתה אותו, הטיל לחש לזמזום זריז, העיף מבט בשעונו, והיה המום לגלות שחלפה כמעט שעה וחצי. כמה מהזמן הזה עבר מאז שמישהו פתח את הדלת ואז סגר אותה שוב – הארי לא הביט לכיוון הזה, כמובן – זאת, הארי לא היה מסוגל לנחש.

"אדוני...?" לחש קולה של בלטריקס, רך ומהוסס מאוד. "את רשאית לדבר כעת," אמר הארי. הוא אמר לה לשמור על שקט בזמן שעבד.

"היה זה דמבלדור שהביט בנו."

הפסקה.

"מעניין," אמר הארי בניטרליות. הוא היה שמח שלא הבחין בכך כשזה קרה. זה היה נשמע כאילו תפיסתם הייתה בהחלט קרובה למדי.

הארי אמר מילה לנרתיק שלו והחל להוציא את המכשיר הקסום שיחבר לתוצר של עבודת השעה האחרונה. ואז, כשזה נשלף, מילה נוספת הוציאה שפופרת של דבק תעשייתי; לפני שהשתמש בו, הארי הטיל על עצמו ועל בלטריקס לחש בועית-קסדה, ובלטריקס הטילה את אותו הלחש על הנחש, כדי שאדי הדבק לא יפגעו בהם בתא הסגור.

כשהדבק החל להתייבש, מחבר טכנולוגיה לקסם, הארי הניח את זה על המיטה והתיישב על הרצפה, נותן לקסם שלו לנוח לרגע לפני שהתחיל את שינוי-הצורה הבא.

"אדוני..." אמרה בלטריקס בהיסוס.

"כן?" אמר הקול היבש.

"מהו המכשיר הזה שיצרת?"

הארי חשב מהר. זו נראתה כמו הזדמנות טובה לבדוק את התכנית שלו יחד איתה, במסווה של שאלות מנחות.

"חשבי, בלה יקירתי," אמר הארי חלקות. "עד כמה קשה לקוסם

רב עוצמה לחתוך את חומות אזקבאן?"

השתררה שתיקה, ואז קולה של בלטריקס אמר, שקט ומבולבל,

"לא קשה כלל, אדוני..."

"אכן," אמר הקול היבש והגבוה של אדונה של בלה. "נניח

שמישהו היה עושה זאת, והיה עף דרך החור על מטאטא, וממריא

למעלה והרחק. הצלת אסיר מאזקבאן הייתה נראית קלה אז, לא כך?"

"אבל אדוני..." אמרה בלה. "ההילאים – יהיו להם מטאטאים

משלהם, אדוני, מטאטאים מהירים –"

הארי הקשיב, זה היה כפי שחשב. אדון האופל השיב, שוב

בנימה של חקירה סוקראטית חלקה, ובלטריקס שאלה שאלה

נוספת, שהארי לא צפה, אבל שאלת הנגד של הארי הראתה שזה

לא ישנה בסופו של דבר. ובתשובה לשאלתה האחרונה של בלטריקס, אדון האופל חייך ותו לא, ואמר שהגיע הזמן שיחזור לעבודה.

ואז הארי קם מרצפת התא, הלך לעבר הקצה הרחוק של התאים, והצמיד את שרביטו למשטח הקשה של החומה – החומה של אזקבאן, המתכת המוצקה שהפרידה אותם מחשיפה ישירה לבור הסוהרסנים.

והארי החל לבצע שינויי-צורה חלקי.

הלחש הזה יהיה מהיר יותר, הארי קיווה. הוא בילה שעות על גבי שעות באימון בקסם הייחודי הזה, מה שהפך אותו לשגרתי, לא הרבה יותר קשה בעבורו משינויי-צורה רגיל. הנפח הכולל של הצורה ששינה לא היה כליכך גדול, היא אמנם גבוהה ורחבה וארוכה, אבל היא דקה מאוד. חצי מילימטר, הארי חשב, זה יהיה מספיק, בהתחשב בהחלקה המושלמת...

על הספסל הארוך ששימש כמיטת כלא, עליו הארי הניח את המכשיר הטכנולוגי שיצר בשינויי-צורה וחיבר למכשיר הקסום כדי שהדבק יתייבש, נצצו אותיות זהב קטנות על החפץ המוגלג. הארי לא ממש תכנן שהן יהיו שם, אבל הן הדהדו באחורי מחשבתו, וכך הפכו לחלק מהצורה.

היו דברים רבים שהארי היה יכול לומר לפני השימוש בהישג המסוים הזה של תושייה טכנולוגית. לא מעט דברים שיהיו הולמים, במובן כזה או אחר. או לפחות דברים שהארי היה יכול לומר, *היה* אומר, אם בלטריקס לא הייתה נוכחת.

אבל היה רק דבר אחד לומר, שלהארי תהיה רק הזדמנות אחת לומר, הזדמנות שכנראה לא תשוב. (או לפחות *לחשוב*, אם הוא לא יכול לומר זאת.) הוא לא ראה את הסרט עצמו, אבל הוא ראה טריילר, ומסיבה כלשהי הביטוי נתקע במוחו.

באותיות הזהב הקטנות שעל המכשיר המוגלג נכתב, *אוקיי, חבורת ראשי-כרוב פרימיטיביים! הקשיבו לי!*

וְהָיָה, קוֹנִיָּצִיָּה תַחַת אֵילֹצִיָּה, תַּלְקָהּ

הערת המחבר: הטריילר לסרט צבא האופל, הדומה לזה שהארי ראה, נמצא בכתובת THV1KkPXIxQ ביוטיוב.
ציטוט המפתח הוא כדלקמן, נאמר על ידי אדם בן-זמננו למאזינים מימי הביניים:

“All right you primitive screwheads! Listen up! You see this? This... is my *boomstick*!”

“אוקיי, חבורת ראשי-כרוב פרימיטיביים! הקשיבו לי! אתם רואים את זה? זה... המקל-בום שלי!”

* * *

בחשכה מוחלטת עמד ילד, מצמיד את שרביטו לחומת המתכת המוצקה של אזקבאן, מטיל קסם שרק שלושה אנשים אחרים בעולם האמינו שהיה אפשרי, ושלאיש מלבדו לא הייתה היכולת להטיל.

כמובן, קוסם רב עוצמה היה יכול לחתוך את החומה בשניות באמצעות מחווה ומילה.

בשביל המבוגר הממוצע הייתה זו עבודה של כמה דקות, שאחריה היה מותש.

אבל כדי להשיג את אותו הדבר כתלמיד שנה-ראשונה בהוגוורטס, עליך להיות יעיל.

למרבה המזל – טוב, לא מזל, לא היה לזה שום קשר למזל – למרבה החריצות, הארי התאמן בשינויי צורה שעה נוספת בכל יום, עד שהגיע להיות טוב יותר אפילו מהרמיוני במקצוע האחד הזה; הוא התאמן בשינויי צורה חלקי עד שמחשבותיו החלו לקבל את הצורה האמיתית של היקום כמובנת מאליה, אז הוא נדרש רק למעט מאמץ נוסף כדי להחזיק בתודעתו את הטבע הקוונטי חסר הזמן שלו, בעודו שומר על הפרדה מנטלית מוחלטת בין רעיון הצורה ורעיון החומר.

והבעיה בכך שהאמנות הזו הפכה לכה שגרתית...
...הייתה שהארי היה חופשי לחשוב על דברים אחרים בזמן שעסק בה.

איכשהו המחשבות שלו הצליחו לא להגיע לשם, לא להתעמת עם המובן מאליו, עד שניצב מול העובדה שהוא כאמת עומד לעשות זאת בעוד כמה דקות.
מה שהארי עמד לעשות...

...היה מסוכן.
ממש מסוכן.
מישהו רמז שבאמת עלול להיהרג מסוכן.

להתמודד עם תריסר סוהרסנים בלי לחש הפטרונוס היה מפחיד, אבל בסך הכול מפחיד. הארי היה יכול להטיל את לחש הפטרונוס, הארי היה מטיל את לחש הפטרונוס ברגע שהיה חושב שישנה סכנה שלא יהיה מסוגל לעשות זאת, ברגע שהיה מרגיש את העמידות שלו מתחילה להיעלם. ואפילו אם זה לא היה עובד... אפילו כך, אלא אם הסוהרסנים קיבלו הוראה לנשק את מי שתפסו, כישלון לא היה סופני.
עכשיו המצב שונה.

החפץ המוגלגי שיצר בשינויי צורה עלול להתפוצץ ולהרוג אותם.

הממשק בין הטכנולוגיה לקסם עלול להיכשל בשלל דרכים

ולהרוג אותם.

ההילאים עלולים לפגוע בו בירייה עם קצת מזל.

זה פשוט היה, טוב...

מסוכן ברצינות.

הארי תפס את התודעה שלו מנסה לשכנע את עצמה להאמין שזה בטוח.

אין ספק, כל העסק יכול לעבוד, אבל...

אבל אפילו אם נשים בצד את העובדה שלרציונליסטים אסור
אף פעם לשכנע את עצמם להאמין במשהו, הארי ידע שהוא לא
יכול לשכנע את עצמו להאמין שיש פחות מ-20% סיכוי של מוות.
תפסיד, אמר הפלפאף.

תפסיד, אמר קולו של פרופסור קווירל בתודעתו.

תפסיד, אמרו המודלים המנטליים של הרמיוני ופרופסור מקגונגל ופרופסור פליטיק ונוויל לונגבוטום, ופחות או יותר של כל מי שהארי הכיר למעט פרד וג'ורג', שהיו הולכים על זה ברגע. הוא פשוט צריך ללכת לחפש את דמבלדור ולהסגיר את עצמו. הוא צריך לעשות זאת, הוא באמת באמת צריך, זה היה הדבר היחיד **השפוי** לעשות בשלב הזה.

ואם היה זה רק הארי במשימה הזו, רק חייו שלו שהיו מונחים על הכף, הוא היה עושה זאת; בוודאי שהיה עושה זאת.

החלק שכמעט גרם לו לאבד את הריכוז שלו בשינוי הצורה
החלקי שעשה, החלק שאיים לחשוף אותו לסוהרסנים...

...היה פרופסור קווירל, חסר-הכרה ובדמות נחש.

אם פרופסור קווירל ילך לאזקבאן על חלקו בבריחה, הוא ימות.
הוא בטח לא ישרוד שבוע. הוא עד כדי כך רגיש.

זה עד כדי כך פשוט.

אם הארי יפסיד פה...

הוא יפסיד את פרופסור קווירל.

אף על פי שהוא כנראה מרושע, אמר ההפלפאף שבו בשקט.

אף על פי כן?

לא הייתה זו החלטה שהארי עשה בצורה מודעת כלשהי. הוא פשוט לא היה מסוגל לעשות זאת. להפסיד זה לנקודות בית, לא לאנשים.

אם אתה חושב שחיך שלך בעלי ערך מספיק כך שאתה לא מוכן לקחת סיכוי של שמונים אחוז למות כדי להגן על כל האסירים באזקבאן, ציין הצד הסליט'ריני שלו, אין שום דרך בה אתה יכול להצדיק לקיחת סיכון של עשרים אחוז למות כדי להציל את בלטריקס ואת פרופסור קווירל. המתמטיקה לא עובדת, לא יכול להיות שאתה משייך תועלות עקביות לתוצאות שכאן.

הצד הלוגי שלו ציין שסליט'רין הרגע ניצח בוויכוח. הארי שמר על הצורה בתודעתו, המשיך להטיל את הלחש. הוא תמיד יכול לבטל את המשימה אחרי שיסיים את שינוי-הצורה, הוא לא רצה לאבד את המאמץ שהשקיע כבר.

ואז הארי חשב על משהו אחר שלפתע הפך לקשה מאוד את שימור עבודת הלחש שלו, לקשה מאוד לשמור על ההתנגדות שלו לסוהרסנים.

מה אם מפתח המעבר לא ייקח אותנו לאן שפרופסור קווירל אמר שהוא ייקח?

זה היה ברור בדיעבד, ברגע שחשב על זה.

אפילו אם הברייחה תעבוד בדיוק כפי שתכנן, אפילו אם המכשיר המוגלגי יעבוד ולא יתפוצץ ולא יבצע אינטראקציה לא טובה עם המכשיר הקסום הצמוד, אפילו אם להילאים לא תהיה ירייה עם קצת מזל, אפילו אם הארי יתרחק מאזקבאן מספיק כדי להשתמש במפתח המעבר...

...ייתכן שלא ימתין מרפא פסיכיאטרי בסוף הדרך.

זה היה משהו שבו הארי האמין כשבטח בפרופסור קווירל, והוא שכח להעריך אותו מחדש אחרי שלא ניתן היה עוד לבטוח בפרופסור קווירל.

קסדה. והארי יכול להטיל פִּינִיטָה על השמן מיד לאחר מכן, מבטל את שינוי־הצורה שלו...

...ברגע שפיסת המתכת המופרדת והמשומנת תחליק מהקיר אל רצפת התא שלהם... הוא יצר אותה בשיפוע כך שהכבידה תמשוך אותה מטה ברגע ששינוי־הצורה יסתיים.
אם הארי ובלטריקס לא יצאו על המטאטא שלו דרך החור שיווצר בקיר...

המוח של הארי הציע שהוא יכול לנסות ליצור בשינוי־צורה משטח שיכסה את החור בקיר, שייצור חלל שבו בלטריקס ופרופסור קווירל יוכלו להתחבא עם הגלימה בזמן שיסגיר את עצמו. ופרופסור קווירל יתעורר בסופו של דבר, והוא ובלטריקס יוכלו לחשוב על דרך להימלט מאזקבאן בעצמם.

קודם כל, זה היה רעיון מפגר. חוץ מזה, עדיין תהיה חתיכת מתכת ענקית על רצפת התא שתסגיר את התכנית.
ואז המוח של הארי ראה את המובן מאליו.

תן לבלטריקס ולפרופסור קווירל להשתמש בדרך המילוט שהמצאת. אתה תישאר מאחור ותסגיר את עצמך.

בלטריקס ופרופסור קווירל היו אלה שחיהם היו בסכנה.
הם ירוויחו, לא יפסידו, מלקחת את הסיכון.

ולא הייתה שום סיבה, שום סיבה שפויה, שהארי ילך איתם.
רוגע השתלט על הארי כשחשב על זה, הקור והאפלה שנרעדו על קצות תודעתו נסוגו. כן, זהו זה, זוהי הדרך היצירתית מחוץ לקופסא, זו החלופה השלישית הנסתרת. הטעות שבדילמה הייתה ברורה בדיעבד. אם הארי יסגיר את עצמו, הוא לא יהיה חייב להסגיר את בלטריקס ואת פרופסור קווירל. אם בלטריקס ופרופסור קווירל יימלטו בדרך המילוט המסוכנת, הארי לא יהיה חייב ללכת איתם.

הארי אפילו לא יצטרך להתמודד עם הבושה שבלהודות שרומה, אם יורה לבלטריקס להסיר את הזיכרון. כולם פשוט יניחו

שנחטף, כולל הארי עצמו. נכון, אין שום סיבה סבירה שאדון האופל יבקש מבלטריקס לעשות זאת; אבל הארי יכול פשוט לחייך ולומר שבלטריקס לא צריכה לדעת, וזה הכל...

* * *

צוות ההילאים שלה עבר בערך שלושה רבעים מהדרך במורד אזקבאן, כמו שני הצוותים האחרים בשתי הלולאות האחרות. אמיליה החלה כבר להרגיש מתוחה יותר, אם כי היא הימרה שהפושעים מתחבאים בקומה האחת-לפנייה האחרונה. חלק ממנה ייחל שדמבלדור היה חושב לבדוק את הקומה המסוימת הזו בקפידה רבה יותר וחלק ממנה שמח שהוא לא עשה זאת. ואז נשמע קול מרוחק, כמו צליל 'טינג' שהגיע ממרחק. כמו קול רם מאוד שמגיע מהקומה האחת-לפנייה האחרונה, נגיד. אמיליה הביטה בדמבלדור לפני שהבינה, לפני שהצליחה לעצור את עצמה.

הקוסם הזקן משך בכתפיו, חיך אליה חיוך קטן, ואמר, "משום שביקשת זאת, אמיליה," והלך פעם נוספת.

* * *

"פִּינִיטָה אֵינְקֶנְטָאטָם", אמר הארי לשמן שציפה את חתיכת המתכת הענקית שנחה על הרצפה. הוא בקושי שמע את עצמו מדבר, אוזניו עדיין צלצלו מהבום של המתכת המוצקה שהחליקה מהקיר ונפלה. (הוא היה צריך להטיל לחש קוֹוִיטוס, בדיעבד, אם כי זה לא היה מונע מהרעש מלהתפשט דרך רצפת המתכת המוצקה.) ואז הארי אמר זאת שוב, "פִּינִיטָה אֵינְקֶנְטָאטָם" לשמן שציפה את החור בקוטר שני המטרים שבקיר, מכוון את ההשפעה לטווח רחב; היה זה הקסם של עצמו שהארי ביטל, מה שהפך את הלחש לחסר-מאמץ כמעט. הארי הרגיש עייף מעט כעת, אבל זה היה הקסם האחרון שיצטרך. הוא אפילו לא היה צריך לעשות זאת,

בעצם, אבל הארי לא רצה להשאיר נוזל שנוצר בשינוי־צורה סתם כך, והוא גם לא רצה להסגיר את סוד שינוי־הצורה החלקי. הוא נראה מאוד ... מזמין, החור בקוטר שני המטרים שהוביל אל החופש.

האור שנכנס מבחוץ... לא היה בדיוק השמש שהאירה על פניו, אבל הוא היה בהיר יותר מכל דבר בתוך אזקבאן. הארי כן התפתה ללכת על זה, פשוט לקפוץ על המטאטא עם בלטריקס והנחש. רוב הסיכויים שהם כן יימלטו בבטחה. ואם הם באמת יימלטו בבטחה, והארי יבוא איתם, אז הוא ופרופסור קווירל יוכלו לחזור בזמן ולהיראות חפים־מפשע לחלוטין, הכול יחזור להיות כרגיל.

אם הארי יישאר מאחור ויסגיר את עצמו... אז אפילו אם כולם יניחו שהארי היה בן־ערובה, יניחו שהארי שיקר לפטרונוס של פרופסור מקגונגל תחת איומי שרביט... אפילו אם הארי עצמו יתחמק מזה בלי עונש... לא סביר שהמורה להתגוננות מפני כוחות האופל ימשיך ללמד בהוגוורטס.

פרופסור קווירל יגיע לסוף הקריירה שנגזר עליו מראש, בפברואר של שנת הלימודים. וכן, פרופסור מקגונגל תהרוג את הארי. וכן, זה יהיה איטי וכואב.

אבל להישאר מאחור היה הדבר ההגיוני, הבטוח, השפוי לעשות, והארי הרגיש יותר רגוע ממלא חרטה. הארי פנה אל בלטריקס; הוא פתח את פיו כדי לצוות עליה בפעם האחרונה –

ואז נשמע לחשוש, לחשוש חלש, לחשוש שנשמע איטי ומבולבל, והלחשוש אמר,

"מה היה... הרעש הזה?"

* * *

הקוסם הזקן צעד במסדרון. הוא הגיע לדלת מתכת ופתח אותה, זוכר עדיין היטב אילו תאים ריקים. שבעה מזמורי כוח וידיעה אמר אז הקוסם הזקן, לפני שהמשיך הלאה; זה לא יעיף אותו הרבה במצטבר, עם כל-כך מעט תאים שנותרו לבדוק.

* * *

"מורה", לחשש הארי. כליכך הרבה רגשות עלו בו בו זמנית. הוא ידע, על אף שלא היה מסוגל לראות, שהנחש הירוק מסביב לכתפיה של בלטריקס הרים באיטיות את ראשו כדי להביט סביב.

"אתה... בסדר, מורה?"

"מורה?" נשמע הלחשוש החלש והמבולבל. "מה המקום הזה?"
 "כלא", לחשש הארי, "הכלא עם אוכלי־החיים, עמדנו להצטיל
 איששה, אתה ואני. אתה ניסית לקטול את האישה המגן, אני חסמתי את
 הקללה ההורגת ששלך, הייתה תהודה בינינו... איבדת את ההכרה, הייתי
 צסריך להביסס את האישה המגן בעצסמי... לחשש המגן שלי בוטל, אוכלי־
 החיים אמרו למגינים ששהאישה ברתה. ישש פה מישהו ששיכול
 לחושש בלחשש המגן ששלי, כנראה המנהל... אז הייתי חייב לבטל את
 לחשש המגן שלי, למצסוא דרך אחרת להססתיר אותך ואת האישה
 מאוכלי־החיים בלי לחשש מגן, ללמוד להגן על עצסמי בלי לחשש מגן,
 להברית אוכלי־חיים בלי לחשש מגן, ואז לחששוב על תכנית מילוט
 חדששה בששבילך ובששביל האישה, ולבססוף, לחתוך חור בקיר מתכת
 עבה ששל כלא על אף ששאני רק תלמיד ששנה ראששונה. אין זמן להסביר,
 אתה חייב ללכת עכשיו. אם לא ניפגשש ששוב לעולם, מורה, אז ששמחתי
 להכיר אותך לזמן מה, אף על פי ששאתה כנראה מרוששע. טוב ששישש
 זמן לומר זאת: היה ששלום."

ההארי לקח את המטאטא והגיש אותו לבלטריקס, ופשוט אמר,

"עלי."

הוא החליט לשמור על הזיכרונות. בתור התחלה, הם חשובים. מעבר לכך, הוא והמורה להתגוננות החלו לתכנן זאת לפני שבוע, והארי לא עמד להעלים את כל השבוע האחרון, או להסביר לבלטריקס בדיוק למה הוא צריך לחש זיכרון. הארי כנראה יכול לשטות בוורייטסרום, ואם דמבלדור יתעקש שהארי יוריד את מגיני הלסת־ההכרה שלו לבחינה עמוקה יותר... טוב, הארי פעל בגבורה לכל אורך הדרך.

"עצסור!" אמר הנחש. קולו התחזק כעת. "עצסור, עצסור, עצסור!"

למה אתה מתכוון, היה ששלום?"

"תכנית מילוט מסוכנת", אמר הארי. "חיים שלי לא בסכנה, רק

ששלך וששלה. אז אני נששאר, מססגיר את עצסמי –"

"לא!" אמר הנחש. הלחשוש היה חזק. "אססור! לא מותר!"

בלטריקס עלתה על המטאטא; הארי היה מסוגל להרגיש (אבל לא לראות) את ראשה פונה לאחור להביט בו, לא אומרת מילה. ממתינה לו, אולי, או פשוט ממתינה להוראות.

"כבר לא בוטח בכך", אמר הארי בפשטות. "לא מאז ששניססית

לקטול את האישש המגן."

והנחש ליחשש, "לא ניססיתי לקטול את האישש המגן! אתה

טיפשש, ילד? לקטול אותו לא הגיוני, רששע או לא!"

כדור־הארץ הפסיק להסתובב על צירו, קופא במסלולו מסביב לשמש.

לחשושו של הנחש היה זועם יותר מכפי שהארי שמע את פרופסור קווירל האנושי אי־פעם. "לקטול אותו? לו הייתי רוצסה לקטול אותו, הוא היה מת תוך ששניות, ילד טיפשש, הוא לא היה ששקול לי! רצסיתי להכניע, לששלוט, להכריח אותו להוריד מגנים על התודעה ששלו, הייתי צסריך לקרוא אותו, לדעת מי המתין לתששובה שלו, ללמוד

פרטים ללחשש זיכרון –"

"הטלת קללה הורגת!"

הארי בהה בנחש הבלתי נראה.

מצד אחד, כשהוא אמר זאת ככה הארי הרגיש די אידיוט.

ומצד שני, זה לא היה ממש מרגיע.

"אז", לחשש הארי. "מה התכנית ששלך בששבילי, בדיוק?"

"אמרת ששאין זמן", נשמעה לחישת הנחש, "אבל התכנית היא

ששתשלוט במדינה, כמוכן, אפילו החבר האצטיל הצסעיר שלך הבין זאת

כבר, ששאל אותו כששנחזור אם אתה רוצסה. לא אומר עוד עכשיו, זמן

לעוף, לא לדבר."

* * *

הקוסם הזקן שלח את ידו לעבר דלת מתכת נוספת, שמאחוריה

בקע מלמול מת בלתי פוסק, "אני לא סיריוס, אני לא סיריוס, אני

לא סיריוס..." עוף-החול שעל כתפו כבר צרח בדחיפות, והקוסם

הזקן כבר התכווץ -

צווחה נוספת פילחה את המסדרון, דמויית-עוף-חול אבל לא

זהה לקריאת עוף-החול האמיתית.

ראשו של הקוסם פנה להביט ביצור הכסוף שעל כתפו השנייה,

כשהטפרים חסרי הממשות של ישות-הלחש שלחו אותה לאוויר.

עוף-החול המזויף עף במורד המסדרון.

הקוסם הזקן רץ אחריו, רגליו נעות כמו אלו של איש צעיר

ונמרץ בן שישים.

עוף החול האמיתי צרח פעם נוספת, פעמיים, ואז פעם שלישית,

מרחף לפני דלת המתכת; ואז, כשהיה ברור שאדונו לא יחזור על

אף כל קריאותיו, הוא עף אחריו בחוסר רצון.

* * *

פרופסור קווירל חזר לצורתו האמיתית הפעם - הפולימיצי

החזיק לשעה בלבד בלי לקחת מנה נוספת - ואף על פי שהמורה

להתגוננות היה חיזור, נשען על סורגי המתכת של התא הסמוך,

הקסם שלו היה חזק מספיק כדי לאחוז בשרביטו בלי מילה, בעוד בלטריקס הסירה את הגלימה והניחה אותה בצייתנות בידו הממתינה של הארי. תחושת האבדון החלה להיבנות שוב, אם כי טרם הגיעה לעוצמתה המלאה, בעוד כוחו של המורה להתגוננות שב אליו, שולי הכוח העצום מתנגשים עם ההילה הילדותית והקטנה של הארי.

הארי תיאר בקול את החפץ המוגלגי שלו, קורא בשמו לטובת הקוסם הצופה, ואז "פִּינִיטָה" מהארי הפך את כל העבודה הקשה שלו לקוביית קרח. פרופסור קווירל לא היה יכול להטיל לחשים על משהו שהארי יצר בשינוי־צורה, משום שתהיה זו אינטראקציה בין הקסמים שלהם, קטנה ככל שתהיה, אבל –

שלוש שניות לאחר מכן, פרופסור קווירל החזיק גרסה משלו של המכשיר. מילה יחידה ונפנוף שרביט, ושארית הדבק נעלמה מהחפץ הקסום; שלושה לחשים לאחר מכן, הקסום והטכנולוגי חוברו יחדיו כאילו היו מקשה אחת, ולחשי עמידות־על ותפקוד מושלם הוטלו על המכשיר המוגלגי.

(הארי הרגיש הרבה יותר טוב כשעשה זאת בהשגחת מבוגר.) שיקוי הושלך לעבר בלטריקס, ופרופסור קווירל והארי ציוו יחד, "שתי", כאילו דיברו באותו הקול. האישה המצומקת כבר החלה להרים אותו לשפתיה בלי להמתין; משום שהיה ברור לכל שהאנימאגוס הנחש היה משרת של אדון האופל, אחד חזק ונאמן. הארי סיים לעטות את ברדס גלימת ההיעלמות.

קסם קצר ונורא זינק מקצה שרביטו של המורה להתגוננות וחרך את פיסת המתכת הענקית שנחה באמצע החדר; כפי שהארי ביקש, באומרו שהדרך שבה השתמש הייתה עלולה לזהות אותו.

"כפפה שמאלית", אמר הארי לנרתיק שלו, הוציא ועטה אותה. מחווה מצד המורה להתגוננות גרמה לרתמה להופיע על כתפיה של בלטריקס, ומכשיר בד קטן יותר הופיע על ידה, ומשהו כמו אזיקים על פרקי ידיה, בזמן שהאישה סיימה לשתות את השיקוי.

צבע מוזר וחולני הופיע על פניה החיוורות של בלטריקס, היא התיישרה, עיניה השקועות התבהרו ונראו מסוכנות הרבה יותר...
...לשונות קיטור קטנות יצאו מאוזניה...

(הארי החליט שלא לחשוב על החלק הזה.)

...ובלטריקס צחקה, צחוק פתאומי ומטורף שהידהד הרבה יותר מדי חזק בתאי הכלא הקטנים של אזקבאן.

(בתוך זמן קצר, כך אמר המורה להתגוננות, בלטריקס תאבד את ההכרה ותישאר כך למשך זמן לא מבוטל, זה היה המחריר שגבה השיקוי; אבל לכמה רגעים היא תקבל בחזרה בערך אחד חלקי עשרים מהכוח שהיה לה פעם.)

המורה להתגוננות השליך את שרביטו לעבר בלטריקס, ורגע לאחר מכן היטשטש לנחש ירוק.

רגע אחרי זה אימת הסוהרסנים חזרה לחדר.

בלטריקס התכווצה רק מעט, תפסה את השרביט, והחוותה ללא מילים; הנחש ריחף מעלה והוכנס לרתמה שעל גבה.

הארי אמר "עלה!" למטאטא.

בלטריקס חיברה את השרביט לנדן שעל ידה.

הארי זינק אל המטאטא הדרימושב במושב הקדמי.

בלטריקס התיישבה מאחוריו וכבלה את ידיה אל המאחזים של המטאטא באמצעות המכשירים דמויי האזיקים שעל ידיה, בעוד ידו הימנית של הארי דחפה את שרביטו אל הנרתיק.

השלושה נורו דרך החור שבקיר –

– ויצאו לאוויר הפתוח, היישר מעל בור הסוהרסנים, בתוך המנסרה המשולשת העצומה שהייתה אזקבאן, השמיים הכחולים גלויים מעליהם, מאירים עליהם באור השמש.

הארי כיוון את המטאטא והחל להאיץ, מעלה ולעבר מרכז החלל המשולש. ידו השמאלית, עוטה כפפה כדי למנוע מגע ישיר בין עורו למשהו שפרופסור קווירל יצר בשינוי-צורה, נחה על המתג שבלוח הבקרה של המכשיר המוגלג.

הרבה מעליהם, צעקות מרוחקות נשמעו.

אוקיי, חבורת ראשי־כרוב פרימיטיביים!

הילאים על מטאטאי מרוץ מהירים צללו מהשמיים היישר לעברם, ניצוצות אור חלושים נעים מטה לעברם כשהירות הראשונות נורו.

הקשיבו לי!

“פרוטגו מקסימוס!” צעקה בלטריקס בקול חזק ושבור, שאליו התלווה צחוק מקרקר ומגן כחול מנצנץ שהקיף אותם.

אתם רואים את זה?

מתוך הבור המתפורר שבמרכז אזקבאן, יותר ממאה סוהרסנים עלו לאוויר, נראים לחלק כמו מסה עצומה של גופות, בית קברות מעופף; נראים לאחרים כמו צבר של היעדרויות שיצרו קרע אחד עצום בעולם בעודם מחליקים מעלה.

This...

קולו של קוסם עתיק ורב עוצמה זמרר ברעם נורא, וכדור עצום של אש לבנה־מוזהבת נורה מחור בקיר של אזקבאן, חסר־צורה לרגע לפני שהחל ליצור לעצמו כנפיים.

Is...

ההילאים הפעילו קללה נוגדת־נוגדת־כבידה שנכנתה לתוך לחשי ההגנה של אזקבאן, שביטלה את כל לחשי התעופה שלא הוטלו עם הסיסמה ששונתה לאחרונה. העילוי מהמטאטא של הארי נעלם. כוח הכבידה, מצד שני, נותר כשהיה. העלייה של המטאטא שלהם האטה, החלה להאיץ מטה, החלה להפוך לנפילה.

My...

אבל הלחשים ששמרו על הכיוון של המטאטא ואפשרו ניווט,
הלחשים ששמרו על הרוכבים מחוברים למטאטא והגנו עליהם
מהתאוצה, הלחשים האלה עדיין תיפקדו.

BROOMSTICK!

הארי לחץ על מתג ההצתה של טיל הדלק המוצק, מודל
N-class, *Berserker PFRC*, המונע בתרכובת הנעה של אמוניום-
פרכלוראט, תוצרת ג'נרל טכניקס, שחובר למטאטא הדרמושב
מדגם נימבוס X200 שלו.

ויהי רעש.

מפ"ש, סקדיות, סלקט

המטאטאים הומצאו בתקופה שנקראה בפי המוגלגים ימיהביניים, כביכול על ידי מכשפה אגדית בשם סלסטיה רלבו, לכאורה ניתנת-נינתו של מרלין.

סלסטיה רלבו, או איזה אדם או קבוצה שהמציאו את הלחשים הללו, לא ידעו שום דבר על מכניקה ניוטונית.

מטאטאים, לפיכך, עבדו על-פי פיזיקה אריסטוטלית. הם טסו לאן שכיוונת אותם.

אם רצית לטוס ישר קדימה, כיונת אותם ישר קדימה; לא היית צריך לדאוג לשמר דחף כלשהו כלפי מטה כדי לבטל את השפעת הכבידה.

אם ביצעת פנייה עם מטאטא, כל המהירות החדשה שלו הייתה בכיוון החדש, הוא לא נע הצידה בגלל התנע שלו.

למטאטאים הייתה מהירות מקסימלית, לא תאוצה מקסימלית. לא בגלל משהו שקשור להתנגדות אוויר, אלא משום שלמטאטא היה אימפטוס אריסטוטלי מקסימלי שהלחש שלו יכול היה להפעיל.

הארי מעולם לא הבחין בכך מפורשות, אף על פי שהייתה לו קואורדינציה טובה מספיק כדי לקבל את הציון הגבוה ביותר בשיעור תעופה. מטאטאים עבדו באופן כליכך דומה לאיך שהמוח האנושי ציפה אינסטינקטיבית שיעבדו עד שהמוח שלו הצליח להתעלם לחלוטין מהעובדה שהם מגוחכים פיזיקלית. הארי, ביום

חמישי של שיעור התעופה הראשון, הוסח על ידי תופעות יותר מעניינות-למראה, מילים שנכתבו על נייר וכדור אדום זוהר. אז המוח שלו פשוט השהה את הספק, סימן את המציאות של מטאטאים כמקובלת, והמשיך ליהנות, בלי לחשוב על השאלה אפילו פעם אחת, אף על פי שהתשובה לה הייתה ברורה. אמת עצובה היא, שאנחנו חושבים רק על חלק זעיר מכל התופעות שאנו נתקלים בהן...

זה הסיפור על איך האריג'יימס-פוטראוואנס-ורס כמעט נהרג על ידי חוסר הסקרנות שלו.

משום שטילים לא עבדו על-פי פיזיקה אריסטוטלית.

טילים לא עבדו כמו שמוח אנושי היה מצפה אינסטינקטיבית מדבר מעופף לעבוד.

מטאטא מחובר לטיל, אם כן, לא נע כמו המטאטאים הקסומים עליהם הארי היה רוכב מיומן.

שום דבר מזה לא באמת חלף בתודעתו של הארי באותו הרגע. בתור התחלה, הרעש החזק ביותר ששמע בחיים מנע ממנו לשמוע את עצמו חושב.

נוסף על כך, האצה מעלה בתאוצה הגדולה פי ארבע מתאוצת הנפילה החופשית משמעה שהיו לו בערך שתיים וחצי שניות בסך הכול כדי לעבור את כל הדרך מתחתית אזקבאן לראשו.

ואף על פי שהן היו שתיים וחצי מהשניות הארוכות ביותר בתולדות הזמן, לא היה שם מרווח מספיק כדי לחשוב הרבה.

זה היה רק מספיק זמן כדי לראות את האורות של קללות ההילאים נורים לעברו, להטות קלות את המטאטא כדי להתחמק מהם, להבין שהמטאטא פשוט המשיך עם אותו התנע פחות או יותר במקום לטוס בכיוון שהפנה אותו, ולהפעיל את הקונספטים חסרי המילים.

* לעזאזל *

ואז

ניוטון

ובעקבות כך הארי היטה את המטאטא שלו בזווית גדולה הרבה יותר והם החלו להתקרב מהר מאוד לקיר אז הוא היטה אותו לצד השני ואז הגיעו לעברם עוד אורות והסוהרסנים החליקו מעלה לכיוונם יחד עם יצור מכונף ענקי מאש לבנה־זהובה אז הארי הפנה את המטאטא שלו לכיוון השמיים שוב אבל כעת הוא עדיין החליק לעבר קיר נוסף אז הוא היטה את המטאטא שלו קלות והפסיק להתקרב אבל הוא היה קרוב מדי ולכן הוא היטה אותו שוב ואז ההילאים המרוחקים על המטאטאים שלהם כבר לא היו כל־כך מרוחקים והוא עמד להתנגש באישה הזו אז הוא סובב את המטאטא שלו לצד השני ורגע לאחר מכן הבין שהטיל שלו הוא להביור רב עוצמה ובשבריר שנייה הוא יפנה ישירות לעבר ההילאית אז הוא סובב את המטאטא שלו הצידה בזמן שהמשיך לעלות מעלה והוא לא הצליח לזכור האם הוא פונה לעבר הילאים כלשהם עכשיו אבל לפחות הוא לא פנה לעברה.

הארי החטיא עוד הילאי במטר בערך, טס לידו על להביור מופנה הצידה ונע מעלה במהירות שהארי יעריך לאחר מכן כ־300 קילומטרים לשעה.

אם היו צרחות של הילאים צלויים הוא לא שמע אותן, אבל זו לא הייתה ראייה לכאן או לכאן, משום שכל מה שהארי שמע כרגע היה רעש חזק מאוד.

שתי שניות דגועות אם כי לא שקטות נוספות לאחר מכן, לא נראה היה שיש הילאים בסביבה, או סוהרסנים כלשהם, או יצורי להבה מכונפים ענקיים, והבניין העצום והנורא של אַזקבאן נראה קטן להפתיע מהגובה הזה.

הארי הפנה את המטאטא שלו אל עבר השמש, שבקושי נראתה דרך העננים, היא לא הייתה גבוהה בשמיים בשעה הזו ובחודש הזה בחורף, והמטאטא האיץ למשך שתי שניות נוספות בכיוון הזה וצבר מהירות מדהימה מהר מאוד לפני שטיל הדלק המוצק כילה

את עצמו.

לאחר מכן, כשהארי הצליח שוב לשמוע את עצמו חושב סוף־סוף, נשמעה רק שאגת הרוח מהמהירות המגוחכת שלהם, וידיו המחוזקות בקסם של הארי שאחזו במטאטא בסך הכול התנגדו לגרר המָאָט שנוצר מתנועה מהירה יותר ממהירות טרמינלית, אז הארי חשב על כל הדברים האלה על מכניקה ניוטונית ופיזיקה אריסטוטלית ומטאטאים וטילאות וחשיבות הסקרנות ועל זה שהוא בחיים לא יעשה משהו כלי־כך גריפינדורי עד שלא ילמד את סוד חיי הנצח של אדון האופל ולמה הקשיב לפרופסור קווירינוס "אני מבטיח לך, ילד, לא הייתי מנסה זאת אלמלא הייתי בטוח בהישגותי ששלי" קווירל במקום לפרופסור מייקל "בן, אם תנסה לעשות משהו עם טילים בעצמך, אני מתכוון לכל דבר שהוא בלי מבוגר מקצועי שמשגיח, אתה תמות וזה יגרום לאימא להיות עצובה" ורס־אוואנס.

* * *

"מה?" צווחה אמיליה על המראה.

* * *

הרוח גוועה לאיטה לרמה נסבלת כשהתנגדות האוויר האטה אותם, מה שנתן להארי הזדמנות מספקת להאזין לצליל הזמזום המצלצל שמילא את כל מוחו.

פרופסור קווירל היה אמור להטיל לחש קוֹוִיטוס על צינור הפליטה של הטיל... כנראה שיש גבול למה שלחש קוֹוִיטוס יכול לעשות... בדיעבד, הארי היה צריך ליצור בשינוי־צורה זוג אטמי אוזניים, ולא לסמוך על לחש הקוֹוִיטוס, אם כי זה בטח גם לא היה מספיק...

ובכן, ריפוי קסום בטח יכול לעשות משהו לנזק בלתי הפיך לשמיעה.

לא, ברצינות, לרפואה קסומה בטח יש משהו שיכול לטפל בזה.
הוא ראה תלמידים הולכים לגברת פומפרי עם פציעות שנשמעו
הרבה יותר חמורות...

האם יש דרך להשתיל אישיות דמיונית לראש של מישהו אחר?
שאל הפלפאף. אני לא רוצה להמשיך לחיות בשלך.

הארי דחף את הכול לאחורי מוחו, אין באמת משהו שהוא יכול
לעשות לגבי זה עכשיו. האם יש משהו שהוא כן צריך לדאוג
לגביו –

ואז הארי הביט סביבו, נזכר לראשונה לבדוק האם בלטריקס או
פרופסור קווירל הועפו מהמטאטא.

אבל הנחש הירוק עדיין נותר ברתמה שלו, והאישה המצומקת
עדיין נאחזה במטאטא, פניה עדיין צבועות בצבע החולני ועיניה
עדיין בוהקות ומסוכנות. כתפיה רעדו כאילו היא צוחקת
בהיסטריה, ושפתיה נעו כאילו בצעקה, אבל שום קול לא בקע –
אה, נכון.

הארי הוריד את ברדס גלימתו והצביע על אוזניו כדי שתדע
שהוא לא שומע.

מה שהוביל את בלטריקס לאחוזו בשרביטה, לכוון אותו על
הארי, ולפתע הצלצול באוזניו פחת, והוא הצליח לשמוע שוב.
רגע לאחר מכן הוא התחרט על כך; הקללות שהיא צרחה על
אזקבאן, סוהרסנים, הילאים, דמבלדור, לוציוס, ברטי קראוץ',
משהו שנקרא מסדר עוף החול, וכל מי שעמד בדרכו של אדונה
האפל, וכולי, לא היו הולמות למאזינים צעירים ורגישים; והצחוק
שלה פגע באוזניו הבריאות.

”מספיק, בלה,” הארי אמר לבסוף, וקולה נאלם ברגע.

השתררה שתיקה. הארי עטה מחדש את הברדס על ראשו, מתוך
עיקרון; והבין באותו הרגע שייכתן שיש להם טלסקופים שם למטה
או משהו, בדיעבד להוריד את הברדס שלו אפילו לרגע נראה כמו
צעד מפגר להפליא, הוא קיווה שהמשימה כולה לא תיכשל בגלל

הטעות האחת הזו...

אנחנו באמת לא נועדנו לזה, לא כך? ציין סלית'רין.
היי, מחה הפלפאף מתוך רפלקס טהור, אנחנו לא יכולים לצפות
לעשות הכול בצורה מושלמת בפעם הראשונה, אנחנו בטח רק
צריכים עוד אימון תשכחו שאמרתי את זה.

הארי הביט שוב לאחור, ראה את בלטריקס מביטה סביבה,
הבעה מבולבלת ותמהה על פניה. ראשה המשיך להסתובב
ולהסתובב.

ולבסוף בלטריקס שאלה, קולה שקט יותר כעת, "אדוני, איפה
אנחנו?"

מה זאת אומרת? היה מה שהארי רצה לשאול, אבל אדון האופל
לעולם לא יודה שלא הבין משהו, אז הארי השיב ביושב, "אנחנו
על מטאטא."

האם היא חושבת שהיא מתה, וזה גן עדן?
ידיה של בלטריקס עדיין היו כבולות למטאטא, אז היא הצביעה
עם אצבע מעלה כששאלה, "מה זה?"
הארי הביט לעבר המקום אליו הצביעה עם אצבעה, וראה שם...
שום דבר מיוחד, למעשה...
ואז הארי הבין. אחרי שהתרוממו מספיק, לא היו עוד עננים
שהסתירו אותה.

"זאת השמש, בלה יקירתי."
זה יצא מחושב להפליא. אדון האופל נשמע רגוע לחלוטין
ואולי מעט חסר-סבלנות, בעוד דמעות החלו לזלוג במורד לחייו
של הארי.

בקור האינסופי, בחשכה המוחלטת, אין ספק שהשמש הייתה...
זיכרון מאושר...

ראשה של בלטריקס המשיך להסתובב.

"והדברים הצמריריים?" היא שאלה.

"עננים."

שתיקה, ואז בלטריקס שאלה, "אבל מה הם?"
הארי לא ענה לה, לא היה שום סיכוי שהקול שלו היה יכול
להיות יציב, הוא השקיע את כל כוחותיו בלנשום בצורה סדירה
בזמן שבכה.
לאחר זמן מה, בלטריקס התנשמה, ברכות כזו עד שהארי כמעט
ולא שמע, ואמרה, "יפה..."
פניה נרגעו לאיטן, הצבע עוזב כמעט באותה המהירות כמו
שהגיע.

גופה השלדי צנח כנגד המטאטא.
השרביט השאול היטלטל חסרי־חיים מהרצועה שנקשרה לידה
חסרת התנועה.

אתה בטח צוחק -

מוחו של הארי נזכר אז שלשיקוי השיקומון היה מחיר;
בלטריקס תיששן למששך זמן ממושך, אמר פרופסור קווירל.
ובאותו הרגע חלק אחר בהארי נעשה משוכנע לחלוטין, בעודו
מביט לאחור על האישה המצומקת והלבנה כגיר, שבאור השמש
הבהיר נראתה מתה יותר מכל דבר חי שהארי ראה מעודו, שהיא
באמת מתה, שהיא הרגע אמרה את מילתה האחרונה, שפרופסור
קווירל טעה במינון -
- או שהקריב בכוונה את בלטריקס כדי להגן על ההימלטות
שלם -

האם היא נושמת?

הארי לא הצליח לראות אם היא נושמת.
על המטאטא לא הייתה שום דרך להושיט יד לאחור ולבדוק את
הדופק שלה.

הארי המשיך להביט קדימה כדי לוודא שהם לא עומדים
להתנגש בשום סלע מעופף, המשיך לכוון את המטאטא לעבר
השמש, הילד הבלתי־נראה והאישה האולי־מתה רוכבים לעבר
אחרי־הצהריים, בעוד אצבעותיו אוחזות בעץ כה חזק עד שהלבינו.

הוא לא יכול לשלוח יד לאחור ולבצע הנשמה מלאכותית.

לבטוח בכך שפרופסור קווירל לא היה מסכן אותה?

מוזר, היה זה מוזר, שאף על פי שבאמת האמין שפרופסור קווירל לא התכוון להרוג את ההילאי (משום שזה באמת היה טיפשי), המחשבה על הרגעותיו של המורה להתגוננות כבר לא הרגיעה אותו.

ואז הארי נזכר שעדיין לא בדק –

הארי הביט לאחור ולחשש, "מורה?"

הנחש לא זע ברתמתו, ולא אמר מילה.

...אולי הנחש, משום שלא היה רוכב אמיתי, לא היה מוגן מהתאוצה. או שאולי קרבה כזו לסוהרסנים בלי מגן, אפילו לרגע בצורת אנימאגוס, עילפה את המורה להתגוננות. זה לא טוב.

פרופסור קווירל היה זה שאמור היה לומר להארי שבטוח להשתמש במפתח המעבר.

הארי שינה את כיוון המטאטא באצבעות מולבנות, וחשב, הוא חשב חזק מאוד לזמן קצר בעל אורך לא ידוע, בו בלטריקס אולי נשמה ואולי לא, בו פרופסור קווירל עצמו אולי כבר לא־נשם לזמן מה.

והארי החליט שאף על פי שניתן להתאושש מהשגיאה שבשימוש במפתח המעבר שברשותו, לא ניתן להתאושש מהשגיאה של לא לספק למוח שלו חמצן.

אז הארי לקח את מפתח המעבר הבא בסדרה מנרתיקו בזמן שהאט את המטאטא עד שעצר באוויר הכחול הבהיר (הארי לא ידע, כשחשב על כך, האם היכולת של מפתח המעבר לפצות על סיבוב כדור־הארץ כללה גם את היכולת להתאים מהירות באופן כללי עם הסביבה החדשה), הצמיד את מפתח המעבר למטאטא, ואז...

הארי עצר, מחזיק את הזרד, תאומו של הזרד ששבר לפניו מה

שהרגיש כמו שבוע. הוא הרגיש אי־רצון; נראה שהמוח שלו למד את הכלל, בדרך מחשבתית של התניה אופרנטית, ש'לשבור זרדים זה רעיון רע'.

אבל זה לא באמת הגיוני, אז הארי שבר את הזרד בכל זאת.

* * *

נשמע קול בום רועם מאחורי דלת מתכת סמוכה שגרם לאמיליה לשמוט את המראה שהחזיקה ולהסתובב עם שרביטה בידה, ואז הדלת נפתחה וחשפה את אלבוס דמבלדור, עומד לפני חור גדול ומעשן בחומת הכלא.

"אמיליה," אמר הקוסם הזקן. לא היה זכר לקלות הראש הרגילה שלו, עיניו היו קשות כמו יהלומים מאחורי משקפי חצי־הסהר שלו. "אני חייב לעזוב את אזקבאן ואני חייב לעשות זאת עכשיו. האם יש דרך מהירה יותר ממטאטא לצאת מתחום לחשי ההגנה?"

"לא –"

"אז אודקק למטאטא המהיר ביותר שלך, ברגע זה!" המקום שבו אמיליה רצתה להיות היה עם ההילאית שנפגעה משלהבת־השדים הזו או מה שזה לא היה.

מה שהיא צריכה לעשות זה לגלות מה דמבלדור יודע.

"אתם!" המכשפה הזקנה נבחה על הצוות מסביבה. "תמשיכו לטהר את המסדרונות עד שתגיעו למטה, ייתכן שלא כולם נמלטו עדיין!" ואז, לקוסם הזקן, "שני מטאטאים. תוכל לתדרך אותי באוויר."

הייתה תחרות מבטים, אבל אחת קצרה.

* * *

משיכה חזקה ומעוררת בחילה תפסה מאחורי הקורקבן של הארי, חזקה משמעותית מהמשיכה שהעבירה אותו לאזקבאן,

והפעם המרחק שעבר היה גדול מספיק כך שהצליח לשמוע רגע של שקט, לראות את המרחב שבין המרחבים, בסדק שבין מקום אחד למשנהו.

* * *

השמש שהאירה על השניים רק לרגע קצר הוסתרה במהירות על ידי ענן גשם בשעה שנורו מאזקבאן, בכיוון הרוח ומהירים ממנה. "מי אחראי לזה?" צעקה אמיליה אל המטאטא שטס כפסע מאחוריה.

"אחד משני אנשים," אמר דמבלדור בחזרה, "איני יודע, ברגע זה, מי משניהם. אם הראשון, אזי אנחנו בצרות. אם השני, אנחנו בצרות גדולות הרבה יותר."

אמיליה לא בזבזה נשימה על אנחות. "מתי תדע?"

קולו של הקוסם הזקן היה קודר, שקט אך עם זאת נשמע מעל הרוח. "שלושה דברים הם צריכים בשביל שלמות, אם זהו זה: את בשר המשרת הנאמן ביותר של אדון האופל, את דם האויב הגדול ביותר של אדון האופל, ואת הגישה לקבר מסוים. חשבתי שהארי פוטר בטוח כשהניסיון שלהם כנגד אזקבאן נכשל – אבל אני חושש כעת. יש להם גישה לזמן, מישהו עם מחולל-זמן מעביר הודעות בשבילים; ואני חושש שניסיון החטיפה של הארי פוטר נערך כבר לפני מספר שעות. וזו הסיבה שאנחנו טרם שמענו על כך, בהיותנו באזקבאן בו הזמן לא יכול ליצור בעצמו קשרים. העבר הזה קרה אחרי העתיד שלנו, את מבינה."

"ואם זה השני?" צעקה אמיליה. מה ששמעה כבר הדאיג אותה מספיק; זה נשמע כמו האפל שבטקסים האפלים, ואדון האופל עצמו במרכזו.

הקוסם הזקן רק הניד בראשו, פניו קודרות אף יותר.

* * *

כשמשיכתו של מפתח המעבר נחלשה, השמש רק הציצה מעל האופק, נראית יותר כמו זריחה מאשר שקיעה, והמטאטא שלהם ריחף מעל סלע וחול בצבע כתום־כהה, שסודרו בגבעות גושיות כאילו מישהו לש את הקרקע כמה פעמים ואז שכח לרדד אותה. לא רחוק מהם, גלים נעו על פני נוף אינסופי של מים, אף על פי שהקרקע מעליה ריחף המטאטא הייתה גבוהה מפני הים בכמה מטרים לפחות.

הארי מצמץ למראה צבעי השחר, ואז הבין שמפתח המעבר היה בינלאומי.

"אוי!" נשמעה צעקה נשית ונמרצת מאחוריהם, והארי סובב את המטאטא כדי לראות. גברת בגיל העמידה הרימה יד אחת לפיה במחוות קריאה ברורה והזדרזה קדימה. תוויה הנעימים, עיניה הצרות, ועורה שהיה בצבע חום־אדמה, העידו על גזע שלא היה מוכר להארי; היא הייתה לבושה בגלימות סגולות בוהקות בסגנון שהארי לא ראה קודם לכן; וכשפיה נפתח שוב היא דיברה במבטא שהארי לא הצליח לזהות, משום שלא טייל הרבה. "איפה הייתם? אתם מאחרים בשעתיים! כמעט וויתרתי עליכם... הלו?"

השתררה שתיקה קצרה. מחשבותיו של הארי נעו בצורה מוזרה, לאט מדי, הכול הרגיש מרוחק, כאילו יש שמשות זכוכית עבה בינו לבין העולם, ושמשה עבה נוספת בינו לבין הרגשות שלו, כך שהיה מסוגל לראות, אך לא לגעת. היא קמה לאחר שראה את אור השחר ואת המכשפה הנחמדה, וחשב שזה נראה כמו סוף סוף הולם להרפתקה.

ואז המכשפה רצה קדימה ושלפה את שרביטה; מילה חתכה את האזיקים שכבלו את האישה המצומקת למטאטא, ובלטריקס הורחפה מטה אל הסלע המכוסה בחול, זרועותיה השלדיות ורגליה החיזוריות מידלדלות כמו דברים מתים. "הו, מרלין", לחשה המכשפה, "מרלין, מרלין, מרלין..."

היא נראית מודאגת, חשב משהו מופשט ומרוחק בינות לשתי

שמשות זכוכית. האם זה מה שמרפאה אמיתית תגיד, או שזה משהו שתגיד מישהי שנאמר לה לעשות הצגה?

כאילו לא היה זה הארי שדיבר, אלא חלק אחר ממנו מאחורי שמשות זכוכית נוספת, לחישה בקעה משפתיו. "הנחש הירוק שעל גבה הוא אנימאגוס." לא גבוהה הייתה הלחישה, ולא קרה, רק שקטה. "הוא מחוסר הכרה."

ראשה של המכשפה קפץ מעלה, להביט אל המקום באוויר הריק ממנו בקע הקול, ואז היא הביטה מטה לעבר בלטריקס. "אתה לא מר ג'אפה."

"זה יהיה האנימאגוס," לחשו שפתיו של הארי. הו, חשב הארי מעבר לזכוכית, מקשיב לצלילים שבקעו משפתיו, זה הגיוני; פרופסור קווירל בוודאי השתמש בשם אחר.

"ממתי הוא – בהה, שכח מזה." המכשפה הניחה את שרביטה על אפו של הנחש לרגע, ואז הנידה בראשה בחדות. "לו אין שום בעיה שמנוחה של יום לא תסדר. לה..."

"את יכולה להעיר אותו עכשיו?" לחשו שפתיו של הארי. האם זה רעיון טוב? חשב הארי, אבל שפתיו בהחלט חשבו כך.

שוב הניד הראש החד. "אם לחש שחרר לא עבד עליו –" החלה המכשפה.

"לא ניסיתי להטיל אחד," לחשו שפתיו של הארי.

"מה? למה – הו, לא משנה. שחרר."

שתיקה, ואז הנחש החל לזחול לאיטו מהרתמה. הראש הירוק עולה לאט, מבית סביב.

טשטוש לאחר מכן פרופסור קווירל עמד, ורגע לאחר מכן הוא נפל על ברכיו.

"שכב," אמרה המכשפה בלי להרים את מבטה מבלטריקס. "זה אתה שם, ג'רמי?"

"כן," אמר המורה להתגוננות בקול ניחר למדי בזמן שנשכב על טלאי שטוח יחסית של סלע כתום ומכוסה חול. הוא לא היה חיוור

כמו בלטריקס, אבל פניו היו חסרות דם באור השחר העמום.
"ברכות, העלמה קמבלבנקר."

"אמרתי לך," אמרה המכשפה, קולה חד וחיוך קל על שפתייה,
"קרא לי קריסטל, זו לא בריטניה ואין לנו את הרשמיות שלכם פה.
וזה דוקטור עכשיו, לא עלמה."

"התנצלותי, דוקטור קמבלבנקר." המשפט לווה בגיחוך יבש.
חיוכה של המכשפה התרחב מעט, קולה התחדד. "מי החבר
שלך?"

"את לא צריכה לדעת." עיניו של המורה להתגוננות היו עצומות
כששכב על הקרקע.

"עד כמה זה השתבש?"

ביובש רב: "תוכלי לקרוא על כך מחר בכל עיתון עם מוסף
בינלאומי."

שרביטה של האישה טפח פה ושם, דוקר ובודק לכל אורך גופה
של בלטריקס. "התגעגעתי אליך, ג'רמי."

"באמת?" אמר המורה להתגוננות, נשמע מופתע קלות.

"אפילו לא קצת. אם לא הייתי חייבת לך –"

המורה להתגוננות החל לצחוק, ואז זה הפך להתקף שיעול.

מה אתה חושב? אמר סלי־רין למבקר הפנימי, בעוד הארי
מאזין מבעד לשמשות הזכוכית. הצגה או מציאות?

לא יודע, אמר המבקר הפנימי של הארי. אני לא בשיא יכולתי
הביקורתית כרגע.

מישהו יכול לחשוב על דרך טובה לקבל עוד מידע? שאל
רייבנקלו.

שוב נשמעה לחישה מהאוויר הריק מעל המטאטא: "מה
הסיכוי לבטל את כל מה שנעשה לה?"

"הו, בוא נראה. ביאור־הכרה וטקסים אפלים לא ידועים, עשר
שנים בשביל שזה יתקבע, ואז עשר שנים של חשיפה לסוהרסנים?
לבטל את זה? יצאת מדעתך, מר מיי־שלא־תהיה. השאלה היא האם

משהו נשאר, והייתי אומרת שהסיכוי לזה הוא אחד לשלוש – המכשפה עצרה את עצמה לפתע. כשהמשיכה לדבר, קולה היה שקט יותר. "אם היית ידידה לפני כן... אז לא, לעולם לא תקבל אותה בחזרה. מוטב שתבין זאת עכשיו."

אני מצביע שזו הצגה, אמר המבקר הפנימי. היא לא הייתה פולטת את כל זה בתגובה לשאלה אחת אם היא לא פשוט חיכתה להזדמנות.

מצוין, אבל אני נותן לזה רמת סמך נמוכה, אמר רייבנקלו. מאוד קשה שלא לתת לחשדות שלך לשלוט בתפיסות שלך כשאתה מנסה לשקול ראיות כלי-כך עדינות.

"איזה שיקוי נתת לה?" שאלה המכשפה לאחר שפתחה את פיה של בלטרקס והביטה פנימה, שרביטה מאיר באורות בצבעים שונים.

האיש ששכב על הקרקע אמר ברוגע, "שיקוי שיקומון –"
 "יצאת מדעתך?"

שוב נשמע הצחוק המשתעל.

"היא תישן במשך שבוע אם יהיה לה מזל," אמרה המכשפה וצקצקה בלשונה. "אני אשלח לך ינשוף כשתפקח את עיניה, אני מניחה, כדי שתוכל לבוא ולשכנע אותה לקחת את הנדר הכובל הזה. יש לך משהו שימנע ממנה להרוג אותי במקום, אם תצליח אפילו לזוז בחודש הקרוב?"

המורה להתגוננות, עיניו עדיין עצומות, הוציא מגלימותיו דף נייר; רגע לאחר מכן, מילים החלו להופיע עליו, בלוויית לשונות עשן קטנות. כשהעשן הפסיק לעלות, הנייר ריחף לעבר האישה.

האישה הביטה בנייר בגבות מורמות, ואז נחרה באירוניה. "כדאי שזה יעבוד, ג'רמי, או שבצוואה שלי יכתב שכל הרכוש שלי יהיה פרס על ראשך. ואם כבר מדברים –"

המורה להתגוננות שלח את ידו לגלימותיו פעם נוספת והשליך למכשפה שק שהשמיע קול מצלצל. המכשפה תפסה אותו, שקלה

אותו בידה, והשמיעה קול מרוצה.

ואז היא נעמדה, והאישה החיוורת והשלדית ריחפה מהקרקע לידה. "אני חוזרת", אמרה המכשפה. "אני לא יכולה להתחיל לעבוד כאן."

"חכי", אמר המורה להתגוננות, ובתנועה קטנה לקח את שרביטו מידה של בלטריקס ומהרצועה. ואז ידו כיוונה את השרביט לעבר בלטריקס, עשתה תנועה מעגלית קטנה ולוותה במלמול שקט, "אופֿלֿיוֿיאָטָה."

"זה מספיק", גערה המכשפה, "אני לוקחת אותה מפה לפני שמישהו יעשה לה עוד נזק –" יד אחת הצמידה את בלטריקס השלדית לצידה, והשתיים נעלמו בצליל פְּקִיקָה חזק של התעתקות. ואז נפלה דממה על המקום מלא הגבעות, למעט אוושת הגלים החולפים, ומשב הרוח הקל.

אני חושב שההצגה הסתיימה, אמר המבקר הפנימי. אני נותן לה שני כוכבים וחצי מתוך חמישה. היא בטח לא שחקנית מנוסה מאוד.

אני תוהה האם מרפאה אמיתית תיראה מזויפת יותר משחקנית שמעמידה פנים? תהה רייבנקלו.

כמו לראות תכנית טלוויזיה, כך זה הרגיש. כמו לראות תכנית טלוויזיה שלא ממש התחברת לדמויות שבה, כך הכול הרגיש מעבר לקירות הזכוכית.

איכשהו, הארי הצליח להזיז את שפתיו בעצמו, לשלוח את קולו שלו אל אוויר השחר הדומם, ואז הוא הופתע לשמוע את השאלה שלו. "כמה אנשים שונים אתה בכלל?"

האיש החיוור שעל הקרקע לא צחק, אבל ממקום מושבו על המטאטא הארי ראה את זוויות פיו של פרופסור קוורל עולות מעלה, קצוהו של חיוך אירוני מוכר. "איני יכול לומר שטרחתי לספור. כמה אתה?"

זה לא היה אמור לזעזע את הארי הפנימי עד כדי כך, לשמוע

את התגובה הזו, אך עם זאת הוא הרגיש – הוא הרגיש – מעורער, כאילו המרכז שלו עצמו הוסר –

הו.

"סלח לי," אמר קולו של הארי. הוא נשמע מרוחק ומנותק כפי שהרגיש הארי הדועך. "אני עומד להתעלף בעוד כמה שניות, אני חושב."

"תשתמש במפתח המעבר הרביעי שנתתי לך, זה שאמרתי שהוא מקלט הגיבוי שלנו," אמר הגבר ששכב על הקרקע, ברוגע אך בזריזות, "יהיה בטוח יותר שם. ותמשיך ללבוש את הגלימה שלך."

ידו הפנויה של הארי הוציאה זרד נוסף מהנרתיק שלו ושברה אותו.

עוד משיכת מפתח מעבר, מרחק בינלאומי, ואז הוא היה במקום שחור.

"לומוס," אמרו שפתיו של הארי, חלק ממנו דואג לבטיחות של כל השאר.

הוא היה במה שנראה כמו מחסן מוגלגי נטוש. רגליו של הארי ירדו מהמטאטא, נחו על הרצפה. עיניו נעצמו, וחלק זעיר ממנו כיבה את האור בכוח הרצון, לפני שהחשכה לקחה אותו.

* * *

"לאן תלך?" צעקה אמיליה. הם כמעט הגיעו לקצה לחשי ההגנה.

"אחורה בזמן כדי להגן על הארי פוטר," אמר הקוסם הזקן, ולפני שאמיליה הספיקה אפילו לפתוח את פיה כדי לשאול אם הוא רוצה עזרה, היא הרגישה את גבול ההגנות כשחצו אותו. נשמע פופ של התעתקות, והקוסם ועוף־החול נעלמו, מותירים מאחוריהם את המטאטא השאול.

יִיִּי הַכֹּלֵל לְסִבּוּפּוֹד, תִּלְקָ יִי

”התעורר.”

עיניו של הארי נפקחו כשהתעורר בשיעול חנוק, גופו השרוע מתעוות. הוא לא הצליח להזכר בחלומות, אולי המוח שלו היה מותש מכדי לחלום, נראה היה כאילו רק עצם את עיניו ושמע את המילה הזו רגע לאחר מכן.

”עליך להתעורר,” אמר קולו של קווירינוס קווירל. “נתתי לך כמה זמן שיכולתי, אבל יהיה נכון לשמור לפחות שימוש אחד במחולל-הזמן שלך. בקרוב נצטרך לחזור בזמן ארבע שעות אל הפונדק של מרי, וניראה בכל מקרה כאילו לא עשינו שום דבר מעניין היום. רציתי לדבר איתך לפני כן.”

הארי התיישב לאיטו בחשכה. גופו כאב, ולא רק במקומות שבהם שכב על הבטון הקשה. תמונות עלו אחת על השנייה בזכרונו, כל הדברים שמוחו חסרה-הכרה היה מותש מכדי לפרוק בסיט כהלכה.

תריסר ריקנויות נוראות מרחפות במורד מסדרון מתכת, מכתימות את המתכת סביבם, אור מתעמעם וטמפרטורה צונחת כשהריקנות ניסתה לשאוב את החיים מהעולם –

עור לבן כגיר, מתוח על עצם שנותרה לאחר ששומן ושריר

נמוגו –

דלת מתכת –

קול אישה –

לא, לא התכוונתי, בבקשה אל תמות –

אני לא יכולה לזכור עוד את שמות הילדים שלי –

אל תלך, אל תיקח את זה, אל אל אל –

"מה היה המקום הזה?" שאל הארי בצרידות, בקול שנדחף מגורונו כמו מים דרך צינור צר מדי, בחשכה הוא נשמע שבור כמעט כמו קולה של בלטריקס בל'ק. "מה היה המקום הזה? זה לא בית כלא, זה גיהנום!"

"גיהנום?" שאל קולו הרגוע של המורה להתגוננות. "אתה

מתכוון לפנטזיית הענישה הנוצרית? אני מניח שקיים דמיון."

"איך –" קולו של הארי נחסם, משהו היה תקוע בגורונו. "איך –

איך הם יכולים –" אנשים בנו את המקום הזה, מישהו בנה את אזקבאן, הם עשו זאת בכוונה, האישה הזו, היו לה ילדים, ילדים שהיא לא זכרה, שופט כלשהו החליט שזה יקרה לה, מישהו היה צריך לגרום אותה לתוך התא הזה ולנעול את הדלת שלו בזמן שהיא צרחה, מישהו האכיל אותה כל יום והלך בלי לשחרר אותה –

"איך אנשים יכולים לעשות את זה?"

"למה שלא יעשו?" שאל המורה להתגוננות. אור כחול חיוור

האיר את המחסן וחשף תקרת בטון גבוהה, כמו של מערה, ורצפת בטון מאובקת; ואת פרופסור קווירל, שישב במרחק מה מהארי, נשען כנגד קיר צבוע; האור הכחול החיוור הפך את הקירות למשטחים קרחוניים, את האבק שעל הרצפה לשלג מנצנץ, והגבר עצמו נעשה לפסל קרח, עטוף בחשכה שיצרו גלימותיו. "איך האסירים באזקבאן יכולים להועיל להם?"

פיו של הארי נפתח בחריקה. שום צליל לא בקע.

חיוך קלוש התעוות על שפתיו של פרופסור קווירל. "אתה יודע,

מר פוטר, אם זה-שאיין-לנקוב בשמו היה משתלט על בריטניה הקסומה, והיה בונה מקום כמו אזקבאן, הוא היה עושה זאת משום שהוא נהנה לראות את אויביו סובלים. ואם תחת זאת הוא היה מוצא שסבלם אינו לטעמו, הוא היה מצווה שאזקבאן ייהרס עוד

באותו היום. באשר לאלה שבאמת בנו את אזקבאן, ואלה שלא הרסו אותו, בעודם דורשים דרשות מתייפיות ומדמינים לעצמם שהם לא נבלים... ובכן, מר פוטר, אני חושב שלו הייתה לי הבחירה לשתות תה איתם או עם אתה יודע'מי, הייתי מוצא כי חוש המוסר שלי נפגע פחות מאדון האופל."

"אני לא מבין," אמר הארי, קולו רועד, הוא קרא על הניסוי הקלאסי על הפסיכולוגיה של בתי כלא, על תלמידי הקולג' הרגילים שהפכו לסדיסטים ברגע שניתן להם התפקיד של שומרי הכלא; רק עכשיו הוא הבין שהניסוי לא בחן את השאלה הנכונה, השאלה החשובה מכל, הוא לא בדק את אנשי המפתח, לא שומרי הכלא אלא כל השאר, "אני באמת לא מבין, פרופסור קווירל, איך אנשים פשוט יכולים לעמוד מנגד ולתת לזה לקרות, למה מדינת בריטניה הקסומה עושה זאת –" קולו של הארי נקטע.

עיניו של המורה להתגוננות נראו בצבען הרגיל באור הכחול החיוור, משום שהאור היה באותו הגוון כמו קשתיותיו של קווירינוס קווירל, אותן קשתיות שדמו לשבבי קרח קפואים תמיד. "ברוך הבא, מר פוטר, למפגש הראשון שלך עם המציאות של פוליטיקה. מה היצורים המסכנים שבאזקבאן יכולים להציע לפלג כלשהו? מי ירוויח מלסייע להם? פוליטיקאי שיתמוך בהם בפומבי ישייך את עצמו לפושעים, לחולשה, לדברים נתעבים שאנשים מעדיפים שלא לחשוב עליהם. לחלופין, הפוליטיקאי יכול להדגים את כוחו ואת אכזריותו בכך שידרוש גזרידין ארוכים יותר; כדי להדגים כוח יש צורך בקורבן למחוז תחתית, אחרי הכל. והאוכלוסייה מריעה, משום שהאינסטינקט שלה הוא לגבות את המנצח." צחוק קר ומשועשע. "אתה מבין, מר פוטר, איש לא מאמין באמת שהוא יישלח לאזקבאן, אז איש לא רואה בכך נזק לעצמו. ובאשר לנזק שאנשים גורמים לאחרים... אני מניח שאמרו לך פעם שלאנשים אכפת מדברים כאלה? זהו שקר, מר פוטר, לאנשים לא אכפת כהוא זה, ואלמלא הייתה לך ילדות מוגנת

להדהים היית מבחין בכך לפני זמן רב. נחם את עצמך בזאת: אלה שאסירים כיום באזקבאן הם שהצביעו לאותם שרי קסמים שהבטיחו לקרב את תאיהם לסוהרסנים. אני מודה, מר פוטר, שאני תולה תקווה מועטה בדמוקרטיה כצורת שלטון יעילה, אבל אני מעריך את הפואטיקה שבדרך שבה היא הופכת את קורבנותיה לגורמים לחורבנם שלהם."

העצמי שגובש־לאחרונה של הארי איים להתנפץ לרסיסים שוב, המילים נופלות כמו הלמות פטיש על תודעתו, דוחקות אותו לאחור, צעד אחרי צעד, מעבר למצוק שלמרגלותיו נחה תהום עמוקה; והוא ניסה למצוא משהו כדי להציל את עצמו, תשובה חכמה שתבטל את המילים, אבל היא לא באה.

המורה להתגוננות מפני כוחות האופל הביט בהארי, המבט מציג יותר סקרנות מאשר ציווי. "זה פשוט מאוד, מר פוטר, להבין כיצד נבנה אזקבאן, וכיצד הוא ממשיך להתקיים. לאנשים אכפת ממה שהם עצמם צפויים להרוויח או לסבול ממנו; ואין גבול לאכזריות ולחוסר־האכפתיות שלהם, כל עוד הם לא מצפים שהם יחזרו לפגוע בהם. כל הקוסמים האחרים במדינה הזו אינם שונים בתוכם מזה שרצה לשלוט בהם, אתה־יודע־מי; הם רק חסרו את כוחו ואת... כנותו."

ידיו של הילד נקמצו לאגרופים בעוצמה כזו עד שציפורניו חפרו בכפות ידיו, לא היה ניתן לראות האם אצבעותיו לבנות או פניו חיוורות, משום שהאור הכחול העמום הפך הכול לקרח או לצל. "פעם הצעת לתמוך בי אם שאיפתי תהיה להפוך לאדון האופל הבא. מדוע זה, פרופסור?"

המורה להתגוננות היטה את ראשו, חיוך דק על שפתיו. "תלמד את כל מה שיש לי ללמד אותך, מר פוטר, ותשלוט במדינה הזו בבוא העת. ואז תוכל להשמיד את הכלא שהדמוקרטיה בנתה, אם תראה שאזקבאן עדיין פוגע בחוש המוסר שלך. בין אם תאהב זאת ובין אם לאו, ראית היום שרצונך שלך מתנגש עם זה של אוכלוסיית

המדינה הזו, ושאינך משפיל את ראשך ונכנע להחלטתה כשזה קורה. אז עבורם, בין אם הם יודעים זאת ובין אם לאו, ובין אם אתה מכיר בכך ובין אם לאו, אתה אדון האופל הבא שלהם."

הילד והמורה להתגוננות נראו כמו פסלי קרח, קשתיות עיניהם באותו הצבע, נראים דומים למדי, חסרי תנועה באור החדגוני.

הארי הביט ישירות בעיניים החיוורות. כל השאלות שהדחיק מזה זמן רב, אלה שאמר לעצמו שהוא דוחה עד אמצע מאי. זה היה שקר, הארי ידע כעת, הונאה עצמית, הוא שתק משום שחשש ממה שהוא עלול לשמוע. וכעת הכול בקע מפיו, הכול בבת אחת. "ביום של השיעור הראשון, ניסית לשכנע את חברי לכיתה שאני רוצח." "כזה אתה." בשעשוע. "אבל אם שאלתך היא מדוע גיליתי

להם, מר פוטר, התשובה היא שתגלה שעמימות היא בתיברית מועילה בעלייתך לגדולה. תן סימן של סלידת'רין יום אחד, וסתור אותו עם סימן של גריפינדור יום למחרת; והסלית'רינים יוכלו להאמין במה שהם רוצים, בעוד הגריפינדורים ישכנעו את עצמם לתמוך בכך גם הם. כל עוד ישנה אי וודאות, אנשים יכולים להאמין במה שנראה שמועיל להם. וכל עוד אתה נראה חזק, כל עוד נראה שאתה מנצח, האינסטינקטים שלהם יאמרו להם שעדיף להם לדבוק בכך. לך תמיד בצל, ואור וחושך ילכו בעקבותיך שניהם."

"ומה," אמר הילד, קולו שקול, "אתה מרוויח מכל זה?"

פרופסור קווירל נשען עוד לאחור כנגד הקיר במקום מושבו, מטיל צל על פניו, עיניו משתנות מקרח חיוור לבורות אפלים כמו אלו של צורת הנחש שלו. "אני רוצה שבריטניה תהיה חזקה מאחורי מנהיג חזק; זאת שאיפתי, ובאשר לסיבותיי," פרופסור קווירל חיך חיוך חסר-שמחה, "אני חושב שהן יוותרו עימי."

"תחושת האבדון שאני מרגיש לידך." המילים נעשו קשות יותר ויותר לביטוי, בעוד הנושא הלך והתקרב למשהו נורא ואסור.

"תמיד ידעת מה משמעותה."

"היו לי מספר ניחושים," אמר פרופסור קווירל, פניו לא ניתנות

לקריאה. "ועדיין לא אומר את כל שניחשתי. אבל אומר לך זאת: זהו אוברנך שלך שבוער כשאנו מתקרבים, לא שלי."
 לשם שינוי, המוח של הארי הצליח לסמן זאת כקביעה מוטלת בספק וכשקר אפשרי, במקום להאמין בכל מה ששמע. "למה לפעמים אתה הופך לזומבי?"

"סיבות אישיות", אמר פרופסור קווירל ללא שעשוע בקולו.
 "מה היה המניע הנסתר שלך להציל את בלטריקס?"
 השתררה שתיקה קצרה, שבמהלכה הארי ניסה לשלוט בנשימותיו, לשמור עליהן יציבות.

לבסוף המורה להתגוננות משך בכתפיו, כאילו אין לכך חשיבות. "עשיתי הכול מלבד לומר לך מפורשות, מר פוטר. אמרתי לך כל מה שאתה צריך בשביל להסיק את התשובה, לו היית בוגר מספיק כדי לחשוב על השאלה הראשונה הברורה. בלטריקס בלק הייתה המשרתת החזקה ביותר של אדון האופל, נאמנותה הייתה הבטוחה ביותר; היא הייתה האדם שסביר ביותר שאדון האופל יפקיד אצלו חלק מהידע האבוד של סלית'רין שאמור היה להיות שלך."

לאט השתלט הכעס על הארי, לאט הזעם, משהו נורא החל להרתיח את דמו, בעוד רגעים ספורים הוא יגיד משהו שהוא באמת לא צריך לומר כששניהם לבד במחסן נטוש –

"אבל היא באמת חפה מפשע", אמר המורה להתגוננות. הוא לא חיך. "והמידה שבה בחירותיה נלקחו ממנה, כך שמעולם לא הייתה לה ההזדמנות לסבול מטעויותיה שלה... נראתה לי מוגזמת, מר פוטר. גם אם לא תאמר לך דבר בעל שימוש –" המורה להתגוננות משך בכתפיו שוב. "לא אקרא למעשי היום עבודה מבוזבזת."

"כמה אלטרואיסטי מצידך", אמר הארי בקור. "אז אם כל הקוסמים הם כמו אתה היודע־מי בפנים, אתה יוצא מן הכלל?"
 עיניו של המורה להתגוננות מפני כוחות האופל נותרו בצל,

בורות אפלים שלא ניתן להשיב להם מבט. "קרא לכך גחמה, מר פוטר. שיעשע אותי לשחק את תפקיד הגיבור, ונראה לי שגם אתה יודע-מי יגיד אותו דבר.

הארי פתח את פיו בפעם האחרונה –

וגילה שהוא לא יכול לומר זאת, לא יכול לשאול את השאלה האחרונה, השאלה האחרונה והחשובה מכל, הוא לא הצליח לגרום למילים לצאת. אף על פי שסירוב כזה אסור לרציונליסט, על אף שדקלם את המנטרה של טרסקי או את המנטרה של גנדלין או שנשבע שמה שיכול להיות מושמד על ידי האמת צריך להיות מושמד, ברגע האחד הזה, הוא לא הצליח להביא את עצמו לשאול את השאלה בקול רם. אף על פי שידע שהוא לא חושב נכון, אף על פי שידע שהוא אמור להיות יותר טוב מזה, הוא עדיין לא הצליח. "עכשיו הגיע תורי לחקור אותך." גבו של המורה להתגוננות התיישר ממקום הישענו על קיר הקרחון העשוי בטון צבוע. "תהיתי, מר פוטר, האם יש לך משהו לומר על כך שכמעט הרגת אותי והרסת את המאמץ המשותף שלנו. אני מבין שהתנצלות, במקרים כאלה, נחשבת לסימן של כבוד. אבל לא הצעת לי אחת. האם זה משום שטרם הספקת להגיע לכך, מר פוטר?"

הנימה הייתה רגועה, הלהב השקט כה מעודן וחד שהיה יכול לחתוך אותך מקצה לקצה לפני שהיית שם לב שנרצחת.

והארי פשוט הביט במורה להתגוננות בעיניים קרירות שלעולם לא יירתעו מדבר; אפילו לא מהמוות, עכשיו. הוא כבר לא היה באזקבאן, כבר לא פחד מהחלק שבו שהיה חסר-פחד; ואבן-החן המוצקה שהייתה הארי פנתה להתמודד מול המאמץ, פונה חלקות מפאה אחת לאחרת, מאור לחושך, מחום לקור.

מהלך מחושב מצידו, כדי לגרום לי להרגיש אשם, לשים אותי בעמדה שבה אני חייב לקבל את מרותו?

רגש כן מצידו?

"אני מבין," אמר פרופסור קווירל. "אני מניח שזה עונה על

השאלה –

"לא, אמר הילד בקול קריר ורגוע, "אתה לא זוכה למסגר את השיחה בכזו קלות, פרופסור. השקעתי מאמצים רבים כדי להוציא אותך מאזקבאן בבטחה, אחרי שחשבתי שניסית להרוג שוטר. זה כלל התמודדות עם תריסר סוהרסנים בלי לחש פטרונוס. אני תוהה, לו הייתי מתנצל כשדרשת זאת, האם היית אומר תודה בתמורה? או שמא אני צודק בחושבי שהייתה זאת כניעתי שדרשת כאן, ולא רק שאכבד אותך?"

השתררה שתיקה, ואז קולו של פרופסור קווירל נשמע, קפוא בגלוי, הסכנה כבר לא מוסתרת. "נראה שעדיין אינך מסוגל להביא את עצמך להפסיד, מר פוטר."

חשכה הביטה מעיניו של הארי מבלי למצמץ, המורה להתגוננות עצמו הפך לבן-תמותה פשוט בתוכן. "הו, והאם אתה תוהה כעת, האם אתה צריך להעמיד פנים שאתה מפסיד לי, ולהעמיד פנים שאתה נכנע בפני הכעס שלי, כדי לשמר את התכניות שלך? האם המחשבה על התנצלות מזויפת מחושבת אפילו עלתה בדעתך? גם לא בשלי, פרופסור קווירל."

המורה להתגוננות צחק כעת, צחוק נמוך וחסר-הומור, ריק יותר מהריק שבין הכוכבים, מסוכן כמו וואקום מלא בקרינה קשה. "לא, מר פוטר, לא למדת את הלקח שלך, כלל לא."

"חשבתי להפסיד פעמים רבות, באזקבאן, אמר הילד, קולו שקול. "חשבתי פשוט להרים ידיים ולהסגיר את עצמי להילאים. להפסיד היה הדבר השקול לעשות. שמעתי את הקול שלך אומר לי את זה, בתודעתי; והייתי עושה זאת, אם הייתי שם לבדי. אבל לא הייתי יכול להביא את עצמי לאבד אותך."

אז השתררה שתיקה למשך זמן מה; כאילו אפילו המורה להתגוננות לא הצליח לחשוב על שום תשובה לזה.

"אני סקרן," אמר פרופסור קווירל לבסוף. "על מה אתה חושב שאני צריך להתנצל בדיוק? נתתי לך הוראות מפורשות מה לעשות

במקרה של קרב. היית אמור לשמור מרחק, לא להפריע, לא להטיל שום קסם. הפרת את ההוראות הללו והחרבת את המשימה."

"לא החלטתי שום החלטה," אמר הילד בקול שקול, "לא הייתה שום בחירה בכך, רק רצון שההילאי לא ימות, והפטרונוס שלי היה שם. כדי שהרצון הזה לא יהיה, היית צריך להזהיר אותי שאתה עשוי להעמיד פנים שאתה מנסה לפגוע בו עם הקללה ההורגת. כברירת מחדל, הנחתי שאם אתה מכוון את שרביטך אל מישו ואומר אֲבָדָה אֲבָדָה, זה מפני שאתה רוצה שהוא ימות. האין זה הכלל הראשון לשימוש בטוח בקללות־שאינן־עליהן־מחילה?"

"כללים נועדו לדקרב," אמר המורה להתגוננות. חלק מהקור שב לקולו. "ודקרב, הוא ספורט, לא ענף בקסם קרבי. בקרב אמיתי, קללה שלא ניתן לחוסמה וחייבים להתחמק ממנה היא טקטיקה חיונית. חשבתי שזה יהיה ברור לך, אבל נראה שטעיתי בהערכת האינטלקט שלך."

"נראה לי גם חסר־זהירות," אמר הילד, ממשיך כאילו האחר לא דיבר כלל, "לא לומד לי שלהטיל לחש עליך עלול להרוג את שנינו. מה אם היה קורה לך משהו, והייתי מנסה שחרר, או לחש ריחוף? הבערות הזו, שהתרת מסיבות שאיני מסוגל לנחש, לקחה חלק בקטסטרופה הזו."

השתררה שתיקה נוספת. עיניו של המורה להתגוננות הצטמצמו, ועל פניו הופיעה הבעה מבולבלת קלות, כאילו נתקל בסיטואציה לא מוכרת כלל; ועדיין הגבר לא אמר מילה.

"ובכן," אמר הילד. עיניו לא זעו מאלה של המורה להתגוננות. "אני בהחלט מצטער שפגעתי בך, פרופסור. אבל אני לא חושב שהסיטואציה דורשת שאכנע לך. מעולם לא הבנתי ממש את הרעיון שבהתנצלות, ועוד פחות במצב כזה; אם יש לך את החרטה שלי, אבל לא את הכניעה שלי, האם זה עדיין נחשב כאילו אמרתי שאני מצטער?"

שוב נשמע הצחוק הקר, אפל יותר מהריק שבין הכוכבים.

"אין לי מושג," אמר המורה להתגוננות, "גם אני מעולם לא הבנתי את הרעיון שבהתנצלות. נראה כאילו התחבולה הזו תהיה חסרת משמעות בינינו, משום ששינוי יודעים שהיא שקר. אם כן, הבה לא נוסיף לדבר על כך. חובות ישולמו בינינו בבוא הזמן." השתררה שתיקה לרגע.

"דרך אגב," אמר הילד. "הרמיני גריינג'ר לעולם לא הייתה בונה את אזקבאן, לא משנה מי היה מוכנס אליו. והיא תמות לפני שתפגע בחף מפשע. אני רק מציין זאת, משום שאמרת קודם שכל הקוסמים הם כמו אתה-יודעימי בפנים, וזה שגוי עובדתית. הייתי מבין זאת קודם, אלמלא הייתי," הילד חייך חיוך קצר, "לחוך." עיניו של המורה להתגוננות היו עצומות למחצה, הבעתו מרוחקת. "תוכם של אנשים שונה לפעמים מברם שלהם, מר פוטר. ייתכן שהיא פשוט רוצה שאחרים יחשבו עליה כילדה טובה. היא לא יכולה להטיל את לחש הפטרונוס –"

"הא," אמר הילד; החיוך שלו נראה אמיתי יותר כעת, חם יותר. "היא מתקשה בדיוק מאותה הסיבה שאני מתקשה. יש בתוכה מספיק אור כדי להשמיד סוהרסנים, אני בטוח. היא לא תוכל למנוע מעצמה להשמיד סוהרסנים, אפילו במחיר חייה שלה..." קולו של הילד דעך, ואז חזר. "אני אולי לא בן-אדם כל-כך טוב; אבל אנשים כאלה קיימים, והיא אחת מהם."

ביובש. "היא צעירה, ועולה לה מעט להפגין אכפתיות." השתררה שתיקה למשמע הדבר. ואז הילד אמר, "פרופסור, אני חייב לשאול, כשאתה רואה משהו אפל ועגמומי, האם אתה חושב לפעמים לנסות לשפר אותו איכשהו? נגיד, כן, משהו משתבש נוראות בראש של אנשים וגורם להם לחשוב שזה מעולה לענות פושעים, אבל זה לא אומר שהם באמת מרושעים בפנים; ואולי אם היית מלמד אותם את הדברים הנכונים, אם היית מראה להם איפה הם טועים, היית יכול לשנות –"

פרופסור קווירל צחק אז, ולא בריקנות של מקודם. "אה, מר

פוטר, לפעמים אני באמת שוכח עד כמה אתה צעיר. יותר קל לשנות את צבע השמיים. "גיחוך נוסף, קר יותר. "והסיבה שקל לך לסלוח לשוטים כאלה ולחשוב עליהם טובות, מר פוטר, היא שאתה עצמך לא נפגעת קשות. תחשוב דברים פחות טובים על שוטים מצויים אחרי הפעם הראשונה שהאיוולת שלהם תעלה לך ביוקר. כמו מאה אוניות מכיסך שלך, במקום מוות בייסורים של מאה זרים." המורה להתגוננות חייך חיוך דק. הוא הוציא שעון-כיס מגלימותיו והביט בו. "הבה נלך כעת, אם אין עוד דבר שצריך להיאמר בינינו."

"אין לך שאלות על הדברים הבלתיאפשריים שעשיתי כדי לחלץ אותנו מאזקבאן?"

"לא," אמר המורה להתגוננות. "אני מאמין שפענחתי כבר את רובם. ובאשר לשאר, נדיר מדי שאני נתקל באדם שאינני יכול לפענח מיד, בין אם הוא ידיד או יריב. אפענח את החידות שלך בעצמי, בבוא הזמן."

המורה להתגוננות התרומם, דוחף בשתי ידיו את הקיר ונעמד על רגליו, בצורה חלקה אם לא מהירה. הילד עשה כך גם הוא, אם כי פחות בחן.

והילד פלט את השאלה האחרונה והנוראה ביותר שלא היה מסוגל לשאול לפני כן; כאילו לומר את זה בקול רם יהפוך את זה לאמיתי, כאילו זה לא ברור לגמרי כבר עכשיו. "למה אני לא כמו הילדים האחרים בגילי?"

* * *

ברחוב צדדי ונטוש של סמטת דיאגון, שבו פיסות של זבל נתקעו בינות ללבני הקרקע וקירות הבניינים, בינות לעפר פזור וסימני הזנחה אחרים, קוסם עתיק ועוף-החול שלו התעתקו לכדי קיום.

הקוסם כבר שלח את ידו לתוך גלימותיו כדי להוציא את שעון

החול כשמתוך הרגל עיניו קפצו לנקודה אקראית בין הדרך והקיר כדי לשנן את מיקומה –

והקוסם הזקן מצמץ בהפתעה; הייתה פיסת קלף בנקודה הזו. פניו של אלבוס דמבלדור התקמטו כשעשה צעד קדימה והרים את פיסת הקלף המקומטת, מיישר אותה. עליה נכתבה מילה אחת, "לא", ותו לאו.

הקוסם נתן לה להישמט באיטיות מבין אצבעותיו. בהיסח הדעת, הוא התכופף לרצפה והרים את פיסת הקלף הקרובה ביותר, שנראתה דומה להפליא לזו שהרגע הרים; הוא נגע בה בשרביטו, ורגע לאחר מכן הייתה כתובה עליה אותה המילה "לא", באותו כתב היד, שהיה שלו.

הקוסם הזקן תכנן לחזור בזמן שלוש שעות לרגע שבו הארי פוטר הגיע לסמטת דיאגון. הוא כבר ראה, באמצעות מכשיריו, את הילד עוזב את הוגוורטס, ואת זה לא ניתן היה לבטל (הניסיון היחיד שלו לשטות במכשירים שלו, ובכך לשלוט בזמן מבלי לשנות את הדרך שבה הוא נראה לו, הסתיים באסון כזה ששכנע אותו לעולם לא לנסות שוב תכסיס כזה). הוא קיווה לאסוף את הילד ברגע הראשון שיתאפשר לו אחרי הגעתו, ולקחת אותו למקום בטוח, אם לא להוגוורטס (משום שהמכשירים שלו לא הראו את חזרתו של הילד). אבל עכשיו –

"פרדוקס אם אאסוף אותו מיד אחרי הגיעו לסמטת דיאגון?" מלמל הקוסם הזקן לעצמו. "אולי הם לא החלו בתכניתם לשדוד את אזקבאן עד אחרי שווידאו את הגעתו לכאן... או שאולי... ייתכן..."

* * *

בטון צבוע, רצפה קשה ותקרה מרוחקת, שתי דמויות מביטות זו בזו ממרחק. ישות אחת עטתה את דמותו של גבר בשנות השלושים המאוחרות שלו, מקריח, והתודעה השנייה עטתה את

דמותו של ילד בן אחת-עשרה עם צלקת על מצחו. קרח וצל, אור
כחול חיוור.

"אני לא יודע," אמר הגבר.

הילד פשוט הביט בו. ואז אמר, "הו, באמת?"

"באמת," אמר הגבר. "איני יודע דבר, ועל ניחושיי לא אומר

דבר. אבל אומר רק זאת –"

פרק 61

אפ"ס, חידושי ופתיחות, סלף י"א

דרך להבה ירוקה הם חגו, דרך רשת הפלו הם הסתחררו, ליבה של מינרווה פועם באימה שלא הרגישה מזה עשר שנים ושלושה חודשים, המסדרונות שבין החלל ירקו אותם החוצה אל אולם הכניסה של גרינגוטס (קולט הפלו הבטוח ביותר בסמטת דיאגון, החיבור שקשה ביותר ליירט, הדרך המהירה ביותר לצאת מהגוורטס בלי עוף־חול). פקיד גובלין הסתובב לעברם, עיניו רחבות, הוא החל לקוד קידה של כבוד –

כיוון, כוננות, כוונה!

והשניים היו בסמטה מאחורי הפונדק של מרי, שרביטים שלופים ומורמים, מסתובבים גב אל גב והמילים ללחש נוגד הנגזה כבר עולות על שפתיו של סְוורוס.

הסמטה הייתה ריקה.

כשפנתה לאחור להביט בסְוורוס, שרביטו כבר נגע בראשו בקול של ביצה נשברת, שפתיו מדקלמות את מילות ההיעלמות; הוא עטה את צבע סביבתו, הפך לכתם מטושטש על רקע סביבתו, הטשטוש השתנה והותאם למה שהיה מאחוריו ואז לא נראה דבר. היא הנמיכה את שרביטה וצעדה קדימה כדי לקבל את ההנגזה שלה –

מאחוריה נשמע קול פיצוח להבות שאין לטעות בו.

היא הסתובבה וראתה את אלבוס, שרביטו הארוך שלוף ומורם ביד ימינו. עיניו היו קודרות מאחורי משקפי חצייהסהר, ופוקס

פרש את כנפיו בצבע האש מעל כתפו בהכנה למעוף וקרב.
 "אלבוס!" היא אמרה. "חשבתי –" היא הרגע ראתה אותו עוזב
 לעבר אזקבאן, והיא חשבה שאפילו עופות-חול לא יכולים לשוב
 משם בקלות.
 ואז היא הבינה.

"היא נמלטה", אמר אלבוס. "האם הפטרונוס שלך הגיע אליו?"
 הלמות ליבה התחזקו, האימה בעורקיה התמצקה. "הוא אמר
 שהוא פה, בבית השימוש –"

"הבה נקווה שהוא דיבר אמת", אמר אלבוס, השרביט נקש על
 ראשה בתחושה של מים זולגים, ורגע לאחר מכן הארבעה (אפילו
 פוקס נעשה בלתי נראה, אם כי מדי פעם ניתן היה לראות באוויר
 הבהוב של משהו הדומה לאש) רצו לעבר חזית המסעדה. הם עצרו
 ליד הדלת בעוד אלבוס לחש משהו, ורגע לאחר מכן אחד הלוקחות
 שנראו דרך החלון נעמד עם הבעה מעורפלת על פניו ופתח את
 הדלת, כאילו הוא מחפש חבר בחוץ; והשלושה עברו, רצים בינות
 ללקחות שלא חשדו בדבר (מינרווה ידעה שסוורוס משנן
 פרצופים, ואלבוס יראה אנשים מונגזים) לעבר השלט של בית
 השימוש –

דלת עץ ישנה מסומנת כבית שימוש נפתחה בחבטה וארבעה
 מצילים בלתי נראים הסתערו דרכה.

חדר העץ הקטן והנקי היה ריק, טיפות טריות של מים נראו
 בכיור אבל לא היה שום זכר להארי, רק דף נייר שהונח על המכסה
 הסגור של האסלה.
 היא לא הצליחה לנשום.

דף הנייר ריחף באוויר כשאלבוס הרים אותו, ורגע לאחר מכן
 נדחף לעברה.

מ': מה המצנפת אמרה לי לומר לך?

ה' –

"אה," מינרווה אמרה בקול רם בהפתעה, לקח לה רגע למקם את השאלה, זה לא מסוג הדברים ששוכחים אבל היא לא ממש חשבה בצורה הזו – "שאני ילדונת חצופה ושלא אדחוף את האף לעניינים שלה."

"הָאָה?" אמר האוויר בקולו של אלבוס, כאילו אפילו הוא יכול להיות מופתע.

ואז הופיע ראשו של הארי פוטר, מרחף באוויר ליד האסלה, פניו קרות ודרוכות, ההארי הבוגר-מדי שראתה לפעמים, עיניו מתרוצצות מצד לצד.

"מה קורה –" החל הילד.

אלבוס, כבר לא בלתי נראה, כמוה וכמו פוקס, נע קדימה תוך רגע, ידו השמאלית תלשה שיערה מראשו של הארי (מה שגרם לצווחה קטנה מהילד), מינרווה לקחה את השיערה בידה, ורגע לאחר מכן אלבוס אסף את הילד הבלתי-נראה-ברובו בזרועותיו ואז היה הבזק של אש אדומה-הזוהבה.

והארי פוטר היה בטוח.

מינרווה עשתה כמה צעדים קדימה, נשענה כנגד הקיר שלידו היו אלבוס והארי, וניסתה לשחזר את קור רוחה. היא... איבדה כמה הרגלים, בעשר השנים שחלפו מאז פורק מסדר עוף-החול.

לצידה, סוורוס נגלה בהבהוב. ידו הימנית שלפה בקבוקון מגלימותיו, ידו השמאלית נשלחה קדימה בדרישה. היא נתנה לו את השיערה של הארי, ורגע לאחר מכן היא הוכנסה לבקבוקון הפולימיצי, שהחל לתסוס ולבעבע כשהחל לקבל את הכוח שיאפשר לסוורוס למלא את תפקידו כפיתיון.

"זה היה לא צפוי," אמר המורה לשיקויים באיטיות. "למה המנהל לא אסף את מר פוטר מוקדם יותר, אני תוהה, אם הוא הרחיק לכת עד כדי כך שעיוות את הזמן? לא היה אמור להיות דבר שימנע ממנו לעשות זאת... למעשה, הפטרונוס שלך היה אמור

להגיע אל מר פוטר כשהוא כבר בטוח..."
 היא לא חשבה על זה, הבנה אחרת קפצה לקדמת תודעתה. זה
 לא היה מבעית כמו המחשבה שבלטריקס בלָק נמלטה מאזקבאן,
 אבל עדיין –
 "להארי יש גלימת היעלמות?" היא שאלה.
 המורה לשיקויים לא ענה; הוא התכווץ.

* * *

טיק-סניק, בליפ-בלופ, דינג-דינג-טינג
 זה עדיין הרגיז אותה, אם כי זה דעך מעבר לתשומת ליבה לאחר
 זמן מה; אם וכאשר היא תהפוך למנהלת, היא מתעתדת להשתיק
 את כל החבורה. היא תהתה לעצמה איזה מנהל של הוגוורטס היה
 הראשון להיות כה בלתי מתחשב עד שיצר מכשיר שמפיק רעש
 להוריש ליורשיו?

היא ירבה במשרד המנהל למול שולחן משלה שיצרה בשינוי-
 צורה זרזי, ועשתה חלק ממאה הדברים הבירוקרטיים שיש לעשות
 כדי שהוגוורטס ימשיך לתפקד; היא הייתה מסוגלת לאבד את
 עצמה בעבודה בקלות, וזה מנע ממנה לחשוב על דברים אחרים.
 אלבוס העיר פעם, בנימה סרקסטית למדי, שביתה-הספר התנהל
 בצורה חלקה הרבה יותר כשהיה משבר חיצוני שניסתה להתעלם
 ממנו...

...לפני עשר שנים, זו הייתה הפעם האחרונה שאלבוס אמר זאת.

נשמע צלצול שהעיד על מבקר מתקרב.

מינרווה המשיכה לקרוא את גיליון הקלף.

הדלת נפתחה בטריקה וחשפה את סוורוס סנייפ, שצעד שלושה

צעדים פנימה ודרש בלי להמתין, "יש חדש מעין-הזעם?"

אלבוס כבר החל לקום מכיסאו בזמן שאספה את הדפים

וביטלה את לחש השולחן. "הפטרונוס של מודי מדווח לי

באזקבאן," אמר אלבוס. "העין שלו לא ראתה דבר; ואם עינו של

ואנס לא רואה דבר מה, אזי הוא לא קיים. ואתה?"
 "איש לא ניסה לקחת את דמי בכוח," אמר סוורוס. הוא חיך
 חיוך אפל. "למעט המורה להתגוננות."

"מה?" שאלה מינרווה.

"הוא זיהה שאני מתחזה לפני שהספקתי אפילו לפתוח את פי,
 ותקף אותי על המקום בדרישה לדעת את מקום הימצאו של מר
 פוטר." חיוך אפל נוסף. "משום מה, העובדה שצעקתי שאני סוורוס
 סנייף לא הרגיעה אותו. אני מאמין שהאיש יכול להרוג אותי
 תמורת חרמש ולהחזיר חמישה גוזים כעודף. נאלצתי לשחק את
 פרופסור קווירל הטוב, מה שלא היה פשוט, והוא לא הגיב טוב
 לקללה. 'הארי פוטר', מבוהל כצפוי, רץ החוצה ואמר לבעלים,
 ופרופסור קווירל נלקח לקדוש מנגו –"

"הקדוש מנגו?"

"– שם נאמר שהוא בוודאי העביד את עצמו בפרך במשך
 שבועות לפני שקרס, עד כדי כך הוא היה תשוש. המורה להתגוננות
 היקר שלך בסדר, מינרווה, ייתכן שלחש השיתוק עזר לו בכך
 שהכריח אותו לנוח כמה ימים. לאחר מכן סירבתי להצעה לחזור
 בפלו להוגוורטס, חזרתי לסמטת דיאגון ושוטטתי קצת; אבל לא
 נראה שאיש מעוניין בדמו של מר פוטר היום."

"המורה להתגוננות נמצא בידיים הטובות ביותר, אני משוכנע,"
 אמר אלבוס. "עניינים חשובים יותר דורשים את תשומת ליבנו,
 מינרווה."

נדרש מאמץ נכבד להסב את תשומת ליבה בחזרה, אבל היא
 התיישבה. סוורוס יצר לעצמו כיסא במחוות שרביט, והשלושה
 נאספו כדי להתחיל בשיבת המועצה שלהם.

היא הרגישה כמו מתחזה ששתתה פולימיצי ביושבה עם
 השניים הללו. מלחמה לא הייתה אמנותה, כמו גם חרישת מזימות.
 היא נאלצה להתאמץ כדי להישאר צעד אחד לפני התאומים וויזלי,
 ולפעמים היא נכשלה גם בכך. בסופו של דבר, היא ישבה כאן רק

משום שהיא שמעה את הנבואה...

"אנו ניצבים," אמר המנהל, "למול תעלומה מדאיגה למדי. אני יכול לחשוב רק על שני קוסמים שהיו עשויים לתכנן את הבריחה הזו."

מינרווה נשמה נשימה חדה. "יש אפשרות שזה איננו אתה יודע"

מי?"

"חוששני שכן," אמר המנהל.

היא העיפה מבט הצידה וראתה שסוורוס נראה מבולבל כמותה. חוששני שאדון האופל לא קם מחדש? היא הייתה נותנת כמעט הכול כדי שזה יהיה נכון.

"אז," אמר אלבוס בכבדות. "החשוד הראשון שלנו הוא וולדמורט, שקם מחדש ומנסה להחיות את עצמו. חקרתי ספרים רבים שאני מצטער שקראתי, בחפשי אחר כל דרך אפשרית שבה יוכל לשוב, ומצאתי רק שלושה. דרכו החזקה ביותר לחיים היא אבן החכמים, אשר פלמל הבטיח לי שאפילו וולדמורט לא מסוגל ליצור בעצמו; בדרך הזו הוא ישוב חזק ונורא יותר מאי פעם. לא הייתי חושב שוולדמורט יהיה מסוגל להתנגד לפיתוי שבאבן, ועוד פחות משום שזו מלכודת ברורה שנועדה לאתגר את תושייתו. אבל הדרך השנייה חזקה כמעט באותה המידה: בשר המשרת, שניתן מרצון; דם האויב, שנלקח בכוח; ועצם אביו, שניתנה מבלי דעת. וולדמורט הוא פרפקציוניסט – " אלבוס העיף מבט בסוורוס, שהנהן בהסכמה, – " ואין ספק שיחפש את השילוב החזק ביותר: בשרה של בלטריקס פּלֶק, דמו של הארי פוטר, ועצם אביו. דרכו האחרונה של וולדמורט היא לפתות קורבן ולשאוב ממנו את חייו לאורך תקופה ארוכה; במקרה כזה וולדמורט יהיה חלש בהשוואה לכוחו הקודם. המניע שלו להבריא את בלטריקס פּלֶק ברור. ואם הוא שומר אותה כעתודה, לשימוש רק במקרה שלא יוכל להשיג את האבן, זה מסביר מדוע לא נעשה שום ניסיון לחטוף את הארי היום."

מינרווה העיפה מבט נוסף בסוורוס, וראתה אותו מקשיב בריכוז אך ללא הפתעה.

"מה שלא ברור", המשיך המנהל, "הוא כיצד וולדמורט היה מסוגל לתכנן את הברירה הזו. בובת מוות הושארה במקום בלטריקס, בריחתה הייתה אמורה שלא להתגלות; ואף על פי שזה השתבש, הסוהרסנים לא היו מסוגלים לאתר אותה לאחר האזהרה הראשונית שלהם. כלא אזקבאן היה בלתי חדיר במשך מאות שנים, ואינני מסוגל לדמיין שום דרך שבה וולדמורט היה יכול לעשות זאת."

"זה לא אומר הרבה", אמר סוורוס, חסרה־בעה. "על מנת שאדון האופל יעשה משהו שאיננו מסוגלים לדמיין, הוא בסך הכול צריך להיות בעל דמיון מפותח משלנו."

אלבוס הנהן בקדרות. "למרבה הצער ישנו קוסם נוסף שצוחק על דברים בלתי אפשריים. קוסם שפיתח, לפני זמן קצר, לחש חדש ורב עוצמה שהיה יכול לעוור את הסוהרסנים להימלטותה של בלטריקס בֶּלְק. והוא מעורב מסיבות אחרות."

ליבה של מינרווה החסיר פעימה, היא לא ידעה איך, או למה, אבל דאגה נוראית השתלטה עליה באשר למי – "מי זה יכול להיות?" שאל סוורוס, נשמע מבולבל.

אלבוס נשען לאחור ואמר את המילים הגורליות מהן חששה: "הארי ג'יימס פוטר־אואנס־ורס."

"פוטר?" דרש המורה לשיקויים, קולו המשיי נשמע המום יותר מאי־פעם. "המנהל, האם זו אחת מהבדיחות שלך? הוא בשנתו הראשונה בהוגוורטס! התקף זעם וכמה מתיחות ילדותיות עם גלימת היעלמות לא הופכות אותו –"

"זו לא בדיחה", אמרה מינרווה, קולה בקושי מעל לחישה. "הארי כבר גילה תגליות מקוריות בשינויי־צורה, סוורוס. אם כי לא ידעתי שהוא חוקר גם לחשים."

"הארי אינו תלמיד שנה־ראשונה רגיל", אמר המנהל בקול

רציני. "הוא מסומן כשווה לאדון האופל, וברשותו כוח שאדון האופל אינו מכיר."

סוורוס הביט בה, ורק מי שהכיר אותו היטב היה יודע שזה היה מבט מפציר. "האם עליי לקחת זאת ברצינות?" מינרווה פשוט הנהנה.

"האם מישהו אחר יודע על... הלחש החדש והעוצמתי הזה?" דרש סוורוס.

המנהל הביט בה בהתנצלות –

איכשהו היא ידעה, היא ידעה אפילו לפני שאמר זאת, והיא רצתה לצרוח במלוא ראותיה.

– ואמר, "קווירינוס קווירל."

"למה", היא אמרה בקול שהיה צריך להתין מחצית מהמכשירים במשרד, "מר פוטר בכלל גילה למורה להתגוננות מפני כוחות האופל שלנו על הלחש החדש והמבריק שלו לבריחה מבתי כלא –"

המנהל העביר יד עייפה ומקומטת על מצחו המקומט באותה מידה. "קווירינוס היה שם במקרה, מינרווה. אפילו אני לא מצאתי בכך טעם לפגם באותו הזמן." המנהל היסס. "והארי אמר שהלחש שלו מסוכן מכדי שיסביר אותו למי מאיתנו; וכששאלתי אותו שוב היום, הוא התעקש שהוא לא הסביר אותו לקווירינוס, או הוריד את מגננות הלטה-ההכרה שלו בנוכחות המורה להתגוננות –"

"מר פוטר הוא מליטה-הכרה? נתת לו גלימת היעלמות והוא חסין לוורייטסרום והוא חבר של התאומים וויזלי? אלבוס, יש לך מושג כלשהו מה שיסית בבית-הספר הזה?" קולה עלה לצווחה כמעט. "עד שנתו השביעית לא ייוותר דבר מהוגוורטס מלבד חור מעשן בקרקע!"

אלבוס נשען לאחור בכיסאו המרופד, ואמר בחיוך, "אל תשכחי את מחולל-הזמן."

היא באמת צרחה אז, אבל בשקט.

סוורוס אמר בעצלתיים, "האם תרצה שאלמד אותך לרקוד פולימיצי, המנהל? אני שואל רק לשם השלמות, למקרה שאתה לא מרוצה מגודלו של אסון המחמד שלך."

"אולי בשנה הבאה," אמר אלבוס. "ידידי היקרים, השאלה שעומדת בפנינו היא האם הארי פוטר הבריח את בלטרקס בלק מאזקבאן, שזה קצת יותר ממשוכת נעורים אפילו בסטנדרטים הסלחניים שלי."

"סלח לי, המנהל," אמר סוורוס באחד מהחיוכים היבשים ביותר שראתה אותו מעניק לאלבוס, "אבל אבקש שיירשם שדעתי היא שלא. זוהי עבודתו של אדון האופל, פשוט וקל."

"אז מדוע," אמר אלבוס, וכעת לא היה שמץ שעשוע בקולו, "כשתכננתי לאסוף את הארי מיד לאחר הגעתו לסמטת דיאגון, גיליתי שזה ייצור פרדוקס?"

מינרווה שקעה עוד לתוך כיסאה, שמטה את מרפקה השמאלי על המסעד חסר-הריפוד, השעינה את ראשה על ידה ועצמה את עיניה בייאוש.

ישנה מימרה שזכתה לתפוצה צרה, שאומרת שרק הילאי אחד משלושים מוסמך לחקור מקרים שכוללים מחולליזמן; ומתוך המעטים הללו, החצי שאינו כבר משוגע, יהיה כזה בתוך זמן קצר. "אז אתה חושד," אמר סוורוס, "שפוטר הלך מסמטת דיאגון לאזקבאן, ואז חזר בזמן לאחר מכן בחזרה לסמטת דיאגון כדי שנאסוף אותו שם –"

"בדיוק," אמר קולו של אלבוס. "אם כי בנוסף ייתכן שוולדמורט או משרתיו צפו ווידאו שהארי מגיע לסמטת דיאגון, לפני שהחלו בניסיון המילוט מאזקבאן. ושהיה להם מישוה עם מחולל-זמן שהעביר בשבילם הודעה על הצלחתם, שתהווה סימן לנסות לחטוף אותו. אכן, כיוון שחשדתי באפשרות הזו שלחתי אותך ואת מינרווה למשימה שלכם, לפני שהלכתי בעצמי לאזקבאן. חשבתי אז שניסיון המילוט שלהם ייכשל, אבל אם

לאסוף את הארי משמעו לצפות בכישלונם העתידי, אזי אני עצמי לא הייתי יכול ללכת לאזקבאן אחרי שביצעתי עימו אינטראקציה, משום שעתידו של אזקבאן לא יכול לגעת בעברו. כאשר לא קיבלתי באזקבאן דיווח ממך או ממינרווה, או מפליטיק, לו אמרתי ליצור עמכם קשר, ידעתי שהאינטראקציה שלכם עם הארי פוטר הייתה אינטראקציה עם העתיד של אזקבאן, מה שאומר שמישהו שלח הודעות דרך הזמן –

ואז קולו של אלבוס נקטע.

"אבל המנהל, " אמר סוורוס, " אתה חזרת מהעתיד של אזקבאן

וביצעת אינטראקציה איתנו..."

קולו של המורה לשיקויים דעך.

"אבל סוורוס, אם הייתי מקבל דיווחים ממך וממינרווה על

שלומו של הארי, מלכתחילה לא הייתי חוזר בזמן כדי –

"המנהל, אני חושב שאנחנו צריכים תרשים בשביל זה."

"אני מסכים, סוורוס."

נשמע קול של קלף נפרש על שולחן, ואז של עטי נוצה חורטים,

ועוד ויכוחים.

מינרווה ישבה על כיסאה, ראשה נח על ידה, עיניה עצומות.

היה סיפור על פושע שהיה ברשותו מחולל-זמן, שמחלקת

המסתורין מסרה לשימושו במקרה של שיפוט לקוי ביותר בנוגע

למי צריך אחד; והיה הילאי שהוקצה לאתר את פושע-הזמן הלא

ידוע הזה, וגם לו ניתן מחולל-זמן; והסיפור נגמר בכך ששניהם

סיימו את דרכם במחלקה למשוגעים חסרי תקנה בקדוש מנגו.

מינרווה ישבה שם בעיניים עצומות, מנסה לא להקשיב, מנסה

לא לחשוב על זה ומנסה לא להשתגע.

לאחר זמן מה, כשהויכוח גווע, היא שאלה בקול רם, "מחולל-

הזמן של מר פוטר מוגבל לשעות תשע בערב עד חצות. האם קליפת

המגן נפגמה, אלבוס?"

"לא, ככל שאני יכול לגלות באמצעות לחשים, " אמר אלבוס.

“אבל הקליפות הן דבר חדש; ולהביס את אמצעי הזהירות של השוואיסטים ולא להותיר זכר לכך... ייתכן שזה לא בלתי אפשרי.”

היא פקחה את עיניה, וראתה את סוורוס והמנהל מביטים בריכוז בקלף מכוסה בקווים מפותלים ומסובכים שהיו מוציאים אותה מדעתה ללא ספק לו הייתה מנסה להבינם.
 “האם הגעתם למסקנות כלשהן?” שאלה מינרווה. “ובבקשה אל תגידו לי כיצד הגעתם אליהן.”

סוורוס והמנהל הביטו זה בזה, ואז פנו להביט בה.
 “המסקנה שלנו היא,” אמר המנהל בחומרה, “שאו שהארי היה מעורב או שלא; שאו שלוולדמורט יש גישה למחולל-זמן או שלא; ושכלי קשר למה שקרה באזקבאן, איש לא ביקר בבית הקברות של הנגלטון הקטנה בפרק הזמן שבו מודי כבר השגיח עליו בעבר שלי עצמי.”

“בקיצור,” אמר סוורוס בעצלתיים, “איננו יודעים דבר, מינרווה יקירתי; אם כי נראה סביר שמחולל-זמן נוסף היה מעורב, איכשהו. החשד שלי הוא שפוטר שוחד, רומה או נסחט כדי להעביר הודעות אחורה בזמן, ייתכן שאף הודעות שנוגעות לבריחה הזו. לא אציע את ההצעה המתבקשת באשר לזהותו של זה שמושך בחוטיו. אבל אציע שבשעה תשע בערב נבחן האם מר פוטר מסוגל לחזור את כל שש השעות אחורה בזמן לשעה שלוש אחר הצהריים, כדי לראות האם כבר השתמש במחולל-הזמן שלו.”

“זה נשמע חכם בכל מקרה,” אמר דמבלדור. “ודאי שזה יקרה, מינרווה, ואמרי להארי לעבור במשרדי כשיהיה לו נוח, לאחר מכן.”

“אבל אתם עדיין חושדים במעורבות ישירה של הארי בפריצה עצמה?” שאלה מינרווה.

“ייתכן אך לא סביר,” אמר סוורוס, באותו זמן שאלבוס אמר, “כן.”

מינרווה צבטה את גשר אפה, שאפה נשימה עמוקה, נשפה.
"אלבוס, סוורוס, איזו סיבה יכולה להיות למר פוטר לעשות דבר
כזה!"

"שום סיבה שאני יכול לחשוב עליה," אמר אלבוס, "אבל
נותרת העובדה שהקסם של הארי הוא היחיד מכל האמצעים
המוכרים לי שהיה יכול –"

"רגע," אמר סוורוס. כל הבעה נמוגה מפניו. "חשבתי על
משהו, אני חייב לבדוק –" המורה לשיקויים לקח קמצוץ אבקת
פלו, צעד לאורך החדר לעבר האח – אלבוס כיוון בזריזות את
שרביטו והדליק אותו – ואז בלהבה ירוקה, ובמילים "משרד ראש
בית סלית'רין," סוורוס נעלם.

היא ואלבוס הביטו זה בזו ומשכו בכתפיהם; ואז אלבוס חזר
לבחון את הקלף.

כמה דקות מאוחר יותר סוורוס חזר דרך האח, מנקה מעליו
חלקיקי אפר.

"ובכן," אמר המורה לשיקויים, שוב בפנים חסרות הבעה.
"חוששני שלמר פוטר יש מניע."
"דבר!" אמר אלבוס.

"מצאתי את לסאת' לסטריינג' לומד בחדר המועדון של
סלית'רין," אמר סוורוס. "הוא לא היסס להביט בעיניי. ונראה שמר
לסטריינג' לא נהנה מהמחשבה על הוריו באזקבאן, בקור ובחשכה,
הסוהרסנים מוצצים את חייהם, סובלים בכל שנייה, בכל יום, והוא
אמר זאת למר פוטר והתחנן בפניו שיחלץ אותם. משום שמר
לסטריינג' שמע שהילד-שנשאר-בחיים יכול לעשות כל דבר, אתם
מבינים."

היא ואלבוס החליפו מבטים.

"סוורוס," אמרה מינרווה. "בוודאי... אפילו להארי... צריך
להיות יותר היגיון בריא מזה..."
קולה דעך.

"מר פוטר חושב שהוא אלוהים," אמר סוורוס ללא הבעה,
 "ולסאת' כרע על ברכיו בפניו בתפילה כנה."

מינרווה בהתה בסוורוס, מרגישה בחילה. היא חקרה דת
 מוגלגית - הייתה זו הסיבה הנפוצה ביותר להטלת לחשי זיכרון
 על הוריהם של בני-מוגלגים - והיא ידעה מספיק כדי להבין את
 מה שסוורוס אמר כרגע.

"בכל מקרה," אמר המורה לשיקויים, "הבטתי אל תוך מר
 לסטרינג' כדי לראות האם ידע משהו על בריחתה של אימו. והוא
 לא שמע דבר, אבל ברגע שיגלה, הוא יסיק שהאדם האחראי הוא
 הארי פוטר."

"אני מבין..." אמר אלבוס לאיטו. "תודה לך, סוורוס. אלו
 חדשות טובות."

"חדשות טובות?" מינרווה התפרצה.

אלבוס הביט בה, פניו חסרות הבעה כמו אלה של סוורוס כעת;
 והיא נזכרה, שלא לבוס עצמו - "זו הסיבה הטובה ביותר שאני
 יכול לחשוב עליה לחלץ את בלטריקס מאזקבאן," אמר אלבוס
 בשקט. "ואם זה לא הארי, הבה נזכור, הרי זהו וולדמורט שעושה
 את צעדיו הראשונים. אבל הבה לא נחפז בשיפוטנו כל עוד יש
 הרבה שאנחנו עדיין לא יודעים, ושנדע בקרוב."

אלבוס נעמד פעם נוספת מאחורי שולחנו, צעד אל האח
 המבוערת, זרה פנימה קמצוץ נוסף של אבקה ירוקה ותקע את
 ראשו בתוך הלהבות. "המחלקה לאכיפת חוקי הקסם," הוא אמר,
 "משרד המנהלת."

רגע לאחר מכן, קולה של מדאם בונז נשמע, צלול וחד, "מה
 העניין, אלבוס? אני עסוקה קצת."

"אמיליה," אמר אלבוס, "אני מבקש ממך לחלוק כל תגלית
 שעשית בעניין הזה."

השתררה שתיקה. "הו," אמר קולה הקר של מדאם בונז מהאש
 הבוערת, "והאם זה עובד בשני הכיוונים, אלבוס?"

"זה יכול לעבוד, " אמר הקוסם הזקן ברוגע.

"אם הילאי ימות עקב השתקנות שלך, תכנן זקן, אראה בך אחראי במלוא מובן המילה."

"אני מבין, אמיליה, " אמר אלבוס, "אבל אינני רוצה להצית דאגה ותדהמה מיותרות –"

"בלטריקס פּלֶק נמלטה מאזקבאן! לאיזו דאגה או תדהמה היית קורא מיותרות, לנוכח העובדה הזו?"

"יכול להיות שאתפוס אותך במילים הללו, " אמר הקוסם הזקן אל הלהבות הירוקות. "משום שאם אגלה שפחדיי אינם חסרי ביסוס, כן אומר לך. כעת, אמיליה, אני מבקש ממך, אם גילית דבר כלשהו על העניין הזה, אנא חלקי אותו עמנו. "השתררה שתיקה נוספת, ואז אמר קולה של מדאם בונז, "יש לי מידע שלמדתי מארבע שעות בעתיד, אלבוס. האם אתה עדיין רוצה אותו?"

אלבוס היסס –

(שוקל, כך ידעה מינרווה, את האפשרות שיצטרך לחזור בזמן יותר משעתיים מהרגע הזה; משום שלא ניתן לשלוח מידע יותר משש שעות אחורה בזמן, לא דרך שום שרשרת של מחולליזמן) – ולבסוף אמר, "כן, בבקשה."

"הייתה לנו פריצת דרך, " אמר קולה של מדאם בונז, "אחת ההילאיות שראתה את הבריחה היא בת־מוגלגים, והיא אמרה לנו שיייתכן שלחש האשה־מעופפת, כפי שקראנו לו, איננו לחש כלל, אלא חפץ מוגלגלי."

כמו אגרוף בבטן, כך זה הרגיש, והבחילה של מינרווה הוכפלה. כל מי שראה את לגיון הכאוס נלחם ידע על מי זה מעיד...

קולה של מדאם בונז המשיך. "הבאנו את ארתור וויזלי משימוש לרעה בחפצי מוגלגים – הוא יודע על חפצי מוגלגים יותר מכל קוסם אחר – ונתנו לו תיאורים של הילאים שהיו באירוע, והוא פיצח את זה. זה היה חפץ מוגלגלי שנקרא מנוע רולטי, כי

לרכב עליו זה כמו הימור ברולטה. רק לפני שש שנים אחד מהמנועים האלה התפוצץ והרג מאות מוגלגים ברגע, וכמעט הצית את הירח. וויזלי אומר שהמנועים האלה משתמשים במדע מיוחד שנקרא תגובה נגדית, אז התכנית היא לפתח קללה שתמנע מהמדע הזה לעבוד בסביבות אזקבאן."

"תודה לך, אמיליה," אמר אלבוס בחומרה. "האם זה הכל?"
"אבדוק אם יש לנו משהו משש שעות קדימה," אמר קולה של מדאם בונז, "אם כן הם לא היו אומרים לי, אבל אגיד להם לומר לך. האם לך יש משהו שברצונך לומר לי, אלבוס? כמו איזו משתי האפשרויות זה נראה עד כה?"
"עדיין לא, אמיליה," אמר אלבוס, "אבל אולי יהיה לי מה לומר לך בקרוב."

הוא התיישר ליד האש, שחזרה לבעור בלהבות צהובות רגילות. כל דקה משנותיו של הקוסם הזקן, כל שנייה טבעית מלידתו וכל שנייה שמחולל-הזמן הוסיף, כל זה ועוד כמה עשורים נוספים מהלחץ, כולם ניכרו בפניו מלאות הקמטים.

"סוורוס?" שאל הקוסם הזקן. "מה זה היה באמת?"
"טיל," אמר המורה לשיקויים חצוי-הדם, שגדל בעיירה מוגלגית ושמה מבוא ספינר. "אחת מהטכנולוגיות המוגלגיות המרשימות ביותר."

"עד כמה סביר שהארי יכיר אמנויות כאלה?" שאלה מינרווה. סוורוס דיבר בעצלתיים. "הו, ילד כמו מר פוטר יידע הכול על טילים; זה ודאי, מינרווה יקירתי. עלייך לזכור שדברים נעשים בצורה שונה בעולם המוגלגים." סוורוס קימט את מצחו. "אבל טילים הם מסוכנים, ויקרים..."

"הארי גנב והחביא כמות לא ידועה של כסף מהכספת שלו בגרינגוטס, אולי אלפי אוניות," אמר המנהל, ואז, לנוכח המבטים התאומים שלהם, "זו לא הייתה תכנית, אבל עשיתי את הטעות ושלחתי את המורה להתגוננות להשגיח על המשיכה של חמש

אוניות למתנות חג־מולד... "המנהל משך בכתפיו. "כן, אני מסכים, שטות גמורה בדיעבד, הבה נמשיך."

מינרווה דפקה בשקט את ראשה כנגד משענת הכיסא כמה פעמים.

"אף על פי כן, המנהל," אמר סוורוס. "זה שאוכלי־המוות לא השתמשו בחפצים מוגלגיים במלחמה הראשונה, לא אומר שהוא לא מכיר אותם. טילים נפלו על בריטניה כנשק, בצד המוגלגי של המלחמה של גרינדלוולד. אם הוא בילה את הקיצים הללו בבית יתומים מוגלגי, כפי שאמרת לנו, המנהל... אז גם הוא שמע על טילים. ואם הוא הקשיב לדיווחים על מר פוטר ועל כך שהשתמש בחפצים מוגלגיים בקרבות הדמה שלו, הוא בהחלט היה לומד את נקודות החוזק של אויבו ומנסה להתחזק בהם בעצמו. זו בדיוק הצורה בה הוא חושב; כל כוח שהוא רואה הוא ינסה לקחת לעצמו."

הקוסם הזקן עמד חסרת־נועה לחלוטין, אפילו שיערות זקנו קפואות כמו תיל; ועלתה במינרווה מחשבה, מפחידה יותר מכל מחשבה שחשבה מעודה, שאלבוס דמבלדור קפוא על מקומו באימה.

"סוורוס," אמר אלבוס דמבלדור, קולו כמעט נשבר, "אתה מבין מה אתה אומר? אם הארי פוטר ווולדמורט ינהלו את המלחמה שלהם עם כלי נשק מוגלגיים לא יוותר דבר מהעולם מלבד אש!"

"מה?" אמרה מינרווה. היא שמעה על רובים, כמובן, אבל הם לא עד כדי כך מסוכנים למכשפה מיומנת –

סוורוס דיבר כאילו היא לא הייתה בחדר. "אז אולי, המנהל, הוא שולח אזהרה מכוונת להארי פוטר; הוא אומר שכל התקפה עם נשקים מוגלגיים תיענה בהתקפה דומה. צווה על מר פוטר לחדול משימוש בטכנולוגיה מוגלגית בקרבותיו; זה יבהיר לו שהודעה התקבלה... ולא ייתן לו עוד רעיונות." סוורוס קימט את

מצחו. "אם כי, עכשיו כשאני חושב על זה, מר מאלפוי – והעלמה גריינג'ר כמובן – טוב, במחשבה שנייה, איסור גורף על שימוש בטכנולוגיה נראה חכם יותר –"

הקוסם הזקן הצמיד את שתי ידיו למצחו, ומפיו בקע קול רועד, "אני מתחיל לקוות שהארי עומד מאחורי הבריחה הזו... הו, שמרלין יגן על כולנו, מה עשיתי, מה עשיתי, מה יקרה לעולם?" סוורוס משך בכתפיו. "מהשמועות ששמעתי, נשקים מוגלגיים גרועים רק במעט מהצדדים היותר... עלומים של הקוסמות –" "גרועים?" השתנקה מינרווה, ואז סתמה את פיה בכוח.

"גרועים מכל סכנה שנתורה בתקופת הדעיכה הזו," אמר אלבוס. "לא גרועים ממה שמחק את אטלנטיס מהזמן." מינרווה בהתה בו, מרגישה זיעה פורצת לאורך עמוד השרה שלה.

סוורוס המשיך, עדיין פונה לאלבוס. "כל אוכלייהמוות למעט בלטריקס היו בוגדים בו, כל תומכיו היו פונים נגדו, כל מעצמות העולם היו מתרכזות בהשמדתו, אם היה מתנהג בצורה מסוכנת עם קסמים חזקים באמת. האם זה עד כדי כך שונה?" תנועה מסוימת, צבע מסוים, שבו לפניו של הקוסם הזקן. "ייתכן שלא..."

"ובכל מקרה," אמר סוורוס בחיוך מתנשא מעט, "לא כל-כך קל להשיג נשק מוגלגי, לא בעבור אלף אוניות ולא בעבור אלף אלפי אוניות."

הארי לא פשוט יוצר בשינויי-צורה את המכשירים שהוא משתמש בהם בקרבות? חשבה מינרווה, אבל לפני שהספיקה לפתוח את פיה כדי לשאול –

האח התפרץ בלהבות ירוקות, ופניו של פאיוס ת'יקנס, עוזרה של מדאם בונז, הופיעו בו. "כושף ראשי?" אמר ת'יקנס. "יש לי דיווח בשבילך, שהתקבל –" עיניו של פאיוס נחו על מינרווה וסוורוס, "מלפני שש דקות."

"מבעוד שש שעות, אתה מתכוון", אמר אלבוס. "השניים האלה אמורים לשמוע אותו; העבר את הדיווח שלך."

"אנחנו יודעים כיצד זה נעשה", אמר ת'יקנס. "בתאה של בלטריקס בֶּלְק, מוחבא באחת הפינות, נמצא בקבוקון שיקויים; ובדיקה של שאריות הנוזל הראו שזה היה שיקוי אנימאגוס."

השתררה שתיקה ארוכה.

"אני מבין..." אמר אלבוס בכבדות.

"סלח לי?" שאלה מינרווה. היא לא הבינה.

ראשו של ת'יקנס פנה לעברה. "אנימאגים, מדאם מקגונגל, בצורת האנימאגוס שלהם, מעניינים פחות את הסוהרסנים. כל האסירים נבדקים לפני הגעתם לאזקבאן; ואם הם אנימאגים, צורת האנימאגוס שלהם מושמדת. אבל לא חשבנו שמישהו שמוגן על ידי לחש הפטרונוס בעודו שותה את השיקוי ומבצע את המדיטציה עשוי להפוך לאנימאגוס לאחר הגעתו לאזקבאן –

"למיטב הבנתי", אמר סוורוס, עוטה את מבט הבזז הרגיל שלו, "מדיטציית אנימאגוס דורשת זמן בלתי מבוטל."

"ובכן, מר סנייפ", נבח ת'יקנס, "הרשומות מעידות שבלטריקס בֶּלְק הייתה אנימאגוס לפני שנשלחה לאזקבאן וצורתה הושמדה; אז אולי המדיטציה השנייה שלה לא ארכה זמן רב כמו הראשונה!"

"לא הייתי חושב ששום אסיר באזקבאן יהיה מסוגל לעשות דבר כזה..." אמר אלבוס. "אבל בלטריקס בֶּלְק הייתה מכשפה רבת עוצמה לפני כליאתה, ואם מכשפה כלשהי מסוגלת לעשות זאת, הרי זאת היא. האם ניתן לאבטח את אזקבאן כנגד שיטה כזו?"

"כן", אמר ראשו הבטוח של פאיוס ת'יקנס. "המומחה שלנו אומר שלא יעלה על הדעת שמדיטציית אנימאגוס תאריך פחות משלוש שעות, בלי קשר לניסיון. כל הביקורים שהאסירים יורשו לקבל מעתה והלאה יוקצבו לשעתיים, והסוהרסנים ידווחו לנו אם קיים פטרונוס באזור התאים במשך זמן ארוך מכך."

אלבוס לא נראה מרוצה למשמע הדבר, אבל הוא הנהן. "אני

ראשו של פאיוס ת'יקנס נעלם בלי מילה נוספת.
 "לא יהיו ניסיונות נוספים..." אמרה מינרובה.

“זה נראה כמו הודעה כלשהי...” אמר אלבוס באיטיות. “ואני לא מצליח להבין מה היא, כלל וכלל לא...” הוא תופף על שולחנו באצבעותיו.

”לא,“ אמר המורה לשיקויים, ובחיוך סרקסטי, ”וכנראה שמוטב לנו כך; יהיה מה שיהיה הדבר שהיינו אמורים להסיק מזה, החלק הזה בתכנית נכשל.“

"וידע גם על טילים?" שאל סוורוס ביובש. "אני לא חושב שאוכלייהמוות אהבו לימודי מוגלים. זה הוא."

* 358 *

עוד מהימים בהם היה ידוע בתור טום רידל. כל מי שהיה רוצה לזייף את סימן ההיכר שלו היה צריך להיות ערמומי כמו וולדמורט. ואין איש בעולם הזה שבטעות יעריך את תושייתי יתר על המידה, ויותר לי הודעה שאני מצליח להבין כלל."

"אלא אם הוא העריך אותך בדיוק," אמר סוורוס בקול חסר-נימה, "ובמקרה כזה זה בדיוק מה שהתכוון שתחשוב. אלבוס נאנח. "אכן. אבל אפילו אם שיטה בי באופן מושלם, אנחנו לפחות יכולים לסמוך על המסקנה שלא היה זה הארי פוטר." זו הייתה אמורה להיות הקלה, אבל מינרווה הרגישה את הצמרמורת מתפשטת בגווה ובעורקיה, בריאותיה ובעצמותיה. היא זכרה שיחות כאלה.

היא זכרה שיחות כאלה מלפני עשר שנים, מתקופה שבה הדם זרם בבריטניה בנהרות רחבים, שבה מכשפות וקוסמים שלמידה נטבחו במאותיהם, היא זכרה בתים בוערים וילדים צורחים והבזקים של אור ירוק –

"מה תאמר למדאם בונז?" היא לחשה.

אלבוס נעמד מאחורי שולחנו וצעד למרכז החדר, ידו נחה קלות על מכשיריו, כאן מכשיר של אור, שם מכשיר של קול; הוא יישר את משקפיו ביד אחת, השתמש בשנייה כדי למרכז את זקנו הארוך והכסוף כנגד גלימותיו, ולבסוף הקוסם העתיק הסתובב והביט בהם.

"אומר לה את המעט שאני יודע על קסם אפל שנקרא הורקרוקס, שבאמצעותו ניתן לגזול מנשמה את המוות," אמר אלבוס דמבלדור, בקול רך שמילא את החדר, "ואומר לה מה ניתן לעשות עם בשר המשרת."

"אומר לה שאני מקים מחדש את מסדר עוף-החול."

"אומר לה שוולדמורט חזר."

"ושמלחמת הקוסמים השנייה החלה."

* * *

כמה שעות לאחר מכן...

לשעון הענתיקה הישן שעל קיר משרדה של סגנית המנהל היו מחוגי זהב, וספרות כסף לציין את השעות; הוא תקתק ונע ללא צליל, משום שהוטל עליו לחש השקטה.

מחוג השעות הזהוב התקרב לספרת תשע הכסופה, מחוג הדקות הזהוב עשה כמוהו, שני המרכיבים השזורים של הזמן מתקרבים זה לזה, עוד מעט יהיו באותו המקום אך לעולם לא יתנגשו.

השעה הייתה 8:43 בערב, והלך והתקרב הזמן שבו מחולל-הזמן של הארי ייפתח בדרך היחידה שלא ניתן לשטות בה על ידי שום לחש שיעלה על הדעת, אלא אם הלחש הזה יכול לעקוף את חוקי הזמן עצמו. שום גוף או נפש, שום ידע או חומר, לא יכולים להימתח שבע שעות נוספות ביום אחד. היא תמציא הודעה על המקום, ותגיד להארי לקחת את ההודעה הזו שש שעות אחורה לפרופסור פליטיק בשעה 3 אחר הצהריים, והיא תשאל את פרופסור פליטיק האם קיבל את ההודעה בשעה הזו.

ופרופסור פליטיק יאמר לה שהוא אכן קיבל את ההודעה הזו בשעה 3 אחר הצהריים.

והיא תגיד לסוורוס ולאבוס שיאמינו קצת יותר בהארי בפעם הבאה.

פרופסור מקגונגל הטילה את לחש הפטרונוס ואמרה לחתול הזוהר שלה, "לך למר פוטר ואמור לו כך: מר פוטר, סור בבקשה למשרדי ברגע שאתה שומע זאת, בלי לעשות דבר בדרך."

ה'ס"ו הכלל של סבופוד, ס"ו

מינרווה הביטה בשעונה, במחוגים הזהובים ובספרות הכסף, בתנועה המקוטעת. מוגלגים המציאו את זה, ועד שעשו זאת, קוסמים לא טרחו לעקוב אחרי הזמן. פעמונים שתוזמנו על ידי שעון חול שימשו את הוגוורטס למעקב אחר שיעורים כשהוקם. היה זה אחד מהדברים שהתומכים בטוהרהדם ייחלו לכך שלא היו אמיתיים, ולפיכך מינרווה ידעה זאת.

היא קיבלה קס"ם בלימודי מוגלגים בכשיפומטרי שלה, והיום זה נראה לה כמו תעודת עניות, בהתחשב בכמה מעט ידעה. כצעירה הבינה אפילו אז, שהמקצוע הזה הוא בדיחה, שלומד על ידי טהור דם, לכאורה משום שבני־מוגלגים לא יודעים מה בני־קוסמים צריכים לדעת, למעשה משום שחבר המנהלים לא העריך מוגלגים כלל. אבל בגיל שבע־עשרה ציון הקס"ם היה הדבר העיקרי שעניין אותה, היא נזכרה בעצב...

אם הארי פוטר רוולדמורט ינהלו את המלחמה שלהם עם כלי נשק מוגלגיים לא יוותר דבר מהעולם מלבד אש!

היא לא הצליחה לדמיין זאת, והסיבה לכך שהיא לא הצליחה לדמיין זאת הייתה שלא הצליחה לדמיין את הארי נלחם באתה־יודע־מי.

היא פגשה באדון האופל ארבע פעמים ושרדה כל אחת מהן, שלוש פעמים עם אלבוס שהגן עליה ופעם אחת לצידו של מודי.

היא זכרה את הפנים הפגומות, דמויות הנחש, את הקשקשים בצבע הירוק הקלוש הפזורים על פני העור, את העיניים האדומות הזוהרות, את הקול שצחק בלחישה גבוהה ולא הבטיח דבר מלבד אכזריות ועינויים: מפלצת מוחלטת.

והיא לא התקשתה לדמיין בתודעתה את הארי פוטר, את ההבעה הנבונה על פני הילד הצעיר שהתנודד בין להתייחס למגוחך ברצינות ובין להתייחס לרציני בגיחוך.

והמחשבה על העימות בין השניים הייתה קשה מנשוא.

לא הייתה להם שום זכות, שום זכות להפיל את כל זה על ילד בן אחת־עשרה. היא ידעה מה המנהל החליט בשבילו באותו היום, משום שנאמר לה לערוך את הסידורים; ואם הייתה זו היא באותו הגיל היא הייתה זועמת וצורחת ובוכה וממאנת להינחם במשך שבועות...

הוא אינו תלמיד שנה־ראשונה רגיל, אמר אלבוס. הוא מסומן כשווה לאדון האופל, וברשותו כוח שאדון האופל אינו מכיר.

הקול המרעים, החלול והנורא שבקע מגרונה של סיביל טרלוני, הנבואה האמיתית והמקורית, הדדה במחשבתה פעם נוספת. הייתה לה הרגשה שהוא לא התכוון למה שהמנהל חושב שהוא התכוון, אבל לא הייתה דרך לתאר במילים את ההבדל.

ואף על פי כן מה שעדיין היה נכון, זה שאם ישנו ילד בן אחת־עשרה על פני האדמה שמסוגל לשאת בעול הזה, הרי שהילד הזה מתקרב למשרדה כעת. ואם היא תאמר משהו כמו 'הארי המסכן' בפניו... ובכן, הוא לא יאהב זאת.

אז עכשיו אני צריך למצוא דרך כלשהי להרוג קוסם אופל בך אלמוות, אמר הארי ביום שבו גילה. חבל שלא אמרת לי את זה לפני שהתחלתי בקניות.

היא הייתה ראש בית גריפינדור במשך מספיק זמן, וראתה מספיק מחבריה מתים, כדי לדעת שיש אנשים שלא ניתן להצילם מלהפוך לגיבורים.

נשמעה נקישה על הדלת, ופרופסור מקגונגל אמרה, "יבוא."
 כשהארי נכנס, על פניו הייתה אותה הבעה קרה ודרוכה שראתה
 בפונדק של מרי; והיא תהתה האם הוא עטה את המסיכה הזו, את
 העצמיות הזו, לכל אורך היום.
 הילד הצעיר התיישב על הכיסא שלפני שולחנה ואמר, "אז
 הגיע הזמן שיגידו לי מה קורה?" המילים היו נייטרליות, לא חדות
 כפי שציפתה מהבעת פניו.

עיניה של פרופסור מקגונגל התרוממו בהפתעה לפני שהצליחה
 לעצור בעצמה, והיא שאלה, "המנהל לא אמר לך דבר, מר פוטר?"
 הילד הניד בראשו. "רק שקיבל אזהרה שאני עלול להיות
 בסכנה, אבל שאני בטוח כעת."

מינרווה התקשתה לפגוש במבטו. איך הם יכולים לעשות לו את
 זה, איך הם יכולים להניח זאת על כתפיו של ילד בן אחת-עשרה,
 את המלחמה הזו, את הגורל הזה, את הנבואה הזו... והם אפילו לא
 בטחו בו...

היא הכריחה את עצמה להביט בהארי ישירות, וראתה שעניו
 הירוקות היו רגועות בעודן בוחנות אותה.
 "פרופסור מקגונגל?" אמר הילד בשקט.

"מר פוטר," אמרה פרופסור מקגונגל, "חוששני שאין זה
 מתפקידי להסביר, אבל אם אחרי זה המנהל עדיין לא מגלה לך
 דבר, אתה רשאי לבוא אליי ואני אלך לצעוק עליו בשבילך."
 עניו של הילד התרחבו, חלק מהארי האמיתי ניבט מהסדק לפני
 שהמסכה הקרירה שבה למקומה.

"בכל מקרה," אמרה פרופסור מקגונגל בנימה עניינית, "צר לי
 על אי הנוחות, מר פוטר, אבל עליי לבקש ממך להשתמש במחולל-
 הזמן שלך כדי לחזור שש שעות אחורה בזמן לשעה שלוש אחר
 הצהריים, ולהעביר את ההודעה הבאה לפרופסור פליטיק: כסף על
 העץ. בקש מהפרופסור לכתוב את השעה שבה העברת לו את
 ההודעה. לאחר מכן המנהל רוצה לפגוש אותך כשיהיה לך נוח."

השתררה שתיקה.

ואז הילד אמר, "אני חשוד בשימוש לרעה במחוללהזמן שלי, אם כך?"

"לא על ידי!" אמרה פרופסור מקגונגל בחיפזון. "אני באמת מתנצלת על אי הנוחות, מר פוטר."

השתררה שתיקה נוספת, ואז הילד הצעיר משך בכתפיו. "זה ישגע את מחזור השינה שלי אבל אני מניח שאין ברירה. בבקשה אמרי לגמדונייהבית שאם אבקש ארוחת בוקר מוקדמת בשעה שלוש לפנות בוקר מחר, נגיד, שמותר לי לקבל אותה." "כמובן, מר פוטר," היא אמרה. "תודה על הבנתך."

הילד קם מכיסאו והנהן לעברה ברשמיות, ואז יצא דרך הדלת, ידו כבר נכנסת מתחת לגלימותיו אל מחוללהזמן; והיא כמעט קראה הארי! רק שהיא לא ידעה מה לומר אחר-כך.

תחת זאת היא המתינה, עיניה על השעון.

כמה זמן היא צריכה לחכות שהארי יחזור בזמן?

היא לא צריכה לחכות כלל, למעשה; אם הוא עשה זאת, זה כבר קרה...

מינרווה הבינה אז שהיא משתהה משום שהיא עצבנית. מעשי קונדס, כן, מעשי קונדס בלתי אפשריים עם זהירות וחשיבה קדימה של אבן נופלת – היא לא ידעה איך הילד הצליח לשטות במצנפת שלא תמיין אותו לבית גריפינדור אליו השתייך בבירור – אבל לא משהו אפל או פוגע, לעולם לא. מתחת למעשי הקונדס הללו זרם טוב הלב שלו, עמוק ויציב כמו זה של התאומים וויזלי, אם כי אפילו קללת קרושיאטוס לא הייתה יכולה לגרום לה לומר זאת בקול רם.

"אֶקְסֶפְקְטוּ פֶּטְרוֹנוֹס," היא אמרה, ואז, "לך אל פרופסור פליטיק, ואמור לי את תשובתו לאחר שתאמר זאת: 'האם מר פוטר נתן לך הודעה ממני, מה הייתה ההודעה, ומתי קיבלת אותה?'"

* * *

שעה אחת מוקדם יותר, לאחר שהשתמש בסיבוב האחרון שנותר במחול־הזמן שלו ועטה את גלימת ההיעלמות, הארי השיב את שעון החול לחולצתו.

והחל לצעוד לעבר הצינוק של סלית'רין, הולך מהר ככל שרגליו הבלתי נראות אפשרו לו מבלי לרוץ. למרבה המזל משרדה של סגנית המנהל היה בקומה הנמוכה בהגוורטס...

כמה גרמי מדרגות לאחר מכן, לאחר שירד שתי מדרגות בבת אחת, אך לא שלוש, הארי עצר במסדרון שמעבר לעיקול האחרון שלו נמצאה הכניסה לחדר המועדון של סלית'רין.

הארי תלש חתיכת קלף (לא נייר) מהגוויל שלו, הוציא עט־ציטוט (לא עט רגיל) מהנרתיק שלו, ואמר לעט־הנוצה, "רשום את האותיות הללו בדיוק כפי שאני אומר אותן: ב-ח-א-ו-א, רווח, ת-ד-ו-ה-א-ע-ה-ז."

ישנם שני סוגים של צפנים בקריפטוגרפיה, צפנים שמונעים מאחיק הקטן לקרוא את ההודעות שלך וצפנים שמונעים מממשלות גדולות לקרוא את ההודעות שלך, וזה היה צופן מהסוג הראשון, אבל זה טוב יותר מלא כלום. בתאוריה, איש לא אמור לקרוא את ההודעה בכל מקרה; אבל אפילו אם מישהו יקרא, הוא לא יזכור שום דבר מעניין אלא אם כן הוא התעסק בקריפטוגרפיה בעצמו לפני כן.

הארי שם את הקלף הזה במעטפת קלף, ואז שרביטו המיס מעט שעווה ירוקה כדי לחתום אותה.

בעיקרון, הארי היה יכול לעשות את כל זה לפני שעות, אבל איכשהו לחכות עד אחרי ששמע את ההודעה משפתיה של פרופסור מקגונגל הרגיש פחות כמו "להתעסק עם הזמן".

לאחר מכן, הארי שם את המעטפה הזו בתוך מעטפה אחרת, שכבר הכילה דף נייר אחר עם הוראות אחרות, וחמישה חרמשי

כסף.

הוא סגר את המעטפה הזו (עליה כבר נכתב שם), חתם אותה עם עוד שעווה ירוקה, והצמיד חרמש אחרון לחותם.

ואז הארי שם את המעטפה הזו בתוך המעטפה האחרונה עליה נכתב באותיות גדולות השם "מרי טאבינגטון".

הארי הציץ מעבר לעיקול אל הדיוקן הזועף ששימש כדלת לחדר המועדון של סלית'ריין; ומשום שלא רצה שהדיוקן יזכור שלא־ראה מישהו בלתי נראה, הארי השתמש בלחש הריחוף כדי להרחיף את המעטפה אל הגבר הזועף, ונקש עליו בעזרתה.

הגבר הזועף הביט מטה אל המעטפה, מסתכל מבעד למשקף, ואז נאנח והסתובב לעבר חדר המועדון של סלית'ריין, וקרא, "הודעה למרי טאבינגטון!"

המעטפה הורשתה ליפול לרצפה.

כמה רגעים לאחר מכן דלת הדיוקן נפתחה ומרי הרימה את המעטפה מהרצפה.

היא תפתח אותה ותמצא חרמש ומעטפה המיועדת לתלמידה בשנה הרביעית ששמה מרגרט בלסטרוד.

(סלית'ריינים עשו דברים כאלה כל הזמן, וחרמש בהחלט העיד על משלוח בהול.)

מרגרט תפתח את המעטפה שלה, ותמצא חמישה חרמשים בנוסף למעטפה שעליה להשאיר בכיתה ריקה...

...לאחר שתשתמש במחוללהזמן שלה כדי לחזור חמש שעות אחורה בזמן...

...שם תמצא חמישה חרמשים נוספים ממתינים לה, אם תגיע לשם במהירות.

והארי פוטר בלתי נראה ימתין בכיתה הזו משעה שלוש עד שעה שלוש וחצי אחר הצהריים, למקרה שמישהו ינסה את הבדיקה הברורה.

טוב, היא הייתה ברורה לפרופסור קווירל, בכל אופן.

בנוסף היה ברור לפרופסור קוירל ש-א. למרגרט בלסטרוד יש מחולל-זמן רב. היא לא מחמירה במיוחד בסינון הסיבות להשתמש בו, כמו לדוגמה לספר לאחותה הקטנה פיסות רכילות עסיסיות במיוחד "לפני" שמישהו שמע אותן.

חלק מהמתח נשאב מהארי כשהתרחק מדלת הדיוקן, עדיין בלתי נראה. איכשהו הוא הצליח לדאוג בנוגע לתכנית, על אף שידע שהיא כבר הצליחה. כל מה שנותר כעת הוא העימות עם דמבלדור, ואז הוא יסיים להיום... הוא ילך לגרגוילים של המנהל בשעה תשע בערב, מכיוון שלעשות זאת בשעה שמונה יהיה מחשיד יותר. כך יוכל לטעון שהוא פשוט לא הבין למה פרופסור מקגונגל התכוונה כשאמרה "אחרי-כך"...

כאב עמום אחז בליבו של הארי כשחשב על פרופסור מקגונגל. אז הארי נסוג מעט יותר לתוך הצד האפל שלו, שעטה הבעה רגועה ושמר על פניו חופשיות מעייפות, והמשיך ללכת. יהיה מחיר לשלם, אבל לפעמים חייבים ללוות היום כל מה שאפשר, ולדאוג לתשלום מחר.

* * *

אפילו הצד האפל של הארי הרגיש תשוש עד שגרם המדרגות הלולייני העלה אותו אל דלת האלון הגדולה שהייתה השער האחרון למשרדו של דמבלדור; אבל משום שהארי עבר כעת את שעת השינה הטבעית שלו בארבע שעות בצורה חוקית, היה בטוח להראות חלק מהעייפות שלו כעת, לפחות את הפיזית אם לא את הרגשית.

דלת האלון נפתחה –

עיניו של הארי כבר היו ממוקדות בכיוון השולחן הגדול, בכיסא הגדול שמאחוריו; לכן לקח להארי רגע עד שהבחין שהכיסא ריק ושהשולחן שומם למעט ספר יחיד כרוך בכריכת עור; ואז הארי הסב את מבטו וראה את הקוסם עומד בינות לשליפציקים שלו,

בינות למכשירים המסתוריים והלא ידועים שניצבו שם בעשרותיהם. פוקס ומצנפת המיון ניצבו במקומותיהם, אש עליזה התפצצה בגומחה שהארי לא הבין קודם לכן שהיא אח, והיו שם שתי המטריות ושלוש נעלי הבית לרגל שמאל. כל הדברים במקומם, נראים כרגיל, למעט הקוסם הזקן עצמו, שעמד זקוף ועטה גלימות בצבע שחור רשמי ביותר. זו הייתה תדהמה לעיניים, הגלימות הללו על האדם הזה, זה היה כאילו שהארי יראה את אביו לובש חליפת עסקים.

אלבוס דמבלדור נראה עתיק מאוד, ומלא צער.

"שלום, הארי," אמר הקוסם הזקן.

מתוך עצמי חלופי שהוחזק כמו מחסום הלסת־הכרה, הארי־תמים שלא היה לו מושג מה קורה היטה את ראשו בקור ואמר, "המנהל. אני מניח ששמעת כבר מסגנית המנהל מקגונגל, אז אם זה בסדר מצידיך, באמת הייתי שמח לדעת מה קורה."

"כן," אמר הקוסם הזקן, "הגיע הזמן, הארי פוטר." הגב התיישר, רק מעט משום שהקוסם כבר עמד זקוף; אבל איכשהו אפילו השינוי הקטן הזה גרם לו להיראות גבוה בשלושים סנטימטרים, חזק, אם לא צעיר יותר, ומעורר יראת כבוד, אם לא מסוכן; עוצמתו התאספה סביבו כמו ברדס. בקול ברור, הוא דיבר: "היום מתחילה המלחמה שלך כנגד הלורד וולדמורט."

"מה?" אמר ההארי החיצוני שלא ידע דבר, בעוד משהו שצפה מתוכו חשב את אותו הדבר, רק עם הרבה יותר גסויות מצורפות.

"בלטריקס בֶּלְק נלקחה מאזקבאן, היא נמלטה מכלא שלא ניתן להימלט ממנו," אמר הקוסם הזקן. "זה מעשה שנושא את סימן ההיכר של וולדמורט ללא ספק; והיא, המשרתת הנאמנה ביותר שלו, היא אחת משלושה מרכיבים שעליו להשיג כדי לקום שוב בגוף חדש. אחרי עשר שנים האויב שהבסת שב, כפי שנחזה."

אף אחד משני החלקים של הארי לא ידע מה לענות לזה, לפחות לא במשך השניות המעטות שהיו לפני שהקוסם הזקן המשיך.

"זה לא אמור לשנות לך הרבה, לעת עתה," אמר הקוסם הזקן. "התחלתי להקים מחדש את מסדר עוף-החול שישרת אותך, הזהרתי את המעטים שיכולים וצריכים להבין: אמיליה בונז, אלאסטור מודי, ברטמיס קראוץ' וכמה אחרים. על הנבואה – כן, יש נבואה – לא גיליתי להם, אבל הם יודעים שוולדמורט חזר, והם יודעים שאתה תמלא תפקיד חיוני. הם ואני נילחם את המלחמה שלך במהלכי הפתיחה הקטנים שלה, בעודך מתחזק, ואולי אף מחכים, כאן בהוגוורטס." ידו של הקוסם הזקן התרוממה, כאילו מפצירה. "אז בשבילך, לעת עתה, דבר לא משתנה, ואני מפציר בך להבין את הנחיצות. האם אתה מזהה את הספר שעל שולחני, הארי?"

החלק הפנימי של הארי צרח והטיח את ראשו כנגד קירות דמיוניים, בעוד הארי החיצוני פנה והביט במה שהתגלה כ... השתררה שתיקה ארוכה למדי.

ואז הארי אמר, "זה עותק של שר הטבעות מאת ג'ר.ר. טולקין."

"זיהית ציטוט מהספר הזה," אמר דמבלדור, מבט דרוך בעיניו, "אז אני מניח שאתה זוכר אותו היטב. אם אני טועה, תקן אותי." הארי פשוט בהה בו.

"חשוב להבין," אמר דמבלדור, "שהספר הזה איננו תיאור מציאותי של מלחמת קוסמים. ג'ון טולקין מעולם לא נלחם בוולדמורט. המלחמה שלך לא תהיה כמו הספרים שקראת. החיים האמיתיים שונים מסיפורים. האם אתה מבין, הארי?"

הארי הנהן בהסכמה באיטיות מה; ואז הניד בראשו לשלילה. "במיוחד," אמר דמבלדור, "ישנו דבר טיפשי מסוים שגנדלף עושה בספר הראשון. הוא עושה טעויות רבות, הקוסם של טולקין; אבל ישנה אחת שהיא בלתי נסלחת. הטעות היא זו: כשגנדלף חשד לראשונה, אפילו אם לרגע, שפרודו אוחז בטבעת האחת, הוא היה צריך להעביר את פרודו לריונדל מיד. ייתכן שהיה מובן, הקוסם

הזקן הזה, לו חשדותיו היו מתבדים. ייתכן שהיה לו לא נעים לצוות זאת על פרודו, ופרודו היה טורח טרחה רבה, והיה נאלץ להשהות תכניות ושעשועים רבים. אבל מבוכה קטנה, אי נעימות וטרחה, הן כאין וכאפס לעומת הפסד במלחמה כולה, כשהנאזגול עטים על הפלך בעודך קורא מגילות עתיקות במינס טירית' ולוקחים את הטבעת. ואין זה פרודו לבדו שהיה נפגע; כל הארץ התיכונה הייתה נופלת לעבדות. אם לא היה זה רק סיפור, הארי, הם היו מפסידים במלחמה שלהם. האם אתה מבין את מה שאני אומר?"

"אה..." אמר הארי, "לא בדיוק..." משהו בדמבלדור הקשה על הארי להישאר קר כמו שצריך; הצד האפל שלו התקשה עם מוזרות. "אז אומר זאת מפורשות," אמר הקוסם הזקן. קולו היה חמור, עיניו עצומות. "גנדלף עצמו היה צריך להעביר את פרודו לריוונדל מיד – ופרודו לעולם לא היה צריך לעזוב את ריוונדל בלי משמר. לא היה אמור להיות שום ליל אימה בברי, לא שפלות התלים, לא פסגת הרוחות בה פרודו נפצע, הם היו עלולים להפסיד את כל המלחמה שלהם במקרים הללו עקב טיפשותו של גנדלף! האם אתה מבין מה אני אומר לך כעת, בנם של מייקל ופטוניה?"

וההארי שלא ידע דבר הבין.

וההארי שלא ידע דבר ראה שזה הדבר החכם, הנכון, האינטליגנטי והשפוי, הדבר הנכון לעשות.

וההארי שלא ידע דבר אמר בדיוק מה שהארי תמים היה אומר, בעוד הצופה השקט צרח בבלבול ובייסורים.

"אתה אומר," אמר הארי, קולו רועד בעוד הרגשות בתוכו בוערים דרך הרוגע החיצוני, "שאני לא חוזר הביתה להוריי לחג הפסחא."

"אתה כן תראה אותם שוב," אמר הקוסם הזקן במהירות. "אבקש מהם לבוא לפה להיות איתך, אנעים את ביקורם כמיטב יכולתי. אבל אתה לא הולך הביתה בחג הפסחא, הארי. אתה לא חוזר הביתה בקיץ. אסור לך ללכת לאכול ארוחות צהריים בסמטת

דיאגון, אפילו עם פרופסור קווירל שמשגיח עליך. דמך הוא המרכיב השני שוולדמורט זקוק לו כדי לקום שוב, נורא משהיה אי פעם. אז אסור לך לצאת אף פעם מתחומי ההגנות של הוגוורטס אם אין לך סיבה חיונית, ומשמר חזק מספיק כדי להדוף כל התקפה למספיק זמן כדי שתוכל להגיע למקום מבטחים."

דמעות החלו להיקוות בזוויות עיניו של הארי. "האם זו בקשה?" אמר קולו הרועד. "או שזו פקודה?"

"אני מצטער, הארי," אמר הקוסם הזקן ברכות. "ההורים שלך יבינו את הצורך, אני מקווה; אבל אם לא... חוששני שאין להם מפלט; החוק, על אף שלא בצדק, לא מכיר בהם כאפוטורפוסיס שלך. אני מצטער, הארי, ואבין אם תשנא אותי על כך, אבל זה חייב להיעשות."

הארי הסתובב, הביט בדלת, הוא לא הצליח להביט עוד בדמבלדור, לא בטח בפניו שלו.

זה המחיר מעצמך, אמר הפלפאף בתודעתו, שמצטרף למחירים שגבית מאחרים. האם זה ישנה את נקודת המבט שלך על העניין, כמו שפרופסור קווירל חושב שזה יעשה?

בצורה אוטומטית, המסכה של הארי התמים אמרה בדיוק את מה שהיה אומר: "האם ההורים שלי בסכנה? האם צריך להעביר אותם לפה?"

"לא," אמר קולו של הקוסם הזקן. "אינני חושב כך. אוכלי-המוות למדו, לקראת סוף המלחמה, לא לתקוף את המשפחות של חברי המסדר. ואם וולדמורט פועל בלי תומכיו הקודמים, הוא יודע שאני הוא זה שמקבל את ההחלטות לעת עתה, והוא יודע שלא אתן לו דבר אם יאיים על משפחתך. לימדתי אותו שאינני נכנע לסחיטה, ולכן הוא לא ינסה."

הארי הסתובב בחזרה וראה קור על פניו של הקוסם הזקן, קור שהתאים לשינוי בגוון קולו. עיניו הכחולות של דמבלדור נעשו קשות כפלדה מאחורי המשקפיים. זה לא התאים לאישיות, אבל זה

התאים לגלימותיו השחורות הרשמיות.

"זה הכל, אם כך?" שאל קולו הרועד של הארי. מאוחר יותר הוא יחשוב על כך, מאוחר יותר הוא יחשוב על מהלך נגדי מחוכם, מאוחר יותר הוא ישאל את פרופסור קווירל האם יש דרך לשכנע את המנהל שהוא טועה. ברגע זה, כל הריכוז של הארי הושקע בלשמר את המסיכה.

"וולדמורט השתמש בחפץ מוגלגי כדי להימלט מאזקבאן," אמר הקוסם הזקן. "הוא בוחן אותך ולומד ממך, הארי פוטר. בקרוב מאוד אדם בשם ארתור וויזלי ממשרד הקסמים יפיץ צו שאוסר להשתמש בחפצים מוגלגיים בקרבות של המורה להתגוננות מפני כוחות האופל. בעתיד, כשיש לך רעיון טוב, שמור אותו לעצמך."

זה לא נראה חשוב בהשוואה. הארי פשוט הנהן, ושאל שוב, "זה הכל?"

השתררה שתיקה.

"בבקשה," אמר הקוסם הזקן בלחישה. "אין לי שום זכות לבקש את סליחתך, הארי ג'יימס פוטר־אוואנס־ורס, אבל בבקשה, לפחות תאמר שאתה מבין למה." דמעות נקו בעיניו של הקוסם הזקן.

"אני מבין," אמר קולו של הארי החיצוני שבאמת הבין, "כלומר... סוג של חשבתי על זה בכל מקרה... תהיתי האם לבקש ממך ומההורים שלי להישאר פה בקיץ כמו היתומים, כדי שאוכל לקרוא פה בספרייה, יותר מעניין בהוגוורטס בכל מקרה..."

קול מחנק בקע מגרונו של אלבוס דמבלדור.

הארי פנה פעם נוספת לעבר הדלת. זו לא הייתה הימלטות ללא פגע, אבל זו הייתה הימלטות.

הוא עשה צעד קדימה.

ידו נשלחה לעבר הידית.

צרחה פילחה את האוויר –

כאילו בהילוך איטי, כשהארי הסתובב, הוא ראה את עוף-החול מרחף לעברו לאורך החדר.

מהארי האמיתי עלה גל של פאניקה, הוא לא חשב על זה, הוא לא צפה את זה, הוא היה מוכן להתמודד עם דמבלדור אבל הוא שכח את פוקס –

שלוש פעמים היכו כנפיו של עוף-החול, כמו התגברות והיחלשות של אש, הזמן עבר לאט מדי בעוד פוקס עף מעל המכשירים המסתוריים לעבר הארי.

והציפור האדומה-זהובה ריחפה לפניו במשקי כנפיים עדינים, עולה ויורדת באוויר כמו שלהבת נר.

“מה העניין, פוקס?” שאל הארי המזויף בבלבול, מביט בעיניו של עוף-החול, כמו שהיה עושה אם היה חף מפשע. ההארי האמיתי, שהרגיש בתוכו את אותה תחושת בחילה שהרגיש כשפרופסור מקגונגל הביעה בו אמון, חשב, האם נעשיתי רשע היום, פוקס? לא חשבתי שהייתי מרושע... האם אתה שונא אותי עכשיו? אם הפכתי למשהו שעוף-חול שונא, אולי מוטב שאוותר כבר עכשיו, אוותר על הכול ואתוודה –

פוקס צרח, הצרחה הנוראית ביותר שהארי שמע מעודו, צרחה שהרעידה את כל המכשירים והעירה את כל הדמויות הישנות בדיוקנאות.

היא חדרה את הגנותיו של הארי כמו חרב מלובנת דרך חמאה, הקריסה את כל שכבותיו כמו בלון מנוקב שמתפוצץ, ערבבה את סדרי העדיפויות שלו ברגע כשנזכר בדבר החשוב מכל; הדמעות החלו לזלוג בחופשיות מעיניו של הארי, במורד לחייו, קולו נחנק כשהמילים יצאו מגרונו, כאילו הקיא לבה –

“פוקס אומר,” אמר קולו של הארי, “הוא רוצה שאני, אעשה, משהו, בנוגע, לאסירים, באזקבאן –”

“פוקס, לא!” אמר הקוסם הזקן. דמבלדור צעד קדימה, שולח יד מפצירה לעבר עוף-החול. פניו של הקוסם הזקן היו נואשות

כמעט כמו הצרחה של עוף־החול. "אתה לא יכול לבקש זאת ממנו, פוקס, הוא רק ילד!"

"אתה הלכת לאזקבאן," לחש הארי, "לקחת את פוקס איתך, הוא ראה - אתה ראית - היית שם, אתה ראית - למה לא עשית דבר? למה לא שיחררת אותם?"

כשהמכשירים הפסיקו לרעוד, הארי הבין שפוקס צרח יחד איתו, שעוף־החול ריחף כעת ליד הארי והביט בדמבלדור לצידו, הראש האדום־זהוב באותו גובה כמו ראשו שלו. "האם," לחש הקוסם הזקן, "האם אתה באמת יכול לשמוע את קולו של עוף־החול בכזו צלילות?"

הארי בכה עד שכמעט ולא הצליח לדבר, על כל דלתות המתכת שעבר, על כל הקולות ששמע, על הזיכרונות הגרועים ביותר, על התחינות ששמע כשהתרחק - הכול התפרץ אל תודעתו כמו אש למשמע הצרחה של עוף־החול, כל המחסומים הפנימיים התנפצו. הארי לא ידע האם הוא באמת יכול לשמוע את קולו של עוף־החול בכזו צלילות, האם היה מבין את פוקס אלמלא ידע כבר. כל מה שהארי ידע הוא שיש לו תירוץ סביר להעלות את כל אותם נושאים שפרופסור קווירל אמר לו שלעולם אסור לו להעלות בשיחה מאותו יום והלאה; משום שזה בדיוק מה שהארי חף מפשע היה אומר, היה עושה, לו באמת היה שומע בכזו צלילות. "הם סובלים - אנחנו מוכרחים לעזור להם -"

"אני לא יכול!" קרא אלבוס דמבלדור. "הארי, פוקס, אני לא יכול, אין דבר שביכולתי לעשות!"

צרחה חודרת נוספת.

"למה לא? פשוט לך לשם ותוציא אותם!"

הקוסם הזקן קרע את מבטו מעוף־החול, עיניו פוגשות באלו של הארי במקום זאת. "הארי, תגיד לפוקס בשבילי! תגיד לו שזה לא כליכך פשוט! עופות־חול הם לא סתם חיות אבל הם כן חיות, הארי, הם לא מבינים -"

"גם אני לא מבין," אמר הארי, קולו רועד. "אני לא מבין למה אתה נותן לסוהרסנים אנשים למאכל! אזקבאן זה לא כלא, זה חדר עינויים ואתה מענה את האנשים הללו למוות!"

"פרסיבל," אמר הקוסם הזקן בקול ניחר, "פרסיבל דמבלדור, אבי שלי, הארי, אבי שלי מת באזקבאן! אני יודע, אני יודע שזו זוועה! אבל מה אתה רוצה שאעשה? שאשבור את אזקבאן בכוח? האם תרצה שאכריז על מרד כנגד משרד הקסמים?"

קֶרַע!

השתררה שתיקה, וקולו הרועד של הארי אמר, "פוקס לא יודע דבר על ממשלות, הוא פשוט רוצה – שתוציא את האסירים – מהתאים שלהם – והוא יעזור לך להילחם, אם מישהו יעמוד בדרכך – ו – וגם אני, המנהל! אני אלך איתך ואשמיד כל סוהרסן שיתקרב! נדאג בנוגע להשלכות הפוליטיות אחר־כך, אני מתערב איתך שאתה ואני נוכל להתחמק מעונש –"

"הארי," לחש הקוסם הזקן, "עופות־חול לא מבינים כיצד ניצחון בקרב עלול לגרור הפסד במערכה." דמעות זלגו במורד לחייו של הקוסם הזקן וטפטפו אל זקנו הכסוף. "הקרב הוא כל מה שהם יודעים. הם טובים, אבל לא חכמים. זו הסיבה שהם בוחרים קוסמים שיהיו אדונייהם."

"אתה יכול להוציא את הסוהרסנים למקום שאוכל להגיע אליהם?" קולו של הארי התחנן. "תוציא אותם בקבוצות של חמישה־עשר – אני חושב שאני יכול להשמיד כמות כזו בלי לפגוע בעצמי –"

הקוסם הזקן הניד בראשו. "היה קשה מספיק להחליק אובדן של אחד – הם אולי יתנו לי עוד אחד, אבל לא שניים – הם נחשבים משאב לאומי, הארי, כלי נשק במקרה של מלחמה –"

זעם בער בהארי, בער כמו אש, ייתכן שהוא בקע מעוף־החול שנח על כתפו כעת, וייתכן שהוא בקע מהצד האפל שלו, ושני הכעסים התערבבו בתוכו, החם והקר, והיה זה קול מוזר שאמר

מגורונו, "אמור לי משהו. מה ממשלה צריכה לעשות, מה המצביעים צריכים לעשות עם הדמוקרטיה שלהם, מה עם של מדינה צריך לעשות, לפני שאהיה מוכרח להחליט שאני כבר לא בצד שלו?"

עיניו של הקוסם הזקן התרחבו בעודו בוהה בילד עם עוף-החול על כתפו. "הארי... האם אלה מילותיך שלך, או של המורה להתגוננות –"

"משום שצריכה להיות נקודה כלשהי, לא כך? אם זה לא אזקבאן, אז מהי?"

"הארי, תקשיב, בבקשה תקשיב לי! קוסמים לא היו יכולים לחיות אם היו מורדים בכלל בכל פעם שהיו להם חילוקי דעות! תמיד יש משהו –"

"אזקבאן זה לא סתם משהו! זה רשע!"

"כן, אפילו רשע! אפילו רשע מסוים, הארי, משום שקוסמים אינם טובים לגמרי! ועם זאת מוטב שנחיה בשלום, מאשר בתוהו; ואם אני ואתה נשבור את אזקבאן בכוח הזרוע, תהיה זו תחילתו של תוהו, האינך רואה זאת?" קולו של הקוסם הזקן הפציר. "וניתן להתנגד לרצונם של רעים בגלוי או בסתר מבלי לשנוא אותם, מבלי להכריז עליהם כמרושעים ואויבים! אני לא חושב שאנשי המדינה הזו ראויים לכך ממך, הארי! ואפילו אם חלקם כן – מה עם הילדים, מה עם התלמידים בהוגוורטס, מה עם האנשים הטובים הרבים שמעורבים ברעים?"

הארי הביט בפוקס שעל כתפו, ראה את עיניו של עוף-החול מביטות בו בחזרה, הן לא זהרו אך עם זאת הן בערו, להבות אדומות בים של אש זהובה.

מה אתה חושב, פוקס?

"קרע?" אמר עוף-החול.

פוקס לא הבין את השיחה.

הילד הצעיר הביט בקוסם הזקן, ואמר בקול עבה, "או שאולי

עופות־החול חכמים יותר מאיתנו, נבונים יותר, אולי הם עוקבים
אחרינו בתקווה שיום אחד נקשיב להם, שיום אחד נקלוט את זה,
שיום אחד פשוט נוציא, את האסירים, מהתאים שלהם –

הארי הסתובב, פתח את דלת האלון במשיכה, צעד אל גרם
המדרגות וטרק את הדלת מאחוריו.

גרם המדרגות החל להסתובב. הארי החל לרדת, הוא הליט את
פניו בידיו והחל לבכות.

רק בחצי הדרך למטה הוא שם לב להבדל, הבחין בחום
שמתפשט בו, והבין –
"פוקס?" לחש הארי.

– שעוף־החול עדיין נח על כתפו, עומד שם כמו שראה אותו
עושה על כתפו של דמבלדור.

הארי הביט פעם נוספת לתוך העיניים, להבות אדומות באש
זהובה.

"אתה לא עוף־החול שלי עכשיו... נכון?"

קרע !

"או", אמר הארי, קולו רועד במקצת, "אני שמח לשמוע את זה,
פוקס, משום שאני לא חושב – שהמנהל – אני לא חושב שזה מגיע
לו –"

הארי עצר, ולקח נשימה.

"אני לא חושב שזה מגיע לו, פוקס, הוא ניסה לעשות את הדבר

הנכון..."

קרע !

"אבל אתה כועס עליו ומנסה להבהיר לו נקודה. אני מבין."
עוף־החול הניח את ראשו על כתפו של הארי, וגרגויל האבן נע
חלקות הצידה כדי לאפשר להארי לעבור אל מסדרונות הוגוורטס.

פּוּק 63

וַיִּסֹּי מַכְלָא וְלִסְפּוּד, אַחֲרֵי דָּבָר

אַחֲרֵי דָּבָר, הִרְמִינִי גִרְיָנָה:

הִיא בְּדִיּוֹק עֲמָדָה לִסְגּוֹר אֶת הַסְּפָרִים שֶׁלָּהּ וּלְאַסּוֹף אֶת שִׁיעוּרֵי
הַבֵּית כַּהֲכֵנָה לְשִׁנָּה, פְּדָמָה וּמַנְדִּי כִּבְר אֲרוֹז אֶת סְפָרֶיהֶן מִצִּידוֹ
הַשְּׁנִי שֶׁל הַשּׁוֹלְחָן, כִּשְׁהָאֵרִי פּוֹטֵר נִכְנָס לְחֹדֶר הַמוֹעֵדוֹן שֶׁל
רִיבְנֶקְלוֹ; וְרָק אִזּוּ הִיא הִבִּינָה שֶׁלֹּא רָאִתָּה אוֹתוֹ כִּלְל מֵאִזּוֹ אֲרוּחַת
הַבּוֹקֵר.

הַהֲבֵנָה הַזֹּאת נִרְמָסָה בְּמַהֲרָה עַל יְדֵי אַחַת מִפְתִּיעָה הַרְבֵּה יוֹתֵר.
עַל כֹּתָפוֹ שֶׁל הָאֵרִי נִיֵּצֵב יִצּוֹר מִכּוֹנֵף אֲדוֹם־זָהוֹב, צִיפּוֹר בּוֹהֶקֶת
שֶׁל אֵשׁ.

וְהָאֵרִי נִרְאָה עֲצוּב וְשֹׁחֵק וּמִמֶּשׁ עֵיִף, כִּאִילוֹ עוֹף־הַחֹל הוּא
הַדָּבָר הַיְחִיד שֶׁמִּחְזִיק אוֹתוֹ עַל רִגְלָיו, אֲבָל עֲדִיִּין הִיָּה חוֹם סְבִיבוֹ;
מִי שֶׁכִּיּוּץ אֶת עֵינָיו יִכּוֹל הִיָּה לְחֹשֶׁב שֶׁהוּא מְבִיט בְּמִנְהַל אִיכְשָׁהּ,
זֶה הִיָּה הַרוֹשֵׁם שֶׁהִרְמִינִי קִיבְלָה אֵף עַל פִּי שׁוֹזָה לֹא הִגִּינִי בְּכֻלָּל.
הָאֵרִי פּוֹטֵר גֵּרֵר אֶת רִגְלָיו לְאוֹרֵךְ חֹדֶר הַמוֹעֵדוֹן שֶׁל רִיבְנֶקְלוֹ,
מִעֵבֶר לִסְפּוֹת מִלְּאוֹת בְּכָנוֹת בּוֹהוֹת, מִעֵבֶר לְמַעְגְלֵי מִשְׁחָקִי־קֶלָפִים
שֶׁל בָּנִים בּוֹהֵיִם, הוֹלֵךְ לְעֵבֶרָה.

בְּתֹארוּיָהּ הִיא עֲדִיִּין לֹא דִיבְרָה עִם הָאֵרִי פּוֹטֵר, הַשְּׁבֹעַ שֶׁלּוֹ לֹא
נִגְמַר עַד מֵחָר, אֲבָל מֵה שֶׁלֹּא הִיָּה שְׁקוּרָה כְּרָגַע בְּכִירּוֹר הַרְבֵּה יוֹתֵר
חֲשׁוֹב מִזֶּה –

"פוקס", אמר הארי, ברגע שפתחה את פיה, "הילדה הזו היא הרמיוני גריינג'ר, היא לא מדברת איתי כרגע כי אני אידיוט, אבל אם אתה רוצה להיות על כתף של אדם טוב היא עדיפה עליי."

כליכך הרבה תשישות וכאב בקולו של הארי פוטר – אבל לפני שהצליחה לחשוב מה לעשות בנוגע לכך, עוף-החול דאה מכתפו של הארי לעברה כמו אש מזדחלת על גפרור בהילוך מהיר; ואז היה עוף-החול אל מול פניה, מביט בה בעיני אור ואש. "קדע?" שאל עוף-החול.

הרמיוני הביטה בו, מרגישה כאילו היא מתמודדת עם שאלה במבחן ששכחה ללמוד אליו, השאלה החשובה ביותר, והיא עברה את כל חייה בלי ללמוד אליה. היא לא הצליחה לחשוב על שום דבר לומר.

"אני –" היא אמרה. "אני רק בת שתים-עשרה, עוד לא עשיתי שום דבר –"

עוף-החול פשוט הסתובב מסביב לקצה כנף אחת כמו ישות האור והאוויר שהינו, וריחף חזרה לכתפו של הארי פוטר, עליה התיישב בחוזקה.

"ילד טיפושן שכמוך", אמרה פדמה מצידו השני של השולחן, ונראתה כאילו היא מנסה להחליט האם לצחוק או לעוות את פניה, "עופות-חול לא נועדו לילדות חכמות שעושות את שיעורי הבית שלהן, הם נועדו לאידיוטים שמסתערים ישירות על חמישה בריונים גדולים מסלית'ריין. יש סיבה שהצבעים של גריפינדור הם אדום וזהב, אתה יודע."

צחוק ידידותי נשמע ברחבי חדר המועדון של רייבנקלו.

הרמיוני לא הצטרפה לצחוק.

גם הארי לא.

הארי כיסה את פניו בידו. "אמרי להרמיוני שאני מצטער," הוא אמר לפדמה, קולו דועך כמעט ללחישה. "אמרי לה ששכחתי שעופות-חול הם חיות, הם לא מבינים מושגים כמו זמן ותכנון, הם

לא מבינים אנשים שעומדים לעשות דברים טובים אחר-כך – אני לא בטוח שהם מבינים את הרעיון של מה שאדם הינו, כל מה שהם רואים זה מה שאנשים עושים. פוקס לא יודע מה המשמעות של שתי-עשרה. אמרי להרמינוי שאני מצטער – לא הייתי צריך – הכול פשוט משתבש, לא כך?"

הארי פנה ללכת, עוף-החול עדיין על כתפו, והחל לכתת את רגליו לאיטו לעבר גרם המדרגות שהוביל לחדרו.

הרמינוי לא יכלה להשאיר זאת כך, היא פשוט לא יכלה להשאיר זאת כך. היא לא ידעה אם זו התחרות שלה עם הארי או משהו אחר. היא פשוט לא הייתה יכולה לתת לזה להסתיים בכך שעוף-החול פונה ממנה.

היא מוכרחה –

התודעה שלה שלחה שאלה תזזיתית לכל הזיכרון המעולה שלה, מצאה דבר אחד –

"עמדתי לרוץ לפני הסוהרסן כדי לנסות להציל את הארי!" היא צעקה בייאוש-מה על הציפור האדומה-החובה. "כלומר, ממש התחלתי לרוץ והכל! זה היה טיפשי ואמיץ, נכון?"

בצרכה מסולסלת, עוף-החול שיגר את עצמו מכתפו של הארי פעם נוספת, בחזרה אליה כמו שריפה מתפשטת, הוא הקיף אותה שלוש פעמים כאילו הייתה במרכז תופת ולרגע אחת כנפו נגעה בלחייה, לפני שריחף חזרה אל הארי.

השתררה שתיקה בחדר המועדון של רייבנקלו.

"אמרתי לכם," אמר הארי בקול רם, והחל לטפס במדרגות שהובילו אל חדר השינה שלו; נראה היה כאילו הוא מטפס מהר, כאילו הוא צועד בקלילות משום מה, כך שבתוך רגע הוא ופוקס נעלמו.

הרמינוי הרימה יד רועדת ללחייה ונגעה במקום שבו פוקס נגע בה בכנפו, נקודה של חום נותרה שם כאילו פיסת העור הזו הועלתה בלהבות בעדינות רבה.

היא ענתה לשאלתו של עוף-החול, היא הניחה, אבל זה עדיין
הרגיש כאילו היא בקושי הסתדרה במבחן, כאילו קיבלה 62
והייתה יכולה לקבל 104 אם הייתה מתאמצת יותר.

אם הייתה מתאמצת ככלל.

היא לא באמת ניסתה, עכשיו כשחשבה על זה.

היא רק עשתה את שיעורי הבית שלה -

את מי את הצלת?

* * *

אחרית דבר, פוקס:

סיוטים, לכך ציפה הילד, צרחות ותחינות והוריקנים שואגים
של ריקנות, פורקנס של הזוועות המועברות לזיכרון, ודרך כך,
אולי, הופכות לחלק מהעבר.

והילד ידע שהסיוטים יגיעו.

בלילה הבא, הם יגיעו.

הילד חלם, ובחלומותיו העולם עלה באש, הוגוורטס עלתה
באש, הבית שלו עלה באש, רחובות אוקספורד עלו באש, הכול
בער בלהבות זהובות שבהקו אבל לא איכלו, וכל האנשים שצעדו
ברחובות הבוערים בהקו באור לבן בהיר יותר מהאש, כאילו היו
להבות בעצמם, או כוכבים.

ילדי השנה הראשונה האחרים הלכו גם הם לישון, וראו זאת
במו עיניהם, הפלא עליו שמעו, הארי פוטר שוכב במיטתו דומם
וחסר-תנועה, חיוך עדין על פניו, ומעל כריתו עמדה ציפור אדומה-
זהובה והשגיחה עליו, כנפיים בוהקות מכסות את ראשו כמו
שמיכה.

התשלום נדחה בעוד לילה אחד.

* * *

אחרית דבר, דראקו מאלפוי:

דראקו החליק את גלימותיו, מוודא שהשוליים הירוקים ישרים. הוא נופף בשרביטו מעל ראשו ואמר לחש שאבא לימד אותו כשילדים אחרים עדיין שיחקו בכוכ, לחש שהבטיח שאף לא גרגר אחד של מוך או אבק ילכלך את גלימות הקוסמים שלו. דראקו הרים את המעטפה המסתורית שאבא שלח לו בדואר ינשופים והכניס אותה לגלימותיו. הוא כבר הטיל אינסנדיז ואגנוקטו על הפתק המסתורי.

ואז הוא הלך לאכול ארוחת בוקר, מוכן להתיישב בדיוק כשהאוכל יופיע, אם יצליח, כך שייראה כאילו כל השאר חיכו שיגיע כדי לאכול. כי כשאתה הנצר לבית מאלפוי אתה הראשון בכל, פשוט כך.

וינסנט וגרגורי המתינו לו מחוץ לדלת של חדרו הפרטי, קמו לפניו אפילו – אם כי לא היו לבושים בהידור כמוהו, כמובן.

חדר המועדון של סלית'רין היה נטוש. כל מי שקם כל-כך מוקדם הלך ישירות לארוחת הבוקר בכל מקרה.

אולמות הצינוק היו שקטים למעט צעדיהם, ריקים ומהדהדים. האולם הגדול רחש קולות דאגה למרות מיעוט הנוכחים. חלק מהילדים הקטנים יותר בכו, תלמידים רצו הלוך ושוב בין שולחנות או שעמדו בקבוצות וצעקו זה על זה, מדריך בגלימות אדומות עמד לפני שני תלמידים בגלימות ירוקות שוליים וצעק עליהם וסנייפ צעד לעברם –

הרעש נחלש מעט כשאנשים ראו את דראקו. חלק מהפרצופים פנו להביט בו והשתתקו.

האוכל הופיע על השולחנות. איש לא הביט בו.

סנייפ סב על עקבו, נוטש את מטרתו, והלך ישירות לדראקו. קשר של פחד אחז בליבו של דראקו, האם משהו קרה לאבא – לא, אבא היה אומר לו בוודאי – מה שלא יהיה שקרה, למה אבא לא אמר לו –

דראקו ראה שיש שקיות עייפות מתחת לעיניו של סנייפ כשראש

הבית שלו התקרב. המורה לשיקויים מעולם לא התלבש בהידור (בלשון המעטה), אבל הבוקר הגלימות שלו היו מלוכלכות ומבולגנות יותר מהרגיל, מוכתמות בשמן נוסף.

"לא שמעת?" לחשש ראש הבית שלו כשהתקרב. "למען השם, מאלפוי, אתה לא מקבל עיתון?"

"מה קרה, פרופ –"

"בלטריקס בֶּלֶק נלקחה מאזקבאן!"

"מה?" אמר דראקו בתדהמה, בעוד גרגורי מאחוריו אמר משהו שהוא ממש לא היה צריך לומר ווינסנט פשוט נשנק.

סנייפ הביט בו בעיניים מצומצמות, ואז הנהן בחדות. "לוציוס לא אמר לך דבר, אם כן. אני מבין." סנייפ השמיע נחירה ופנה – "פרופסור!" אמר דראקו. הוא רק התחיל להבין את ההשלכות, תודעתו מסתחררת בתזזיתיות. "פרופסור, מה עליי לעשות – אבא לא הנחה אותי –"

"אז אני מציע," אמר סנייפ בבוז, בעודו מתרחק, "שתאמר להם זאת, מאלפוי, כפי שאביך התכוון!"

דראקו העיף מבט לאחור בווינסנט ובגרגורי, אם כי הוא לא ידע למה הוא טורח. מובן שהם נראו אפילו יותר מבולבלים ממנו. דראקו הלך לעבר שולחן סלית'רין והתיישב בקצה הרחוק, שעדיין היה ריק מיושבים.

דראקו שם חביתת נקניק על צלחתו והחל לאכול בתנועות אוטומטיות.

בלטריקס בֶּלֶק נלקחה מאזקבאן.

בלטריקס בֶּלֶק נלקחה מאזקבאן...?

דראקו לא ידע מה להסיק מכך, זה היה בלתי צפוי לחלוטין, כמו שהשמש תכבה – טוב, השמש תכבה כצפוי בעוד שישה מיליארד שנה, אבל זה היה בלתי צפוי לחלוטין כמו שהשמש תכבה מחר. אבא לא היה עושה זאת, דמבלדור לא היה עושה זאת, איש לא אמר היה להיות מסוגל לעשות זאת – מה זה אומר – מה

מישהו יכול לעשות עם בלטריקס בלֶק אחרי עשר שנים באזקבאן – אפילו אם היא תתחזק שוב, מה התועלת במכשפה חזקה שהיא גם מרושעת ומשוגעת לחלוטין ונאמנה בפנאטיות לאדון אופל שכבר לא בסביבה?

"היי, "אמר ווינסנט ממקום מושבו ליד דראקו, "אני לא מבין, בוס, למה עשינו את זה?"

"אנחנו לא עשינו את זה, חתיכת כסיל!" ירה דראקו. "הו, למען מרלין, אם אפילו אתה חושב שאנחנו – אבא שלך לא סיפר לך סיפורים על בלטריקס בלֶק? היא עינתה פעם את אבא, היא עינתה את אבא שלך, היא עינתה את כולם, אדון האופל אמר לה להטיל קרושיו על עצמה והיא עשתה את זה! היא לא עשתה דברים משוגעים כדי להטיל פחד ולהשליט ציות באוכלוסיה, היא עשתה דברים משוגעים כי היא הייתה משוגעת! היא כלבה – זה מה שהיא!"

"הו, באמת?" אמר קול מרוגז מאחורי דראקו.

דראקו לא הרים את מבטו. גרגורי ווינסנט ישמרו על הגב שלו.

"הייתי חושבת שתהיה שמח –"

"– לשמוע שאוכלת־מוות שוחררה, מאלפוי!"

אמיקוס קארו היה מהאנשים הבעייתיים האחרים; אבא אמר פעם לדראקו לוודא שהוא לעולם לא יהיה לבד בחדר עם אמיקוס... דראקו הסתובב והביט בפלורה והסטיה קארו במבט הבוז מספר שלוש שלו, זה שאמר שהוא מבית אצילי ועתיק יומין והן לא, וכן, זה משנה. דראקו אמר בכיוון הכללי שלהן, בהחלט לא מכבד אותן בפנייה ישירה, "יש אוכלי־מוות ויש אוכלי־מוות", ואז פנה בחזרה אל האוכל שלו.

נשמעו שתי נשיפות כועסות מתואמות, ואז שני זוגות נעליים עזבו בסערה לעבר הקצה השני של שולחן סלית'רין.

כמה דקות לאחר מכן מיליסנט בלסטרוד רצה אליהם, חסרת נשימה בבירור, ואמרה, "מר מאלפוי, האם שמעת?"

"בנוגע לבלטריקס בֶּלֶק?" שאל דראקו. "כן –"

"לא, בנוגע לפוטר!"

"מה?"

"פוטר הסתובב אתמול בלילה עם עוף־חול על הכתף שלו, ונראה כאילו גררו אותו דרך חמישים קילומטרים של בוץ, הם אומרים שעוף־החול לקח אותו לאזקבאן כדי לנסות לעצור את בלטריקס בֶּלֶק והוא נלחם איתה בד־קרוב והם פוצצו חצי מהמבצר!"

"מה?" אמר דראקו. "הו, פשוט אין שום סיכוי ש –"

דראקו עצר.

הוא אמר את זה על הארי פוטר כמה פעמים והוא כבר החל להבחין במגמה.

מיליסנט רצה לספר למישהו אחר.

"אתה לא באמת חושב –" אמר גרגורי.

"אני בכנות לא יודע כבר מה לחשוב," אמר דראקו.

כמה דקות לאחר מכן, אחרי שתיאודור נוט התיישב מולו וויליאם רוזייר הלך לשבת עם התאומות קארו, וינסנט דחף אותו קלות ואמר, "שם."

הארי פוטר נכנס לאולם הגדול.

דראקו בחן אותו בקפידה.

ככל שהצליח לראות, לא הייתה שום דאגה בפניו של הארי,

שום הפתעה או תדהמה, הוא פשוט נראה...

היה זה אותו מבט מרוחק, שקוע בעצמו, שהארי עטה על פניו כשניסה להבין את התשובה לשאלה שדראקו עוד לא היה מסוגל להבין.

דראקו התרומם במהירות מהספסל שליד שולחן סלית'רין, אמר "תישאלו פה," והחל ללכת במלוא המהירות המכובדת לעבר הארי.

נראה שהארי ראה את בואו ברגע שהילד השני פנה לעבר

שולחן רייבנקלו, ודראקו –

– העיף בהארי מבט מהיר –

– ואז חלף על פניו ויצא מהאולם הגדול.

הייתה זו דקה לאחר מכן כשהארי הציץ מעבר לפינה של גומחת
אבן קטנה שבה דראקו המתין, זה עשוי שלא לשטות בכולם אבל
זה כן ייצור יכולת הכחשה.

"קֹוֹנִיטֶס", אמר הארי. "דראקו, מה –"

דראקו הוציא את המעטפה מגלימותיו. "יש לי הודעה בשבילך
מאבא."

"הא?" אמר הארי, לקח את המעטפה מדראקו ופתח אותה
בצורה מבולגנת למדי. הוא שלף קלף ופרש אותו ו –
הארי שאף בחדות.

ואז הארי הביט בדראקו.

ואז הארי הביט שוב בקלף.

השתררה שתיקה.

הארי אמר, "האם לוציוס אמר לך לדווח על התגובה שלי
לזה?"

דראקו עצר לרגע, שוקל, ואז פתח את פיו –

"אני מבין שהוא אמר", אמר הארי, ודראקו קילל את עצמו. הוא
היה צריך לדעת, אבל באמת היה לו קשה להחליט. "מה אתה עומד
לומר לו?"

"שהיית מופתע", אמר דראקו.

"מופתע", אמר הארי ביושב. "כן. טוב. תגיד לו את זה."

"מה זה?" שאל דראקו. ואז, כשראה שהארי חלוק בדעתו, הוא
אמר, "אם אתה מתעסק עם אבא מאחורי הגב שלי –"
הארי נתן לדראקו את הנייר בלי מילים.

נכתב בו:

אני יודע שזה היית אתה.

"מה ל –"

"זה מה שעמדתי לשאול אותך", אמר הארי. "לך יש איזשהו מושג מה עובר על אבא שלך?"

דראקו בהה בהארי.

ואז דראקו שאל, "האם עשית זאת?"

"מה?" שאל הארי. "איזו סיבה יכולה להיות לי – איך הייתי –"

"האם עשית זאת, הארי?"

"לא!" אמר הארי. "מובן שלא!"

דראקו הקשיב היטב, אבל הוא לא שמע שום היסוס או רעד.

אז דראקו הנהן ואמר "אין לי מושג מה אבא חושב אבל זה לא יכול להיות, כלומר אין סיכוי שזה טוב. ו... אמ... אנשים גם אומרים..."

"מה", שאל הארי בעייפות, "הם אומרים, דראקו?"

"האם עוף־חול כאמת לקח אותך לאזקבאן כדי לנסות למנוע

מבלטריקס בלק לברוח –"

* * *

אחרית דבר, נוויל לונגבוטום:

הארי הרגע התיישב בשולחן רייבנקלו לראשונה וקיווה לחטוף משהו קטן לאכול. הוא ידע שהוא צריך ללכת ולחשוב על דברים, אבל נשאר שריד קטן לשלוות עוף־החול (אפילו לאחר המפגש עם דראקו) שעדיין רצה להיאחז בו, חלום יפהפה כלשהו ממנו לא זכר דבר מלבד היופי; והחלק שבו שלא הרגיש שליו המתין לכל הסדנים האחרים שיסיימו ליפול עליו, כך שכאשר ילך לחשוב לבדו קצת, הוא יוכל לעשות עיבוד באצווה לכל האסונות בבת אחת.

ידו של הארי אחזה במזלג, הרימה קצת פירה לעבר פיו –

ואז נשמעה צווחה.

פה ושם מישהו צרח כששמע את החדשות, אבל אוזניו של

הארי זיהו את האחת הזאת –

הארי קם מהספסל תוך רגע וצעד לעבר שולחן הפלפאף, תחושת בחילה נוראית בבטנו. היה זה אחד הדברים שלא חשב עליהם כשהחליט לבצע את הפשע, משום שפרופסור קווירל תכנן זאת כך שאיש לא יידע; ועכשיו, לאחר מכן, הארי פשוט – לא חשב על זה –

זה, אמר הפלפאף במרירות, גם באשמתי. עד שהארי הגיע לשם, נוויל כבר התיישב והחל לאכול נקניקיות מטוגנות ברוטב תאנה-תואנה.

ידיו של הילד מהפלפאף רעדו, אבל הוא חתך את האוכל שלו ואכל בלי להפיל אותו.

"שלום, גנרל," אמר נוויל, קולו רועד אך מעט. "האם נלחמת בדוקרב נגד בלטריקס בֶּלְק אתמול בלילה?" "לא," אמר הארי. גם קולו שלו רעד, משום מה.

"לא חשבתי אחרת," אמר נוויל. נשמע קול חריקה כשהסכין שלו חתך את הנקניקיה. "אני הולך לרדוף אותה ולהרוג אותה, אני יכול לסמוך על העזרה שלך?"

נשמעו השתנקויות מופתעות מהמון ההפלפאפים שהתאספו מסביב לנוויל.

"אם היא תרדוף אותך," אמר הארי בקול צרוד, אם הכול היה טעות נוראה, אם הכול היה שקר, "אגן עליך אפילו בחיי," לא אתן לך להיפגע בגלל מה שעשיתי, לא משנה מה, "אבל לא אעזור לך לרדוף אחריה, נוויל, חברים לא עוזרים לחברים לבצע התאבדות." מזלגו של נוויל עצר באמצע הדרך אל פיו. אז נוויל שם את חתיכת האוכל בפיו ולעס. ונוויל בלע אותה.

ואז נוויל אמר, "לא התכוונתי כרגע זה, התכוונתי אחרי שאסיים ללמוד בהוגוורטס."

"נוויל," אמר הארי, מנסה לשלוט בקולו, "אני חושב, אפילו אחרי שתסיים ללמוד, שזה עדיין פשוט רעיון טיפשי. בטח יש

הילאים הרבה יותר מנוסים שמחפשים אותה – "הו, רגע, זה לא טוב –

"תקשיב לו!" אמר ארני מקמילן, וילדה מבוגרת יותר מהפלפאף שעמדה קרוב לנוויל אמרה, "נווי, בבקשה, תחשוב על זה, הוא צודק!" נוויל נעמד.

נוויל אמר, "בבקשה אל תבואו אחריי." נוויל התרחק מהם; הארי וארני שלחו יד לא רצונית אחריו, וכך גם חלק מההפלפאפים האחרים.

ונוויל התיישב בשולחן גריפינדור, ומרחוק (אם כי היו חייבים להתאמץ כדי לשמוע) הם שמעו את נוויל אומר, "אני הולך לרדוף אחריה ולהרוג אותה אחרי שאסיים ללמוד, מישהו רוצה לעזור?" ולפחות חמישה קולות אמרו "כן" ואז רון וויזלי אמר בקול רם, "תעמדו בתור, חבר'ה, קיבלתי ינשוף מאימא הבוקר, היא אמרה להגיד לכולם שהיא ראשונה בתור" ומישהו אמר "מולי וויזלי נגד בלטריקס פּלֶק? על מי היא חושבת שהיא עובדת –" ורון הושיט את ידו והרים מאפין –

מישהו טפח על הכתף של הארי, והוא פנה וראה ילדה מבוגרת ולא מוכרת בגלימות ירוקות שוליים, שהגישה לו מעטפת קלף והתרחקה במהירות.

הארי בהה במעטפה לרגע, ואז החל ללכת לעבר הקיר הקרוב ביותר. זה לא היה מאוד פרטי, אבל זה אמור היה להיות פרטי מספיק, והארי לא רצה לעשות רושם שיש לו מה להסתיר.

זה היה משלוח בשיטת סלית'רין, שיטה שהשתמשת בה אם רצית לדבר עם מישהו בלי שאנשים אחרים ידעו שדיברתם. השולח היה נותן מעטפה למישהו עם מוניטין של שליח אמין, יחד עם עשרה גוזים; האדם הראשון היה לוקח חמישה גוזים ומעביר את המעטפה לשליח אחר יחד עם חמשת הגוזים האחרים, והשליח השני היה פותח את המעטפה הזו ומוצא מעטפה אחרת בתוכה עם

שם כתוב עליה ומעביר את המעטפה הזו לנמען. כך איש מהשליחים לא ידע מי השולח וגם מי הנמען, אז איש לא ידע ששני האנשים הללו היו בקשר...

כשהארי הגיע לקיר, הוא שם את המעטפה בתוך גלימותיו, פתח אותה מתחת לקפלי הבד והציץ בזהירות בקלף שהוציא. נכתב בו,

הכיתה שמשמאל לשינוייצורה, 8 בבוקר.
- ל"ל.

הארי בהה בזה, מנסה להיזכר אם הוא מכיר מישהו עם ראשי התיבות ל"ל.

מוחו חיפש...

חיפש...

איחזר -

"הילדה של הפקפקן?" הארי לחש בתדהמה, ואז סתם את פיו. היא רק בת עשר, היא לא אמורה להיות בהוגוורטס בכלל!

* * *

אחרית דבר, לְסַאֵת' לסטריינג':

הארי עמד בכיתה הריקה שליד שינוייצורה בשעה שמונה בבוקר, ממתין. לפחות הוא הספיק לאכול קצת לפני האסון הבא, לונה לאבגור...

דלת הכיתה נפתחה, והארי ראה ובעט בעצמו מנטלית חזק. דבר נוסף שלא חשב עליו, משהו שבאמת היה צריך לחשוב עליו.

הגלימות הרשמיות וירוקות השוליים של הילד המבוגר היו מבולגנות, היו עליהן כתמים אדומים שנראו ממש כמו דם טרי, וזווית אחת של פיו נראתה כאילו נחתכה ורופאה באמצעות אֶפִּיקְסִי או לחש רפואי פשוט דומה, שלא העלים את כל הנזק.

פניו של לִסְאָת' לסטריינג' היו מוכתמות בדמעות, דמעות טריות ודמעות יבשות, ודמעות נוספות נקוו בעיניו בהבטחה לעוד. "קֹוֹן־טוֹס", אמר הילד המבוגר, ואז "הוּמְנוֹס דְּכִלְיוֹ" ועוד כמה דברים, בזמן שהארי חשב בפראות וללא הצלחה רבה. ואז לִסְאָת' הנמיך את שרביטו ותחב אותו לגלימותיו, ובאיטיות הפעם, ברשמיות, הילד המבוגר צנח על ברכיו על רצפת הכיתה המאובקת.

הוא קד קידה עמוקה, עד שראשו נגע באבק. הארי היה מדבר אבל הוא פשוט נאלם. לִסְאָת' לסטריינג' אמר, בקול נשבר, "חיי שייכים לך, אדוני, כמו גם מותי."

"אני," אמר הארי, גוש גדול היה תקוע בגרונו והוא התקשה לדבר, "אני –" לא עשיתי שום דבר, לא היה לי שום קשר לזה, הוא צריך לומר, צריך לומר עכשיו, אבל גם הארי החף מפשע יתקשה לדבר –

"תודה לך," לחש לִסְאָת', "תודה לך, אדוני, הו, תודה לך," קול יפחה חנוקה בקע מהילד הכורע, כל מה שהארי ראה היה השיער שעל עורפו, ולא שום חלק מפניו. "אני שוטה, אדוני, ממזר כפוי טובה, לא ראוי לשרת אותך, איני מסוגל להשפיל את עצמי מספיק, משום – משום שצעקתי עליך אחרי שעזרת לי, ולא הבנתי עד הבוקר שהייתי שוטה מספיק כדי לבקש זאת ממך בפני לונגבוטום –"

"לא היה לי שום קשר לזה," אמר הארי.

(הוא עדיין התקשה מאוד לומר שקר ישיר כזה.)

לִסְאָת' הרים את ראשו באיטיות מהרצפה והביט בהארי.

"אני מבין, אדוני," אמר הילד המבוגר, קולו רועד מעט, "אינך סומך על תושייתי, ואכן הפגנתי את טיפשותי... רק רציתי לומר לך שאינני כפוי טובה, שאני מבין שהיה קשה מספיק להציל אפילו אדם אחד, שהם על המשמר כעת, שאתה לא יכול – להוציא את

אבא – אבל אינני כפוי טובה, לעולם לא אהיה כפוי טובה כלפיך, לא שוב. אם יהיה לך שימוש במשרת חסרה הערך הזה, קרא לי היכן שלא אהיה, ואענה לקריאתך, אדוני –

"לא הייתי מעורב בשום דרך."

(אבל זה הלך ונעשה קל יותר מפעם לפעם.)

לסאת' הביט בהארי, עדיין בחוסר ודאות, "האם אני משוחרר

מנוכחותך, אדוני...?"

"אני לא אדונך."

לסאת' אמר, "כן, אדוני, אני מבין," והתרומם מהרצפה, הזדקף וקד קידה עמוקה, ואז צעד לאחור מבלי להפנות את גבו להארי עד שהגיע לדלת, ואז הסתובב ופתח אותה.

כשידו של לסאת' נגעה בידית הדלת, הוא נעצר.

הארי לא הצליח לראות את פניו של לסאת' כשקולו של הילד המבוגר אמר, "האם שלחת אותה למישהו שידאג לה? האם היא שאלה עלי בצורה כלשהי?"

והארי אמר, קולו שקול לחלוטין, "בבקשה תפסיק עם זה. לא

הייתי מעורב בשום דרך."

"כן, אדוני, אני מתנצל, אדוני," אמר קולו של לסאת'; והילד הסלית'יני פתח את הדלת, יצא וסגר אותה מאחוריו. רגליו האיצו כשרץ, אבל לא מהר מספיק כדי שהארי לא ישמע אותו בוכה.

האם הייתי בוכה? תהה הארי. אם לא הייתי יודע דבר, אם הייתי

חף מפשע, האם הייתי בוכה עכשיו?

הארי לא ידע, אז הוא פשוט המשיך להביט בדלת.

וחלק ממנו, חסר-טאקט בצורה שלא תיאמן, חשב, יאיי,

השלמנו משימה וקיבלנו משרת –

שתוק. אם אתה רוצה קול באיזושהי הצבעה בעתיד... שתוק.

* * *

אחרית דבר, אמיליה בונז :

"אז אני מבינה שחיינו אינם בסכנה," אמרה אמיליה.

המרפא, גבר זקן בעל מבט חמור סבר שלבש גלימות לבנות (הוא היה בן־מוגלגים ועשה זאת כדי לכבד מסורת כלשהי של המוגלגים, עליה אמיליה לא שאלה מעולם, אם כי לעצמה היא חשבה שזה גרם לו להיראות יותר מדי כמו רוח רפאים), הניד בראשו ואמר, "בהחלט לא."

אמיליה הביטה בדמות האדם שנחה חסרת הכרה על מיטת המרפאים, על הבשר השרוף והמרוטש. הסדין הדק שכיסה אותו למען הצניעות הוסר לבקשתה.

הוא עשוי להחלים לגמרי.

הוא עלול שלא.

המרפא אמר שמוקדם מכדי לדעת.

ואז אמיליה הביטה במכשפה השנייה בחדר, הבלשית.

"ואת אומרת," אמרה אמיליה, "שהחומר הבוער נוצר בשינוי־

צורה ממים, כנראה בצורת קרח."

הבלשית הנהנה בראשה ואמרה, נשמעת מבולבלת, "זה היה

יכול להיות הרבה יותר גרוע אלמלא –"

"כמה נחמד מצידם," היא ירקה, ואז הצמידה יד עייפה למצחה.

לא... לא, זה כן אמור היה להיות מעשה של נחמדות. בשלב הסופי

של הבריחה לא היה טעם לנסות לשטות באיש. מי שעשה זאת, אם

כך, כן התכוון לצמצם את הנזק – והוא חשב במונחים של הילאים

ששואפים את העשן, לא של מישוהו מותקף באמצעות האש. אם

היה זה הוא שעדיין היה בשליטה, הוא היה מנווט את המנוע

הרולטי ברחמנות רבה יותר.

אבל בלטריקס פלָק רכבה על המנוע הרולטי מאזקבאן לבדה,

כל ההילאים הצופים הסכימו על כך, הם הפעילו את הלחשים

נוגדי־ההנגזה שלהם והייתה רק אישה אחת על המנוע הרולטי הזה,

אם כי היו לו שני מושבים.

אדם טוב וחף מפשע, אם כך, שהיה מסוגל להטיל את לחש

הפטרונוס, רומה כדי שיציל את בלטריקס בֶּלֶק.
אדם חף מפשע נלחם בבאכרי חדיד, מכניע בזהירות הילאי
מנוסה מבלי לפגוע בו פגיעה חמורה.

אדם חף מפשע יצר בשינוי צורה את הדלק לחפץ המוגלגי עליו
השניים היו אמורים לרכוב החוצה מאזקבאן, יוצר אותו ממים
קפואים למען ההילאים שלה.

ואז התועלת שהביא לבלטריקס בֶּלֶק נגמרה.
היא הייתה מצפה שכל מי שהיה מסוגל להכניע את באכרי חד-
יד היה חוזה את החלק הזה. אבל מצד שני, היא לא הייתה מצפה
שמישהו שמסוגל להטיל את לחש הפטרונוס ינסה להציל את
בלטריקס בֶּלֶק מלכתחילה.

אמיליה העבירה את ידה על עיניה, עוצמת אותן לרגע של אבל
שקט. אני תוהה מי זה היה, ואיך אתה יודע מי תמרן אותו... איזה
סיפור סופר לו...

היא אפילו לא שמה לב עד רגע לאחר מכן שמשמעות המחשבה
הזו היא שהיא מתחילה להאמין. אולי, משום שלא משנה עד כמה
קשה להאמין לדמבלדור, קשה יותר שלא לזהות את טביעת ידה
של האינטליגנציה הקרה והאפלה הזו.

* * *

אחרית דבר, אלבוס דמבלדור :

אמנם נותרו רק עוד חמישים ושבע שניות עד סוף ארוחת הבוקר
ואמנם הוא השתמש בארבעה סיבובים של מחולל-הזמן שלו, אבל
בסופו של דבר, אלבוס דמבלדור הגיע בזמן.

"המנהל?" ציין קולו המנומס של פרופסור פיליוס פליטיק
כשהקוסם הזקן חלף על פניו. "מר פוטר ביקש להעביר לך
הודעה."

הקוסם הזקן נעצר. הוא הביט בסקרנות במורה ללחשים.
"מר פוטר אמר שאחרי שהתעורר, הוא הבין עד כמה לא הוגנים

היו הדברים שאמר לך אחרי שפוקס צרח. מר פוטר אמר שהוא לא
אומר שום דבר בנוגע לשום דבר אחר, רק מתנצל על החלק הזה.
הקוסם הזקן המשיך להביט במורה ללחשים שלו, ועדיין לא
דיבר.

"המנהל?" צייץ פיליוס.

"אמור לו שאני מודה לו," אמר אלבוס דמבלדור, "אבל שחכם
יותר להקשיב לעופות־חול מאשר לקוסמים חכמים וזקנים,
והתיישב במקומו שלוש שניות לפני שהאוכל נעלם.

* * *

אחרית דבר, פרופסור קווירל :

"לא," אמרה גברת פומפרי לילד בחדות, "אתה לא יכול לראות
אותו ! אתה לא יכול להציק לו ! אתה לא יכול לשאול אותו שאלה
אחת קטנה ! הוא צריך לנוח במיטה ולא לעשות שום דבר במשך
שלושה ימים לפחות !"

* * *

אחרית דבר, מינרווה מקגונגל :

היא הלכה לכיוון המרפאה והארי פוטר יצא ממנה כשחלפו זה
על פניו זר.

המבט שהעניק לה לא היה כועס.

הוא לא היה עצוב.

הוא לא הסגיר הרבה בכלל.

זה היה כאילו... כאילו הוא הביט בה מספיק זמן כדי להבהיר
שהוא לא נמנע מלהביט בה בכוונה.

ואז הוא הסב את מבטו לפני שתוכל להבין איזה מבט להשיב
לו ; כאילו רצה לחסוך ממנה גם את זה.

הוא לא אמר דבר כשחלף על פניה.

גם היא לא.

מה אפשר לומר ?

* * *

אחרית דבר, פרד וג'ורג' וויזלי :

הם ממש צעקו בקול רם, כשעברו את הפינה וראו את דמבלדור.
לא הייתה זו העובדה שהמנהל הופיע משום מקום והביט בהם
במבט חמור סבר. דמבלדור תמיד עשה את זה.
אבל הקוסם היה לבוש בגלימות שחורות רשמיות ונראה מאוד
עתיק ומאוד חזק והוא הביט בשניהם במבט חד.
"פרד וג'ורג' וויזלי !" אמר דמבלדור בקול מלא עוצמה.
"כן, המנהל !" הם אמרו, נמתחים להקשב ומצדיעים כמו שראו
בתמונות ישנות.

"שמעו לי היטב ! אתם חבריו של הארי פוטר, לא כן ?"

"כן, המנהל !"

"הארי פוטר נמצא בסכנה. אסור שיצא מתחום לחשי ההגנה
של הוגוורטס. שמעו לי, בני וויזלי, אני מפציר בכם לשמוע : אתם
יודעים שהנני גריפינדור כמותכם, שגם אני יודע שישנם חוקים
מעל החוקים. אבל זה, פרד וג'ורג', זה דבר בעל חשיבות נוראה,
אסור שתהיה שום חריגה הפעם, קטנה כגדולה ! אם תסייעו להארי
פוטר לעזוב את הוגוורטס הוא עלול למות ! אם הוא שולח אתכם
למשימה, אתם רשאים ללכת, אם הוא מבקש מכם להביא לו
חפצים, אתם רשאים לסייע, אבל אם הוא מבקש מכם להבריא את
עצמו החוצה מהוגוורטס, אתם מוכרחים לסרב ! האם אתם
מבינים ?"

"כן, המנהל !" הם אמרו בלי באמת לחשוב, ואז החליפו מבטים

מהוססים אחד עם השני -

עיניו הכחולות הבהירות של המנהל הביטו בהם בריכוז. "לא.
לא בלי לחשוב. אם הארי מבקש מכם להוציא אותו, אתם מוכרחים
לסרב, אם הוא מבקש מכם להראות לו את הדרך, אתם מוכרחים

לסרב. לא אבקש מכם לדווח לי עליו, משום שאני יודע שלעולם לא תעשו זאת. אבל הפצירו בו בשמי לפנות אליי, אם זה כה חשוב, ואני אשמור עליו כשיצא. פרד, ג'ורג', צר לי להעמיס על חברותכם כך, אבל מדובר בחייו."

השניים הביטו זה בזה לזמן רב, לא מתקשרים, רק חושבים את אותם הדברים באותו הזמן.

הם הביטו בחזרה בדמבלדור.

הם אמרו, צמרמורת עוברת בהם כשאמרו את השם, "בלטריקס בלק".

"אתם רשאים להניח," אמר המנהל, "שזה גרוע לפחות עד כדי כך."

"אוקיי –"

"– הבנו."

* * *

אחרית דבר, אלאסטור מודי וסוורוס סנייפ :

כשאלאסטור מודי איבד את עינו, הוא גייס את שירותיו של רייבנקלו משכיל ביותר, סמואל ה. ליאל, בו מודי חשד מעט פחות מהממוצע משום שמודי נמנע מלדווח עליו כעל איש זאב פעם; והוא שילם לליאל כדי שיחבר רשימה של כל העיניים הקסומות הידועות, ושל כל רמז למקומן.

כשמודי קיבל את הרשימה, הוא לא טרח לקרוא את רובה; משום שבראש הרשימה הייתה עינו של ואנס, מתוארכת לעידן שלפני הוגוורטס, נמצאת כרגע ברשותו של קוסם אופל רב עוצמה ששלט בחור נשכח כלשהו שלא היה בבריטניה או בשום מקום אחר בו הוא יצטרך לדאוג בקשר לכללים מטופשים.

כך אלאסטור מודי איבד את רגלו השמאלית וזכה בעינו של ואנס, וכך הנשמות המדוכאות של אורולאט זכו בחירותן לתקופה של שבועיים בערך לפני שקוסם אופל נוסף מילא את הריק השלטוני.

הוא שקל לחפש את רגלו השמאלית של ואנס, אבל לאחר שהבין שזה בדיוק מה שהם יצפו לו, החליט שלא.

כעת, עיניו הזעם מודי הסתובב לאיטו, תמיד בוחן, סוקר את בית הקברות של הנגלטון הקטנה. הוא היה אמור להיות אפלולי הרבה יותר, המקום הזה, אבל באור היום הבהיר הוא לא נראה שונה ממקום מלא דשא ומצבות רגילות, תחום בשרשראות מתכת שבריריות וקלות לטיפוס שמוגלגים השתמשו בהן במקום בלחשי הגנה. (מודי לא הצליח להבין מה המוגלגים חשבו בעניין הזה, אם הם העמידו פנים שיש להם לחשי הגנה, או מה, והוא החליט שלא לשאול האם פושעים מוגלגים כיבדו את העמדת הפנים הזו.)

מודי לא באמת היה צריך להסתובב כדי לסקור את בית הקברות.

עיניו של ואנס ראתה את כל כדור העולם בכל כיוון מסביבו, לא משנה לאן הצביעה.

אבל לא הייתה שום סיבה לתת לאוכל-מוות לשעבר כמו סוורוס סנייפ לדעת את זה.

לפעמים אנשים קראו למודי 'פרנואיד'.

מודי תמיד אמר להם לשרוד מאה שנים של ציד קוסמי אופל ואז לחזור אליו בקשר לזה.

עיניו הזעם מודי תהה פעם כמה זמן לקח לו, בדיעבד, להגיע למה שהוא החשיב כיום כמידה מספקת של זהירות – שקל כמה ניסיון נדרש כדי להיות מוצלח במקום בו מזל – והחל לחשוד שרוב האנשים מתו לפני שהגיעו לשם. מודי אמר זאת פעם לליאל, שעשה קצת חישובים, ואמר לו שצייד קוסמי אופל טיפוסי ימות, בממוצע, שמונה וחצי פעמים בדרך להפוך ל'פרנואיד'. זה הסביר לא מעט, בהנחה שליאל לא משקר.

אתמול, אלבוס דמבלדור אמר לעיניו הזעם מודי שאדון האופל השתמש באמנויות אפלות נתעבות כדי לשרוד את מות גופו, וכעת הוא ער ומסתובב, מחפש לשחזר את כוחו ולהתחיל מחדש את

מלחמת הקוסמים.

מישהו אחר היה מגיב בספקנות.

"אני לא מאמין שלא סיפרתם לי על עניין התחייה הזה," אמר עין־הזעם מודי בחמיצות רבה. "ת'מבין כמה זמן ייקח לי לעבור על הקברים של כל האבות של כל קוסמי האופל שהרגתי שהיו יכולים להיות חכמים מספיק כדי לעשות הורקרוקס? אתה לא עושה את האחד הזה רק עכשיו, נכון?"

"אני מחדש את המנה של הקבר הזה בכל שנה," אמר סוורוס סנייפ ברוגע, פותח את הבקבוקון השלישי מתוך מה שטען שיהיו שבעה־עשר בקבוקים, והחל לנופף מעליו בשרביטו. "הקברים האחרים של אבותיו שהצלחנו למצוא הורעלו רק בחומרים מאריכי זמן, משום שלחלקנו יש פחות זמן פנוי מאשר לך."

מודי הביט בנוזל נשפך בלולאה מתוך הבקבוקון ונעלם, מופיע שוב בתוך העצמות במקום המָחַ שהיה שם פעם. "אבל אתה חושב שהמלכודת הזו שווה את המאמץ, במקום פשוט להעלים את העצמות בקסם."

"יש לו דרכים אחרות לחיים, אם יחשוב שזו חסומה בפניו," אמר סנייפ ביובש, פותח את הבקבוקון הרביעי. "ולפני שתשאל, זה חייב להיות הקבר המקורי, מקום הקבורה הראשוני, אסור להוציא את העצמות לפני הטקס. לפיכך הוא לא היה יכול לקחת אותם לפני כן; ולכן אין טעם להחליף את השלד בזה של אב חלש יותר. הוא יבחין שהוא איבד את כל כוחו."

"מי עוד יודע על המלכודת הזו?" דרש מודי.

"אתה. אני. המנהל. זהו."

מודי נחר. "פפע. האם אלבוס סיפר לאמיליה, לברטמוס ולמקגונגל הזו על טקס התחייה?"

"כן –"

"אם וולדי יגלה שאלבוס ידע על טקס התחייה ושאלבוס סיפר להם, וולדי יסיק שאלבוס אמר לי, וולדי ידע שאני אשוב על זה."

מודי הניד בראשו בגועל. "מהן הדרכים האחרות בהן וולדי יכול לחזור לחיים?"

ידו של סנייפ השתתה מעל הבקבוק החמישי (הכול היה מונגז, כמובן, כל המבצע היה מונגז, אבל עבור מודי זה היה פחות מכלום, זה רק סימן אותך כמנסה להתחבא בראייה של העין), ואוכליהמות לשעבר אמר, "אתה לא צריך לדעת."

"אתה לומד, בן," אמר מודי באישור קל. "מה יש בבקבוקים?" סנייפ פתח את הבקבוק החמישי והחוזה בשרביטו כדי להתחיל את זריית החומר לעבר הקבר, ואמר, "זה? סם מוגלגי שנקרא אל-אס-די. שיחה שהייתי בה אתמול גרמה לי לחשוב על דברים מוגלגיים, ואל-אס-די נראה כמו האפשרות המעניינת ביותר, אז מיהרתי להשיג קצת. אם הוא יוכנס לשיקוי התחייה, אני חושד שההשפעה שלו תהיה קבועה."

"מה זה עושה?" שאל מודי.

"אומרים שלא ניתן לתאר את ההשפעה למי שלא השתמש בו," אמר סנייפ בעצלתיים, "ולא השתמשי בו."

מודי הנהן באישור כשסנייפ פתח את הבקבוקון השישי. "מה עם זה?"

"שיקוי אהבה."

"שיקוי אהבה?" אמר מודי.

"לא מהסוג הרגיל. הוא אמור ליצור קשר דרכיוני עם ויליה מתוקה להחליא בשם ורדנדי, שהמנהל חושב שתוכל לגאול אפילו אותו, אם באמת יאהבו זה את זה."

"בה!" אמר מודי. "שוטה רגשן ארור –"

"מוסכם," אמר סוורוס סנייפ ברוגע, מרוכז בעבודתו.

"לפחות תגיד לי שיש לך שם ארס בישצבטן."

"הבקבוקון השני."

"אבקת איוקין."

"הבקבוק הארבעה־עשר או החמישה עשר."

"שיטיון באאל", אמר מודי, נוקב בשמו של סם ממכר ביותר עם תופעות לוואי מעניינות על אנשים עם נטיות סלי'רניות; מודי ראה פעם קוסם אופל מכור שעשה מאמצים נרחבים כדי לגרום לקורבן להניח את ידיו על מפתח מעבר מסוים, במקום פשוט לארגן שמישהו יזרוק למטרה גוז ממולכד בפעם הבאה שהוא מגיע העירה; ואחרי שעשה את כל המאמץ הזה, המכור השקיע מאמץ נוסף כדי להטיל לחש פורטוס נוסף, על אותו מפתח מעבר, אשר החזיר את הקורבן למקום מבטחים במגע שני. עד עצם היום הזה, אפילו בהתחשב בסם, מודי לא הצליח לדמיין מה האיש חשב לעצמו כשהטיל את לחש הפורטוס השני.

"מבחנה עשירית", אמר סנייפ.

"ארס בסיליסק", הציע מודי.

"מה?" ירק סנייפ. "ארס נחשים הוא מרכיב חיובי בשיקוי התחייה! שלא לדבר על כך שזה ימיס את העצם ואת כל שאר החומרים! ואיפה בכלל נשיג –"

"תירגע, בן, רק בדקתי אם אפשר לבטוח בכך."

עין-הזעם מודי המשיך את הסיבוב (המיותר בחשאי) שלו, בוחן את בית הקברות, והמורה לשיקויים המשיך למזוג. "רגע אחד", אמר מודי לפתע. "איך אתה יודע שכאן באמת

נמצא –"

"משום שכתוב 'טום רידל' על המצבה הקלה להזזה", אמר סנייפ ביושב. "והרגע זכיתי בעשרה חרמשים מהמנהל, שהתערב איתי שתחשוב על זה לפני הבקבוק החמישי. ערנות מתמדת, כן בטח."

השתררה שתיקה.

"כמה זמן לקח לאלבוס להבי –"

"שלוש שנים אחרי שגילינו על הטקס", אמר סנייפ, בנימה שונה במקצת מהקול העצל והסרקסטי הרגיל שלו. "בדיעבד, היינו צריכים להיוועץ כך מוקדם יותר."

סנייפ פתח את הבקבוק התשיעי.

"הרעלנו גם את כל שאר הקברים, בחומרים מאריכי זמן," אמר אוכליהמוות לשעבר. "ייתכן שאנחנו בבית הקברות הנכון. ייתכן שלא חשב כליכך קדימה כשטבח את משפחתו, והוא לא יכול להזיז את הקבר עצמו –"

"המקום האמיתי כבר לא נראה כמו בית קברות," אמר מודי בנימה שטוחה. "הוא העביר את כל הקברים האחרים והטיל לחשי זיכרון על המוגלגים. אפילו בלטריקס בלק לא תדע על כך דבר עד לפני שהטקס יתחיל. איש לא יודע מה המיקום האמיתי עכשיו חוץ ממנו."

הם המשיכו בעבודתם המיותרת.

* * *

אחרית דבר, בלייז זאביני :

ניתן היה לתאר את חדר המועדון של סלית'רין בצורה מדויקת כאזור בלתימפורז ; ברגע שעברת את הדיוקן היית רואה שהחצי השמאלי של החדר "ממש לא מדבר" עם החצי הימני ולהפך. היה מאוד ברור, לא היה צריך להסביר לאיש, שאין אפשרות לא לבחור צד.

בשולחן שניצב בדיוק במרכז החדר, בלייז זאביני ישב לבדו, מחייך בעודו עושה את שיעורי הבית שלו. יש לו מוניטין, והוא מתכוון לשמור עליו.

* * *

אחרית דבר, דפני גרינגרס וטרייסי דייוויס :

"את עושה משהו מעניין היום?" שאלה טרייסי.
 "לא," אמרה דפני.

* * *

אחרית דבר, הארי פוטר :

מי שעלה גבוה מספיק בהוגוורטס לא היה רואה סביבו אנשים, רק מסדרונות וגרמי מדרגות ודיוקן אקראי ופה ושם משהו מעניין, כמו פסל ארד של יצור שעריר בגודל של ילד קטן, המחזיק חנית שטוחה מוזרה...

מי שעלה גבוה מספיק בהוגוורטס לא היה רואה סביבו אנשים, וזה התאים להארי בדיוק.

ישנם מקומות גרועים בהרבה להיות לכוד בהם, הארי הניח. למעשה, קשה לחשוב על מקום טוב יותר להיות לכוד בו מאשר טירה עתיקה בעלת מבנה פרקטלי משתנה-תמיד שהמשמעות שלו היא שלעולם לא ייגמרו לך המקומות לחקור, מלאה באנשים מעניינים וספרים מעניינים וידע חשוב להחריד שלא היה ידוע למדע המוגלגי.

אם לא היה נאמר להארי שאסור לו לעזוב, הוא בוודאי היה קופץ על ההזדמנות לבלות עוד זמן בהוגוורטס, והוא היה זומם ומתכנן כדי לזכות בו. הוגוורטס הייתה אופטימלית, פשוטו כמשמעו. לא בכל מובן אפשרי אולי, אבל בהחלט בכדור-הארץ האמיתי, זה היה מקום הכיף המקסימלי.

כיצד הטירה ושטחיה יכולים להיראות כה קטנים, כה מגבילים, כיצד שאר העולם יכול להיראות כה חשוב ומעניין, ברגע שנאמר להארי שאסור לו לעזוב? הוא בילה פה חודשים והוא לא הרגיש קלאוסטרופובי קודם.

אתה מכיר את המחקר שנעשה על זה, ציין חלק כלשהו בתוכו, זה אפקט נדירות קלאסי, כמו המקרה ההוא שברגע שבמדינה כלשהי נאסר על חומרי ניקוי מבוססי זרחן, אנשים שמעולם לא היה אכפת להם נסעו למדינה השכנה כדי לקנות כמויות עצומות של חומרי ניקוי מבוססי זרחן, וסקרים הראו שהם ציינו חומרי ניקוי מבוססי זרחן כנעימים ויעילים יותר ואפילו קלים יותר למזיגה... ואם תיתן לילד בן שנתיים בחירה בין צעצוע בשטח פתוח ובין

אחד שמוגן על ידי מחסום שהוא יכול ללכת סביבו, הוא יתעלם מהצעצוע שבשטח הפתוח וילך לזה שמאחורי המחסום... אנשי מכירות יודעים שהם יכולים למכור דברים אם רק יגידו ללקוח שהם עלולים לאזול... הכול היה בספרו של צ'אלדיני 'השפעה', כל מה שאתה מרגיש כעת, הדשא תמיד ירוק יותר בצד האסור.

אם לא היה נאמר להארי שאסור לו לעזוב, הוא בטח היה קופץ על ההזדמנות להישאר בהוגוורטס בחופשת הקיץ... אבל לא לשארית חייו.

זו בעצם הבעיה.

מי יודע האם יש עדיין אדון אופל וולדמורט שעליו להביס? מי יודע האם זה-שאיך לנקוב בשמו עדיין קיים מחוץ לדמיונו של קוסם זקן שאולי לא-רק מעמיד-פני-משוגע? גופו של לורד וולדמורט נמצא חרוך עד אפר, אין באמת דבר כזה נשמה. איך ייתכן שלורד וולדמורט עדיין חי? איך דמבלדור יודע שהוא עדיין חי?

ואם אין אדון אופל, הארי לא יוכל להביס אותו, והוא יוותר לכוד בהוגוורטס לנצח.

...אולי הוא יוכל להימלט בצורה חוקית אחרי שיסיים ללמוד, בעוד שש שנים, ארבעה חודשים ושלושה שבועות מעכשיו. זה לא פרק זמן עד כדי כך ארוך, בהשוואה לפרקי זמן, הוא רק נראה ארוך מספיק כדי שפרוטונים יתפרקו.

אלא שזה לא רק זה.

זו לא רק חירותו של הארי שמונחת על הכף. המנהל של הוגוורטס, הכושף הראשי של הקסמהדרין, המגוואמפ העליון של קונפדרציית הקוסמים הבינלאומית, השמיע בשקט את קול האזעקה.

אזעקת שווא.

אזעקת שווא שהארי הפעיל.

אתה יודע, אמר החלק בו שחידד את מיומנויותיו, לא תהית,

פעם, איך זה שבכל מקצוע יש דרך שונה להצטיין, שמורה מצטיין שונה משרברב מצטיין; אבל שכולם יש שיטות משותפות מסוימות של לא להיות טיפשים; ושאת מהטכניקות החשובות ביותר היא להתמודד עם הטעויות הקטנות שלך לפני שהן הופכות לטעויות גדולות?

...אם כן, למעשה, זה כבר נראה כאילו זה מתאים לקטגוריית הטעויות הגדולות...

הנקודה היא, אמר המשגיח הפנימי שלו, שזה נהיה גרוע יותר מרגע לרגע, פשוטו כמשמעו. השיטה שמרגלים משתמשים בה כדי להמיר אנשים, היא שהם גורמים להם לעשות חטא קטן, ואז הם משתמשים בחטא הקטן כדי לסחוט אותם לעשות חטא גדול יותר, ואז הם משתמשים בחטא הזה כדי לגרום להם לעשות דברים גדולים אפילו יותר ובסופו של דבר הסוחט מחזיק בנשמה שלהם. לא חשבת פעם על איך שאם האדם הנסחט היה יכול לחזות את כל הדרך, הוא היה פשוט מחליט לחטוף את המכה בשלב הראשון, לחטוף את המכה של חשיפת החטא הראשון? לא החלטת פעם שאתה תעשה את זה, אם משהו ינסה לסחוט אותך לעשות משהו גדול כדי להסתיר משהו קטן? האם אתה רואה את הדמיון, הארי ג'יימס פוטר-אנואנסטורס?

אלא שזה לא קטן, זה כבר עכשיו לא קטן, יהיו הרבה אנשים חזקים מאוד שיכעסו מאוד על הארי, לא רק על אזעקת השווא אלא על כך ששחרר את בלטריקס בֶּלֶק מאזקבאן, ואם אדון האופל כן קיים והוא ירדוף אחריו, יכול להיות שהוא כבר יפסיד במלחמה – אתה לא חושב שהם יתרשמו מהכנות והרציונליות וראיית העתיד שלך שיופגנו בכך שעצרת זאת לפני שזה הידרדר עוד יותר? הארי לא חשב כך, למעשה; ואחרי בחינה רגעית, איזה חלק שלא היה זה שדיבר איתו נאלץ להסכים שזה אופטימי בצורה מגוחכת.

רגליו הנודדות לקחו אותו אל חלון פתוח, והארי נשען החוצה,

השעין את זרועותיו על האדן והביט מטה אל מדשאות הוגוורטס, הרחק ממעל.

חומים היו העצים העירומים, צהוב היה הדשא המת, הפלגים והיובלים הקפואים בהקו בלבן מסנוור... נציג ביתהספר שקרא לו בשם 'היער האסור' באמת לא הבין בשיווק, השם פשוט גרם לאנשים לרצות ללכת לשם אפילו יותר. השמש שקעה בשמיים, משום שהארי חשב כבר כמה שעות, בעיקר את אותן המחשבות שוב ושוב, אבל עם הבדלים מהותיים בכל פעם, כאילו המחשבות שלו לא נעו במעגל, אלא טיפסו בלולאה, או ירדו באחת.

הוא עדיין לא היה מסוגל להאמין שעבר את כל העסק באזקבאן – הוא כיבה את הפטרונוס שלו לפני ששאב את כל חייו, הוא שיתק הילאי, הוא הבין איך להסתיר את בלה מהסוהרסנים, הוא התמודד מול תריסר סוהרסנים והבריח אותם, הוא המציא את המטאטא הרקטי ורכב עליו – הוא עבר את כל העסק בלי לחשוב, אפילו פעם אחת, אני חייב לעשות זאת... משום... שהבטחת להרמינוי שאחזור מארוחת הצהריים! זה הרגיש כמו הזדמנות שהוחמזה ולא תשוב לעולם; כאילו משום שעשה זאת הפעם לא כמו שצריך, הוא לעולם לא יצליח לעשות זאת כמו שצריך ולא משנה מול איזה אתגר יתייצב בפעם הבאה, או איזו הבטחה יבטיח. משום שאז הוא פשוט יעשה את זה בצורה מאולצת ומכוונת כדי לפצות על כך שפספס את ההזדמנות בפעם הראשונה, במקום להכריז את הכרזות הגבורה שהיה יכול להכריז לו היה זוכר את הבטחתו להרמינוי. כאילו הפניה השגויה הזו לא ניתנת לתיקון, יש לך רק הזדמנות אחת, אתה חייב לעשות זאת כמו שצריך בניסיון הראשון...

הוא היה צריך לזכור את ההבטחה שלו להרמינוי לפני שהלך לאזקבאן.

למה הוא החליט לעשות זאת, בעצם?

הנחת העבודה שלי היא שאתה טיפש, אמר הפלפאף.

זה לא ניתוח כשלים מועיל, חשב הארי.

אם אתה רוצה קצת יותר פירוט, אמר הפלפאף, המורה להתגוננות מפני כוחות האופל של הוגוורטס היה כזה 'בוא נוציא את בלטריקס בלק מאזקבאן' ואתה היית כזה 'אוקיי'!
רגע אחד, זה לא היה הוגן -

היי, אמר הפלפאף, אתה רואה איך עכשיו, כשאתה למעלה, וכל העצים מיטשטשים ביחד, אתה יכול לראות את הצורה של היער? למה הוא עשה זאת...?

לא בעקבות שום חישוב עלות-תועלת, זה בטוח. הוא התבייש מכדי להוציא דף נייר ולהתחיל לחשב תועלות מצופות, הוא חשש שפרופסור קווירל יפסיק לכבד אותו אם יגיד לא או אפילו יהסס יתר על המידה לעזור לעלמה במצוקה.

הוא חשב, איפשהו בפנים, שאם המורה המסתורי שלך מציע לך את המשימה הראשונה שלך, את הקריאה להרפתקה, ואתה אומר לא, אז המורה המסתורי שלך יעזוב אותך בגועל, ולעולם לא תהיה לך הזדמנות נוספת להיות גיבור...

...כן, זהו זה. בדיעבד, זה מה שזה היה. הוא התחיל לחשוב שלחיים שלו יש עלילה והנה מגיעה תפנית בעלילה, בניגוד ל, נגיד, הנה הצעה להברית את בלטריקס בלק מאזקבאן. זו הייתה הסיבה האמיתית והמקורית להחלטה שהחליט בשבריר השנייה, המוח שלו זיהה את הנרטיב שבו להגיד 'לא' ייצור דיסוננס. וכשחושבים על זה, זו לא דרך רציונלית לקבל החלטות. המניע הנסתר של פרופסור קווירל, שהיה להשיג את השאריות האחרונות של הידע האבוד של סלית'רין לפני שבלטריקס תמות והוא יישכח לנצח, נראה שפוי להרשים בהשוואה לשלו; תועלת הולמת למה שהיה סיכון קטן בזמנו.

זה לא הוגן, זה לא הוגן שזה מה שקרה כשאיבד את אחיזתו ברציונליות לשבריר שנייה, שבריר השנייה שנדרש למוח שלו להחליט שיותר נוח לו עם טיעוני 'כן' מאשר עם טיעוני 'לא' בדיון

העוקב.

ממעל, גבוה מספיק כך שהעצים היטשטשו יחד, הארי הביט ביער.

הארי לא רצה להתוודות ולהרוס את המוניטין שלו לעד ולגרום לכולם לכעוס עליו ואולי להיהרג על ידי אדון האופל מאוחר יותר. הוא העדיף להיות לכוד בהוגוורטס במשך שש שנים מאשר להתמודד עם זה. כך הוא הרגיש. ולכן היה זה מועיל, מקל, להיאחז בגורם המכריע הבודד – אם הארי יתוודה, פרופסור קווירל ילך לאזקבאן וימות שם.

(קליטה, גמגום, קטיעה בנשימתו של הארי.)

כשאתה מנסח את זה ככה... אתה יכול אפילו להעמיד פנים שאתה גיבור, במקום פחדן.

הארי הרים את מבטו מהיער האסור, מביט מעלה לעבר השמיים האסורים הכחולים.

הוא הביט מבעד לזוגית אל הדבר הבווער העצום הזה, אל הדברים הצמריריים, אל הכחול האינסופי המסתורי שבו היו משובצים, אל המקום החדש, המוזר והלא ידוע הזה.

זה... עזר, למעשה, עזר לא מעט, לחשוב שצרותיו שלו היו כאין וכאפס לעומת שהות באזקבאן. ישנם אנשים בעולם שבאמת נמצאים בצרות, והארי איננו אחד מהם.

מה הוא עומד לעשות בנוגע לאזקבאן?

מה הוא עומד לעשות בנוגע לבריטניה הקסומה?

...בצד של מי הוא, כעת?

באור היום הבהיר, כל מה שאלבוס דמבלדור אמר בהחלט נשמע הרבה יותר חכם ממה שאמר פרופסור קווירל. טוב יותר ומעודד יותר, מוסרי יותר, נזח יותר, האין זה נחמד, לו רק היה זה נכון. והדבר שחשוב לזכור הוא שדמבלדור האמין בדברים משום שהם נשמעו נחמדים, אבל פרופסור קווירל הוא השפוי.

(שוב הקיטוע בנשימתו, זה קרה בכל פעם שחשב על פרופסור

קווירל).

אבל עצם זה שמשוהו נשמע נחמד, לא אומר שהוא לא נכון. ואם למורה להתגוננות מפני כוחות האופל יש פגם בשפיות, הרי זו העובדה שהגישה שלו לחיים שלילית מדי. באמת? חקר חלק בהארי שקרא שמונה-עשר מיליון תוצאות ניסיוניות על כך שאנשים הם אופטימיים מדי ובעלי עודף ביטחון עצמי. פרופסור קווירל פסימי מדי? כל-כך פסימי עד שהציפיות שלו נמוכות מהמציאות בצורה עקבית? פחלץ אותו ושים אותו במוזיאון, הוא יחיד במינו. מי משניכם תכנן את הפשע המושלם, ואז לקח מספיק מקדמי ביטחון ותכניות גיבוי שהצילו את התחת שלך, רק למקרה שהפשע המושלם ישתבש? רמז רמז, שמו איננו הארי פוטר.

אבל "פסימי" אינה המילה הנכונה לתאר את הבעיה של פרופסור קווירל – אם זו אכן בעיה, ולא חכמה עליונה שמקורה בניסיון. אבל להארי זה נראה כאילו פרופסור קווירל מפרש בצורה עקבית כל דבר באור הגרוע ביותר. אילו נתת לפרופסור קווירל שהייתה 90% מלאה, הוא היה אומר לך שעשרת האחוזים הריקים מוכיחים שלאף אחד לא באמת אכפת ממים.

זו הייתה אנלוגיה טובה מאוד, עכשיו כשהארי חשב על זה. לא כל בריטניה הקסומה דומה לאזקבאן, הכוס הזו יותר מחצי מלאה....

הארי הביט מעלה אל השמיים הכחולים.

...אם כי, בעקבות האנלוגיה הזו נבע, שאם אזקבאן קיים, אז אולי זה כן מוכיח שתשעים האחוזים הטובים נמצאים שם מסיבות אחרות, הם אנשים שמנסים להראות עצמם כנחמדים, כמו שפרופסור קווירל ניסח זאת. משום שאם הם היו טובים באמת הם לא היו בונים את אזקבאן, הם היו מסתערים על המבצר ומנתצים אותו... לא?

הארי הביט מעלה אל השמיים הכחולים. מי שרוצה להיות

רציונליסט חייב לקרוא הרבה מאמרים על פגמים בטבע האנושי. חלק מהפגמים הללו נראו כמו כישלונות לוגיים תמימים, וחלקם נראו אפלים הרבה יותר.

הארי הביט מעלה אל השמיים הכחולים, וחשב על ניסוי מילגרם.

סטנלי מילגרם ערך אותו כדי לחקור את הסיבות למלחמת העולם השנייה, כדי לנסות להבין למה אזרחי גרמניה צייתו להיטלר.

אז הוא תכנן את הניסוי שלו כך שיבחן צייתנות, כדי לבחון האם הגרמנים, מסיבה כלשהי, רגישים יותר לציות לפקודות מזיקות מדמויות סמכות.

ראשית הוא הריץ גרסת פיילוט של הניסוי על נסיינים אמריקאים, כביקורת.

ולאחר מכן הוא לא טרח לנסות זאת בגרמניה.

מערך הניסוי: סדרה של 30 מתגים מסודרים בקו אופקי, עם תוויות שמתחילות ב-'15 וולט' ועולות עד ל-'450 וולט', עם תוויות לכל קבוצה של ארבעה מתגים. על התוויות של הקבוצה הראשונה נכתב 'שוק קלוש', על התוויות של הקבוצה השנייה נכתב 'שוק בעוצמה קיצונית', על התוויות של הקבוצה השלישית נכתב 'סכנה: שוק חריף', ועל התוויות של שני המתגים האחרונים פשוט נכתב 'XXX'.

ושחקן, איש סודו של מבצע הניסוי, שנראה לנסיינים האמיתיים בדיוק כמותם: מישהו שענה לאותה המודעה שחיפשה משתתפים בניסוי למידה, ושהפסיד בהגרלה (מכורה) ונקשר לכיסא וחובר לאלקטרודות. הנסיינים האמיתיים קיבלו שוק חלש מהאלקטרודות, רק כדי שיראו שהן עובדות.

לנסיין האמיתי נאמר שמטרת הניסוי היא לבדוק מה ההשפעה של ענישה על למידה וזיכרון, ושהחלק הזה נועד לבחון האם זהות האדם המעניש משפיעה; שהאדם הקשור לכיסא ינסה לשנן

קבוצות של זוגות מילים, ושכל פעם שה'תלמיד' יטעה, ה'מורה' אמור לתת לו שוק חשמלי בעוצמה הולכת וגדלה.

בשלב ה-300 וולט, השחקן יפסיק לנסות להקריא תשובות ויתחיל לבעוט בקיר, ולאחר מכן מבצע הניסוי ינחה את הנסיין להתייחס לחוסר בתשובה כאל תשובה שלילית.

בשלב ה-315 וולט הבעיטות בקיר יישנו.

ולאחר מכן דבר לא יישמע.

אם הנסיין התנגד או סירב ללחוץ על כפתור, מבצע הניסוי, בעודו מקפיד על התנהגות חסרת הבעה ולבוש בחלוק מעבדה אפור, אמר "המשך בבקשה", ואז 'הניסוי דורש שתמשיך', ואז 'חיוני בהחלט שתמשיך', ואז 'אין לך ברירה, אתה מוכרח להמשיך'. אם העידוד הרביעי לא עבד, מבצע הניסוי הפסיק.

לפני שערך את הניסוי, מילגרם תיאר את מערך הניסוי, ואז שאל ארבעה-עשר סטודנטים לפסיכולוגיה בשנתם האחרונה איזה אחוז מהנסיינים הם חושבים שיגיע כל הדרך עד לרמת ה-450 וולט, ואיזה אחוז מהנסיינים ילחץ על שני המתגים האחרונים המסומנים ב-XXX, אחרי שהקורבן יפסיק להגיב.

התשובה הפסימית ביותר הייתה 3%.

המספר האמיתי היה 26 מתוך 40.

הנסיינים הזיעו, נאנקו, גמגמו, צחקו בעצבנות, נשכו את שפתם, חפרו בבשרם בציפורניהם. אבל בעידודו של מבצע הניסוי, רובם המשיכו ונתנו מה שהאמינו שהיה שוקים חשמליים כואבים, מסוכנים, אולי אפילו קטלניים. כל הדרך עד הסוף.

הארי היה מסוגל לשמוע את פרופסור קווירל צוחק בראשו; קולו של המורה להתגוננות מפני כוחות האופל אמר משהו בסגנון: *בחיי, מר פוטר, אפילו אני לא הייתי עד כדי כך ציני; ידעתי שאנשים יבגדו בעקרונות היקרים ביותר להם בתמורה לכסף ולכוח, אבל לא הבנתי שמבט חמור סבר יספיק גם הוא.*

מסוכן לנסות לנחש בפסיכולוגיה אבולוציונית אם אתה לא

פסיכולוג אבולוציוני מקצועי; אבל כשהארי קרא על ניסוי מילגרם, הוא חשב לעצמו שמצבים כאלה קרו לא מעט בסביבה הקדומה, ושרוב האבות הקדומים הפוטנציאליים שניסו להתנגד לסמכות מתו. או, לפחות, הסתדרו פחות טוב מאשר הצייתנים. אנשים חשבו שהם טובים ומוסריים, אבל כשהגיע רגע האמת, מתג כלשהו במוח שלהם שינה את מצבו ולפתע נעשה הרבה יותר קשה להתנגד לסמכות בגבורה משחשבו. אפילו מי שיצליח לעשות זאת לא יעשה זאת בקלות, זו לא תהיה תצוגת גבורה חסרת מאמץ. הוא ירעד, קולו יישר, הוא יפחד; האם הוא יהיה מסוגל להתנגד לסמכות גם אז?

הארי מצמצם; משום שרק הרגע מוחו עשה את הקישור בין ניסוי מילגרם למה שהרמיוני עשתה בשיעור הראשון של התגוננות מפני כוחות האופל, היא סירבה לירות בחבר לכיתה, אפילו כשהסמכות אמרה לה שהיא חייבת, היא רעדה ופחדה אבל היא עדיין סירבה. הארי ראה את זה קורה לנגד עיניו ולמרות זאת לא עשה את הקישור עד עכשיו...

הארי הביט מטה אל האופק המאדים. השמש שקעה יותר, השמיים דעכו, האפילו, אף על פי שרובם עדיין היו כחולים, לילה ירד בקרוב. צבעי הזהב והאדום של השמש והשקיעה הזכירו לו את פוקס; והארי תהה, לרגע, האם עצוב להיות עוף־חול, לקרוא ולצרוח בלי שאיש ישמע לך.

אבל פוקס לעולם לא יוותר. בכל פעם שימות הוא יוולד מחדש, משום שפוקס הוא ישות של אור ואש, ותחושת ייאוש מאזקבאן שייכת לאפלה בדיוק כמו אזקבאן עצמו.

אפילו אם ניתנה לך כוס חצי ריקה וחצי מלאה, זו המציאות, זו האמת וזה מה שיש; אבל אתה עדיין יכול לבחור איך להרגיש בנוגע לזה, בין אם תתיאש מהחצי הריק או שתשמח על המים שישנם.

מילגרם ניסה גרסאות שונות של הבדיקה שלו.

בניסוי השמונה עשר, הנסיין היה צריך רק להקריא את מילות הבדיקה לקורבן הקשור לכיסא ולתעד את תשובותיו, בזמן שמישהו אחר לחץ על המתגים. היה זה אותו סבל לכאורה, אותן בעיטות נואשות שבעקבותיהן דממה; אבל לא היה זה אתה שלחץ על המתג. אתה רק הבטת בזה קורה, והקראת את השאלות לאדם המעונה.

37 מתוך 40 נסיינים המשיכו את השתתפותם בניסוי הזה עד הסוף, המתג של 450 הוולט המסומן ב-XXX'.

אם היית פרופסור קווירל, ייתכן שהיית מחליט להרגיש ציני בקשר לזה.

אבל 3 מתוך 40 הנסיינים סירבו להשתתף בניסוי עד סופו. ההרמיונים.

הם כן קיימים בעולם, האנשים שלא יירו קללת מכה פשוטה על חבר לכיתה אפילו אם המורה להתגוננות מפני כוחות האופל ציווה עליהם לעשות זאת. אלה שהסתירו צוענים ויהודים והומוסקסואלים בעליות הגג שלהם בשואה, ולפעמים שילמו על כך בחייהם.

האם האנשים הללו שייכים למין שונה מהגזע האנושי? האם יש להם ציוד נוסף בראשם, חתיכה נוספת של חיווט נוירוני, שאין לבנייתמותה פחותים? אבל זה לא סביר, בהינתן ההיגיון של רבייה זוויגית שאמר שהגנים האחראיים על מכוונות מורכבות יתערבבו מעבר לכל תקנה, אם הם לא אוניברסליים.

יהיו אשר יהיו החלקים מהם עשויה הרמיוני, לכל השאר יש את אותם חלקים בתוכם איפשהו...

...טוב, זו מחשבה נחמדה אבל היא לא נכונה בהכרח, אנשים יכולים לאבד גנים והמכוונה המורכבת יכולה להפסיק לעבוד, ישנם סוציופתים ופסיכופתים, אנשים שחסרו את הציוד הנדרש כדי שיהיה להם אכפת מאחרים. אולי לורד וולדמורט נולד כך, או שאולי הוא ידע טוב ובכל זאת בחר ברוע; בשלב הזה זה כבר לא

משנה כהוא זה. אבל רובה הגדול של האוכלוסייה אמור להיות מסוגל ללמוד לעשות את מה שהרמינו ומתנגדי השואה עשו.

האנשים שהשתתפו בניסוי מילגרם, שזעו והזיעו וצחקו בעצבנות כשעשו את כל הדרך עד למתגים המסומנים ב"XXX", רבים מהם כתבו למילגרם כדי להודות לו, לאחר מכן, על מה שלמדו על עצמם. גם זה חלק מהסיפור, מהאגדה של הניסוי האגדי הזה.

השמש כמעט שקעה מתחת לאופק כעת, קצה מוזהב אחרון מציץ מעל לצמרות העצים הרחוקות.

הארי הביט בקצה הזה, משקפיו אמורות להגן עליו מפני קרינה אולטרה-סגולה אז הוא אמור להיות מסוגל להביט בו מבלי להזיק לעיניו.

הארי הביט בו ישירות, בשבריר האור הזעיר הזה, שלא היה מוסתר וחסום ומוחבא. אפילו שהיו אלה 3 מתוך 40, ה-37 האחרים נמצאים שם היכן שהוא. 7.5% מהכוס שהיו מלאים, שהוכיחו שלאנשים כן אכפת ממים, אפילו אם הכוח שלהם לאיכפתיות הובס לרוב. אם לאנשים באמת לא היה אכפת, הכוס הייתה באמת ריקה. אם כולם היו כמו אתה יודע-מי בפנים, אנוכיים וערמומיים בסתר, לא היו מתנגדי שואה כלל.

הארי הביט בשקיעה, ביום השני של שארית חייו, וידע שהוא עבר צד.

משום שהוא לא הצליח להאמין בזה יותר, לא באמת, לא אחרי שהלך לאזקבאן. הוא לא היה מסוגל לעשות מה ש-37 מתוך 40 אנשים יצביעו שהוא חייב לעשות. ייתכן שלכולם יש בפנים את מה שנדרש כדי להיות הרמינו, ושיום אחד הם עשויים ללמוד; אבל יום אחד זה לא עכשיו, לא כאן, לא היום, לא בעולם האמיתי. אם אתה בצד של 3 מתוך 40, אתה לא רוב פוליטי, ופרופסור קווירל צדק, הארי לא ירכין את ראשו בכניעה כשזה יקרה.

זה היה הולם בצורה איומה. אתה לא יכול ללכת לאזקבאן

ולחזור מבלי ששינית את דעתך בנוגע למשהו חשוב.
 אז פרופסור קווירל צודק, אם כך? שאל סלית'רין. נשאר בצד
 את השאלה האם הוא טוב או רע, האם הוא צודק? האם אתה
 אדונם, בין אם הם יודעים זאת ובין אם לאו? נשאר בצד את החלק
 של האופל, זו פשוט הציניות שלו שוב. אבל האם כוונתך היא
 לשלוט כעת? אני חייב לומר, זה מלחיץ אפילו אותי.

אתה חושב שניתן להפקיד בידך כוח? שאל גריפינדור. אין
 כלל כזה שאומר שאנשים שרוצים כוח לא צריכים לקבל אותו?
 אולי אנחנו צריכים לעשות את הרמיוני לשליטה במקום.

אתה חושב שאתה ראוי לנהל חברה ולדאוג שלא תקרוס לתוהו
 מוחלט בתוך שלושה שבועות? שאל הפלפאף. דמיין לעצמך כמה
 חזק אימא תצרח אם תשמע שבחרו אותך לראש הממשלה, ועכשיו
 שאל את עצמך, האם אתה בטוח שהיא טועה בקשר לזה?

למעשה, אמר רייבנקלו, אני מוכרח לציין שכל העניינים
 הפוליטיים האלה נשמעים משעממים להחריד. מה אם נשאר את
 כל עסקנות הבחירות לדראקו ונדבוק במדע? זה מה שאנחנו באמת
 טובים בו, וידוע שגם זה משפר את הקיום האנושי, ת'יודע.

חכו רגע, אמר הארי למרכיביו, אנחנו לא חייבים להחליט הכול
 עכשיו. מותר לנו לחכות בבעיה מכל הכיוונים לפני שנגיע לפתרון.
 פיסת השמש האחרונה שקעה מתחת לאופק.

זה מוזר, ההרגשה של לא לדעת בדיוק איפה אתה עומד, באיזה
 צד אתה, של לא להחליט כבר בנוגע למשהו חשוב כמו זה, יש בזה
 תחושה לא מוכרת של חירות...

וזה הזכיר לו מה פרופסור קווירל השיב לשאלתו האחרונה, מה
 שהזכיר לו את פרופסור קווירל, מה שהקשה עליו שוב לנשום
 והצית שוב את תחושת הצריכה בגרונו של הארי, שולח את
 מחשבותיו במעלה הלולאה שוב.

למה הוא כליך עצוב עכשיו, בכל פעם שהוא חושב על
 פרופסור קווירל? הארי היה רגיל להכיר את עצמו, והוא לא הבין

למה הוא מרגיש כל־כך עצוב...

הוא הרגיש כאילו איבד את פרופסור קווירל לנצח, כאילו איבד אותו באזקבאן, באותה המידה שהיה מאבד אילו היו הסוהרסנים אוכלים את המורה להתגוננות, מכלים אותו בריק שלהם. איבדתי אותו! למה איבדתי אותו? משום שהוא אמר אֶבְדָּה קְדָבְרָה והייתה למעשה סיבה מצוינת לעשות זאת אף על פי שלא ראיתי זאת במשך שעתיים? למה המצב לא יכול לחזור להיות כמו שהיה?

אבל זה לא האֶבְדָּה קְדָבְרָה. ייתכן שהיה לזה חלק במיטוט מבנה הרציונליזציות וההירתעויות וההימנעויות הזהירות ממחשבה על דברים מסוימים. אבל לא היה זה האֶבְדָּה קְדָבְרָה, זה לא היה הדבר המטריד שהארי ראה. מה ראיתי...?

הארי הביט בשמיים הדועכים. הוא ראה את פרופסור קווירל הופך לפושע קשוח כשניצב מול ההילאי, ושינוי האישיות לכאורה היה מושלם וחסר־מאמץ. אישה אחרת הכירה את המורה להתגוננות בתור 'ג'רמי ג'אפה'. כמה אנשים שונים אתה בכלל? איני יכול לומר שטרחתי לספור. אי אפשר שלא לתהות...

...האם 'פרופסור קווירל' אינו רק עוד שם ברשימה, רק עוד אדם שהפך אליו, שנוצר על מנת לשרת מטרה עלומה. עכשיו הארי תמיד יתהה, בכל פעם שידבר עם פרופסור קווירל, אם זו מסכה, ומה המניע מאחורי המסכה. עם כל חיוך יבש, הארי ינסה לראות מה הניע את המנופים שמאחורי השפתיים.

האם זה מה שאנשים אחרים יתחילו לחשוב עליי, אם אהפוך ליותר מדי סליט'ריני? אם אזמום יותר מדי מזימות, האם לעולם לא אוכל לחייך אל מישהו בלי שיתהה למה אני באמת מתכוון כשאני עושה זאת?

אולי ישנה דרך כלשהי להחזיר את האמון במה שנראה על פני השטח ולהפוך מערכות יחסים אנושיות לאפשרויות שוב, אבל הארי לא הצליח לחשוב מה היא עשויה להיות.

כך איבד הארי את פרופסור קווירל, לא את האדם, אלא את... החיבור...

למה זה כאב כל-כך?

למה הוא הרגיש כה בודד כעת?

בוודאי ישנם אנשים אחרים, אולי אנשים טובים יותר, להיתמך בהם ולהתיידד עימם? פרופסור מקגונגל, פרופסור פליטיק, הרמיוני, דראקו, שלא להזכיר את אימא ואבא, זה לא כאילו שהארי לבד...

אלא...

תחושת מחנק התפתחה בגרונו של הארי כשהבין.

אלא שפרופסור מקגונגל, פרופסור פליטיק, הרמיוני, דראקו, כולם ידעו לפעמים דברים שהארי לא ידע, אבל...

הם לא הצטיינו יותר מהארי בתוך תחום הכוח שלו; הגאונות שהייתה להם לא הייתה הגאונות שלו, הגאונות שלו שונה משלהם; הוא עשוי לראות אותם כשווים לו, אבל לא להביט מעלה אליהם, כעליונים.

איש מהם מעולם לא היה, איש מהם לעולם לא יוכל להיות...

המדריך של הארי...

זה מי שהיה פרופסור קווירל.

זה מי שהארי איבד.

והצורה שבה איבד את המדריך שלו אולי תאפשר לו לזכות בו בחזרה ואולי לא. אולי יום אחד הוא יידע את כל המטרות הנסתרות של פרופסור קווירל וכל הספקות ביניהם ייעלמו; אבל אף על פי שזה נראה אפשרי, זה לא נראה סביר.

משב רוח החל לנשב מחוץ להוגוורטס. הוא כופף את העצים העירומים, יוצר אדוות באגם שליכו טרם קפא, והשמיע קול

לחישת כשחלף ליד החלון שהשקיף על העולם השרוי למחצה בדמדומים, ומחשבותיו של הארי נדרו החוצה לזמן מה.

ואז הן שבו פנימה, אל הצעד הבא בלולאה.

למה אני שונה מהילדים האחרים בגילי?

אם תשובתו של פרופסור קווירל לשאלה הזו הייתה התחמקות, הייתה זו התחמקות מחושבת היטב. עמוקה מספיק ומורכבת מספיק, מלאה דיה ברמיזות למשמעויות נסתרות כדי לשמש כמלכודת לרייבנקלו שלא ניתן להטותו בפחות. או שאולי פרופסור קווירל התכוון לתשובתו בכנות. מי יודע איזה מנוע מזיז את המנופים מאחורי השפתיים הללו?

אומר זאת, מר פוטר: כבר כעת הינך מליטהכרה, וחושבני שתהפוך למליטהכרה מושלם בעוד זמן לא רב. עבור אנשים כמונו, למושג זהות יש משמעות שונה מאשר לאחרים. כל מי שאנו יכולים לדמיין, אנחנו יכולים להיות; והשוני האמיתי שלך, מר פוטר, הוא שיש לך דמיון מפותח מגדר הרגיל. מחזאי חייב להכיל את דמויותיו, הוא מוכרח להיות גדול מהן כדי לגלם אותן בתודעתו. לשחקן או מרגל או פוליטיקאי, מגבלת הקוטר שלו היא המגבלה על מי שהוא מסוגל להיות, המגבלה על הפנים שהוא מסוגל לחבוש כמסכה. אבל בעבור אנשים כמוני וכמוך, כל מי שאנו יכולים לדמיין, אנחנו יכולים להיות, במציאות ולא בהעמדת פנים. כאשר דמיינת את עצמך כילד, מר פוטר, היית ילד. אולם ישנם קיומים אחרים בהם אתה מסוגל לתמוך, קיומים גדולים יותר, אם תרצה. למה אתה כה חופשי, וכה גדול במרחבך, בעוד ילדים אחרים בגילך כה קטנים ומוגבלים? למה אתה יכול לדמיין ולהפוך לעצמיים בוגרים יותר ממה שילד מחזאי אמור להיות מסוגל לחבר? זאת אינני יודע, ולא אומר מה ניחשי. אבל מה שיש לך, מר פוטר, הינו חירות.

אם זו הסחת דעת, היא מוצלחת מאוד.

עם זאת, המחשבה המדאיגה יותר הייתה שפרופסור קווירל לא

הבין עד כמה הארי יהיה מוטרד מכך, עד כמה שגוי הנאום הזה
יישמע באוזניו, כמה נזק הוא יעשה לאמון שלו בפרופסור קווירל.
חייב תמיד להיות אדם אמיתי אחד שהוא כאמת אתה, במרכז
הכל...

הארי השקיף אל הלילה היורד, אל האפלה הנאספת.
...נכון?

* * *

כמעט הגיע הזמן לישון כשהרמיני שמעה את השאיפות
המפוזרות והרימה את מבטה מהעותק של בובאטון: תולדות
שקראה כדי לראות את הילד האובד, את הילד שלא נראה בארוחת
הצהריים של יום ראשון, שאי-הופעתו בארוחת הערב לוותה
בשמועות – והיא לא האמינה להן משום שהן היו מגוחכות לגמרי,
אבל היא הרגישה תחושת בחילה קלה בכל זאת – שהוא עזב את
הגוורטס כדי לצוד את בלטריקס בלק.

"הארי!" היא צווחה, היא אפילו לא קלטה שהיא מדברת אליו
ישירות לראשונה מזה שבוע, או הבחינה בתלמידים אחרים
קופצים למשמע קולה לכל אורך חדר המועדון.
עיניו של הארי כבר הורמו להביט בה, הוא כבר החל ללכת
לעברה, אז היא נעצרה באמצע הקימה מהכיסא –

וכמה רגעים לאחר מכן, הארי היה ישוב למולה והניח בצד את
שרביטו לאחר שהטיל מחסום קווייטס מסביבם.
(לא מעט רייבנקלואים ניסו להיראות כאילו הם לא מסתכלים).
"היי," אמר הארי. קולו רעד. "התגעעתי אלייך. את... הולכת
לדבר איתי שוב, עכשיו?"

הרמיני הנהנה, רק הנהנה, לא מצליחה לחשוב על שום דבר
לומר. גם היא התגעגעה להארי, אבל היא החלה להבין, בתחושת
אשמה מסוימת, שזה בטח היה הרבה יותר גרוע בשבילו. היו לה
חברים נוספים, אבל להארי... זה לא הרגיש הוגן, לפעמים, שהארי

דיבר ככה רק איתה, אז היא הייתה מוכרחה לדבר איתו; אבל הארי נראה כאילו דברים לא הוגנים קרו גם לו.

"מה קורה?" היא שאלה. "יש כל מיני שמועות. יש אנשים שאומרים שהלכת להילחם בבלטריקס בלֶק, יש אנשים שאומרים שהלכת להצטרף לבלטריקס בלֶק – " והשמועות הללו אמרו שהרמיוני פשוט המציאה את הסיפור עם עוף-החול, והיא צעקה שכל חדר המועדון של רייבנקלו ראה זאת, אז השמועה הבאה הייתה שהיא המציאה גם את החלק הזה, והייתה זו טיפשות ברמה כה בלתי נתפשת עד שהיא הייתה פשוט המומה לגמרי.

"אני לא יכול לדבר על זה," אמר הארי בלחישה. "אני לא יכול לדבר על הרבה מזה. הלוואי שהייתי יכול לספר לך הכל," קולו רעד, "אבל אני לא יכול... אני מניח, אם זה עוזר, שאני לא אלך לעוד ארוחות צהריים עם פרופסור קווירל..."

הארי כיסה את עיניו בידו.

הרמיוני הרגישה תחושת בחילה בקיבתה.

"אתה בוכה?" שאלה הרמיוני.

"כן," אמר הארי, קולו נשמע חסר-נשימה מעט. "אני לא רוצה

שמישהו אחר יראה."

השתררה שתיקה קצרה. הרמיוני רצתה לעזור אבל היא לא ידעה מה לעשות כאשר בן בוכה, והיא לא הבינה מה קורה; היא הרגישה כאילו דברים עצומים מתרחשים סביבה – לא, סביב הארי – ולו הייתה יודעת מהם היא בוודאי הייתה מפחדת, או דואגת, או משהו, אבל היא לא ידעה כלום.

"האם פרופסור קווירל עשה משהו לא בסדר?" היא שאלה

לבסוף.

"זו לא הסיבה שאני לא יכול ללכת איתו לארוחות צהריים,"

אמר הארי, עדיין בלחישה, ידיו על פניו. "זו הייתה החלטה של המנהל. אבל כן, פרופסור קווירל עשה דברים שגרמו לי לבטוח בו פחות, אני מניח..." קולו של הארי נשמע רעוע מאוד. "אני מרגיש

קצת בודד עכשיו."

הרמיוני הניחה את ידה על לחיה במקום שבו פוקס נגע בה אתמול. היא המשיכה לחשוב על המגע הזה, שוב ושוב, אולי משום שרצתה שיהיה חשוב, שתהיה לו משמעות עבורה...
 "אני יכולה לעזור בדרך כלשהי?" היא שאלה.

"אני רוצה לעשות משהו רגיל," אמר הארי מאחורי ידיו. "משהו מאוד רגיל בשביל תלמידי שנה ראשונה בהוגוורטס. משהו שילדים בני אחת-עשרה וילדות בנות שתיים-עשרה כמונו אמורים לעשות. בואי נשחק משחק של טאקי מתפוצץ או משהו... אני מניח שאין לך את הקלפים ואת לא יודעת את החוקים, נכון?"
 "אמם... אני לא יודעת את החוקים..." אמרה הרמיוני. "אני יודעת שהם מתפוצצים."

"אז אולי גוג'ואים?" שאל הארי.

"אני לא יודעת את החוקים והם יודקים עליך. אלה משחקים של בנים, הארי!"

השתררה שתיקה. הארי מחה את דמעותיו בידיו, ואז הסיר אותן; ואז הוא הביט בה במבט חסר-אונים מעט. "ובכן," אמר הארי, "מה קוסמים ומכשפות בגילנו עושים, כשהם משחקים, את יודעת, משחקים שטותיים וחסרי מטרה שאנחנו אמורים לשחק בגיל הזה?"

"קלאס?" אמרה הרמיוני. "קפיצה בחבל? מתקפת חדי-קרן? אני לא יודעת, אני קוראת ספרים!"

הארי החל לצחוק, והרמיוני החלה לצחקק יחד איתו אף על פי שלא ידעה בדיוק למה, אבל זה היה מצחיק.

"אני מניח שזה עזר קצת," אמר הארי. "למעשה אני חושב שזה עזר יותר מכפי שמשחק גוג'ואים היה יכול לעזור, אז תודה לך שאת את. ולא משנה מה, אני לא נותן לאף אחד להשכיח ממני בקסם את כל מה שאני יודע על חדר-א. אני מעדיף למות."
 "מה?" אמרה הרמיוני. "למה – למה שאי-פעם תרצה לעשות

את זה?"

הארי התרומם מהשולחן, ונשמעה המולה כאשר רעש הרקע חזר כשקימתו שברה את לחש ההשקטה. "אני עייף מעט ולכן אני הולך לישון," אמר הארי, קולו רגיל ויבש, "אני צריך לפצות על קצת זמן אבוד, אבל נתראה בארוחת הבוקר, ואז בתורת-הצמחים, אם זה בסדר מבחינתך. שלא להזכיר את העובדה שזה לא יהיה הוגן לזרוק את כל הדיכאון שלי עלייך. לילה, הרמינוני."
 "לילה טוב, הארי," היא אמרה, מרגישה מבולבלת ומודאגת ביותר. "חלומות פז."

הארי מעד קלות כשאמרה זאת, ואז המשיך ללכת לעבר המדרגות שהובילו אל מגורי הבנים בשנה הראשונה.

* * *

הארי כיוון את לחש ההשקטה שעל ראש מיטתו לעוצמה המירבית, כדי שלא יעיר איש אפילו אם יצרח.
 הוא כיוון את השעון המעורר שלו לשעת ארוחת הבוקר (למקרה שלא יהיה כבר ער בשעה הזאת, למקרה שיצליח לישון בכלל).

נכנס למיטה, נשכב -

- והרגיש את הגוש שמתחת לכרית...

הארי הביט בחופה שמעל מיטתו.

הוא מלמל מתחת לנשימתו, "הו, אתה בטח צוחק עליי..."
 נדרשו להארי כמה רגעים לאזור את הכוח להתיישב במיטתו, לכסות את עצמו ואת הכרית בשמיכה כדי להסתיר את מעשיו מהילדים האחרים, להטיל לזמזם בעוצמה נמוכה ולראות מה נמצא מתחת לכרית שלו.

היה שם מגילת קלף וחפיסת קלפים.

על הקלף נכתב,

ציפור קטנה לחשה לי שדמבלדור סגר את דלת הכלוב שלך.

עליי להודות, במקרה הזה, שייתכן שיש משהו בהחלטתו של דמבלדור. בלטרקס בלק חופשייה בעולם פעם נוספת, ואין אלה חדשות טובות לשום אדם טוב. לו הייתי במקומו של דמבלדור, ייתכן שהייתי עושה את אותו הדבר.

אבל לכל מקרה... מכון המכשפות של סיילם באמריקה מקבל גם בנים, על אף השם. הם אנשים טובים והם יגנו עליך אפילו מפני דמבלדור, אם תודקק לכך. בריטניה מאמינה שאתה זקוק לרשותו של דמבלדור כדי להגר לאמריקה הקסומה, אבל אמריקה הקסומה חולקת עליה. אז במקרה קיצון, צא מגבולות לחשי ההגנה של הוגוורטס וקרע לשניים את מלך הלבבות מחפיסת הקלפים הזו.

מיותר לציין שעליך לעשות זאת רק במקרה קיצון.

שמור על עצמך, הארי פוטר.

– סנטה קלאוס

הארי הביט בחפיסת הקלפים.

היא לא יכולה לקחת אותו לשום מקום, לא כרגע, מפתחות מעבר לא עובדים כאן.

אבל הוא בכל זאת הרגיש רתיעה קלה מהמחשבה של להרים אותה, אפילו כדי להחביא אותה בתיבה שלו...

טוב, הוא כבר הרים את הקלף שהיה יכול להיות מכושף עם מלכודת באותה הקלות, לו הייתה מלכודת מעורבת בעניין. אבל בכל זאת.

"וינגארדיוס לביוסה", לחש הארי, והרחיף את חבילת הקלפים כך שתנוח על יד השעון המעורר שלו, בגומחה שבראש המיטה. הוא יטפל בזה מחר.

ואז הארי נשכב במיטתו, ועצם את עיניו, לחלום בלי עוף-חול שיגן עליו, ולשלם את המחיר.

* * *

הוא התעורר בהשתנקות של אימה, לא בצרחה, הוא טרם צרח הלילה, אבל הוא היה מסובך בשמיכתו לאחר שגופו הישן זע

בחולמו על ריצה, על ניסיון להתחמק מהפערים במרחב שרדפו אחריו במסדרון מתכת מואר באור קלוש של מנורת גז, והוא לא ידע, בחלום, שאם ייגע בריקנויות הללו הוא ימות בצורה נוראה. יותר מאחור את גופו הנושם, ריק. כל שידע הוא שעליו לרוץ ולרוץ ולרוץ מהפצעים בעולם שריחפו בעקבותיו –

הארי התחיל לבכות שוב, לא היה זה בשל האימה שבמרדף, היה זה משום שהוא רץ בעוד מישהי מאחוריו צורחת לעזרה, צורחת שישוב ויציל אותה, יעזור לה, היא נאכלת, היא עומדת למות, ובחלום הארי ברח במקום לעזור לה.

“אל תלך!” הקול בקע בצרחה מאחורי דלת המתכת. “לא, לא,

לא, אל תלך, אל תיקח את זה, אל אל אל –”

למה פוקס נח בכלל על כתפו? הוא הלך. פוקס אמור לשנוא

אותו.

פוקס אמור לשנוא את דמבלדור. הוא הלך.

פוקס אמור לשנוא את כולם.

הילד לא היה ער, לא חלם, מחשבותיו היו מבולגנות ומבולבלות בארץ הצל שגבלה בין שינה לערות, לא מוגן על ידי מעקות הבטיחות שהתודעה המודעת שלו כפתה על עצמה, הכללים והצנזורים המוקפדים. בארץ הצל הזו, מוחו מתעורר מספיק כדי לחשוב, אבל משהו אחר היה מנומנם מכדי לפעול; מחשבותיו התרוצצו, חופשיות ופראיות, לא מוגבלות על ידי הדימוי העצמי שלו, על ידי האידאליים שהיו לעצמו הער בנוגע למה שהוא אמור לחשוב. זוהי החירות שבחלומות מוחו, בעוד הדימוי העצמי שלו ישן. חירות לחזור, שוב ושוב, על הסיוט הנורא ביותר החדש של הארי:

“לא, לא התכוונתי, בבקשה אל תמות!”

“לא, לא התכוונתי, בבקשה אל תמות!”

“לא, לא התכוונתי, בבקשה אל תמות!”

זעם נבנה בו לצד התיעוב העצמי, חימה נוראה וחמה ברזמנית

עם שנאה קפואה וקרה, על העולם שעשה זאת לה ולעצמו, ובמצבו הערלמחצה הארי פנטז על בריחות, פנטז על דרכים להימלט מהדילמה המוסרית, הוא דמיין את עצמו מרחף מעל האימה המשולשת העצומה של אזקבאן, ולוחש מזמור עם הברות שונות מכל דבר שנשמע על כדור-הארץ לפני כן, לחישות שהדהדו לכל אורך השמיים ונשמעו בצד השני של העולם, ואז היה פיצוץ של אש פטרונוס כסופה כמו פיצוץ גרעיני שקרע לגזרים את כל הסוהרסנים ברגע ותלש את קירות המתכת של אזקבאן, ניתץ את המסדרונות הארוכים ואת האורות הכתומים העמומים, ורגע לאחר מכן מוחו נזכר שיש שם אנשים, ושיכתב את פנטזיית החלום-למחצה שתראה את כל האסירים צוחקים כשעפו בלהקות הרחק מהחורבה הבוערת שהייתה אזקבאן, האור הכסוף משחזר את בשרם לגופם כשעפו, והארי החל לבכות חזק יותר לתוך הכרית שלו, משום שהוא לא יכול לעשות את זה, הוא לא אלוהים –

הוא נשבע בחייו, בקסמו ובאמנותו כרציונליסט, הוא נשבע בכל מה שמקודש ובכל הזיכרונות השמחים שלו, הוא נתן את מילתו אז עכשיו הוא חייב לעשות משהו, חייב לעשות משהו, חייב לעשות משהו –

לעשות משהו –

אולי זה חסר-טעם.

אולי ניסיון לציית לחוקים הוא חסר-טעם.

אולי פשוט צריך לשרוף את אזקבאן, באיזו צורה שלא תהיה. ולמעשה, הוא נשבע שיעשה זאת, אז עכשיו זה מה שהוא חייב לעשות.

הוא פשוט יעשה כל מה שיידרש כדי להיפטר מאזקבאן, זה הכל. אם זה אומר לשלוט בבריטניה, בסדר, אם זה אומר למצוא לחש ללחוש שיהדהד לאורך כל השמיים, שיהיה, הדבר החשוב הוא להשמיד את אזקבאן.

זה הצד שלו, שם הוא נמצא, אז הנה, זה סגור. תודעתו הערה הייתה דורשת הרבה יותר פרטים לפני שהייתה

מקבלת זאת כתשובה, אבל במצבו החולס־למחצה זה הרגיש מספיק כמו החלטה כדי להניח לתודעתו העייפה להירדם באמת שוב, ולחלום את הסיוט הבא.

* * *

אחרית דבר אחרונה:

היא התעוררה בהשתנקות של אימה, מתוך הפרעה בנשימתה שהותירה אותה בתחושת מחנק אך עם זאת ריאותיה לא נעו. היא ניעורה עם צרחה שלא נשמעה על שפתיה וללא מילים, שום מילים לא יצאו, משום שהיא לא הצליחה להבין את מה שראתה, היא לא הצליחה להבין את מה שראתה, זה היה גדול מכדי שתוכל להקיף זאת וזה עדיין הלך והתהווה, היא לא הצליחה לתת מילים לצורה חסרת הצורה ולכן היא לא הצליחה לפרוק זאת, לא הצליחה לפרוק זאת ולהפוך שוב לתמימה ולחסרת ידיעה.

"מה השעה?" היא שאלה.

השעון המעורר המוזהב שלה, המשובץ ביהלומים, השעון המעורר היפהפה והקסום והיקר שהמנהל העניק לה עם קבלתה להוגוורטס, לחש בחזרה, "בסביבות שתיים לפנות בוקר. חזרי לישון."

המצעים שלה היו ספוגי זיעה, הפיג'מה שלה הייתה ספוגת זיעה, היא הרימה את שרביטה שנח ליד כריתה וניקתה את עצמה לפני שניסתה לחזור לישון. היא ניסתה לחזור לישון, ובסופו של דבר, הצליחה.

סיביל טרלוני חזרה לישון.

פרק 46, יקום סקבילי פסי

שימו לב, פרק זה אינו חלק מהעלילה ואינו חלק מהקאנון

אם שעת השינה שלך חלפה לפני חמש שעות ואתה עדיין קורא, אולי כדאי שתלך לישון? הספר עדיין יהיה כאן גם מחר... אלא אם כן, אתה יודע, משהו דע יקרה לו ומחר בבוקר תתקל ב"שגיאה 404" ותישאר בלי כלום מלבד זיכרון חולף וחרטה נצחית על כך שלא נשאר ער והמשכת לקרוא כל עוד הייתה לך אפשרות. אבל היי, מה הסיכוי שזה יקרה? סיפור זה מופץ באמצעות בלוגים, ציורים, פה לאוזן, פורומים, והוספה לרשימות; זכור, אם הקוראים לפניך לא היו מקדישים דקה לעשות זאת, אתה כנראה לא היית מוצא את הפאנפיק. אם זה לא מספיק כדי לגרום לך להפיץ את הסיפור, אז תן לי להוסיף, שאם לא תעזור להפיץ את הרציונליות הרמיוני תהיה עצובה. אתה לא רוצה שהיא תהיה עצובה, נכון?

אל תשכחו להיכנס לאתר LessWrong.com ולקרוא את השרשורים, הקיום האמיתי שיצירה זו היא רק צל שלו. אני ממליץ להתחיל עם השרשור שכותרתו *How to Actually Change Your Mind*.

ועכשיו, כשכל היקומים בבעלות היוצרים שלהם, אני מציג:

* * *

הפאנפיק שנים הנוספים שהיית יכול לקרוא עכשיו

* * *

שר הרציונליות

פרודו הביט בכל הפנים, אך הן לא היו מופנות אליו. כל המועצה יושבה בעיניים מושפלות, כאילו שקועה במחשבה עמוקה. חדרה גדולה נפלה עליו, כאילו הוא ממתין להכרזה על אבדון שאותו חזה מזמן וקיווה לשווא כי אולי אחרי הכול לא ידובר בו לעד. כמיהה עמוקה לנוח ולהישאר בשלווה לצדו של בילבו בריבביל מילאה את לבו. לבסוף במאמץ הוא דיבר, והתפלא למשמע מילותיו, כאילו איזה רצון אחר משתמש בקולו הקטן.

"איננו יכולים", אמר פרודו. "אסור לנו. האין רואים אתם? זהו בדיוק מה שרצה האויב. כל זאת הוא חזה".

הפרצופים פנו אליו: הגמדאים בתמיהה, העלפים במבט אפל; בנייהאדם בחומרת סבר; ואֶלְרוֹנְד וגַנְדֶּלף במבט כה חד עד שפרודו כמעט ולא עמד בכך. באותו הרגע, היה זה קשה שלא לאחוז בטבעת בידו, ועוד יותר קשה שלא לענוד אותה, לעמוד מולם פשוט כפרודו.

"האינכם מערערים על כך?" אמר פרודו, קולו רזה כמו הרוח, רועד כמו משבה. "בחרתם, מכל הדברים, לשלוח את הטבעת אל מוֹרְדוֹר; האין עלינו לתהות כיצד הגענו למצב זה? מכל האפשרויות הניצבות בפנינו, לעשות את הדבר האחד שהאויב שלנו רוצה ביותר? אולי על הר הגזירה כבר הוצב משמר, כוח חזק דיו כדי להדוף את גַנְדֶּלף, אֶלְרוֹנְד וגַלְוֶרְפִּינְדל גם יחד, או שמא שרו של המקום קירר את הלבה אשר שם, תכנן אותה כך שתלכוד את הטבעת ויוכל פשוט להוציאה חוצה לאחר שנזרקה פנימה..."

זיכרון של בהירות נוראה פקד את פרודו, והבזק של שחוק שחור, ועלתה בו אז המחשבה כי בדיוק כך יעשה האויב. רק שהמחשבה עלתה בו בלשון זו: כך היה משעשע אותי לעשות, לו התכוונתי לשלוט...

מבטים ספקניים הוחלפו במועצה; גליון, גימלי ובזורמיר הביטו כעת בעלפים בספקנות גדולה מבעבר, כאילו התעוררו

מתוך חלום של מילים.

"האויב חכם עד-מאוד," אמר גַּנְדֵּלְף, "ושוקל את כל הדברים בדייקנות במאזני רשעתו. אך אין בידו אמת-מידה מלבד התאוה, תאוות השלטון, ולפיה ישפוט כל לב. לא תעלה המחשבה בדעתו שעשוי מי להתנער ממנה, שאנו משזכינו בטבעת, נרצה בהשמדתה –"

"הוא כן יחשוב על כך!" הזדעק פְּרוֹדוֹ. הוא התאמץ למצוא מילים, מנסה להבהיר דברים שפעם נראו ברורים ומובנים בשבילו, וכעת דהויים היו כמו שלג נמס. "אם האויב חשב שכל אויביו מונעים מתאוות השלטון לבדה – הוא היה מניח הנחה שגויה, שוב ושוב, ואת זאת היה דואה יוצר הטבעת, הוא היה יודע שהוא עושה טעות!" ידי של פְּרוֹדוֹ רעדו בתחנונים.

בּוֹרוֹמִיר זע, ספק רב חדר לקולו. "מדבר אתה הגונות על האויב," אמר בּוֹרוֹמִיר, "בתור אחד משונאיו."

פיו של פְּרוֹדוֹ נפתח ונסגר במבוכה נואשת; כי פְּרוֹדוֹ ידע, הוא ידע שהאיש משוגע, אבל הוא לא יכל לחשוב על שום דבר להגיד. או אז דיבר בִּילְבוֹ, וקולו הטיל דממה על החדר כולו, אפילו על אֶלְרוֹנֵד שעמד לדבר. "פְּרוֹדוֹ צודק, חוששני," לחש ההוֹפִיט הזקן "זוכר אני, זוכר אני איך היה זה. לראות עם הראיה השחורה. זוכר אני. האויב יחשוב כי עלולים אנו להיות ללא יכולת לבטוח זה בזה, וכך החלשים שבינינו יציעו להשמיד את הטבעת על מנת שהחזק לא יוכל להחזיק בה. יודע הוא שגם מי שאין טוב בליבו עלול להציע להשמיד את הטבעת, וכך להציג עצמו כטוב. והאויב לא יחשוב כי יהיה זה בלתי אפשרי שהחלטה שכזו תתקבל על המועצה, האינכם מבינים? אין הוא סומך עלינו שנהיה חכמים." שחוק חלוש בקע מגרוננו של ההוֹפִיט העתיק. "ואפילו אם כך חשב – עדיין היה שומר על הר הגזירה. זה יעלה לו אך מעט." אז מבשרי רעות היו פניהם של הַעֲלָפִים והחכמים; קמוט היה מצחו של אֶלְרוֹנֵד, וגביניו החדים של גַּנְדֵּלְף חרשו קמטים.

פרודו הביט בכולם, מרגיש בפראות הפוקדת אותו, ייאוש; וכאשר ליבו נחלש, העיב צל על חזיונו, חושך והיסוס. מתוך הצל ראה פרודו את גנדרלף, ואת כוחו של האשף שהתגלה כחולשה, וחכמתו כטיפשות. כיוון שפרודו ידע, כשנדמה היה כי הטבעת גוררת ומכבידה על חזהו, שגנדרלף לא חשב כלל על ההיסטוריה והידע, כאשר הקוסם דיבר כיצד האויב לא יבין שום רצון לחסוך בכוח; שגנדרלף לא זכר כיצד הפיל סאורון והשחית את אנשי נומנור בימי תהילתם. בדיוק כפי שלא עלה בדעת גנדרלף שהאויב עשוי ללמוד להבין את אויבי הרצון הטוב על ידי התבוננות...

מבטו של פרודו נשלח אל אַלְרוֹנְד, אך שום תקווה לא הייתה שם, אין עצה ואין תבונה בחזון הצללים; היה זה אַלְרוֹנְד שנתן לִיסִילְדוֹר ללכת, נושא את הטבעת מן הר הגזירה, שם היה עליה להיהרס, במחיר כל המלחמה הזאת. לא למען יִסִילְדוֹר עצמו, לא בגלל הידידות, כי הטבעת הרגה את יִסִילְדוֹר בסופו של דבר, וגורלות גרוועים בהרבה יכלו לפגוש אותו. אבל האבדון אשר נבע ממעשהו של יִסִילְדוֹר היה נראה אז לא ודאי לאַלְרוֹנְד, לא ודאי ומרוחק בזמן; ועדיין המחיר שהיה נגבה מאַלְרוֹנְד עצמו בהכאת אחורי ראשו של יִסִילְדוֹר בגולת הניצב של חרבו, היה ודאי יותר, וקרוב יותר...

כמתוך ייאוש, פנה פרודו להביט באַרְגוֹרְן, האיש השחוק אשר היה לבוש בבגדיו הישנים והבלויים ממסעות עבוד המועצה הזאת, יורש למלכים שדבר ברפות להוֹפִיטִים. אך נראה היה שחזיונו של פרודו מוכפל, ובמראה הצללים השני פרודו רואה אדם שבילה יותר מדי בנעוריו בקרב העֶלְפִים, שלמד ללבוש בגדים צנועים ומוכתמים בין הזהב והתכשיטים, בידיעה שלא יוכל להתאים חוכמה לחוכמתם, ומקווה הוא לנצח אותם באופן שהם לא יחקו... לפי ראות הטבעת, אשר הייתה ראייתו של יוצר הטבעת עצמו, כל הדברים הנאצלים נמוגים לתחבולות ושקרים, עולם של אפרוריות וחשיכה ללא כל אור. הם לא בחרו ביודעין, גנדרלף או אַלְרוֹנְד או

אַרְגוֹן; הדחפים באו מן החלקים המוסתרים והאפלים בתוך תוכם, העומק השחור והנסתר שהטמיעה הטבעת פרוס בראייתו של פְּרֹדוֹ. האם הם יכלו להעלות בדעתם את הצל, כאשר הם לא יכלו להבין אפילו את עצמם, או את הכוחות המניעים אותם?

"פְּרֹדוֹ!" עלתה לחישה חדה בקולו של בִּילְבּוֹ, פְּרֹדוֹ חזר לעצמו, ועצר בידו המושטת לעבר המקום שבו הטבעת מונחת על לוח לבו, תלויה מהשרשרת שלה, נגרת כאבן עצומה סביב צווארו.

מושיט יד לאחוז בטבעת בה טמונות כל התשובות.

"איך יכולת לשאת את הדבר הזה?" לחש פְּרֹדוֹ לִבִּילְבּוֹ, כאילו שניהם היו הנשמות היחידות בחדר, אף שהמועצה כולה התבוננה בם. "במשך שנים? אין אני יכול לדמיין זאת."

"שמרתי אותה נעולה בחדר אליו רק לַגִּנְדֶּלֶף היה המפתח," אמר דודו, "וכאשר התחלתי לדמיין דרכים לפתוח אותו, הייתי נזכר בגולום."

רעד עבר בפְּרֹדוֹ, זוכר את הסיפורים. האימה של הרי הערפל, חושב, חושב תמיד בחושך; שולט באוֹרְקִים מתוך הצללים וממלא את המנהרות במלכודות; אבל אילולא בִּילְבּוֹ לא היה עונד את הטבעת בפעם הראשונה אף לא גמד אחד היה נשאר בחיים. ועכשיו, לְגוֹלֶס העֶלֶף אמר להם, גולום ויתר על שליחת סוכניו נגד הפלך, אזור סוף־סוף את האומץ לעזוב את ההרים שלו ולחפש את הטבעת עצמה. היה זה גולום, איתו פְּרֹדוֹ יחלוק את אותו הגורל – אם הטבעת לא תושמד.

אלא שלא הייתה להם שום דרך להשמיד את הטבעת.

הצל הזה חזה מראש כל מהלך שהם יכולים לעשות. כמעט – פְּרֹדוֹ עדיין לא הצליח לדמיין איך זה נעשה, איך הצל סידר דבר כזה – כמעט תמרן את המועצה לשלוח את הטבעת ישר לתוך מוֹדֶדוֹר רק עם שומר זעיר שהוצב עליה, כפי שהם היו עושים אם פְּרֹדוֹ ובִּילְבּוֹ לא היו שם.

ומאחר שנבחרה האפשרות שהייתה בבירור המהירה מכל התבוסות האפשריות, השאלה היחידה שנותרה הייתה כמה זמן ייקח להפסיד. גַּנְדֵּלֶף השתהה זמן רב מדי, התמהמה זמן רב מדי מכדי להתחיל במסע הזה. היה זה יכול להיות כה קל, לו רק פִּילְבּוֹ יצא לפני שמונים שנה, לו רק נאמר לפִּילְבּוֹ במה גַּנְדֵּלֶף כבר חשד, לו רק ליבו של גַּנְדֵּלֶף לא היה נרתע בשקט הרחק מהמבוכה שבסיכוי לטעות...

ידו של פְּרֹדוֹ התעוותה על חזהו; ללא מחשבה, אצבעותיו החלו לעלות שוב לעבר המשקל האדיר של השרשרת עליה תלויה הטבעת.

כל מה שהיה צריך לעשות הוא לענוד את הטבעת. רק זאת, והכול יתברר לו, ופעם נוספת הצמיגות והעכירות יעזבו את מחשבותיו, כל האפשרויות והעתידות יהיו שקופים בפניו, הוא יראה דרך התוכניות של הצל ויוכל לתכנן נגד זה שאין לעמוד בפניו –

– והוא לעולם לא יוכל להוריד את הטבעת, לא שוב, לא על ידי שום כוח רצון שייוותר לו. כל שנותר לו מאותם רגעים היה אך זכרונות עמומים, אבל הוא ידע שזה הרגיש כמו למות, לאפשר לכל מגדלי המחשבה שלו לקרוס ולהיות רק פְּרֹדוֹ פעם נוספת. זה הרגיש כמו למות, זאת זכר היטב מהאירוע בפסגת הרוחות גם אם זכר זאת קצת אחרת. ואם הוא יענוד את הטבעת שוב, מוטב יהיה למות איתה בעודה על אצבעו, לשים קץ לחייו בעודו עצמו; פְּרֹדוֹ ידע שהוא אינו יכול לעמוד מול ההשפעות של ענידת הטבעת בפעם השנית, ולא לאחריה כאשר הבהירות הבלתי מוגבלת תאבד לו...

פְּרֹדוֹ הסתכל סביב על המועצה, על המועצה הלבנה חסרת האונים התועה ללא הנהגה, והוא ידע שאין הם יכולים להביס את הצל בכוחות העומדים לרשותם.

"אענוד אותה פעם אחת אחרונה," אמר פְּרֹדוֹ, קולו נשבר

ונכשל, כפי שידע מתחילה שיגיד בסופו של דבר, "בפעם האחרונה כדי למצוא את התשובה עבור המועצה הזאת, ואחרי יהיו הוֹפִיטִים נוספים."

"לא!" נצטעק קולו של סם, ההוֹפִיט האחר החל להסתער קדימה מהמקום שבו התחבא; פְּרֹדוֹ, עם תנועה מהירה ומדויקת כמו נזגול, הוציא את הטבעת מתחת לחולצתו; ואיכשהו בִּילְבוֹ כבר עמד שם וכבר דחף את אצבעו דרכה.

הכול קרה עוד לפני שגִנְדֶּלְף יכל להרים את מטהו, לפני שאַרְגוֹרְן יכל לשלוף את שברי חרבו; הגִמְדָּאִים צעקו בהלם, והעֶלְפִים נחרדו.

"כמובן," אמר קולו של בִּילְבוֹ, בעוד פְּרֹדוֹ החל לבכות, "אני רואה זאת עכשיו, אני מבין הכול לבסוף. הקשיבו, הקשיבו ומהר, הנה מה שעליכם לעשות –"

* * *

המכשפה וארון הבגדים

פיטר התבונן בעין ביקורתית בקנטאורים החונים ובקשתות שלהם, על הבונים עם הפגיונות הארוכים שלהם, והדובים המדברים בעלי שריון הקשקשים. במסגרת תפקידו היה פיטר האחראי, כיוון שהוא אחד מ"בניו של אדם" המיתולוגיים והכריז על עצמו כמלך העליון של גרניה; אבל האמת היא שהוא באמת לא ידע הרבה על מחנות צבא, נשק, וסיורי שומרים. בסופו של דבר כל מה שהוא יכול לראות היה כי כולם נראו גאים ובטוחים, ופיטר קיווה שהם צדקו; כי אם לא יכולת להאמין באנשיך שלך, לא יכולת להאמין באף אחד.

"הם מפחידים אותי, אם הייתי צריך להילחם בהם," פיטר אמר לבסוף, "אבל אני יודע אם זאת יספיקו כדי לנצח... אותה."
 "האין אתה חושב שהאריה המסתורי יופיע ויסייע לנו?" אמרה לוסי. קולה היה שקט למדי, כך שאף יצור מהיצורים שסביבם לא

ישמע. "זה יהיה באמת נחמד מצדו להופיע, במקום פשוט לתת לכולם לחשוב שהוא מינה אותנו להיות אחראים?"

סוזן הנידה בראשה, מהדקת את אשפת החצים הקסומה לגבה. "אם באמת היה מישהו כזה," אמרה סוזן, "הוא לא היה נותן למכשפה הלבנה לכסות את הקרקע בחורף במשך מאה שנים, לא כך?"

"חלמתי חלום מוזר ביותר," אמרה לוסי, קולה אפילו שקט יותר, "בחלומי לא היינו צריכים לארגן את כל היצורים או לשכנע אותם להילחם, פשוט נכנסנו למקום הזה והאריה האדיר כבר היה כאן, עם כל צבאותיו והלך והציל את אדמונד, לאחר מכן רכבנו לצדו לקרב הנורא הזה שבו הוא הרג את המכשפה הלבנה..."

"האם לחלום יש מוסר השכל?" שאל פיטר.

"איני יודעת," אמרה לוסי, מצמצת ונבוכה במקצת "בחלום הכול נראה חסר-טעם איכשהו."

"אני חושבת שאולי נרניה ניסתה להגיד לך," אמרה סוזן, "או אולי היה זה רק החלומות שלך שניסו לומר לך, שאם באמת היה אריה כזה, לא יהיה שום צורך בנו."

* * *

הפוני הקטן שלי – חברות היא מדע

"פריפז, שסיפרה לי בכנות כי טעיתי, מייצגת את יסוד ה... יושרה!" קרן קסם נצנוץ הרימה את ראשה עוד יותר, רעמתה נושבת כרוח על השמיים הכהים הסובבים את צווארה. "ביישנית, שהתקרבה אל המנטיקור כדי למצוא את הקוץ בכף רגלו, מייצגת את יסוד ה... חקירה! פינקי פאי, שהבינה כי הפרצופים המגעילים היו רק עצים, מבטאת את יסוד... גיבוש ההשערות החלופיות! זוהר, אשר פתרה את הבעיה של נחש הים מייצגת את יסוד ה... יצירתיות! קשת בענן, שראתה מבעד להצעת שווא של משאת נפשה, מייצג את יסוד ה... ניתוח! מארי-סוזן, אשר גרמה לנו

לשכנע אותה כי אנחנו צדקנו לפני שהיא הסכימה לבוא למסע שלנו, מייצגת את היסוד של... ביקורת העמיתים! וכאשר אלו מוצתים מניצוץ הסקרנות השוכן בלב של כולנו, הם יוצרים את היסוד השביעי – ! היסוד של הפך –

פיצוץ הכוח שהתפרץ לקראתן היה כרוח של לילה ללא ירח, הוא תפס את מארי סוזן לפני שהפוני הספיקה למצמץ, והיא נעלמה בלי להשאיר עקבות לפני שמישהו מהם הספיק להירתע בהלם. מהדבר החשוך שעמד במרכז הבמה שבה היסודות התנפצו, מן המתווה שחור החלל שבקושי ניתן היה לזהות כסוס, נשמע קול שכמו עקף את אוזניהם, שורף כמו אש קרה, הידהד ישירות במוח של כל פוני ששמעה:

האם אתם באמת מצפים ממני ממני פשוט לעמוד כאן בשקט ולתת לכן לסיים?

קרן קסם נצנוץ בהתה בחלל שבו מארי סוזן הייתה, שבו לא נשאר שריד מהחד-קרן. היא – היא פשוט – היא – באחורי תודעתה, חסרות קול, היא הייתה מודעת לכך שזוהר צורחת. זו לא הייתה התפוררות, אמר קולה של סוסת הירח. שלחתי אותה למקום אחר.

הצעקה של זוהר עצרה בפתאומיות.

קרן קסם נצנוץ הרגישה כאילו הצעקה שלה רק התחילה. שבע. נדרשו שבעה סוסי פוני להשתמש ביסודות של החקירה. כולם ידע שלא משנה כמה כנה, חוקר, ספקן, יצירתי, אנליטי, או סקרן הייתה, מה שבאמת הפך את העבודה שלך למדע היה בעת פרסום התוצאות שלך בכתב עת יוקרתי. כולם ידעו. הייתכן שיש יותר מיסוד אחד של ביקורת עמיתים בכל זמן? – כמה זמן יידרש כדי למצוא עוד אחד – ולא יתכן שסוסת הירח פשוט תעמוד שם ותיתן להם לעשות את זה –

"איפה?" צעקה קשת בענן. "איפה שמת אותה?"

שמתי את הפוני הקטנה באותו מקום שכלאתי את אחותי

הפתטית, בלב השמש הפתטית שלה.

"היא תמות!" בכתה ביישנית, בוהה בסוסת הירח באימה. "זה

חם מדי, היא תשרף!"

הו, אל תדאגו. כוחה של סוסת הירח מקיף את החברה הקטנה שלך, שומר עליה בטוחה וקרירה, מקיים אותה ללא צורך במזון או משקה. היא תסבול מלא יותר מאשר שעמום...

קווי המתאר שחורי החלל של סוסת הירח ירדו מן הבמה, היא הלכה לאט, בהתרסה, אל מול ששת סוסי הפוני הנותרים. ...כל עוד הכח של סוסת הירח לא נשבר. בגלל איזושהי תכנית גיבוי שאחותי התחילה, ואולי במקרה ידועה לכם, למשל. במקרה הזה היא תתאדה מיד. כמה מקסים, חברות. זה מכשיר נפלא לסחיטה. הקפידו לשמור בביטחה על יסודות החקירה. אתן לא תרצו שמישהו אחר ישתמש בהם עליי, לא ככה?

"לא, לחשה קרן קסם נצנוץ, כשהזוועה החלה להתחוויר לה. ואז תחושה פושטת בעורה, כאשר סוסת הירח חלפה על פניה, ועוצמתה הקטלנית ליטפה אותה בקור. עכשיו, אם תסלחו לי, סוסי פוני קטנים שלי, יש לי לילה נצחי לשלוט בו.

* * *

כפר הצלילות הנסתר

"חשבי על כוח החישוב הנדרש כדי ליצור מעל למאה כפילי צל, אמר האוצ'יקה הגאון בטון האדיש האופייני לו. "זו היא טעות בחשיבה רציונלית, סאקורה, להגיד שזה 'יצא לו בפוקס' ולחשוב שבכך הסברת משהו. 'פוקס' הוא פשוט השם שאנחנו נותנים למידע שאנחנו בוחרים להתעלם ממנו."

"אבל זה חייב להיות פוקס!" סאקורה צעקה. במאמץ רב היא הרגיעה את קולה לרמת הדיוק המצופה מנינג'ה של ראציונליות; זה לא יועיל למטרוניה אם הבחור שהיא דלוקה עליו יחשוב שהיא

טיפשה. "כמו שאמרת, כוח החישוב הנדרש כדי להשתמש במאה קאָגה בּוֹנְשֵׁין היא פשוט אבסורדית. משהו בסדר הגודל של סופר-אינטליגנציה ענקית. נָאָרוּטוּ הוא התלמיד הגרוע ביותר בכיתה שלנו. הוא אפילו לא חכם כמו ג'וֹנִין, בטח שלא ברמה של סופר-אינטליגנציה!"

עיניו של האוֹצִיָהָ נצצו, כמעט כאילו הוא הפעיל את הַשְׂרִינְגָאָן שלו. "נָאָרוּטוּ יכול ליצור מאה כפילים שפועלים באופן עצמאי, חייב להיות לו מספיק כוח מוחי טהור. אבל כנראה שבנסיבות רגילות, משהו מונע ממנו מלהשתמש בכוח החישוב הזה בצורה יעילה... כמו מוח שבמלחמה עם עצמו, אולי? כרגע יש לנו סיבה להאמין שְנָאָרוּטוּ מחובר בצורה כלשהי לאיזו סופר-אינטליגנציה, וכגִנִין שבדיק סיים את לימודיו, כמונו, הוא רק בן חמש-עשרה. מה קרה לפני חמש-עשרה שנה, סָאָקוֹרָה?"

לקח לְסָאָקוֹרָה רגע לעבד את דבריו ולהיזכר, ואז היא הבינה.

ההתקפה של שד השועל בעל תשעת המוחות, הַקִּיּוֹפִייס.

יצור קטן בעל עצמות לבנות, אוזניים גדולות וזנב גדול עוד יותר, ועיניים קטנות כמו חרוזים. הוא לא היה חזק יותר משועל רגיל, הוא לא נשף אש או ירה לייזר מהעיניים, לא הייתה לו צ'אָקרה או שום סוג של קסם, אבל האינטליגנציה שלו הייתה גדולה ביותר מפי תשעה אלפים משל בן-אנוש רגיל.

מאות נהרגו, חצי מהמבנים בכפר נהרסו, כמעט כל הכפר

הִיסָקוֹנְהָאָקוֹרָה הושמד.

"אתה חושב שהַקִּיּוֹפִייס מתחבא בתוך נָאָרוּטוּ?" אמרה

סָאָקוֹרָה. רגעים ספורים לאחר מכן, מוחה החל להשלים בצורה אוטומטית את ההשלכות הברורות של התיאוריה הזו. "וקונפליקט התוכנה בין הקיום של כל אחד מהם הוא הסיבה שהוא מתנהג כמו אידיוט גמור חצי מהזמן, אבל עדיין יכול לשלוט במאה קאָגה בּוֹנְשֵׁין. הא... זה... מאוד הגיוני... האמת..."

סָאָקוֹרָה אישר בהינד ראש מהיר, מהסוג שנותן מי שהבין את

כל זה בעצמו, בלי שהיה צריך משהו אחר שייתן לו רמזים.
 "אנו..." אמרה סאקורה. רק בזכות אימון של שנים בשפיות היא
 הצליחה לכוון את הפאניקה הנוראית שעלתה בה למדיניות
 מסודרת של אופציות והחלטות. "אולי כדאי ש... נספר למישהו על
 זה? נניח, מתישהו בחמש השניות הקרובות?"

"המבוגרים כבר יודעים", אמר סאקורה בחוסר רגש. "זה
 ההסבר המובן מאליי ליחס שלהם לנארוטו. לא, השאלה האמיתית
 היא איך כל הסיפור הזה מתקשר למקרה שבו הערימו על
 האוצ'יקה..."

"אני לא רואה למה שזה יהיה קשור בכלל –" סאקורה פתחה
 ואמרה.

"זה חייב להיות קשור!" רמז דק של פחד הרעיד את קולו של
 סאקורה. "שאלתי את האיש ההוא למה הוא עשה את זה, והוא אמר
 לי שכשאדע את התשובה לכך, היא תסביר הכל! בטוח שזה חלק
 ממה שיש להסביר!"

סאקורה נאנחה לעצמה. ההיפותזה האישית שלה הייתה
 שאיטאצ'י פשוט ניסה לדחוף את אחיו למצב של פרנויה קלינית.
 "יו, ילדים", בקע קולו של סנסיי הראציונליות מתוך אוזניו
 הרדיו. "יש כפר בארץ הגלים שמנסה לבנות גשר, והוא כל הזמן
 נופל בלי כל סיבה הנראית לעין. תפגשו אותי בשערי הכפר
 בצהריים. הגיע הזמן למשימתה הניתוח הראשונה שלכם
 מדרגה C."

(זה נתן השראה לפאנפיק מורחב,

(*Lighting Up the Dark*, מאת Velorien).

* * *

אודש בשלשאות

"איך יכולת לעשות זאת, אניטה?" אמר ריצ'רד, קולו חזק מאוד.
 "איך יכולת לכתוב מאמר ביחד עם ז'אן-קלוד? אנחנו חוקרים את

הזומבים, לא כותבים איתם מאמרים משותפים!"
 "ומה איתך?" ירקתי. "אתה כתבת מאמר עם סילבי! זה בסדר

שאתה תהיה פורה, אבל לא אני?"

"אני ראש המכון שלה," נהם ריצ'רד. יכולתי להרגיש את גלי
 המדע קורנים ממנו; הוא כעס. "אני חייב לעבוד עם סילבי, זה לא
 אומר כלום! חשבתי שהמחקר שלנו מיוחד, אניטה!"

"הוא באמת מיוחד," אמרתי, מרגישה חסרת אונים על חוסר
 היכולת שלי להסביר דברים לריצ'רד. הוא לא הבין את הריגוש
 בלהיות איש אשכולות, את העולמות החדשים שנפתחו בפני. "לא
 שיתפתי את המחקר שלנו עם אף אחד –"
 "אבל רצית," אמר ריצ'רד.

לא אמרתי כלום, אך ידעתי שהמבט על הפנים שלי אמר הכל.
 "אלוהים, אניטה, השתנית," אמר ריצ'רד. הוא נראה וצנח על
 עצמו. "האם את מבינה שהמפלצות מתבדחות עכשיו על מספרי
 בלייק? הייתי השותף שלך בכל דבר, ועכשיו – אני סתם עוד אדם –
 זאב עם מספר בלייק 1."

* * *

הימן ושליטי הרציונליות

"ידע מופלא וסודי התגלה בפני ביום שהחזקתי את ספר הקסמים
 שלי ואמרתי: בכוחו של משפט בייס!"

* * *

שם הרציונליות

הנער בן האחת-עשרה אשר ביום מן הימים יהפוך לאגדה – קוטל
 הדרקונים, רוצח המלכים – התקרב למצנפת המיון כדי ללמוד את
 סודות הקסם והמסתורין, כאשר בליבו רק מחשבה אחת.
 רק לא רייבנקלו, כל דבר רק לא רייבנקלו, הו בבקשה רק לא
 רייבנקלו...

אבל עוד לפני ששוליו של מכשיר החישה העתיק החליק על
מצחו –

"רייבנקלו!"

מהשולחן המקושט בכחול החלו למחוא לו כפיים, כשהתקרב
אל השולחן הנורא שבו יבלה את שבע השנים הבאות, קוותה כבר
התכווץ מבפנים, מחכה לבלתי נמנע; ו... הבלתי נמנע קרה כמעט
מייד, בדיוק כפי שחשש, לפני שאפילו הייתה לו הזדמנות לשבת
כמו שצריך.

"אז!" נער מבוגר אמר עם הבעה של אושר של מישוהו חשב על
משהו חכם נורא.

"Quoth the raven, הא?"

* * *

TENGEN TOPPA GURREN RATIONALITY 40K

יש לי סיפור מופלא באמת עבור הקרוסאובר הזה זה אשר המרווח
הזה צר מלהכיל.

* * *

דמדומי התועלתנית

(הערה: נכתב אחרי ששמעתי ש־Alicorn כותבת פאנפיק על דמדומים,
אבל לפני שקראתי את Luminosity זה ברור אם אתה אחד מאיתנו.)

"אדוארד," אמר איזבלה ברוך. היא הושיטה את ידה וליטפה את
הלחי הקרה, הנוצצת, שלו. "אתה לא צריך להגן עליי מפני דבר.
פרטתי את כל היתרונות וכל החסרונות, שהוקצה להם משקל יחסי
עקבי, וזה פשוט מאוד ברור כי היתרונות בלהיות ערפד גוברים על
החסרונות."

"פֶּלָה," אמר אדוארד, ובלע נואש. "פֶּלָה –"

"אלמוות. בריאות מושלמת. התעוררות כוחות נפשיים. קל
מספיק לשרוד על דם בעלי חיים ברגע שמתרגלים לכך. אפילו

היופי, אדוארד, ישנם אנשים המוכנים למסור את חייהם בשביל יופי, ואל תעז לקרוא להם שטחיים עד שתנסה להיות מכוער. האם אתה חושב שאני מפחדת מהמילה 'ערפד'? נמאסו עליי אילוצי המוסר הדאונטולוגיים השרירותיים שלך, אדוארד. למין האנושי כולו מגיע להשתתף במסיבה, ואנשים מתים באלפיהם אפילו בעוד אתם מהססים."

האקדח בידה של אהובתו קר על מצחו. זה לא יהרוג אותו, אבל זה ישבית אותו למשך פרק זמן ארוך מספיק –

* * *

יסמין והמנורה

פניו של אלאדין, נער האשפות המחודש, היו עגמומיות אך נחושות כאשר פנה אל הישות הכחולה בעלת הכוחות הקוסמיים בפעם אחרונה, מוכן להשאיר מאחור את העושר והתקווה, שאותם הוא טעם אך לרגע קט, והכול למען חברו.

"ג'יני, למשאלה השלישית אני מבקש שתהיה –"

הנסיכה יסמין, שבהתה בו בפה פעור, ולא ממש האמינה למראה עיניה, רק בקושי הצליחה להתגבר על השיתוק שלה ומשכה את המנורה מידו של הילד לפני שהספיק לסיים את המשפט הקטלני.

"סליחה", אמרה יסמין. "אלאדין, יקירי, אתה חמוד אבל אתה אידיוט, אתה יודע את זה? לא שמת לב איך כאשר ג'אפר הניח את ידיו על המנורה הזו, הוא גם קיבל שלוש משאלות משלו – אה, לא חשוב. ג'יני, הלוואי שכולם תמיד יהיו צעירים ובריאים, הלוואי שאף אחד לא יצטרך למות אי פעם אם הוא לא רוצה, והלוואי שמנת המשכל של כולם תעלה בהדרגה בשיעור של נקודת IQ אחת בשנה." היא השליכה את המנורה בחזרה אלאדין. "תחזור למה שעשית."

* * *

מובי דיק והשיטה הרציונלית

(כפי שתיאר זאת Eneasz ב־LessWrong)

"נִקְמָה?" אמר האיש בעל הרגל התותבת. "בלוויתן? לא, החלטתי פשוט להמשיך בחיי."

* * *

אליס בארץ שבה הדברים משוגעים אף יותר מכאן

(כפי שנכתב לראשונה על ידי braindoll בביקורת שלו על פרק זה, עם כמה עריכות נוספות)

אליס ישבה ליד אחותה על שפת הנחל, קוראת ספר. היו לה כמה חברים שהיו מבוגרים ממנה, ואם רק בקשה יפה, הם לעתים קרובות היו שמחים להשאל ליה ספרים בהם היו קצת פחות תמונות ושיחות ממה שמתאים לילדה בגילה.

לעתים קרובות ימים חמים גרמו לה להרגיש מנומנמת וטיפשה, כך שאליס, מהורהרת, הרטיבה מטפחת והניחה אותה על עורפה. דעתה עוד נדדה (ממש כאילו הייתה מין חתלתול קטן שבעליו הרים את עיניו לרגע), והיא בדיוק החליטה כי ההנאה שבקליעת מחרוזת־מרגניות תהיה שווה בסביבות 125% מהטרחה לקום ולקטוף אותן, שבכל זאת לא הייתה שווה את העלות האלטרנטיבית שבהנחת הספר בצד, כשלפתע ארנבון לבן עם עיניים ורודות חלף־עבר לידה.

לא היה בזה שום דבר יוצא דופן במיוחד; ואליס, למעשה, לא חשבה את זה לחריג במיוחד, כששמעה את הארנבון אומר לעצמו: "אוי לי, אוי לי, אני נורא מאחר!" רק כשהארנבון ממש הוציא שעון מכיס האפודית שלו והסתכל בו ואז נחפז הלאה, אליס קפאה בצלילות מחשבה פתאומית, כי מימיה עוד לא ראתה ארנבון עם

כיס־שלא־פודית, או עם שעון שאפשר לשלוף משם. "הו מעצבן", אמרה לעצמה (אולם לא בקול; עבר זמן רב מאז שנפטרה מההרגל הזה, היות והוא גרם לאנשים לקחת אותה עוד פחות ברצינות ממה שנהגו). "אם לא זיהיתי מייד עד כמה מסקרן הוא היה מהארנב הממוצע, זה אומר שמשהו משבש את הסקרנות שלי, וזה מסקרן יותר מכל." אז, בוערת משאלות, היא רצה על פני השדה בעקבותיו, ועוד הספיקה לראות אותו חומק לתוך מחילה ענקית שמתחת למשוכה.

* * *

ברוך הבא לעולם האמיתי

(תודה ל-dsummerstay שהזכיר לי לפרסם את זה)

מורפיוס: במשך זמן רב, לא האמנתי. אבל אז ראיתי את השדות במו עיני, התבוננתי בהם מנזילים את המתים כדי שיוכלו להזין בהם את החיים דרך הווריד –
ניאו (בנימוס): סלח לי, בבקשה.
מורפיוס: כן, ניאו?

ניאו: סתמתי את הפה במשך זמן רב ככל שיכולתי, אבל אני מרגיש צורך מסוים לדבר בשלב זה. גוף האדם הוא המקור הכי פחות יעיל של אנרגיה שאתה יכול לדמיין. יעילותה של תחנת כוח בהמרת אנרגיה תרמית לחשמל יורדת ככל שתפעיל את הטורבינות בטמפרטורות נמוכות יותר. אם יש לך כל סוג של אוכל שבני־אדם יכולים לאכול, יהיה יעיל יותר לשרוף אותו בכבשן מאשר להאכיל בו בני־אדם. ואתה אומר לי שהמזון שלהם הוא הגופות המתות, שניתנות כמזון לבני־האדם החיים? לא שמעתם על חוקי התרמודינמיקה?

מורפיוס: איפה שמעת על חוקי התרמודינמיקה, ניאו?

ניאו: כל מי שעבר שיעור מדעים אחד בתיכון יודע על חוקי התרמודינמיקה!

*** פרק 4, "קופים סקביליים" סוף ***

מורפיוס: איפה למדת בתיכון, ניאו?

(הפסקה.)

ניאו: ...במטריקס.

מורפיוס: המכונות מספרות שקרים אלגנטיים.

(הפסקה.)

ניאו (בקול חלוש): אני יכול לקבל בבקשה ספר פיסיקה אמיתי?

מורפיוס: אין דבר כזה, ניאו. היקום לא פועל לפי חוקי המתמטיקה.

* * *

המלט הרציונליסט, Thundersmarts, FATE/SANE NIGHT

החלטנו שלא לתרגם את סיפורי הבונוס האלו, מוזמנים לקרוא אותם בגרסה האנגלית (המתרגמים).